Vă mulţumim că aţi descărcat acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi în lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

MULŢUMIRI

Faptul de a sta singur în subsolul tău tot anul poate face ca producerea unei cărţi să pară un efort solitar. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Din fericire, am reuşit să mă încadrez într-o mulţime bună. Emily Bestler şi Sloan Harris au fost mereu alături de Vince şi m-au susţinut la fel de mult şi pe mine. Lara Jones mă ţine pe drumul cel bun. Simon Lipskar şi Celia Taylor Mobley mă împiedică să mă încurc în reţeaua complexă pe care am creat-o în ultimii douăzeci de ani. David Brown nu lasă nici o piatră de marketing neîntoarsă. Ryan Steck mă susţine cu entuziasmul şi cunoştinţele sale inegalabile despre Rappverse. Mama şi soţia mea sunt prima mea oprire editorială, oferindu-mi critici şi idei timpurii. Rod Gregg a devenit un personaj recurent care se asigură că nu fac erori fatale cu armele de foc.
Fără voi toţi, m-aş holba la un ecran de calculator gol... ...

NOTA AUTORULUI

În Transfer de putere, Vince a scris că a omis intenţionat detalii legate de Casa Albă şi de serviciile secrete. Mă aflu într-o poziţie similară cu Agentul letal.
Din cauza sensibilităţii securităţii frontierelor la momentul scrierii acestui articol, am păstrat vagi detaliile legate de treceri. Mai mult, fie am omis, fie am ascuns detaliile privind producţia de antrax.

PRELUDE

NORDUL IRAKULUI

PEŞTERA avea mai mult de zece metri pătraţi, luminată cu o mână de lămpi de lucru alimentate cu baterii. Strălucirea şi căldura emanate de acestea se concentrau pe două rânduri de bărbaţi îngenuncheaţi pe perne colorate. Gărzi înarmate pândeau lângă pereţii zimţaţi, abia vizibile în umbră.
Mollahul Sayid Halabi stătea cu picioarele încrucişate, privind în jos de pe o platformă din piatră naturală. Cei mai mulţi dintre bărbaţii aliniaţi în faţa lui erau în vârstă de mijloc – foşti ofiţeri tineri din armata desfiinţată a lui Saddam Hussein. Comandanţii lor fuseseră fie capturaţi, fie ucişi de-a lungul anilor, dar aceşti soldaţi mai simpli erau în multe privinţe mai utili. Superiorii lor le lăsaseră detaliile războiului în seama lor, în timp ce ei se concentrau pe activitatea mult mai critică de atragere a favorurilor lui Hussein. Liderul anterior al ISIS îi recrutase pe aceşti oameni în efortul de a-şi transforma forţele motivate, dar nedisciplinate, într-o armată capabilă să deţină şi să administreze un teritoriu. După moartea sa într-un atac cu dronă, Halabi preluase organizaţia cu un obiectiv mult mai ambiţios: construirea unei capacităţi militare care să poată face faţă chiar şi americanilor. Din păcate, se dovedea a fi un proces exasperant, lent şi costisitor.
Oamenii săi, în general predispuşi la certuri şi la manifestări zgomotoase de loialitate, tăcuseră pentru a contempla ritmul paşilor care se apropiau. Halabi făcu acelaşi lucru, îndreptându-şi atenţia spre un tunel negru ca cerneala din peretele din faţa lui. Câteva clipe mai târziu, Aali Nassar îşi făcu apariţia.
Hainele sale scumpe erau rupte şi acoperite de praful care constituia această parte a Irakului. Suferinţa sa fizică era admirabil absentă din expresia sa, dar evidentă atât în postura sa, cât şi în secţiunea ruptă de claviculă care apăsa pe bumbacul luxos al cămăşii sale.

Cu doar câteva ore în urmă, fusese directorul extrem de respectat şi foarte temut al serviciilor secrete saudite. Un om care nu eşuase niciodată în a-şi dovedi valoarea – mai întâi în Forţele Speciale saudite şi apoi în timpul ascensiunii sale meteorice prin rândurile aparatului de informaţii al ţării sale. Avea urechea regelui, o familie devotată şi un stil de viaţă marcat de privilegii şi putere.
Dar acum toate acestea dispăruseră. Complotul său de răsturnare a regalităţii saudite fusese descoperit şi fusese forţat să fugă din ţară. Marele Aali Nassar era acum singur, rănit şi se afla într-o peşteră cu nimic altceva decât hainele de pe el şi conţinutul buzunarelor. Pe acestea din urmă spera să le schimbe pentru protecţie şi o poziţie în ierarhia ISIS.
„Bine ai venit, Aali", a spus Halabi în cele din urmă. „Am încredere că călătoria ta nu a fost prea inconfortabilă".
„Deloc", a spus el, dezvăluind doar o aluzie la durerea pe care i-o provoca vorbirea.
„Înţeleg că ai ceva pentru mine?".
Unitatea thumb drive pe care Nassar o avea asupra sa fusese descoperită atunci când fusese căutat pentru dispozitive de urmărire în Mecca. I se permisese să o păstreze şi acum o scotea din buzunar. Când a făcut un pas înainte pentru a i-l înmâna lui Halabi, bărbaţii de la marginea peşterii s-au agitat.
„Nu mi-l da mie." Liderul ISIS a arătat cu degetul spre un bărbat din dreapta lui Nassar. „Dă-i-o lui."
Acesta a făcut cum i s-a spus, iar bărbatul a strecurat unitatea într-un laptop.
„Ne cere o parolă".
„Bineînţeles că da", a spus Halabi. „Dar bănuiesc că directorul Nassar va fi reticent în a ne da acea parolă.
"
Înainte de a evada din Arabia Saudită, Nassar a descărcat o cantitate enormă de informaţii despre operaţiunile de securitate, oficialii guvernamentali şi afacerile financiare clandestine din această ţară.
„Informaţiile de informaţii şi informaţiile despre conturile bancare de pe acel drive sunt ale dumneavoastră", a declarat Nassar.
Halabi a zâmbit. „Un răspuns lipsit de sens. Poate că politica a fost adevărata ta vocaţie."
„Poate."
„Putem să-i spargem criptarea?" a întrebat Halabi.
Consilierul său tehnologic foarte capabil a clătinat din cap. „Puţin probabil. Torturându-l pentru asta ar avea o probabilitate mai mare de reuşită."
„Mă întreb", a spus Halabi gânditor. „Pare probabil că există o parolă care ar pune informaţiile pentru totdeauna în afara accesului nostru. Nu-i aşa, Aali?".
„Aşa este."
Halabi şi-a frecat palmele în faţa feţei. „Banii la care unitatea ne dă acces ne vor scăpa repede printre degete, iar informaţiile vor deveni la fel de repede învechite. Informaţiile pe care le conţine sunt cele mai valoroase sau viclenia şi experienţa omului care l-a adus aici?"
Întrebarea era în mod clar retorică, dar unul dintre oamenii lui Halabi a răspuns oricum. „Aceste calităţi îl fac valoros sau îl fac periculos?". Şi-a trădat regele şi ţara. De ce? Pentru cauză? Pentru Allah? Sau pentru câştig personal? Se poate avea încredere în el, Mullah Halabi? Este aici pentru a te ajuta sau pentru a te înlocui?"
„Aveam putere", a răspuns Nassar. „Aveam bogăţie. Aveam respectul regelui şi al americanilor. Dar am pus totul în pericol. I-"
„Regele este bătrân şi slab", l-a întrerupt bărbatul. „Te temeai de prăbuşirea regatului şi ai jucat de ambele părţi. Americanii ţi-au descoperit trădarea şi acum ai fost nevoit să fugi."
Nassar a tăcut pentru o clipă înainte de a vorbi din nou.
„Au descoperit loialitatea mea faţă de mollahul Halabi, da. Regretabil, pentru că, deşi vă pot fi de mare ajutor de aici, aş fi fost mult mai eficient de partea regelui. Efortul depus pentru a-i câştiga încrederea nu este ceva ce mă aştept ca un simplu soldat să înţeleagă."
Bărbatul s-a înţepenit la insultă, dar Nassar a continuat. „Am lucrat îndeaproape cu americanii la protocoalele lor de securitate internă şi la prevenirea atacurilor teroriste pe teritoriul lor. Asta mi-a dat o cunoaştere intimă a graniţelor lor şi a politicii de imigraţie, a reţelei lor de energie şi a centralelor nucleare. Chiar şi aprovizionarea lor cu apă. Dacă lovim chirurgical, putem schimba cursul războiului. Îi

putem face pe americani să se dezlănţuie împotriva tuturor musulmanilor şi să transformăm cei treizeci de mii de soldaţi ai voştri într-un miliard."
Halabi s-a uitat fix la Nassar, care şi-a ferit ochii într-un gest evident neserios de supunere.
Apoi fruntea i-a explodat în afară.
În fracţiunea de secundă de linişte care a urmat, Halabi a văzut o faţă bărboasă care a pâlpâit la intrarea în tunel. Era chipul diavolului care îi fusese gravat atât de indelebil în minte şi în suflet. Faţa lui Mitch Rapp.
Şi apoi totul s-a pus în mişcare. Membrii gărzii lui Halabi au atacat spre el, în timp ce alţii au tras în tunel. Trei dintre oamenii lui au început să-l tragă spre o mică deschizătură din fundul cavernei, în timp ce vuietul împuşcăturilor şi mirosul acru de praf de puşcă deveneau copleşitoare.
O străfulgerare orbitoare a precedat senzaţia de şrapnel care îi sfâşia partea inferioară a piciorului. Bărbatul din spatele lui a luat cea mai mare parte a exploziei, izbindu-se de Halabi din spate şi împingându-l la pământ. Luminile s-au stins imediat, iar resturile au început să cadă în cascadă din tavan. Bărbaţii care îl însoţeau erau fie morţi, fie inconştienţi, iar Halabi se chinuia să se elibereze de sub greutatea celui întins pe spate.
În timp ce făcea acest lucru, amploarea rănilor sale a devenit evidentă. Braţul său drept era inutil şi complet amorţit. Piciorul stâng se simţea ca şi cum ar fi luat foc, iar o durere ca un pumnal în coastă îi îngreuna respiraţia. Senzaţia caldă şi umedă a sângelui care curgea părea să-i acopere aproape tot corpul, dar era imposibil de ştiut dacă era al lui sau al oamenilor săi.
Câteva strigăte înăbuşite au devenit audibile, dar au fost repede înecate de o prăbuşire undeva nu departe de el. Un val de aer se revărsă peste el, umplând caverna cu un nor sufocant de praf şi rocă pulverizată. Şi-a îngropat faţa în tunica îmbibată de sânge şi s-a luptat să rămână conştient.
Nu se putea sfârşi aşa. Dumnezeu nu ar fi permis asta. Nu ar fi permis ca discipolul Său credincios să moară de mâna reprezentantului lui Satana pe pământ. Nu înainte ca lucrarea Lui să fie terminată.
Un test. Asta trebuia să fie explicaţia. A fost un test al puterii sale. Meritul său. Devotamentul său.
Susţinut de această realizare, Halabi a reuşit să se tragă de sub omul său. Întunericul era acum absolut, dar a reuşit să găsească peretele din spate al peşterii şi să pipăie de-a lungul lui, în timp ce ultimele strigăte slabe din jurul lui tăceau. În cele din urmă, a localizat deschizătura îngustă pe care o căuta şi, prin harul lui Dumnezeu, era încă practicabilă.
Rapoartele spuneau că avea o lungime de şase sute de metri şi varia de la un diametru de trei metri până la o lăţime abia suficientă pentru un om în toată firea. S-a târât prin stânca spartă, simţindu-şi drumul înainte. În unele locuri, pasajul părea blocat, dar după câteva momente de explorare oarbă, reuşea întotdeauna să mai avanseze câţiva metri.
În cele din urmă, pereţii s-au îngustat până la punctul în care era imposibil de continuat. A încercat să se retragă, dar s-a trezit prins în capcană.
Lumea părea să dispară, sporindu-i confuzia şi amplificându-i durerea care-i zguduia corpul. Pentru o vreme, nu mai exista nimic altceva. Nici un sunet care să nu fi fost produs de el. Nici o lumină pe care ochii lui să o poată procesa. Doar durerea, gustul pământului şi vârtejul propriilor sale gânduri.
Euforia pe care o simţise atunci când ajunsese la concluzia că acesta era un test s-a pierdut în conştientizarea faptului că ceea ce trăia părea mai degrabă o pedeapsă. Ce făcuse el ca să merite mânia lui Allah?
A alunecat înăuntru şi în afara conştiinţei, deşi în întuneric era dificil să facă diferenţa între cele două. A văzut America. Clădirile strălucitoare. Masa umanităţii care căuta plăcerea şi confortul ca înlocuitor al lui Dumnezeu. A văzut prăbuşirea glorioasă a World Trade Center şi oroarea şi vulnerabilitatea pe care acest atac le insuflase poporului american. O victorie incredibilă, irosită de Osama bin Laden, care se apucase să vorbească la nesfârşit despre Islam pe o înregistrare video neclară.
El a văzut ascensiunea ISIS alimentată de stăpânirea sa în domeniul social media şi de înţelegerea intimă a ceea ce îi motiva pe tinerii din întreaga lume. Şi, în cele din urmă, a văzut victoriile sale pe câmpul de luptă şi capacitatea de a-i îngrozi pe americani într-un mod în care nici măcar 11 septembrie nu o făcuse.
A încercat să se tragă din nou înainte şi din nou s-a prăbuşit în patul de piatră sfărâmată de sub el.
Întunericul şi liniştea erau mai adânci decât orice altceva pe care îl experimentase vreodată. A estompat

nu numai graniţele dintre conştiinţă şi luciditate, ci şi dintre viaţă şi moarte. Doar durerea şi sunetul propriei respiraţii îl asigurau că nu trecuse dincolo.
Nu ştia cât timp a zăcut acolo, dar în cele din urmă întunericul a început să se retragă. A deschis ochii, dar nu a văzut tunelul de pământ din jurul său. Doar lumina albă orbitoare a lui Dumnezeu. A fost atunci când a înţeles. Aroganţa lui fusese cea care îl adusese în acest loc. Îşi permisese ca propria ură şi setea de victorie să îl abată de la lucrarea cu care Dumnezeu îl însărcinase. Se lăsase sedus de puterea pe care o exercita asupra adepţilor săi şi de frica pe care o impunea duşmanilor săi. De viziunile unui nou califat cu el în fruntea lui, înfruntat într-o luptă dreaptă cu forţele Occidentului.
Simţea cum panica creşte în el, ajungând la un nivel aproape insuportabil. Viaţa pe care o trăise fusese o minciună şi Dumnezeu îi arătase în sfârşit acest lucru. Se slujise doar pe sine însuşi. Doar propria vanitate şi propria ură.
Halabi a zgâriat pereţii din jurul lui, nedorind să moară în această stare lipsită de graţie. A simţit ceva în umărul său sfâşiindu-se, dar a ignorat-o şi a fost în cele din urmă răsplătit cu o cascadă de rocă ce a creat o cale de înaintare.
Era liber.

CAPITOLUL 1

LA SUD-VEST DE THAMUD
YEMEN

MITCH Rapp a început să se mişte din nou, ţâşnind printr-un câmp extins de bolovani înainte de a cădea pe burtă la marginea acestuia. O scanare rapidă a terenului prin binoclul său a oferit acelaşi rezultat pe care îl avusese de fiecare dată înainte: pământ roşiatic care acoperea o serie nesfârşită de culmi pronunţate. Fără apă. Nici o viaţă vegetală. Un cer ars care începea să devină portocaliu în vest. Dacă ar fi fost nouăzeci şi cinci de grade sub zero în loc de nouăzeci şi cinci deasupra, ar fi putut fi pe Marte.
Rapp şi-a mutat privirea spre dreapta, concentrându-se timp de cincisprezece secunde bune înainte de a zări o străfulgerare de mişcare care era fie Scott Coleman, fie unul dintre oamenii lui. Toţi purtau o camuflaj făcut din pânză selectată şi vopsită special pentru această operaţiune de către prietena lui Charlie Wicker. Era designer textilist profesionist şi un geniu în materie de asortare a culorilor şi texturilor. Dacă îi dădeai câteva fotografii decente din sala de operaţii, te făcea să dispari.
Deasupra lui au apărut câteva dâre de aer de contrabori şi le-a urmărit cu privirea. Avioane saudite în drum spre a bombarda ţinte urbane din vest. Această parte slab populată a Yemenului devenise teritoriul exclusiv al ISIS şi al Qaeda, dar saudiţii o ignoraseră în mare parte. Ţintele viabile erau greu de atacat din aer, iar regatul nu avea stomacul necesar pentru a se înfrupta sângeros la sol. Această sarcină îi aterizase din nou în poală.
Satisfăcut că nu erau urmăriţi, Rapp a pornit înainte, în poziţie ghemuită. Coleman şi echipa lui îl urmau, păzindu-i spatele la intervale perfecte, aşa cum făcuseră în Irak. Şi în Afganistan. Şi în Siria. Şi cam în toate celelalte găuri de rahat pe care le avea de oferit planeta.
Războiul civil din Yemen izbucnise în 2015, între rebelii houthi şi forţele guvernamentale. În mod previzibil, alte puteri regionale fuseseră atrase în joc, în special Iranul susţinându-i pe rebeli şi Arabia Saudită sprijinindu-i pe guvernanţi. Implicarea acestor ţări a intensificat conflictul, creând un dezastru umanitar impresionant chiar şi pentru standardele Orientului Mijlociu.
În multe privinţe, a fost un război uitat. Micul secret murdar al lumii. Chiar şi în rândul oficialilor guvernamentali şi al comandanţilor militari americani, ar fi greu de găsit pe cineva care să ştie că două treimi din populaţia Yemenului supravieţuieşte din ajutorul extern şi că alte opt milioane de oameni mor încet de foame. De asemenea, nu ar fi în măsură să vă spună că foametea şi pierderea serviciilor de bază au făcut ca bolile să facă ravagii în toată ţara. Holera, bacteriile rezistente la antibiotice şi chiar difteria au crescut la niveluri nemaiîntâlnite în epoca modernă.
Şi orice loc care putea fi descris folosind cuvinte precum „uitat”, „dezlănţuit” şi „război” devenea în cele din urmă un magnet pentru terorişti. Ei erau încă o boală care îi infecta pe cei slăbiţi şi răniţi.

O creastă neobişnuit de înaltă a devenit vizibilă la nord-vest, iar Rapp s-a lăsat din nou la pământ, studiind-o prin lentilele sale. Putea distinge o deschizătură suficient de mare pentru un om la aproximativ trei sute de metri distanţă.
„Ce ai găsit?" a spus Coleman prin intermediul căştii.
„Intrarea în peşteră. Chiar acolo unde au spus că va fi."
„Ne mişcăm?"
„Nu, este iluminată din spate. Vom lăsa soarele să coboare la orizont."
„Am înţeles. Mă aude toată lumea?"
Bruno McGraw, Joe Maslick şi Charlie Wicker au confirmat. Cei patru bărbaţi reprezentau cam jumătate din oamenii din lume în care Rapp avea încredere. Probabil o stare de lucruri tristă, dar care îl ţinuse în viaţă mult mai mult decât ar fi prevăzut cineva.
A reglat bine focalizarea binoclului, rafinându-şi vederea găurii întunecate din peretele stâncii. Era greu de crezut că Sayid Halabi era încă în viaţă. Dacă Rapp s-ar fi apropiat mai mult cu grenada aceea, aceasta s-ar fi blocat în gâtul liderului ISIS. Dar chiar dacă ţinta lui fusese mult greşită, nu ar fi trebuit să conteze. Explozia a dărâmat o parte semnificativă a cavernei în care se ascunsese.
Prăbuşirea fusese suficient de extinsă pentru ca Rapp însuşi să fie prins în ea. De fapt, ar fi murit încet în întuneric dacă Joe Maslick nu ar fi fost o minge de demolat umană care îşi petrecuse o mare parte din tinereţe săpând şanţuri într-o echipă de amenajare a teritoriului. Oxigenul devenise destul de rar când Mas a pătruns în cele din urmă şi l-a scos din mormântul pe care şi-l făcuse singur.
În ciuda tuturor acestor lucruri, informaţiile despre Halabi păreau rezonabil de solide. Cu ceva timp în urmă, cineva de la NSA decriptase o înregistrare video criptată de pe internet în care apărea bărbatul stând în fundal la o întâlnire a Al Qaeda. Iniţial, se crezuse că era vorba de imagini de arhivă scoase la suprafaţă pentru a menţine motivaţia trupelor. O analiză mai profundă, însă, a sugerat că imaginile ar fi putut fi făcute la şase luni după noaptea în care Rapp a crezut că şi-a înfipt în sfârşit bocancul în acel gândac ISIS. Înregistrarea video a dus la capturarea uneia dintre persoanele prezente la acea întâlnire, iar interogatoriul acestuia l-a condus pe Rapp la această câmpie arsă. Povestea era că Halabi fusese grav rănit de acea grenadă şi se ascundea aici în convalescenţă. Întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari era dacă era adevărată. Şi dacă era adevărat, dacă mai era încă aici. În mod clar, era suficient de sănătos pentru a merge la întâlniri şi a începe procesul de reconstrucţie a ISIS după bătaia pe care o primise în absenţa lui.
Soarele a atins în sfârşit orizontul, provocând o scădere imediată a temperaturii şi o îmbunătăţire a vizibilităţii. Aşteptarea întunericului complet era o opţiune, dar părea inutilă. Nu văzuse niciun semn de gărzi exterioare, iar noaptea faţă de zi nu prea avea nicio semnificaţie odată ce ar fi trecut în acea peşteră.
„Am pornit", a spus el în microfonul de gât.
„Recepţionat", a venit răspunsul lui Coleman.
Rapp a făcut un unghi spre stânga, deplasându-se în tăcere pe terenul stâncos până când a ajuns la un zid de piatră aflat la aproximativ douăzeci de metri de intrarea în peşteră. Rămânând jos, s-a strecurat de-a lungul bazei zidului până când a ajuns la marginea acestuia. Încă nu era niciun semn al forţelor de ordine ISIS. În spatele lui, terenul era la fel de pustiu, dar asta era de aşteptat. Coleman şi echipa sa urmau să rămână invizibili până când era nevoie de ei. Era imposibil de anticipat mediul din interiorul peşterii, iar Rapp era îngrijorat de faptul că acesta ar putea deveni suficient de strâmt pentru a face contraproductivă o forţă de mai mult de un om.
Când, în cele din urmă, s-a strecurat înăuntru, singura dovadă că era locuită era pământul răscolit sub picioarele sale. Îşi ţinea arma în faţa lui în timp ce se strecura uşor de-a lungul unui pasaj de aproximativ trei metri lăţime şi zece metri înălţime. Greutatea familiară a Glock-ului său fusese înlocuită cu cea a unei arbalete Mission de model timpuriu. Tehnicianul său de arme o modificase pentru a fi invizibilă, împingând nivelul decibelilor sub optzeci şi cinci la arc. Chiar mai bine, tonul fusese coborât până la punctul în care nu mai semăna deloc cu o armă. Chiar şi pentru urechea exersată a lui Rapp, se auzea mai degrabă ca un sac de nisip căzut pe un trotuar.
Arbaletele nu erau cele mai rapide lucruri de reîncărcat şi nu avusese prea mult timp să se antreneze cu ele, dar tot se gândea că era cea mai bună unealtă pentru treaba asta. Cel mai silenţios pistol pe care îl deţinea – un Volquartsen de calibrul 22 cu un amortizor Gemtech – era legat de coapsă, dar urma să fie

ţinut în rezervă. Deşi era impresionant de invizibil, pocnetul ascuţit pe care îl făcea era prea puternic şi uşor de recunoscut pentru acest mediu de operare.
Întunericul se adâncea cu cât pătrundea mai mult, obligându-l să se mişte suficient de încet pentru ca ochii săi să ţină pasul. Pe baza a ceea ce se întâmplase ultima dată când îl urmărise pe Sayid Halabi într-o gaură, era logic să prioritizeze prudenţa în detrimentul vitezei. Mas s-ar putea să-şi fi uitat lopata.
O strălucire slabă a devenit vizibilă la capătul pasajului şi Rapp a înaintat spre ea, evitând pietrele de sub picioarele sale şi rămânând pe pământul moale. Pe măsură ce se apropia, a putut vedea că coridorul ajungea la un T. Ramura care mergea spre dreapta se sfârşea după câţiva metri, dar cea din stânga continua. O serie de becuri mici conectate la o baterie de maşină era sursa strălucirii.
Unul dintre dezavantajele tehnologiei LED era că făcea ca ascunderea în peşteri să fie mult mai uşoară. O singură baterie putea asigura lumină pentru zile întregi. Dar a creat, de asemenea, o vulnerabilitate. Sursele de alimentare tindeau să nu mai fie la fel de larg distribuite şi redundante ca înainte.
Rapp s-a aplecat şi a desfăcut cablul de la baterie, scufundând peştera în întuneric.
Strigătele au devenit audibile aproape imediat, dar păreau mai mult enervate decât alarmate. Rapp îşi dădea seama că vocile aparţineau a doi bărbaţi vorbitori de arabă, dar să distingă exact ce spuneau era dificil cu ecoul. Practic, nişte injurii şi certuri despre cine era rândul cui să rezolve problema. Când toată lumina provenea de la o singură sursă improvizată, întreruperile ocazionale erau inevitabile.
Unul dintre bărbaţi a apărut câteva secunde mai târziu, legănând o lanternă în mâna dreaptă, dar fără să o ridice niciodată suficient de sus pentru a oferi detalii despre faţa sa. Nu avea importanţă. Din mersul şi postura lui tinerească, era clar că nu era Halabi. Doar unul dintre marionetele lui.
Rapp a ţintit după colţ şi a apăsat uşor pe trăgaci. Profilul sonor al arbaletei şi impactul proiectilului au fost ambele remarcabile. Din nefericire, precizia la această distanţă era mai puţin bună. Bărbatul încă stătea în picioare, părând perplex de fleşcăiala care îi ieşea sub clavicula stângă.
Rapp dădu drumul armei şi sprinse înainte, punându-şi un braţ în jurul gâtului arabului şi prinzându-i o mână peste gură şi nas. Bărbatul se zbătea în timp ce era târât înapoi după colţ, dar sunetul luptei lor era atenuat de pământul moale. În cele din urmă, Rapp a căzut şi şi-a înfăşurat picioarele în jurul lui pentru a-i limita mişcările. Nu era suficientă pârghie pentru a-l sugruma, dar mâna de pe faţa lui făcea o treabă destul de bună pentru a-l sufoca. Procesul a durat mai mult decât şi-ar fi dorit şi a fost străpuns de câteva ori de şurubul proeminent, dar arabul şi-a pierdut în cele din urmă cunoştinţa. Un cuţit la baza craniului i-a terminat treaba.
Rapp s-a strecurat de sub cadavru şi reîncărca arbaleta când un alt strigăt a răsunat în cavernă.
„Farid! Ce faci, idiotule? Aprindeţi luminile din nou!”
Rapp a strigat înapoi că nu le putea pune în funcţiune, mizând pe faptul că acustica făcea dificilă distingerea unui bărbat vorbitor de arabă de altul. A încărcat un bolţ în armă şi a alergat la baterie, punând lanterna cu faţa în jos în pământ înainte de a se ghemui. Iluminarea era suficient de slabă pentru ca oricine se apropia să nu poată vedea mai mult decât un vag contur uman.
Un şuvoi de sfaturi electrice semeţe a precedat zgomotul paşilor şi apoi a apărut un alt tânăr. Nu părea deloc îngrijorat, dovedind încă o dată marele adevăr al tuturor lucrurilor umane: oamenii vedeau ceea ce voiau şi se aşteptau să vadă.
Rapp îl lăsă pe terorist să se apropie la mai puţin de cincisprezece metri înainte de a înşfăca arbaleta. De data aceasta a compensat, ţintind jos şi spre stânga, reuşind să pună proiectilul în centrul masei. Nu a fost necesară nicio urmărire. Bărbatul a căzut în faţă, aterizând cu faţa în pământ.
Sigur că nu se mai ridica, Rapp a reconectat bateria. Avea probabil să aibă nevoie de lumină. Lucrurile merseseră bine până acum, dar, din experienţa lui, norocul nu venea niciodată în trei.
Sprijinul pentru această ipoteză a apărut când un bărbat care, aparent neîncrezător în sunetul sacilor de nisip care cădeau, a sprintat după colţ. Pistolul de calibrul 22 al lui Rapp se afla într-o poziţie incomodă pentru a trage, aşa că, în schimb, apucă unul dintre şuruburile care tremurau pe arbaletă.
Teroristul fusese un pic prea entuziast în abordarea sa, iar elanul său îl ricoşase de unul dintre pereţii peşterii. Rapp a profitat de echilibrul său compromis şi s-a năpustit, înfingându-i capul de lamă în gât. Nu prea frumos, dar suficient de eficient pentru a-l face să cadă pe om. În timp ce cădea, însă, din mâna lui s-a rostogolit o ţeavă mică din care ţâşneau fire.

Nu din nou.
Rapp şi-a folosit bocancul pentru a lovi cu piciorul dispozitivul exploziv improvizat sub corpul bărbatului şi apoi a fugit în direcţia opusă, parcurgând aproximativ şase metri înainte de a se scufunda într-o adâncitură puţin adâncă în pământ. Explozia a trimis pietrişul fierbinte peste el şi a auzit câteva pocnituri deconcertante de sus, dar asta a fost tot. Stânca a rezistat. S-a rostogolit pe spate, trăgându-şi cămaşa peste gură şi nas pentru a-şi proteja plămânii de praf. Cel mai inteligent ar fi fost să se întoarcă din coadă şi să cheme câţiva spărgători de buncăre, dar nu se putea hotărî să o facă. Dacă Halabi era acolo, Rapp avea de gând să-l vadă mort. Chiar dacă ar fi intrat în viaţa de apoi împreună, cu mâinile în jurul gâtului celuilalt.
Afară începu să se audă zgomotul focurilor automate, dar Rapp îl ignoră, trăgând Volquartsen şi folosind o lanternă pentru a continua mai adânc în cavernă. Coleman şi băieţii lui se puteau descurca singuri.
Sistemul de peşteri s-a dovedit a fi relativ simplu – o mulţime de crengi, dar aproape toate se stingeau după câţiva metri. Prima cameră cât de cât mare conţinea un pat de campanie şi câteva echipamente medicale rudimentare – un cărucior pentru perfuzii, monitoare şi un coş de gunoi pe jumătate plin de bandaje însângerate. Toate acestea păreau să fie acolo de ceva vreme.
A doua cameră părea să fi fost amenajată pentru proceduri chirurgicale, dar nu era cu mult mai avansată decât ceva din Primul Război Mondial. O butelie de gaz care părea provenită de la un aparat de sudură, o tavă cu câteva instrumente împrăştiate pe ea şi o masă de operaţie improvizată, plină de sânge uscat.
Şi ăsta a fost sfârşitul liniei. Sistemul de peşteri se sfârşea chiar dincolo.
„La naiba!” a strigat Rapp, vocea lui reverberând pe coridor şi ricoşând înapoi la el.
Nenorocitul fusese acolo. Îl aduseseră pentru a trata rănile pe care le suferise în Irak şi pentru a-i da timp să se vindece. Cu o lună în urmă, Rapp ar fi putut să se uite în ochii lui, să pună un pistol între ei şi să apese pe trăgaci. Dar acum era de mult dispărut. Sayid Halabi îi scăpase din nou printre degete.

CAPITOLUL 2

AL MUKALLA
YEMEN
SAYID Halabi s-a coborât cu grijă pe un scaun cu faţa spre o gaură masivă în partea laterală a clădirii în care se afla. Betonul sfărâmat şi armătura răsucită îi încadrau vederea peisajului urban care se întindea în întuneric. O semilună făcea posibilă distingerea formelor vehiculelor distruse, a caselor prăbuşite şi a blocurilor de zgură împrăştiate. Nicio lumină în afară de cea oferită de Dumnezeu nu ardea nicăieri la vedere. Energia electrică fusese din nou pierdută, iar cei jumătate de milion de locuitori ai oraşului erau reticenţi în a aprinde focuri sau în a folosi baterii, de teamă că ar putea fi ţinta saudiţilor.
Nu fusese întotdeauna aşa. În 2015, Al-Qaida profitase de devastarea provocată de războiul aerian al Arabiei Saudite în Yemen şi organizase un atac asupra oraşului Al Mukalla. Forţele guvernamentale abia dacă trecuseră prin mişcările de ripostă. După câteva scurte încăierări, au fugit, abandonând nu doar o populaţie îngrozită, ci şi armele moderne de război – tancuri de luptă, Humvee-uri de fabricaţie americană şi artilerie grea.
După acea victorie uluitoare, a urmat o viziune glorioasă a ceea ce era posibil. Legea islamică strictă a fost impusă în timp ce al-Qaeda a preluat guvernarea oraşului. Drumurile au fost reparate, ordinea publică a fost restabilită, au fost construite spitale. Păcatul şi distrugerea au fost înlocuite de ordine şi slujirea lui Dumnezeu.
Un an mai târziu, soldaţii susţinuţi de Emiratele Arabe Unite au alungat al Qaeda, returnând oraşul guvernului yemenit disfuncţional şi corupt. De atunci, nu s-a mai făcut nimic pentru reconstrucţie, iar bombardamentele nediscriminatorii ale saudiţilor au continuat, strangulând încet speranţa. Foametea, bolile şi violenţa erau tot ceea ce le mai rămăsese oamenilor.
O maşină singuratică a apărut la est, şerpuind încet printre dărâmături, cu farurile stinse. Halabi a urmărit-o cu privirea pentru o vreme, întrebându-se cu nesaţ unde reuşise şoferul să găsească combustibil şi ascultând avioanele saudite care se apropiau. Totuşi, niciunul nu s-a materializat, iar maşina a dispărut în cele din urmă din peisaj.

Liderul ISIS a fost în cele din urmă forţat să se ridice în picioare, durerea din spate făcând imposibilă rămânerea mai mult timp pe scaun. Trei vertebre fisurate erau cele mai puţin vizibile dintre rănile sale, dar de departe cele mai chinuitoare. Atacul lui Mitch Rapp în Irak îşi pusese amprenta asupra lui. Dincolo de leziunile suferite la spate, Halabi nu-şi mai folosea pe deplin piciorul drept şi, de fapt, abia evitase amputarea acestuia. Ochiul stâng fusese afectat iremediabil şi era acum acoperit cu un plasture de piele. Degetele zdrobite de la mâna stângă fuseseră îndreptate şi fixate, dar nu mai avea sensibilitate.
Îşi petrecuse luni de zile ascuns sub pământ, supunându-se unor proceduri medicale primitive, supravieţuind diferitelor infecţii şi hemoragiei interne prelungite. În tot acest timp se întreba dacă americanii ştiau că a supravieţuit. Dacă, la un moment dat, Rapp va apărea din nou.
După un timp, aceste temeri s-au estompat şi a început să se vindece atât fizic, cât şi psihologic. Odată ce a fost în stare, s-a dedicat rugăciunii şi studiului. Petrecuse ore nesfârşite urmărind ştiri din întreaga lume, citind istorie şi politică şi studiind strategia militară. În acest timp, ajunsese să înţeleagă de ce Dumnezeu permisese ca cel mai devotat slujitor al Său să fie atacat într-un asemenea mod. Halabi lăsase ca viaţa lui să fie consumată de luptă. Urmărise plăcerea trecătoare de a provoca pagube în loc să se dedice sarcinii mult mai dificile şi mai nesatisfăcătoare de a obţine o victorie finală.
În spatele lui s-au auzit paşi şi s-a întors pentru a-l vedea pe cel mai loial discipol al său apropiindu-se. Muhammad Attia era american prin naştere, fiu de imigranţi algerieni. Îşi petrecuse tinereţea lucrând la magazinul general al părinţilor săi din New York şi căutând aprobarea şi acceptarea occidentalilor din jurul său. După liceu, a urmat un an de colegiu comunitar înainte de a se angaja ca translator civil de arabă pentru armata americană.
În calitate de american musulman, el experimentase deja trădarea şi falimentul moral al ţării adoptive a părinţilor săi, dar abia când a ajuns în Irak a ajuns să înţeleagă amploarea acestui lucru.
Recrutarea sa de către al-Qaeda a avut loc la mai puţin de şase luni de la începerea misiunii sale şi a petrecut aproape cinci ani ca agent al organizaţiei înainte de a fi descoperit. Se dovedise însă prea inteligent pentru americani şi a fugit în deşert înainte ca aceştia să vină după el.
„Putem să ne schimbăm?” a spus Halabi când s-a apropiat bărbatul mai tânăr. „Sunt capabili adepţii mei?”
„Totul este posibil cu ajutorul lui Allah.”
„Dar este mult mai dificil decât mi-am imaginat să obţii acest ajutor.”
„Niciun om nu poate vedea în mintea lui Dumnezeu. Noi putem doar să căutăm să ne jucăm micul nostru rol în planul Său.”
Halabi a dat din cap. „Suntem pregătiţi?”
„Suntem.”
Scările fuseseră curăţate de moloz, dar liderul ISIS avea încă nevoie de ajutor pentru a le coborî. Întunericul se adâncea pe măsură ce coborau în ceea ce mai rămăsese din subsolul clădirii. Halabi a simţit un moment de panică atunci când uşa s-a închis în urma lor şi întunericul i-a amintit de orele chinuitoare pe care le petrecuse târându-se din caverna din Irak.
De data aceasta, însă, întunericul nu a durat. Strălucirea slabă a monitoarelor de calculator care se trezeau la viaţă a îndepărtat golul şi s-a trezit în faţa unei serii de ecrane, fiecare înfăţişând un chip masculin singuratic.
Diferenţa dintre această întâlnire a conducerii ISIS şi ultima sa întâlnire nu putea fi mai evidentă. Foştii soldaţi irakieni care se aliniaseră pe jos în faţa lui şi a trădătorului Aali Nassar erau cu toţii morţi acum. Luaţi de la el de Dumnezeu nu ca pedeapsă, ci pentru că erau inutili. Înţelegea asta şi multe altele acum. Cu noua sa claritate, Halabi îşi vedea acţiunile din trecut ca fiind aproape comic de greşite. Îşi pusese încrederea în oameni care fuseseră deja înfrânţi o dată de americani. Ei nu aveau idei noi. Nu aveau capacităţi noi. Nici o cunoaştere sau înţelegere care să nu fi existat de zeci de ani. Tot ce puteau spera să facă era să aducă ordine şi disciplină la următorul eşec al ISIS.
O lumină roşie a luminat pe o cameră din faţa lui, iar feţele de pe ecran au căpătat hotărâre. Totuşi, în ciuda împietririi expresiilor lor, era clar că niciunul nu era soldat. Unii erau bine îngrijiţi şi bine bărbieriţi, în timp ce alţii aveau bărbi groase şi părul neîngrijit. Cel mai tânăr avea abia douăzeci de ani, iar cel mai

în vârstă nu împlinise încă patruzeci de ani de viaţă. Doi – unul dintre ei, un englez palid-complet – nu vorbeau nici măcar araba rudimentară.
Această diversitate era mai profundă decât aspectul, extinzându-se la domeniile lor de expertiză. Programarea calculatoarelor. Marketing. Finanţe. Ştiinţe. Poate cel mai important era un tânăr documentarist care îşi petrecuse ultimul an lucrând pentru Al Jazeera. Singura trăsătură comună era faptul că toţi fuseseră educaţi în Occident. Era un lucru pe care acum îl cerea cercului său intim.
Deşi erau departe de forţele brutale şi fanatice pe care Halabi le comandase cândva, aceşti oameni aveau potenţialul de a fi mult mai periculoşi.
„A fost o vreme când am crezut că mişcarea îşi pierduse calea", a spus Halabi în engleză, cuvintele sale puternic accentuate fiind transmise prin intermediul unei legături securizate prin satelit. „Dar acum înţeleg că nu a existat niciodată o cale spre victorie. Osama bin Laden se aştepta ca acţiunile sale din New York să înceapă prăbuşirea unei societăţi care se clătina deja sub greutatea propriei decăderi morale. Dar ce s-a realizat cu adevărat? Războaie punitive, dar în cele din urmă indecise, în Afganistan şi Irak. O mână de atacuri minore de urmărire care s-au pierdut în cultura americană a violenţei şi a crimelor în masă. Bin Laden şi-a petrecut ultimii ani behăind ca o oaie şi aşteptând ca americanii să îl găsească."
Halabi a făcut o pauză şi a examinat feţele de pe ecranele din faţa lui. Deşi aceşti oameni erau într-adevăr diferiţi de cei pe care îi comandase înainte, focul din ochii lor ardea la fel de intens. Mişcarea era totul pentru ei. Le dădea un scop. Le dădea o ţintă pentru furia, ura şi frustrarea lor. Şi le dădea pace.
„Al Qaeda a eşuat pentru că liderii lor au îmbătrânit şi au uitat ce îi motivează pe tineri", a spus Halabi categoric.
Osama bin Laden s-a temut de creşterea brutalităţii în întreaga regiune, considerând-o contraproductivă pentru recrutare. Din nefericire, nu a trăit să vadă adevărul. Să vadă videoclipurile produse cu şmecherie, cu victorii haotice şi nemiloase. Pentru a auzi muzica de pompare care le însoţea şi imaginile generate pe calculator care le puneau în valoare. Pentru a vedea mii de tineri, motivaţi de această propagandă, cum se îndreaptă spre Orientul Mijlociu. Gata să lupte. Gata să moară.
„Iar ISIS nu s-a descurcat mai bine", a continuat Halabi. „Eu şi predecesorii mei am fost intoxicaţi de viziunea unui nou califat. Orientul Mijlociu era fracturat, iar Occidentul era obosit să lupte în războaie care nu puteau fi câştigate în mod decisiv. Ne-am amăgit crezând că suntem pregătiţi să ieşim din umbră şi să ne opunem armatei americane".
A făcut o pauză, gândindu-se la cât de multe voia să spună. În cele din urmă, însă, aceasta era epoca informaţiei. A o ascunde de cercul său interior nu ar fi dus decât la o nouă înfrângere.
„Totul a fost o pierdere de timp şi de martiri. Momentul pentru acest gen de acţiune nu sosise încă."
„A sosit acum?", a spus unul dintre bărbaţi, nerăbdarea lui tinerească fiind audibilă chiar şi prin difuzoarele ieftine ale computerului. „America este mai slabă decât a fost în ultimii o sută cincizeci de ani. Poporul său este mistuit de ură unul faţă de celălalt. Ei se consideră înşelaţi de restul lumii. Furat din. De care au profitat. Ciclul de ştiri de douăzeci şi patru de ore continuă să întărească aceste atitudini, la fel ca şi eforturile de propagandă pe internet ale ruşilor. Iar viitoarele alegeri prezidenţiale amplifică aceste diviziuni până la punctul în care ţara este sfâşiată."
„Nu este suficient", a spus Halabi. „Americanii sunt oameni ai extremelor, predispuşi la accese de furie şi autodistrugere, dar şi în posesia unei forţe interioare pe care nimeni în istorie nu a reuşit să o depăşească."
Feţele de pe ecrane păreau vag uimite de ceea ce vedeau ca o adulaţie pentru inamicul lor. Era una dintre multele lecţii pe care Halabi le învăţase în perioada în care fusese ţintuit pe un pat de spital, în adâncul pământului: să nu laşi ura să te orbească la punctele forte şi virtuţile duşmanilor tăi.
„Dacă nimeni nu a fost capabil să o depăşească", a spus britanicul, „cum am putea noi?".
Era întrebarea pe care Halabi şi-o punea de aproape toată viaţa sa. Întrebarea la care Dumnezeu răspunsese în cele din urmă.
„Vom continua să le distragem atenţia, alimentând flacăra fricii şi a divizării lor", a spus el.
„Şi după aceea?", a insistat bărbatul.
„După aceea, îi vom lovi într-un mod pe care nimeni în istorie nu l-a conceput vreodată."

CAPITOLUL 3

AL HUDAYDAH
YEMEN
ORAŞUL-port mai avea încă peste două milioane de locuitori, dar în acest moment era doar pentru că nu aveau unde să se ducă în altă parte. Unele clădiri rămăseseră neatinse, dar altele primiseră lovituri din partea aviaţiei saudite şi se aflau acum în diferite stări de ruină. Aproape în fiecare noapte, bombardamentele rescriau harta oraşului Al Hudaydah, împrăştiind tone de moloz pe unele străzi, în timp ce altele erau aruncate în aer.
Rapp a ocolit o maşină incendiată şi a virat pe un drum plin de gropi care era ceva mai populat. Noduri de oameni se formaseră în jurul căruţelor de lemn, cumpărând şi făcând schimb pentru orice era disponibil. Femeile, acoperite din cap până în picioare cu rochii tradiţionale, împânziseră mulţimea, dar numai în mod rar. Aveau tendinţa de a fi ţinute ascunse în această parte a lumii, ceea ce sporea disfuncţionalitatea. Una dintre ele se îndrepta spre Rapp, agăţându-se de braţul unei rude de sex masculin a cărei funcţie ar fi fost, în mod normal, să o supravegheze. În acest caz, rolurile fuseseră inversate. Purta AK-47 şi pumnalul ceremonial care erau accesorii de modă obligatorii în Yemen, dar suferea, de asemenea, de una dintre bolile grave declanşate de război. Femeia era singurul lucru care îl ţinea în picioare.
S-a împiedicat şi Rapp l-a prins, susţinându-i greutatea până când şi-a putut pune din nou picioarele sub el. Când femeia a mormăit mulţumiri, Rapp s-a gândit să profite de recunoştinţa ei. Harta pe care i-o dăduse CIA nu valora nici cât hârtia pe care fusese tipărită.
„Ştiţi unde este Café Pachachi?”
Ochii ei – singura parte a ei vizibilă – s-au lărgit şi a făcut un pas ezitant înapoi.
Nu era surprinzător. Pe măsură ce ISIS pierdea teritoriu, o mulţime dintre luptătorii săi neplătiţi şi fără lider se îndreptau spre extorcare, trafic de droguri şi sclavie sexuală pentru a-şi câştiga existenţa. Aspectul fizic al lui Rapp şi accentul irakian îl marcau probabil ca fiind unul dintre aceşti oameni.
„Café Pachachi?”, a repetat el.
A dat din cap sacadat şi a dat câteva instrucţiuni scurte înainte de a-l ocoli şi de a dispărea în strălucirea soarelui.
A mai durat încă treizeci de minute, dar a găsit-o în sfârşit. Restaurantul era adăpostit într-o clădire de piatră în mare parte intactă, cu mese şi scaune joase din plastic aşezate în faţă. Câteva copertine improvizate ofereau umbră, iar barierele improvizate îi împiedicau pe clienţi să cadă într-un crater de bombă de-a lungul marginii estice.
În ciuda războiului, afacerile păreau bune. Terasa era plină de bărbaţi aplecaţi unul lângă altul, vorbind despre politică, Dumnezeu şi moarte. Ospătarii se grăbeau să intre şi să iasă din vitrina deschisă, transmiţând mâncare şi băuturi, curăţând vasele şi, ocazional, lăsându-se atraşi într-una dintre conversaţiile pasionale care aveau loc în jurul lor.
Era greu de crezut că aceasta era cam tot ce reprezenta prezenţa CIA în Yemen. Era una dintre cele mai nelegiuite şi mai teroriste ţări din lume, iar Statele Unite îşi cedaseră interesele saudiţilor.
Politicienii americani nu erau preocupaţi decât de perpetuarea propriei puteri până la următorul ciclu electoral. Preşedintele în exerciţiu juca în apărare, încercând să nu facă nimic care ar putea cauza probleme partidului său la viitoarele alegeri prezidenţiale. Primarele erau în plină desfăşurare, cu cei mai sordizi şi mai distructivi candidaţi din ambele tabere în frunte. Iar poporul american era fixat cu laserul pe toate acestea, îndemnându-i pe participanţi ca şi cum ar fi fost un fel de meci de lupte profesioniste în cuşcă.
Fără ca nimeni să urmărească magazinul din Yemen, ISIS începea să se regăsească din nou – folosind haosul ca acoperire pentru a se regrupa şi a evolua. A fost o greşeală pe care politicienii se pare că nu se puteau opri din a o face. Sau poate că nu a fost deloc o greşeală. Terorismul era un teatru grozav – plin de victime simpatice, soldaţi curajoşi şi antagonişti malefici. A fost recuzita politică supremă. Poate că oficialii aleşi ai Americii nu erau atât de nerăbdători să renunţe la el pe cât credeau alegătorii lor. Problemele rezolvate nu au dus la vot.
„Allah v-a eliberat în siguranţă!” a exclamat Shamir Karman, strecurându-se printre mesele aglomerate pentru a-l îmbrăţişa. „Bine ai venit, prietene!”

Rapp nu l-a recunoscut imediat pe bărbat. Karman purta întotdeauna vreo douăzeci şi cinci de kilograme în plus într-un inel care îi sfida gravitaţia în jurul taliei. Acum dispăruse complet, iar faţa lui bărboasă părea trasă.
„Mă bucur să te revăd", a spus Rapp pe tonul amabil aşteptat de cinefilii din jurul lui.
„Veniţi! N-avem niciun motiv să stăm în mijlocul acestei gunoaie. Eu păstrez mâncarea bună şi cafeaua în spate."
Râsetele s-au înălţat din partea clienţilor în timp ce îl conduceau pe Rapp în clădirea dărăpănată. Elementul uman fusese întotdeauna geniul lui Karman. Nativul yemenit fusese recrutat de CIA cu ani în urmă, dar fusese clar de la început că nu va fi niciodată un trăgător. Nu, arma lui era că era simpatic ca naiba. Genul de tip căruia îi spuneai cele mai profunde secrete. Pe care îl voiai în petrecerea de nuntă. Pe care îl invitai să vină să stea pe termen nelimitat la tine acasă. Toate astea în primele zece minute de când îl cunoşteai.
„A fost un alt atentat cu bombă aseară", a spus el în timp ce treceau pe lângă mesele din interior care fuseseră puse deoparte pentru ca femeile să stea cu familiile lor.
„S-au apropiat?"
Agenţia se străduia să-i ţină pe saudiţi departe de acest cartier, dar nimeni nu era nerăbdător să le spună prea multe de teama unei scurgeri de informaţii. Era genul de mers pe sârmă care era pâinea şi untul lui Irene Kennedy, dar nu existau garanţii. Un comandant arogant sau un pilot confuz îl putea transforma pe Karman şi operaţiunea sa într-un stâlp de foc.
„Nu. Nenorociţii aruncau bombe la întâmplare pentru a-şi ascunde adevărata ţintă."
„Care era?"
„Instalaţia sanitară pe care o tot punem la loc cu scuipat şi gumă de mestecat. Ne confruntăm deja cu una dintre cele mai mortale epidemii de holeră din istorie, iar ei vor să înrăutăţească situaţia. Dacă nu ne pot bombarda până la supunere, ne vor ucide cu boli şi foamete."
Furia din vocea lui nu era doar în beneficiul acoperirii sale. În realitate, loialitatea lui Karman era un pic cam greu de stabilit, dar tocmai asta îl făcea atât de bun în meseria sa. Îi păsa sincer de ţara sa, iar oricine îl întâlnea putea simţi această sinceritate.
„Aţi venit cu familia?", a întrebat yemenitul.
Nu era greu de înţeles ce întreba. Era îngrijorat de faptul că Coleman şi oamenii lui se aflau în ţară şi că ar fi ieşit în evidenţă ca un deget mare. Rapp împărtăşea această îngrijorare şi îi trimisese la Riyadh. În prezent, pluteau în piscina unei staţiuni de cinci stele, pe cheltuiala contribuabililor americani.
„Nu. Sunt singur."
„Vei sta cu mine, bineînţeles. Nu pot să-ţi ofer prea mult lux, dar nu prea mai există aşa ceva în Yemen."
„Mulţumesc. Eşti foarte generos, prietene."
Au intrat în bucătărie şi, în loc de mirosul plăcut de salată clocotită, Rapp a fost lovit de mirosul puternic de înălbitor.
„Succesul meu nu se bazează doar pe abilităţile mele de bucătar şi pe aprovizionarea constantă cu mâncare", a spus Karman, citindu-i expresia. „Cu epidemia de holeră, totul se rezumă la curăţenie. Nimeni nu s-a îmbolnăvit vreodată mâncând în localul meu." Şi-a mărit volumul vocii. „Şi nimeni nu se va îmbolnăvi vreodată, nu-i aşa?".
Personalul de la bucătărie l-a asigurat cu voce tare că aşa este.
„Serios", a spus el, împingând pe o uşă din spate. „Nu puneţi în gură nimic care nu provine de aici, altfel vă veţi trezi căzând şi vomitând de moarte. Şi o vei face de unul singur. Spitalul a fost bombardat de trei ori şi încă are sute de pacienţi noi care vin zilnic. Bolnavii şi muribunzii acoperă fiecare centimetru de podea de acolo şi se revarsă în parcare. Nu ştiu de ce. Nu există medicamente. Abia dacă există personal. Nimic. „
Camera în care se aflau era de aproximativ 2,5 metri pătraţi, luminată de un bec gol atârnând de pe temelie. Exista o masă pliantă care servea drept birou şi un singur scaun de plastic racolat din restaurant. Pereţii erau împilaţi cu cutii etichetate cu cuvântul „înălbitor" în arabă. Câteva caiete care arătau ca nişte registre de afaceri şi o mică plantă în ghiveci completau inventarul.

Conform instrucţiunilor lui Rapp, exista şi o cameră ascunsă cu echipamente de comunicaţii şi câteva arme, dar era mai bine să le folosească cu moderaţie. Dacă cineva îi descoperea existenţa, corpul lui Karman ar fi atârnat de una dintre grinzile din tavanul restaurantului său în mai puţin de o oră.
„Mai bun decât înălbitorul...", a spus yemenitul, scotocind într-o cutie din spatele lui, „este alcoolul."
A recuperat o sticlă pe jumătate plină de Jack Daniel's şi a turnat măsuri atente în două ceşti de cafea înainte de a-i înmâna una lui Rapp.
„Ţi-a mers bine munca?", a întrebat el, păstrând conversaţia vagă şi în arabă. Era apreciat şi de încredere în zonă, dar era încă o zonă de război. Oamenii ascultau mereu. Mereu suspicioşi.
„Nu. Nu am reuşit să intru în legătură cu prietenul nostru."
Faţa lui Karman a căzut. „Îmi pare rău pentru asta. Am făcut tot ce am putut pentru a-l programa, dar ştii cât de imprevizibil poate fi."
Rapp a dat din cap şi a luat o înghiţitură din băutura sa.
„Am devenit nimic mai mult decât o bârfă de salon de ceai", a spus Karman pe un ton tăcut. „Încerc să trăiesc din banii de nimic pe care îi face restaurantul şi mă cert pe teme politice cu oricine se aşează la una dintre mesele mele."
Mesajul era clar. El cerea resurse. Din nefericire, tâmpiţii de la Washington nu erau în stare să le ofere.
„Serios? Mie afacerile mi se par bune."
„O iluzie. Clienţii sunt din ce în ce mai puţini, iar discuţiile au luat-o razna. Spioni. Intrigă. Conspiraţii. Îmi petrec zilele ascultând asta şi căutând pe cer racheta saudită care mă va ucide. Sau uitându-mă în spatele meu după omul care îmi va înfige un cuţit în spate pentru banii din buzunar."
„Foşti luptători ISIS?" a spus Rapp.
Karman a dat din cap. „Sunt puternic înarmaţi şi fără scop. Tineri plini de ură, violenţă şi poftă. Cu toţii crezând că fiecare capriciu al lor este o directivă de la Dumnezeu. Dacă Sayid Halabi este în viaţă, m-aş fi aşteptat ca el să-i mute spre mijlocul ţării, care nu are nicio lege. Dar nu pare interesat. Se zvoneşte că formează un grup mult mai mic de adepţi bine educaţi şi bine pregătiţi."
Karman şi-a dus cana la buze şi a închis ochii în timp ce învârtea whisky-ul în gură înainte de a-l înghiţi.
„Oamenii vorbesc despre el ca şi cum ar fi o fantomă. Ca şi cum ar fi murit şi s-ar fi întors. Ei cred că Dumnezeu i-a vorbit şi i-a dat secretul pentru a-i învinge pe necredincioşi."
„Credeţi că este adevărat?"
„Nu. Dar cred că Halabi crede. Şi cred că este chiar mai strălucit decât este sucit. Ceea ce pot să vă spun cu siguranţă este că ISIS evoluează. Şi dacă el se află în spatele acestui lucru, îţi garantez că nu o face pentru a se distra. El lucrează pentru ceva. Ceva mare."
Din nou, Karman se folosea de acoperirea bârfelor inutile pentru a demonstra un punct de vedere: că trebuie făcut ceva înainte ca Halabi să-şi poată afirma dominaţia asupra unei mişcări jihadiste revigorate. Din nefericire, el predica corului. Rapp şi Kennedy au cheltuit o mulţime de timp şi efort pentru a prezenta acest caz precis unor politicieni care păreau din ce în ce mai puţin interesaţi.
Karman întinse mâna după un pachet de ţigări şi îşi aprinse una înainte de a vorbi din nou. „Nu mai e nimic pentru noi aici, prietene. Nu mai pot distinge o zi de alta. Eu servesc mâncare. Fac curăţenie. Ascult discuţii libere. Şi aştept moartea."

CAPITOLUL 4

YEMENUL CENTRAL

Băiatul s-a ghemuit pe patul murdar, acoperindu-şi gura şi pregătindu-se pentru criza de tuse care avea să vină. Dr. Victoria Schaefer l-a privit neputincioasă cum se convulsiona, sunetul sufocării sale fiind înăbuşit de costumul de protecţie pe care îl purta. Când s-a terminat, a întins o mână stropită cu sângele din plămâni.
Ea a luat-o, strângând-o uşor prin mănuşile de cauciuc şi luptându-se cu nevoia de a plânge. Cu casca pe care o purta, nu avea cum să-şi şteargă lacrimile. Era o lecţie pe care o învăţase de nenumărate ori de-a lungul anilor.
„O să fie bine", a minţit ea prin masca facială.

Boala respiratorie de care dăduse peste ea în acel sat yemenit îndepărtat ucidea mai mult de o treime dintre persoanele care prezentau simptome. În curând, el urma să se adauge la această statistică. Şi nu putea face nimic în privinţa asta.
A reuşit să spună ceva în timp ce arăta spre un alt pat de campanie aliniat în mica clădire de piatră. Nu a înţeles cuvintele – aducerea interpretului ei în această clinică improvizată ar fi fost prea periculoasă – dar le-a înţeles sensul. Femeia care zăcea lângă uşă era mama lui. După zile întregi de luptă pentru fiecare respiraţie, îşi pierduse lupta cu două ore în urmă.
„Doar doarme", a spus Schaefer pe un ton cât se poate de liniştitor.
Băiatul era suficient de tânăr pentru a avea ochii încă plini de încredere şi speranţă. În schimb, adulţii din sat începuseră să-şi piardă încrederea în ea. Şi de ce nu? Chiar şi înainte ca rezervele de medicamente să se diminueze, ea fusese în mare parte neputincioasă. În afară de a menţine victimele cât mai confortabil posibil şi de a le trata infecţiile secundare cu antibiotice, nu prea avea de ales decât să lase virusul să-şi urmeze cursul.
Băiatul şi-a pierdut cunoştinţa şi Schaefer a mers prin întuneric până la un scaun din colţ. Ferestrele fuseseră sigilate, iar uşa era închisă ermetic pe un montant îmbunătăţit cu bandă de cauciuc. Lumina era asigurată de o gaură în acoperiş acoperită cu o bucată de pânză albă care era cel mai bun filtru pe care îl puteau găsi.
Celelalte trei persoane vii din clădire se aflau în diferite stadii ale bolii. Unul dintre ei – în mod ironic, un bărbat care îşi estima vârsta la 60 de ani – era pe cale de a se însănătoşi. Cum va arăta însă această recuperare, nu era sigură. Sindromul respirator acut yemenit, aşa cum îl numeau ei, lăsa aproximativ treizeci la sută dintre supravieţuitori cu handicap permanent. Era aproape sigur că nu va mai putea să lucreze niciodată. Întrebarea era dacă va fi în stare măcar să aibă grijă de el însuşi fără asistenţă.
Soarta finală a celorlalte două victime era necunoscută. Se aflau în stadii incipiente şi era încă prea devreme pentru a se pronunţa. Amândoi erau puternici şi aveau în jur de 20 de ani, dar asta nu părea să facă nicio diferenţă pentru YARS. Era un ucigaş cu şanse egale, care lua adulţi sănătoşi cam în acelaşi ritm cu cel al copiilor şi al bătrânilor.
Băiatul începu să tuşească din nou, dar de data asta nu se duse la el, ci se holbă la sângele lui de pe mănuşi. O lăsa pe mama lui acolo unde el putea să o vadă şi să se consoleze cu prezenţa ei. Căldura din clădire era sufocantă, dar nu avea importanţă. El nu ar fi rezistat suficient de mult timp pentru ca ea să înceapă să se descompună.
- – -
„Vick..."
Telefonul prin satelit s-a întrerupt şi Schaefer l-a scuturat violent. Nu era cea mai high-tech soluţie, dar părea să funcţioneze. A reuşit să deslușească ultimele cuvinte din fraza şefului ei, dar le-a ignorat. Ken Dinh era preşedintele organizaţiei Medici fără frontiere, un om bun şi un prieten personal. Dar el stătea în spatele unui birou din Toronto, iar ea era pe teren, în mijlocul Yemenului de nicăieri.
„Asculţi ce-ţi spun, Vicky?".
Nimeni nu se uita, aşa că şi-a permis o încruntare vinovată. La patruzeci şi doi de ani, trecuse deja prin mai mulţi soţi, toţi având cam aceleaşi plângeri. În capul listei era că era obsedată de slujba ei. În al doilea rând era că era – pentru a folosi cuvintele ultimului ei soţ – mereu campată într-un iad din lumea a treia, devastată de război şi de boli. Ultimul era ceva de genul că nu asculta niciodată şi în schimb aştepta doar să vorbească. Nu era sigură, totuşi, pentru că nu prea ascultase.
„Te-am auzit, dar nu ştiu ce vrei să spun. Nu-ţi faci griji? Hei, poate că nu e atât de rău pe cât pare? Şi ce vrei să le spun oamenilor din acest sat? Să ia două aspirine şi să mă sune mâine dimineaţă?".
„Sarcasmul ăsta nu-ţi stă în fire, Vicky."
„Serios?"
„Nu. Evident că a fost o glumă."
„Deci acum o să stăm să spunem glume?"
Chiar şi de la o jumătate de lume depărtare, ea îi putea auzi suspinele adânci. „Dar e izolat, nu-i aşa? Nu ai văzut sau auzit nimic care să indice o epidemie în afara acelui sat."

Ea mersese aproximativ o treime de milă pentru a da telefonul, oprindu-se la jumătatea drumului pe o pantă care conţinea bolovani suficient de mari pentru a oferi umbră. Era locul în care venea când avea nevoie să fie singură. Când avea nevoie să găsească puţină perspectivă într-o lume care nu mai oferea prea multe.
Satul de dedesubt nu era cine ştie ce, câteva clădiri construite din aceeaşi piatră roşiatică şi pământ care se întindea până la orizont în toate direcţiile. L-a privit câteva clipe în loc să răspundă. Dinh avea, din punct de vedere tehnic, dreptate. Boala pe care o descoperise părea să fie izolată de acest loc uitat şi de cei patruzeci şi trei de locuitori rămaşi.
Şi din această cauză, nimănui nu-i păsa. Nu avea nicio relevanţă strategică pentru rebelii houthi sau pentru forţele guvernamentale care luptau pentru controlul ţării. Forţele ISIS şi al-Qaeda care acţionau în zonă nu o considerau un premiu suficient pentru a trimite cei doi sau trei oameni înarmaţi necesari pentru a o cuceri. Iar saudiţii nu aveau niciun motiv să irosească combustibil şi muniţie pentru a-l arunca în aer.
Boala care devasta satul provenea probabil de la una dintre populaţiile de lilieci care trăiau în peşterile amenajate în panta de pe care ea suna acum. Dar specialiştii pe care îi consultase o asiguraseră că raza lor de acţiune nu era nici pe departe suficientă pentru a ajunge până la cel mai apropiat centru de populaţie – un sat la fel de mic, aflat la peste patruzeci de mile grele spre est.
„Este izolat", a recunoscut ea în cele din urmă. „Dar nu ştiu pentru cât timp. Îl conţin oferindu-le acestor oameni hrană şi asistenţă medicală, astfel încât niciunul dintre ei să nu aibă vreun motiv să plece. Şi mă bazez pe faptul că nimeni din afară nu are niciun motiv să vină. Pe asta vreţi să vă bazaţi? „
„Mi-ai mai spus că ai crezut că totul a fost o întâmplare, nu-i aşa? Războiul a tăiat aprovizionarea cu hrană a satului şi au început să mănânce lilieci pentru prima dată?"
„Asta e doar o presupunere", a răspuns ea printre dinţii strânşi. „Nu reuşim să aducem pe nimeni cu expertiza potrivită să vină aici pentru a face testele. Uite, Ken, eu sunt aici cu o asistentă şi un microbiolog care este interesat doar să-şi treacă numele în revistele de ştiinţă. Douăzeci şi cinci de oameni din acest sat sunt morţi. Asta înseamnă o treime din populaţie."
„Dar aţi oprit răspândirea, nu? Aţi reuşit să o ţineţi sub control."
„Am pus în carantină ultimele câteva victime identificate şi, deocamdată, i-am convins pe săteni să se ferească de populaţia locală de lilieci", a recunoscut ea. „Dar este incredibil de contagioasă, Ken. Nu seamănă cu nimic din ce am văzut în viaţa mea. Chiar şi contactul ocazional cu cineva care este bolnav vine cu o rată de infectare de peste cincizeci la sută. Dar cel mai rău lucru este cât de mult timp pare să poată supravieţui virusul pe suprafeţe. Avem dovezi credibile că oamenii s-au îmbolnăvit după ce au atins lucruri manipulate de o victimă cu şaptezeci şi două de ore înainte. Ce se întâmplă dacă cineva infectat cu acest virus a trecut printr-un aeroport? Ar putea apăsa un buton de la un lift sau ar putea atinge ghişeul de check-in şi ar putea face ca oamenii să îl transmită în toată lumea. Cum am putea opri acest lucru?"
„Am oprit-o ultima dată", a spus el, într-o referire evidentă la epidemia de SARS de la începutul anilor 2000.
„Nu este acelaşi lucru şi ştiţi asta! SARS este cu un ordin de mărime mai puţin contagioasă şi a izbucnit în Asia. Am avut timp să organizăm un răspuns la nivel mondial în ţări cu sisteme medicale moderne. Acesta este Yemenul. Ei nu au resursele necesare pentru a face altceva decât să stea deoparte şi să se roage. Am putea vorbi despre o pandemie care ar putea ucide o sută de milioane de oameni. Eşti doctor sau politician, Ken? Noi..."
„Taci din gură, Vicky! Taci din gură pentru un minut, dacă se poate."
Ea a tăcut la izbucnirea neobişnuită a bărbatului.
„Ai vreo idee despre ce se întâmplă în restul Yemenului? În afara micii tale lumi? Ne confruntăm cu o epidemie de holeră care este acum, oficial, cea mai gravă din istoria modernă. ONG-urile se retrag din cauza bombardamentelor şi a violenţei crescânde. Personalul medical local este fie bolnav, fie nu a mai fost plătit de luni de zile şi îşi continuă activitatea pentru a găsi o modalitate de a se hrăni."
„Ken..."
„Nu am terminat! Aproximativ o treime din ţară moare încet de foame. Vedem infecţii la care niciunul dintre antibioticele noastre nu funcţionează. Şi există zvonuri că va avea loc un atac major asupra Al Hudaydah. Dacă acel port se închide, majoritatea importurilor în ţară vor înceta. Nu mai există ajutor

umanitar. Nu vor mai exista alimente sau medicamente. Nu mai există combustibil. Pe lângă toate celelalte, ţara va aluneca în foamete."
„Dar...", a încercat ea să intervină.
„Taci din gură!", a spus el şi apoi a continuat. „Toate astea şi abia reuşesc să conving guvernele sau donatorii privaţi să-mi răspundă la telefon. De ce? Pentru că nimănui nu-i pasă de Yemen. Nu-l pot găsi pe hartă şi s-au săturat să toarne bani în proiecte din Orientul Mijlociu care sunt aruncate în aer înainte de a fi terminate. Şi asta lăsând la o parte alegerile prezidenţiale din SUA, care deja consumă toate mijloacele de comunicare din lume. Dacă o navă spaţială extraterestră ar ateriza mâine în Yemen, ar fi norocoasă dacă ar ajunge pe pagina nouă în Times."
„Ken..."
„Taci, taci, taci, taci!", a spus el. „Acum, unde rămăsesem? Oh, da. Deci, după toate cele spuse, vrei să-mi deturnez resursele aproape inexistente de la miile de oameni care mor în oraşe către un sătuc de cincizeci de oameni înconjurat de o mare de deşert impracticabil?"
„Du-te naibii, Ken."
Când a vorbit din nou, vocea i se înmuiase. „Uite. Chiar înţeleg ceea ce-mi spui. Aminteşte-ţi că, înainte de a mă aşeza în spatele acestui birou, am petrecut ani de zile făcând exact ceea ce faci tu. Vreau să te ajut. Ceea ce te confruntă mă îngrozeşte..."
„Dar nu vei face nimic."
„Oh, voi, cei cu puţină credinţă."
Ea a înviat. „Ce înseamnă asta?"
„Aş vrea să-mi pot asuma meritele pentru asta, dar în realitate nu am avut nimic de-a face cu asta. Acum câteva săptămâni, un om de afaceri saudit de care nu am auzit niciodată m-a contactat. Mi-a spus că a văzut ceva despre tine într-un ziar universitar şi că vrea să mă ajute. M-a luat prin surprindere, aşa că am aruncat un număr de telefon."
„Ce număr?"
„Două sute cincizeci de mii."
„Şi?"
„E o poveste lungă, dar a acceptat."
„Ce?" Victoria s-a bâlbâit, incapabilă să proceseze ceea ce auzea după luni de zile de lupte pentru resturi şi mărunţişuri. „I . . . Nici măcar nu înţeleg ce înseamnă asta."
„Înseamnă că am o echipă care pregăteşte o livrare pentru tine. Echipament, mâncare, medicamente. S-ar putea chiar să am pe cineva de la Universitatea din Wyoming care este dispus să se uite la liliecii tăi. Vom coborî proviziile până la voi dintr-un elicopter cargo, astfel încât să nu trebuiască să ne apropiem de pacienţii voştri. Acum lucrez la obţinerea permisiunii de la saudiţi."
„De ce nu mi-ai spus asta când am început să vorbim?"
„Pentru că am vrut să te faci de râs. Acum, ascultă-mă. Aceasta nu este o fântână fără fund. Nici măcar nu ştiu cum să iau legătura cu acest donator. A vrut să rămână anonim şi face o treabă bună în acest sens. Faceţi ca satul să fie sănătos şi găsiţi o modalitate de a-l menţine aşa."
„Ken. Îmi pare rău pentru..."
Linia s-a întrerupt şi ea a scăpat telefonul, sprijinindu-se de stânca din spatele ei.
Îi era greu să-şi amintească tot ce se întâmplase pentru a o aduce în acel loc anume, în acel moment anume. Copilăria ei în afara oraşului Seattle fusese lipsită de importanţă. Nu călătorise niciodată prea mult şi rămăsese în Washington până la începutul carierei sale de medic. Abia la vârsta de 30 de ani simţise atracţia lumii exterioare şi a miliardelor de oameni disperaţi care o populau.
Schaefer s-a îndepărtat de razele soarelui care se apropiau şi s-a concentrat asupra satului de jos. Uşa clinicii lor improvizate s-a deschis şi a apărut un bărbat îmbrăcat în haine de protecţie, acoperindu-şi ochii acoperiţi de o mască facială în timp ce ieşea. Otto Vogel era stâlpul ei german de oţel, lipsit de bun simţ. Se cunoscuseră în Ghana cu şapte ani în urmă şi de atunci lucrau împreună. Nu numai că era cel mai bun asistent medical pe care îl cunoscuse vreodată, dar era poate cea mai de încredere persoană de pe planetă. Nu exista situaţie căreia să nu-i poată face faţă, nu exista dezastru care să-l zdruncine, nu exista pericol

obiectiv care să-l sperie. Trecuseră împreună prin Haiti, Nigeria şi Laos, pentru a numi doar câteva dintre ele. Iar acum, iată-i aici, în Yemen. Dezastrul umanitar uitat de lume.
A scanat terenul, găsind-o în cele din urmă ascunsă printre stânci. Îi spusese că îl va suna pe Ken Dinh şi nu i-ar fi fost greu să ghicească că o va face de la umbra bolovanului ei preferat.
Vogel făcu o mişcare exagerată spre încheietura mâinii. Nu purta de fapt un ceas, dar ea a înţeles că era o aluzie la întârzierea celui de-al treilea muşchetar al lor. Un om care era mai puţin un stâlp de oţel şi mai mult un morman de rahat înmuiat de căldură.
Când Vogel a dispărut după colţ pentru a începe să-şi scoată hainele contaminate, ea s-a ridicat şi a pornit cu reticenţă spre o clădire de la marginea opusă a satului.
Când în cele din urmă a împins uşa structurii de piatră, a găsit un bărbat singur care mâzgălea într-un caiet. Era doar parţial vizibil în spatele echipamentului de laborator distrus pe care ea îl împrumutase de la ONG-urile care fugeau. De obicei, în timp ce purta un guler negru şi conducea o dubă cu farurile stinse.
„Trebuia să-l eliberezi pe Otto acum mai bine de o jumătate de oră”, a spus ea.
Reacţia iniţială a fost o încruntare iritată – intimidantă pentru studenţii absolvenţi care atârnau de fiecare cuvânt al lui, dar nu la fel de grea în Yemen.
„Sunt în mijlocul a ceva”, a spus el. Engleza lui era perfectă din punct de vedere gramatical, dar se mândrea cu menţinerea unui accent francez gros. „Trebuie să lucrez la asta cât timp mintea mea este proaspătă”.
Gabriel Bertrand era un nemernic de clasă mondială, dar indiscutabil genial. Îşi începuse cariera ca medic, dar după ce descoperise că nu-i plăcea să stea în preajma oamenilor bolnavi, se orientase spre cercetare şi predare.
„Apreciez asta”, a spus ea, buna ei dispoziţie reuşind să se menţină. „Dar avem oameni care mor în clădirea aceea. Otto şi cu mine nu ne putem descurca...”
„Atunci lasă-mă să-i ajut, Victoria! Ştii foarte bine că nu ştim cum să îi salvăm pe acei oameni. Ceea ce fac eu aici ar putea preveni viitoarele victime. Ar putea...”
„Să-ţi aducă un premiu mare şi invitaţii la toate petrecerile de cocktailuri din Paris?”
Din nou acea încruntare condescendentă. De data asta îndreptată peste ochelarii de citit. „Dacă această boală va învinge vreodată măsurile noastre de izolare, munca mea va fi cea mai importantă. Nu ceea ce se face în mica ta infirmerie.”
„Spune-le asta oamenilor din mica infirmerie.”
„Există o imagine mai mare aici. De fapt, bănuiesc că acum câteva minute încercai să-i faci cunoscut acest lucru lui Ken Dinh.”
S-a ridicat din spatele biroului său improvizat şi s-a apropiat un pic prea mult, frecându-şi o mână pe umărul ei gol. Era ceva mai în vârstă decât studentele cu care se dădea de obicei la ele, dar era încă îngrijită, cu părul lung şi blond şi bronzul la care aspirase mereu în timp ce crescuse în Pacific Northwest. Şi mai important, era singura din oraş.
„Naraţiunea ta poate fi prezentată în mod proeminent în lucrările mele. Ar părea foarte eroică. Asta nu ar fi rău pentru cariera ta”.
În tinereţea ei, probabil că ar fi mers pe mâna lui. Cei strălucitori şi distinşi o atrăgeau întotdeauna. Dar acum nu mai era aşa. Văzuse mult prea multe.
„Zece minute, Bert”, a spus ea folosind varianta prescurtată a numelui lui, pe care el o dispreţuia. „După aceea, o să-l pun pe Otto să te scoată de aici.”

CAPITOLUL 5

AL HUDAYDAH
YEMEN
„DOUĂ comenzi de saltah”, a strigat Shamir Karman prin uşa deschisă a restaurantului. „Şi mai avem cola îmbuteliată?”
Rapp stătea singur la una dintre mesele de afară, bând cafea şi lucrând la pachetul de ţigări cu care călătorea întotdeauna în această parte a lumii. Era încă devreme şi soarele era la un unghi suficient de

abrupt pentru a face umbră terasei improvizate. În jurul lui, aproximativ un sfert din mese erau ocupate de bărbaţi care sorbeau din ceşti aburinde, bârfeau şi aruncau ocazional priviri geloase către ţigările lui Rapp. Dacă ignora craterul de bombă din spatele lui şi clădirile prăbuşite din faţă, totul părea destul de normal. Nu cu mult diferit de o mie de alte cafenele în care Rapp mâncase în ultimii douăzeci de ani din viaţa lui. Potrivit lui Karman, însă, iluzia de afaceri obişnuite avea să dispară cândva în jurul prânzului.
Aparent, restaurantul său – împreună cu toate celelalte afaceri cu probleme din zonă – era zguduit de o grupare de crimă organizată formată din foşti luptători ISIS. Banda îşi băgase mâinile în aproape toate întreprinderile murdare care se desfăşurau în Al Hudaydah, dar nu asta îi atrăsese atenţia lui Rapp. Nu, interesul său era legat de şoaptele care susţineau că aveau încă legături cu Sayid Halabi.
Întrebarea era dacă acele zvonuri erau adevărate sau doar marketing. Rămânerea în strălucirea legendei liderului ISIS ar fi fost bună pentru imaginile unor oameni care acum nu erau altceva decât nişte criminali neobişnuit de sadici. Orice puteau face pentru a amplifica frica oamenilor disperaţi pe care îi prădau lucra în favoarea lor.
Dacă era adevărat că Halabi încerca să construiască o organizaţie mai inteligentă şi mai agilă, era posibil ca el să fi rupt complet legăturile cu cretinii care terorizau Al Hudaydah. Pe de altă parte, oamenii dispuşi să se martirizeze puteau fi arme extrem de puternice. Poate prea puternice pentru ca Halabi să renunţe la ele.
După încă patru ore, toate mesele erau pline, iar conversaţiile se transformaseră într-un hohot indescifrabil. Ospătarii se strecurau cu îndemânare printre clienţi, servind cafea, ceai şi mâncăruri pregătite de personalul harnic al bucătăriei lui Karman. Umbrele zdrenţuite se ridicaseră şi oamenii se înghesuiau sub ele, încercând să scape de soarele din ce în ce mai puternic.
Rapp aproape îşi terminase bolul de marak temani când zumzetul conversaţiei a început să se clatine. A aruncat o privire în spatele lui şi a distins rapid cauza întreruperii: doi tineri arătoşi care se apropiau. Erau înarmaţi cu AK-uri, ca aproape toţi ceilalţi bărbaţi yemeniţi, dar acestea nu erau accesorii de modă. Erau purtate la îndemână peste torsul lor, cu degetele pe apărătoarea trăgaciului. Acest lucru, combinat cu ochii lor mari şi expresiile crude, sugera că nu erau acolo pentru mâncare.
Rapp aşteptă ca ei să intre în restaurant înainte de a-i urma. Interiorul puţin populat devenise o tăcere mormântală, cu excepţia lui Karman, care stătea la uşa bucătăriei şi îi invita pe bărbaţi înăuntru.
Din nou, Rapp l-a urmat, strecurându-se în bucătăria agitată la timp pentru a-l vedea pe vechiul său prieten conducându-l pe unul dintre bărbaţi în biroul său. Celălalt stătea în picioare lângă uşa deschisă, mestecând khat şi scrutând după ameninţări.
Nefiind încă pregătit să fie identificat, Rapp s-a îndreptat spre o baie a angajaţilor, aflată în capătul celălalt al bucătăriei. După ce s-a prefăcut că testează uşa şi constată că este încuiată, s-a lipit cu spatele de perete şi şi-a aprins o altă ţigară.
Era greu de văzut în birou, dar era suficientă lumină pentru ca Rapp să-l distingă pe Karman deschizând o mică cutie de valori. Yemenianul a început să numere cu calm bancnotele pe masă în timp ce celălalt bărbat specula cu voce tare despre succesul restaurantului şi dacă era plătit corect. În cele din urmă, calculele s-au dovedit a fi prea obositoare şi el doar a smuls puţin în plus din cutie înainte de a lua teancul pe care Karman îl împărţise. O împingere puternică l-a făcut pe informatorul CIA să se împiedice pe spate în scaunul său cu suficientă forţă încât aproape că s-a răsturnat.
Personalul de la bucătărie şi-a plecat capetele în timp ce cei doi bărbaţi plecau, având grijă să nu aibă contact vizual. Rapp nu le-a urmat exemplul, în schimb îi privea cu atenţie. Nici unul dintre ei nu a observat. Erau prea ocupaţi să se certe despre cum aveau de gând să împartă bonusul neaşteptat de bani.
După ce au dispărut înapoi în sufragerie, Rapp şi-a aruncat ţigara pe jumătate fumată pe podea şi a pornit după ei. Până când a păşit în soarele orbitor, bărbaţii aveau un avans de douăzeci de metri. L-a lăsat să se prelungească un pic în timp ce a trecut pe lângă masa lui şi a dat pe gât restul a ceea ce ar fi putut fi cea mai bună ceaşcă de cafea pe care o avusese vreodată.
L-au condus prin labirintul de străzi slab populate, ajungând în cele din urmă la o piaţă plină de viaţă. Mirosul de sudoare şi de canalizare crudă îi umplea nările lui Rapp în timp ce îi privea pe bărbaţi cum îşi croiau drum printre standuri, extorcând bani de la fiecare dintre proprietarii lor încolăciţi.

Soarele se scufunda la orizont în momentul în care bărbaţii şi-au terminat rondul prin cartierul de afaceri şi au pornit spre o zonă mai disperată a oraşului. Lui Rapp i se făcuse foame şi sete, dar cadavrele ocazionale ale victimelor holerei care aşteptau să fie scoase îl împiedicau să facă ceva în acest sens. Praful care i se lipise de gât şi stomacul gol nu făceau decât să sporească furia care se acumulase în el toată ziua. Să-i vadă pe aceşti oameni furând de la oameni care nu aveau practic nimic era ceva ce mai văzuse şi înainte, dar niciodată nu devenise mai plăcut. Rapp îşi dedicase viaţa eradicării acestui tip de gunoaie de pe pământ, dar părea să existe o ofertă nesfârşită.
În cele din urmă s-au oprit la o casă care fusese reparată cu prelate şi alte materiale de prisos. Rapp a presupus că terminaseră pe ziua de azi şi că îl conduseseră la baza lor de operaţiuni, dar s-a dovedit a se înşela.
O lovitură cu jumătate de normă a unuia dintre bărbaţi a bătut în ceea ce mai rămăsese dintr-o uşă de lemn şi au dispărut înăuntru. Strigăte slabe şi ţipete de copii curgeau prin ramele goale ale ferestrelor, în timp ce Rapp s-a mutat într-o poziţie umbrită care îi oferea totuşi o linie de vedere solidă.
Bărbaţii de la ISIS au reapărut câteva minute mai târziu, cu o fată de aproximativ paisprezece ani în remorcă. Aceasta se zbătea şi ţipa, încercând zadarnic să se elibereze şi să se retragă înapoi în casă. O clipă mai târziu, un bărbat despre care Rapp a presupus că era tatăl ei a venit după ea, apucându-l pe unul dintre bărbaţi, dar apoi prăbuşindu-se la pământ. Strălucirea rămasă de la soare strălucea pe pielea lui îmbibată de sudoare, evidenţiindu-i paloarea şi ochii întunecaţi şi înfundaţi. O altă victimă a sistemului sanitar nefuncţional din Al Hudaydah şi a lipsei de medicamente. Bărbaţii ISIS doar au râs şi au continuat să o târască pe fiica sa pe stradă.
Ceea ce a urmat a fost uşor de prevăzut: călătoria spre o parte ceva mai bogată a oraşului. Privirile plictisitoare ale oamenilor de pe traseu, cu vieţile lor prea aproape de margine pentru a interveni. Livrarea către un om care a plătit în numerar. Ţipetele ei pătrunzând prin pereţii casei şi răsunând pe stradă.
Rapp i-a urmărit pe bărbaţi, încercând să blocheze strigătele de ajutor ale fetei. Fusese într-o situaţie asemănătoare în Irak şi era unul dintre puţinele episoade din viaţa lui care nu-l lăsa în pace. Pasul i s-a clătinat şi s-a gândit să se întoarcă, dar ştia că era imposibil. Ea era una dintre miile de oameni. Misiunea nu era o singură fată. Nu avea cum să fie.
Noaptea începea să se răcească atunci când cei doi bărbaţi l-au condus la un bloc de clădiri comerciale care fuseseră ferite de bombardament. Au dispărut într-un mic depozit, iar Rapp s-a oprit, privind în gol la structura de piatră. Ceea ce voia să facă era să intre acolo şi să-i execute pe toţi nenorociţii dinăuntru.
Ar fi fost atât de uşor. Oameni ca aceştia nu aveau nicio îndemânare sau pregătire reală şi se obişnuiseră cu toată lumea care era prea speriată sau prea slabă pentru a acţiona împotriva lor. Deşi se aşteptau să moară într-o zi într-o bătălie sau într-un atac cu drone, ideea ca un singur om să acţioneze împotriva lor era de neînchipuit. Dacă experienţa lui Rapp era vreun indicator, ar fi stat acolo ca nişte idioţi în timp ce el îşi golea Glock-ul în craniile lor.
O fantezie frumoasă, dar, la fel ca eroismul gol de conţinut al salvării fetei, una imposibilă. Aceasta era lumea reală – un loc murdar şi violent, unde victoriile aveau un preţ ridicat. Chiar şi capturarea şi interogarea lor ar fi avut o valoare limitată. Mult mai util ar fi fost să aflăm câţi oameni se aflau acolo, să obţinem fotografii pe care CIA le-ar putea lega de nume şi să le compromitem comunicaţiile.
Halabi era acolo şi avea de gând să-l vâneze pe ticălosul ăla şi să-i înfige un cuţit în orbită – chiar dacă asta însemna că trebuia să facă lucrul pe care îl ura cel mai mult în viaţă.
Aşteaptă.

CAPITOLUL 6

YEMENUL CENTRAL

SOARELE de după-amiază târzie nu arunca practic nicio umbră, pentru că nu prea era nimic care să le creeze. Terenul de aici nu era format decât din crestele contondente, solul stâncos al deşertului şi un singur drum, slab definit, care dispărea pe panta din faţă. Mollahul Sayid Halabi nu vedea nimic din toate acestea, totuşi. În schimb, s-a concentrat asupra cerului. Americanii erau acolo sus. La fel ca şi saudiţii. Se uitau. Analizând. Aşteptând o ocazie pentru a lovi.

În mod normal, el nu ieşea în timpul zilei. Viaţa lui era trăită aproape în întregime în subteran acum, o existenţă de întuneric întreruptă de o lumină slabă, artificială, şi un transfer ocazional sub stele. Riscul pe care îl risca acum era inacceptabil de mare şi era asumat pentru ceea ce părea a fi cel mai absurd motiv imaginabil. Unul dintre tinerii săi discipoli spusese că acesta era momentul din zi în care lumina era cea mai atractivă.
Era, într-adevăr, o nouă eră.
Era poziţionat în centrul unui mic convoi format din vehicule luate de la puţinele organizaţii caritabile care mai funcţionau în ţară. Un SUV voluminos deschidea drumul, iar un camion de aprovizionare îi urmărea la o distanţă de douăzeci de metri, luptându-se cu pista plină de gropi.
Toyota Land Cruiser în care se afla era cea mai confortabilă dintre cele trei, cu scaune luxoase din piele, aer condiţionat şi cu sângele fostului său şofer pictat pe bord.
Oamenii înghesuiţi în vehicule reprezentau un procent semnificativ din forţele aflate sub comanda sa directă. Era o altă schimbare dezorientantă. Cândva condusese armate care se rostogoliseră prin Orientul Mijlociu în instrumente moderne de război. Războinicii săi fanatici preluaseră controlul unor întinderi uriaşe de pământ, trimiţând mii de forţe antrenate de Occident să fugă îngrozite. El a pus bazele unui nou califat care avea potenţialul de a se răspândi în întreaga regiune.
Şi apoi a pierdut-o.
Această înfrângere şi lunile de convalescenţă în urma atacului lui Mitch Rapp îi lăsaseră mult timp de gândire. La victoriile sale. La înfrângerile sale. La slăbiciunile sale ca lider şi la eşecurile sale ca discipol al singurului Dumnezeu adevărat. În mod ironic, cuvintele care au fost sămânţa noii sale strategii se pare că au venit de la un evreu agnostic.
Definiţia nebuniei este să faci acelaşi lucru la nesfârşit şi să te aştepţi la un rezultat diferit.
Deşi forţele sale actuale erau limitate ca număr, erau substanţial diferite faţă de cele anterioare. Desigur, toţi îşi vor da viaţa pentru el şi pentru cauză. Dar regiunea era plină de astfel de luptători. Ceea ce îi deosebea pe oamenii care îl însoţeau era nivelul lor de educaţie şi pregătire. Toţi ştiau să citească, să scrie şi să vorbească cel puţin o engleză funcţională. Toţi erau foşti soldaţi antrenaţi de americani sau de alţi occidentali. Şi toţi aveau dosare de luptă lungi şi distinse.
Problemele sale ajunseseră să fie paralele cu cele care afectau comunitatea militară şi de informaţii americană: găsirea de oameni buni şi gestionarea eficientă a acestora. Soldaţii bine disciplinaţi care îl însoţeau astăzi erau relativ uşor de tratat – toţi erau obişnuiţi cu structura de comandă rigidă pe care o crease. Oamenii tehnici răspândiţi pe tot globul, însă, reprezentau o provocare diferită. Erau temperamentali, temători şi imprevizibili. Din nefericire, ei erau, de asemenea, partea cea mai importantă a maşinăriei pe care o construia.
Vehiculul din frunte s-a oprit şi Halabi a coborât geamul, aplecându-se să citească un panou mare sprijinit într-un morman de pietre. Acesta purta logo-ul Medicilor Fără Frontiere, precum şi un craniu cu oase încrucişate şi un simbol de risc biologic. În centru era un text în diferite limbi care explica existenţa unei boli grave în satul din faţă şi avertiza pe oricine se apropia. Aceste cuvinte erau punctate de un rând de pietre mari care blocau drumul.
Muhammad Attia, secundul său, a sărit din vehiculul de frunte şi a dirijat înlăturarea barierei improvizate. A fost o scenă ciudat de tulburătoare. Lucrau cu o precizie care nu putea fi descrisă decât ca fiind occidentală. Economia mişcărilor lor, combinată cu uniformele de camuflaj, căştile şi ochelarii de protecţie, îi făceau imposibil de distins de soldaţii americani pe care Halabi îi dispreţuia. Totuşi, beneficiile adoptării metodelor inamicului său erau de netăgăduit. În mai puţin de trei minute s-au pus din nou în mişcare.
Satul s-a dezvăluit cincisprezece minute mai târziu, arătând exact aşa cum se aştepta din fotografiile de recunoaştere pe care echipa lui le adunase. Se vedeau câţiva oameni care se mişcau prin spaţiile dintre clădirile de piatră, dar pe el îl interesau mult mai mult cei care alergau pe drum spre el. Femeia blondă îşi flutura braţele în semn de avertizare, în timp ce localnicul din spatele ei se străduia să ţină pasul.
S-a oprit chiar în faţa coloanei lor, strigând şi făcându-le semn să se întoarcă. Când maşina din frunte a oprit, ea a alergat până la fereastra laterală deschisă a acesteia. Halabi a fost surprins de intensitatea aşteptării sale în timp ce o privea vorbind cu şoferul prin intermediul traducătorului ei.

Bineînţeles, Halabi ştia totul despre ea. Avea o adeptă devotată care sunase la Medici fără frontiere şi, în schimbul unei donaţii considerabile pentru proiectul ei, directorul organizaţiei fusese dispus să răspundă la orice întrebare pe care i-o punea. În plus, experţii informaticieni ai lui Halabi obţinuseră acces la conturile ei de socializare şi de e-mail, precum şi la un blog nefolosit pe care îl întreţinuse cândva.
Victoria Schaefer a petrecut ani de zile în cadrul ONG-ului, în mare parte în parteneriat cu un asistent medical german pe nume Otto Vogel. Deşi era o prostituată care trecuse prin mai mulţi soţi, nu existau dovezi ale unei relaţii între ea şi neamţ care să fi mers dincolo de prietenie şi respect reciproc. Ea era aparent responsabilă de gestionarea operaţiunii de acolo, dar francezul, încă nevăzut, era forţa motrice din spatele cercetărilor efectuate.
Relaţia ei cu Dr. Gabriel Bertrand era ceva mai complexă. Pe baza mesajelor interceptate trimise membrilor familiei, ea îl dispreţuia pe bărbat, dar îi recunoştea geniul şi indispensabilitatea. Propriile relatări de pe internet ale lui Bertrand au fost şi mai lămuritoare, descriind un om obsesiv, arogant şi egoist, dedicat în mare parte urmăririi propriei ambiţii. Nu avea nicio familie cu care să rămână în contact regulat şi era blând şi neangajant în răspunsurile sale la corespondenţa trimisă de diferitele femei cu care avea relaţii în Europa.
Schaefer a început să se îndrepte spre vehiculul lui Halabi cu translatorul ei în remorcă, aparent nemulţumit de răspunsul pe care îl primea de la maşina din faţă.
„Vorbim în engleză”, a spus Halabi, observând frustrarea din expresia ei în timp ce se apropia.
„Atunci, în numele lui Dumnezeu, ce căutaţi aici? Nu aţi văzut semnul? De ce aţi mutat pietrele pe care le-am pus?”.
Halabi a dat scurt din cap, iar şoferul său a tras un pistol cu amortizor prin geam. Glonţul a trecut pe lângă femeie şi l-a lovit în piept pe traducătorul ei. Acesta a căzut la pământ, iar ea s-a clătinat înapoi, ameţită. O clipă mai târziu, instinctele ei de medic au preluat controlul şi a căzut în genunchi, rupându-i cămaşa. Când a văzut gaura iremediabilă de deasupra inimii lui, s-a întors spre ei. În mod surprinzător, în ochii ei nu se citea nicio teamă. Doar ură.
Abia când şoferul lui Halabi a deschis uşa, ea a fugit. Urmărirea ei era o chestiune banală, iar ea a fost legată cu aceeaşi eficienţă cu care fusese desfăşurată pentru a îndepărta bariera de piatră. Odată ce a fost în siguranţă pe bancheta din spate a SUV-ului, oamenii lui Halabi s-au împrăştiat, organizând un asalt bine ordonat asupra ţintei lor.
Cei câţiva săteni de afară şi-au dat seama ce se întâmpla şi au început să fugă la fel ca şi femeia. Toţi au fost ucişi în acelaşi mod ca şi traducătoarea – cu un singur glonţ suprimat. A fost o demonstraţie impresionantă, ce-i drept. Ultima victimă, un copil de aproximativ zece ani, era mort înainte ca prima victimă să atingă pământul. Era puţin probabil ca SEAL-urile americane sau SAS-ul britanic să fi putut acţiona mai rapid sau mai silenţios.
Şoferul său a oprit la cincizeci de metri de prima clădire şi Halabi a urmărit operaţiunea prin parbrizul prăfuit.
Doi bărbaţi s-au îndreptat direct spre clădirea pe care observatorul lor a confirmat că era ocupată în acel moment atât de Gabriel Bertrand, cât şi de Otto Vogel. Ceilalţi bărbaţi au pătruns în micul sat pentru a pune în aplicare un plan elaborat de Muhammad Attia.
Fiecare dintre ei purta un pistol cu cuie alimentat cu baterii şi s-au deplasat rapid printre locuinţele de piatră strâns înghesuite, trăgând cuie prin uşile şi ramele de lemn, închizându-i pe oameni în casele lor. Aşa cum se anticipa, întreaga operaţiune a durat mai puţin de patru minute. Strigătele înăbuşite ale locuitorilor confuzi au început în timp ce încercau zadarnic să îşi deschidă uşile. O femeie a deschis obloanele care fuseseră închise împotriva căldurii şi a fost lovită în frunte de un alt glonţ perfect ţintit. Glonţul nu a fost audibil din poziţia lui Halabi, dar strigătele soţului ei şi ţipetele copiilor au pătruns cu uşurinţă în vehicul.
În timp ce francezul şi germanul erau târâţi afară din laborator, oamenii lui Halabi au început să forţeze obloanele şi să arunce dispozitive incendiare construite special în case şi alte clădiri, evitând cu grijă structura care fusese transformată în spital. Ţipetele locuitorilor au devenit asurzitoare pe măsură ce au început să ardă.

Halabi a coborât în cele din urmă din vehicul, mergând spre sat, în timp ce un bărbat îl urmărea, filmând cu o cameră elaborată de înaltă definiţie. Acesta s-a concentrat pe faţa lui Halabi pentru o clipă, concentrându-se asupra peticului care îi acoperea ochiul stâng inutil – o cicatrice de luptă cu atât mai dramatică cu cât fusese provocată de infamul Mitch Rapp. Pe de altă parte, folosirea ciudată a bastonului de către Halabi pentru a-l ajuta să meargă, pe de altă parte, ar fi fost ascunsă artistic. Deşi şi acesta era un rezultat al atacului lui Rapp, îl făcea să pară bătrân şi slab fizic – lucruri inacceptabile în această parte a lumii.
Fumul se învolbura dramatic deasupra lui în timp ce privea în flăcări. O femeie a reuşit să împingă un copil care plângea pe fereastră, dar a fost împuşcat înainte de a se putea ridica în picioare. Francezul plângea la fel, zăcând pe jos în faţa laboratorului său încă intact, în timp ce femeia şi germanul erau împinşi lângă el.
Halabi s-a poziţionat lângă ei, iar videograful său s-a ghemuit pentru a-i încadra pe occidentalii legaţi cu mullahul care îi domina. Halabi s-a uitat în jos la oamenii neajutoraţi de la picioarele sale şi apoi înapoi la cameră.
„Acum îi am pe experţii voştri în arme biologice”, a spus el într-o engleză exersată. „Acum am puterea de a folosi armele voastre împotriva voastră.”
Bărbatul cu camera de filmat părea puţin ameţit de realitatea brutală a operaţiunii, dar a dat un deget slab în sus. În post-producţie, avea să adauge muzică, imagini de arhivă terifiante şi orice altceva era necesar pentru a transforma filmarea într-un instrument de propagandă mult mai puternic decât orice dispozitiv exploziv improvizat sau atentator sinucigaş.
Câteva momente mai târziu, Muhammad Attia l-a luat pe Halabi de braţ şi l-a ajutat să se întoarcă la vehicul. Şoferul său avea deja uşa deschisă, dar Halabi s-a împotrivit să fie ajutat să intre înăuntru.
„Fumul ar putea atrage atenţia saudiţilor”, a avertizat Attia. „Trebuie să fim departe de acest loc înainte ca asta să se întâmple”.
Halabi a dat din cap în timp ce personalul medical era târât spre un alt vehicul.
„Oricum ar fi, oamenii tăi vor rămâne.”
„Să rămână? De ce? Nu înţeleg.”
„Pentru că vine, Muhammad.”
„Cine?”
„Rapp.”
Unul dintre oamenii lui supravieţuise recentului asalt asupra peşterii în care Halabi îşi revenise din răni. Descrierea atacatorilor nu putea fi decât a lui Rapp şi a foştilor soldaţi americani cu care lucra.
„Te-a ratat în peşteră”, a protestat Attia. „De ce ar mai fi în Yemen?”.
„Pentru că nu se dă bătut, Muhammad. El este încă aici. Îl pot simţi. Şi când va afla că am fost în acest sat, va veni.”
„Chiar dacă e adevărat, nu ne putem lipsi...”
„Spune-le oamenilor tăi să nu-l omoare”, interveni Halabi. „Vreau să fie capturat.”
„Să fie capturat? De ce? „
Halabi nu a răspuns, coborându-se în schimb în Land Cruiser.
De ce? Era simplu. Voia să-l înfrângă pe Rapp. Timp de luni de zile. Poate chiar ani. Îl va face pe omul de la CIA să implore. Să se târască. Să-l transforme într-un animal de companie, dezbrăcat şi neajutorat în cuşca lui, uitându-se cu teamă şi dorinţă în ochii stăpânului său.

CAPITOLUL 7

COMPLEXUL CAPITOLIULUI
WASHINGTON, D.C.
SENATORUL Christine Barnett continua să ţină telefonul la ureche, dar încetase să mai asculte de mai bine de un minut. În schimb, se lăsase pe spate în scaun şi privea dezinteresată în jurul biroului ei. Lemnul greu, lustruit. Fotografiile cu ea alături de oameni puternici din întreaga lume. Premiile şi recunoaşterile pe care le primise de-a lungul unei vieţi de succese.

A fost o pauză în dialog, iar ea a rostit câteva platitudini exersate care l-au pus pe bărbat să vorbească din nou. Era un donator important care se aştepta la acest tip de acces personal, dar şi unul dintre cei mai plictisitori nemernici în viaţă. Crescuse în umbra celui de-al Doilea Război Mondial şi era încă un credincios adevărat – în America, în Dumnezeu, în adevărul obiectiv. Un bătrân prost şi învechit, prins într-o reţea de lucruri care nu mai contau.
La uşa ei s-a bătut fără să se mai gândească la nimic şi o clipă mai târziu a intrat cineva mai interesant. Kevin Gray purta costumul uşor dezordonat şi cravata excesiv de imaginativă pe care toată lumea din Washington ajunsese să le asocieze cu el. Avea doar treizeci şi ceva de ani, dar reuşise totuşi să acumuleze o serie de succese care aproape rivalizau cu ale ei. Un masterat la Harvard, o scurtă carieră la o firmă de marketing de top şi, în cele din urmă, o intrare spectaculoasă în lumea politicii.
Uneori se străduia să se concentreze, dar era indiscutabil un geniu creativ – un om care putea comunica cu aceeaşi uşurinţă cu toate grupurile demografice şi care părea să ştie întotdeauna ce va urma. Fiecare nouă platformă, fiecare nou stil de mesaj şi fiecare schimbare culturală părea să se instaleze în mintea sa cu şase luni înainte ca oricine altcineva să aibă măcar o bănuială. Acest lucru, combinat cu abilitatea sa de a acţiona decisiv pe baza acelor abstracţiuni, i-a permis să obţină un număr de persoane aparent neeligibile care au obţinut locuri confortabile în Congres.
Campania ei a fost complet diferită, bineînţeles. Locul confortabil pe care îl căuta era în Biroul Oval şi, cu excepţia faptului că era femeie, era eminamente eligibilă. O serie de oameni din partidul ei au crezut că a fost o nebunie să îl angajeze pe Gray, considerându-l un om de nimic care se baza pe trucuri şi tactici abia etice pentru a salva campanii eşuate.
Ca de obicei, ei se înşelaseră, iar ea avusese dreptate. Cu un candidat puternic cu care să lucreze, magia lui Gray a devenit şi mai puternică. Avea acum un avans de treizeci de puncte în cursa primară şi devenise candidatul de facto al partidului ei pentru alegerile care consumau deja naţiunea.
Câţiva dintre adversarii ei din alegerile primare rămăseseră în cursă, dar mai mult pentru a se poziţiona pentru un loc în administraţia ei decât pentru a spera că ar putea să o depăşească în sondaje. Ea urma să fie nominalizată. Şi, pe baza slăbiciunii probabilului său adversar în alegerile generale, ea ar fi devenit prima femeie preşedinte al Statelor Unite.
Cel puţin aceasta era opinia sondajelor idioate şi a experţilor de televiziune. Dar dacă învăţase ceva ca femeie în cea mai dură afacere din lume, era să nu ia nimic ca fiind de la sine înţeles.
Gray s-a aşezat în faţa biroului ei şi şi-a încrucişat picioarele, dând din piciorul încălţat cu mocasini într-un mod pe care ea ajunsese să-l recunoască drept un semn de nerăbdare. Convorbirea se încheia, dar ea îi puse o întrebare deschisă bărbatului de la celălalt capăt al firului pentru a o prelungi. Acesta era biroul ei şi campania ei. Gray trebuia să-şi amintească asta.
După alte cinci minute, a simţit că şi-a spus punctul de vedere şi a încheiat convorbirea. „Înţeleg exact despre ce vorbeşti, Henry. Este motivul pentru care candidez la preşedinţie. Şi de aceea voi câştiga.”
Gray a ridicat un stick de memorie înainte ca ea să apuce să readucă receptorul în suport.
„Ai văzut-o?”
Ea nu avea nicio idee despre ce vorbea el, dar orice ar fi fost trebuie să fi fost important. În mod normal, primele cuvinte care ieşeau din gura lui Gray atunci când închidea telefonul cu un donator erau „Cât costă?”.
„Nu am văzut nimic altceva decât interiorul acestui birou. Şi nu am vorbit despre nimic altceva decât despre taxe, arme şi reglementări de mediu. Despre ce este vorba?”
„Mullahul Sayid Halabi.”
„Ce-mi pasă mie de un terorist mort?”
Un zâmbet i s-a răspândit încet pe faţă. „Îţi pasă că nu este de fapt mort.”
„Ce vrei să spui?”
A strecurat unitatea în tabletă şi a transmis conţinutul acesteia către un televizor agăţat pe perete.
Barnett a privit în tăcere uimit cum pe ecran se derula o piesă de propagandă produsă cu şmecherie. Imagini istorice dramatice ale victoriilor lui Halabi şi ale ISIS însoţite de o diatribă cu voce din off despre America şi Occident. Într-o engleză accentuată şi pe un fundal de muzică arabă modernă, acesta a făcut apel la musulmanii din întreaga lume să se unească împotriva necredincioşilor.

Imediat după această pledoarie, înregistrarea video s-a stabilizat, înfăţişându-l în faţa unui sat primitiv care era mistuit de foc. El apărea şi dispărea în fum ca o fantomă, acuzându-i pe săteni că îi ajută pe americani să dezvolte arme biologice care să fie folosite împotriva poporului musulman.
Au urmat tăieturi rapide de imagine cu bacterii care se contorsionau sub lupă, spitale care se revărsau şi carne umană bolnavă, înainte de a reveni la Halabi. Greu de manevrat, dar incontestabil de eficient. Unghiul camerei s-a lărgit pentru a cuprinde trei persoane legate la picioarele liderului ISIS.
„Acum îi am pe experţii voştri în arme biologice", a spus el, privindu-i direct în obiectiv. „Acum am puterea de a folosi armele voastre împotriva voastră".
Ecranul a dispărut la negru şi Christine Barnett s-a uitat fix la el, mintea ei împotmolindu-se la posibilităţile politice aproape infinite pe care le oferea supravieţuirea lui Halabi.
„Acest videoclip a ajuns pe internet acum câteva ore, în arabă şi engleză", a spus Gray. „Şi se extinde în alte limbi la fiecare câteva minute".
„Suntem siguri că imaginile cu Halabi nu sunt vechi? De dinainte ca Mitch Rapp să-l fi ucis?".
„Sută la sută la sută. Potrivit CIA, înregistrarea video din acel sat în flăcări a fost făcută acum trei zile în Yemen."
Barnett a simţit că gura începe să i se usuce. „Cine sunt oamenii legaţi?"
„Medicii fără frontiere. Erau acolo şi îi tratau pe săteni pentru nişte infecţii respiratorii."
„Ştie vreunul dintre ei cu adevărat ceva despre armele biologice?"
„Unul dintre ei este un microbiolog de la Sorbona din Franţa. Evident, domeniul lui nu este cel al armelor biologice, dar cu siguranţă are acest tip de expertiză. Femeia este un medic american, iar celălalt bărbat este asistent medical."
Barnett s-a ridicat şi a început să se plimbe prin biroul spaţios. În acest moment, medicii răpiţi erau un aspect secundar. Pansament de vitrină pentru adevărata problemă de faţă. Mitch Rapp şi Irene Kennedy o dăduseră în bară. Foarte rău.
„Deci Halabi nu e mort, aşa cum ne-a spus Agenţia."
„De fapt, au spus că Rapp a aruncat o grenadă în el, dar nu au putut confirma uciderea din cauza prăbuşirii sistemului de peşteri."
„Poporul american nu face nuanţe şi are atenţia unui peştişor auriu. Ceea ce îşi vor aminti este că preşedintele Alexander le va spune că l-am lovit cu o bombă şi că nu am mai auzit nimic de el de atunci. Acum aflăm că a fost prin preajmă tot timpul. Se ascunde. Plănuind. Şi acum a capturat un francez capabil să construiască o armă biologică. Totul chiar sub nasul lui Irene Kennedy şi Mitch Rapp." S-a învârtit spre Gray. „Presupun că filmuleţul începe să aibă priză în presă?".
„A început pe site-urile jihadiste, iar acum este peste tot pe Al Jazeera. Posturile americane abia încep să o preia. Bineînţeles că internetul este cu mult înaintea tuturor. Se aprinde cu previziuni isterice şi cu acuzaţii partizane. Jumătate dintre troli spun că noi ne-am provocat asta, iar cealaltă jumătate propune război cu fiecare ţară din Orientul Mijlociu."
A început să se plimbe din nou, întorcând în minte ceea ce i se spusese. Alexander se afla la putere de aproape opt ani, cu un singur atac moderat de succes asupra Statelor Unite şi un număr de atacuri zădărnicite – în mare parte de o combinaţie între Rapp şi Kennedy. Economia era solidă, cu un deficit care începea să scadă. Iar preşedintele era un fost fundaş de la Universitatea din Alabama, în general foarte apreciat. Aceasta nu lăsa prea mult loc pentru a genera genul de teamă, furie şi sentiment de victimizare care erau necesare pentru a câştiga alegerile. Până acum, ea fusese nevoită să se concentreze pe tendinţa naturală a umanităţii spre tribalism pentru a-şi alimenta campania. Şi, deşi fusese eficient până acum, era de fapt doar un fum care se putea risipi la cea mai mică adiere de vânt.
„Ar putea fi asta, Kevin? Ar putea fi asta problema noastră?"
„Nu este un atac, domnule senator. Este doar o înregistrare video. Unul bun, cu siguranţă, dar..."
„Pericolul există acum, totuşi. Nu este teoretic. Este chiar acolo. La televizor. Această administraţie nu a reuşit să-l ucidă pe Halabi şi acum el are tehnologia armelor biologice. Poate că singurul motiv pentru care nu a avut loc un atac de succes pe teritoriul SUA este că ISIS s-a concentrat pe Orientul Mijlociu. Dar acum se concentrează asupra noastră, iar CIA nu are nicio idee despre ce să facă în această privinţă."

Gray şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a uitat pe fereastră câteva secunde înainte de a vorbi. „Poporului american îi place siguranţa lor. Este o problemă care depăşeşte liniile partizane şi rezonează cu cei nehotărâţi. Şi este ceva real pentru a merge după Alexander. Acest lucru s-a întâmplat sub supravegherea lui".
Ea a dat din cap. Vicepreşedintele lui Alexander urma probabil să fie candidatul şi nu reprezenta o ameninţare în sine – un bătrân de şaptezeci şi doi de ani cu sânge albastru, cu o tendinţă tot mai mare de a bolborosi despre trecut. Sprijinul lui Alexander pentru el era ceea ce îl făcea pe om periculos. Supravieţuirea lui Halabi, însă, i-ar putea lua picioarele preşedintelui. Dacă ar putea fi forţat să se concentreze asupra propriei supravieţuiri politice şi a moştenirii sale, nu i-ar mai rămâne prea mult capital pentru a susţine candidatul partidului său.
„Putem folosi acest lucru pentru a-l doborî pe Alexander? Poate chiar să-l facem să devină o povară?"
„Nu sunt sigur", a ezitat Gray. „Nu a existat..."
„Pe naiba, nu eşti sigur. Cu mesajul potrivit, repetat de suficiente ori pe suficiente canale media, ai putea întoarce poporul american împotriva lui Iisus Hristos însuşi."
S-a încruntat. „Nu ar trebui să blasfemiemiezi."
„Când te-ai transformat în cercetaş?".
„Într-una din zilele astea vei aluneca şi vei spune ceva de genul ăsta la un microfon fierbinte."
„Nu încerca să schimbi subiectul. Cât de greu poate fi asta? Halabi scoate videoclipuri de propagandă în stânga şi în dreapta. Presa o să le înghită şi internetul o să le facă toxice. Tot ce trebuie să facem este să ne asigurăm că ne atinge ţinta."
Entuziasmul lui faţă de ideea ei părea neobişnuit de discret. Omului îi plăcea să manipuleze oamenii. Adevărul ciudat era că nu-i păsa de capcanele puterii, ci doar de exercitarea ei. Voia să îndoaie oamenii după voia lui. Să-i forţeze să se îndepărteze de realitate şi să o înlocuiască cu discursurile, tweet-urile şi reclamele sale atent elaborate. Totuşi, în loc de entuziasmul calculat la care se aştepta, el părea îngrijorat.
„Ce?", a spus ea.
„Crezi că Halabi chiar ar putea reuşi un atac?".
Ea nu a răspuns, în schimb s-a îndreptat spre fereastră şi s-a prefăcut că se uită afară. În realitate, era concentrată asupra propriei reflexii, căutând în înfăţişarea ei atent îngrijită orice lucru care nu părea prezidenţial. La cincizeci şi doi de ani, era încă o femeie extrem de atrăgătoare – un produs al unei genetici bune, al unui program rigid de antrenament şi al câtorva proceduri cosmetice discrete. Costumul albastru avea un stil conservator, dar se potrivea curbelor ei într-un mod care păşea la limita dintre sex şi putere. Faţa ei, încă în mare parte fără contur, era încadrată de un păr negru care putea fi folosit ca un accesoriu surprinzător de versatil, în funcţie de publicul ei.
Ca întotdeauna, totul era perfect. În ciuda acestui fapt, era încă aproape imposibil de crezut că era pe cale să devină cea mai puternică persoană din lume. Nu se născuse pentru putere şi nici nu fusese pregătită pentru ea. Intrarea ei în politică fusese în mare parte la cheremul soţului ei miliardar din domeniul tehnologiei. El fusese cel care îi sugerase să îşi părăsească cabinetul de avocatură şi să candideze pentru un loc liber în Senat.
Compania sa fusese supusă unei examinări amănunţite din partea Comisiei pentru valori mobiliare şi burse şi a altor agenţii de reglementare pentru nereguli care ar fi putut să le cauzeze probleme serioase amândurora. El îi susţinuse candidatura cu fonduri practic nelimitate, iar când a câştigat, şi-a folosit noua influenţă politică pentru a face ca problemele lor să dispară.
Dar nu se terminase aici. Înzestrarea ei pentru politică a fost imediat evidentă şi, în decurs de cincisprezece ani scurşi, a ajuns preşedinte al Comisiei de Informaţii a Senatului. Acum era pregătită să ocupe Biroul Oval.
Soţul ei, pe de altă parte, fusese relegat la un rol din ce în ce mai secundar. Deşi încă avea succes ca investitor de capital de risc, el ducea acum o viaţă relativ anonimă în Chicago, unde cei doi copii ai ei erau la facultate. Se vedeau suficient de des pentru a mulţumi presa, dar, în rest, familia lor funcţiona mai mult ca o afacere decât orice altceva. Soţul ei a continuat să îi ofere campaniei un sprijin financiar consistent în schimbul privilegiilor liniştite pe care i le putea oferi, iar fiicele ei s-au supus pentru a le menţine fondurile fiduciare curgând.

„Tăcerea ta mă îngrijorează”, a spus Gray în cele din urmă.
Ea s-a întors spre el. „Ar putea Halabi să reuşească un atac? Nu am nicio idee. Pot să presupun că cerem o şedinţă de informare?”.
„Am mai multe apeluri la Casa Albă. Au spus că lucrează la asta şi că ne vor contacta.”
S-a întors la fereastră, de data aceasta privind dincolo de reflexia ei şi spre capitala americană. În realitate, un atac biologic limitat ar fi fost un scenariu ideal pentru ea. Alexander şi partidul lui nu aveau cum să se descurce cu aşa ceva atât de aproape de alegeri. Ar fi o lovitură mortală.
„Va trebui să ne confruntăm cu faptul că întotdeauna v-aţi opus cu tărie implicării noastre în Orientul Mijlociu, în general, şi în Yemen, în special”, a continuat Gray.
„Pentru că mi s-a spus că Halabi era mort. Că ISIS a fost învins”.
Părea sceptic. „Aţi mizat pe această poziţie înainte ca ISIS să existe şi nu-mi amintesc ca Irene Kennedy să fi spus vreodată că ISIS a fost învinsă sau să fi confirmat că Halabi a fost ucis.”
S-a aşezat din nou în spatele biroului ei. „Poporul american nu dă doi bani pe poziţiile politice şi îi pasă şi mai puţin de adevăr. Ceea ce vor ei sunt focuri de artificii. Vor un spectacol, iar nouă tocmai ni s-a dat scenariul. În timp ce cealaltă parte vorbeşte despre sănătate şi economie, noi vom vorbi despre teroriştii islamici care dezlănţuie o molimă ce ar putea să ne nimicească ţara. Despre cum vă vedeţi copiii murind în timp ce Irene Kennedy îşi acoperă fundul şi Mitch Rapp îşi urmăreşte coada. Ăsta e un cadou, Kevin. Foloseşte-l.”

CAPITOLUL 8

AL HUDAYDAH
YEMEN
„DAR este ultima ta”, a spus bărbatul, uitându-se cu nostalgie la ţigara uşor îndoită pe care i-o oferea Rapp.
În ultimele cinci zile, Rapp trecuse de la a sta singur lângă marginea terasei la a fi înghesuit în jurul unei mese lungi, aproape de centrul acesteia. În acest timp, consumase mai mult de treizeci de ceşti de ceai, douăzeci de ceşti de cafea, toate produsele alimentare pe care le putea oferi Yemenul şi mult prea multe ţigări. Era o modalitate bună de a se amesteca şi de a-şi face prieteni, dar în ritmul ăsta cancerul avea să-l omoare înainte să o facă ISIS.
„Mi-ai face o favoare, Jihan. Cea mai tânără soţie a mea m-a implorat să mă las de fumat.”
„Această nouă generaţie”, a răspuns bărbatul cu o mişcare dezaprobatoare a capului. „Ei cred că pot trăi la nesfârşit”.
A existat un murmur de acord general din partea bărbaţilor din jurul lor.
„Spuneţi-mi. Câţi ani are?”
„Şaisprezece”, a răspuns Rapp.
După alte câteva secunde de gândire, Jihan a acceptat ţigara. „Atunci o voi fuma. Ai nevoie de putere”.
Masa a izbucnit în râs şi Rapp i s-a alăturat, mototolind pachetul gol şi aruncându-l pe jos în timp ce conversaţia se relua. Bărbaţii au rătăcit printre subiectele zilei – bombardamentele saudite din noaptea precedentă. Susţinerea rebelilor de către iranieni. Răspândirea continuă a bolilor şi a foametei. Şi, în cele din urmă, rolul Americii în toate acestea. Rapp a ignorat totul, privind pachetul de ţigări aruncat în aer pe pavajul încălzit de soare.
Agenţia pusese în aplicare o supraveghere aeriană non-stop a clădirii pline de foşti soldaţi ISIS pe care o găsise Rapp. Iar NSA le spărsese toate comunicaţiile, cu excepţia câtorva telefoane cu cartelă pe care nu reuşiseră să le dea de cap. Din nefericire, tot ceea ce se reuşise nu făcuse decât să-i confirme prima impresie. Acei oameni nu erau altceva decât o adunătură de idioţi violenţi cărora Halabi nu le-ar fi folosit decât poate pentru a opri gloanţele.
Rapp se lăsă atras din nou în conversaţie, dar era o pierdere de timp. Nu se puteau obţine informaţii solide din bârfele de restaurant – mai ales într-o ţară în care nimeni nu bea alcool. Ori politicienii trebuiau să lase Agenţia să angajeze resurse în această parte a lumii, ori trebuiau să plece. Jumătate de măsură

împotriva unui om ca Sayid Halabi era inutilă. El era complet, iar oricine se confrunta cu el ar fi bine să fie la fel.
Conversaţia tocmai se întorsese spre Siria când vocile din jurul lui Rapp începură să se clatine. A urmărit privirile oamenilor din jurul său până la un televizor CRT vechi, instalat la umbră. Fluxul nesfârşit de videoclipuri cu muzică arabă fusese întrerupt de ceva ce părea aproape un omagiu întortocheat adus acestora. Imaginile cu tineri care dansau şi cântau erau înlocuite de imagini de violenţă şi moarte, cu o coloană sonoră la care vorbea nimeni altul decât Sayid Halabi.
Rapp văzuse versiunea anterioară a videoclipului, dar nu şi această actualizare. Muzica de fundal era mai sumbră, iar imaginile cu asaltul asupra satului mai ample. Halabi trăncănea despre unitatea musulmanilor şi despre combinarea forţelor împotriva Occidentului, dar Rapp s-a concentrat pe imaginile cu echipa ISIS care sfâşia satul. Oamenii nu puteau fi mai diferiţi decât cei pe care îi urmărea în Al Hudaydah. Se mişcau mai degrabă ca nişte SEAL decât ca psihopaţii indisciplinaţi la care se aştepta de la ISIS. Încă o dovadă a eforturilor lui Halabi de a-şi transforma organizaţia într-o forţă mai strânsă şi mai modernă.
Videoclipul s-a încheiat şi a fost înlocuit de un interviu CNN cu Christine Barnett. Bărbaţii din jurul lui au început o discuţie animată despre rolul lui Halabi în regiune, dar Rapp a rămas concentrat asupra televizorului. Fluxul interviului a fost cam ceea ce ar fi prezis el, cu şefa Comisiei de Informaţii a Senatului insistând că fusese asigurată că Halabi fusese eliminat.
Aşadar, după ce reuşise să se zbată până la un avans masiv în sondaje, Barnett îşi găsise în sfârşit mesajul: că actuala administraţie minţise în legătură cu moartea lui Halabi pentru a obţine avantaje politice, lăsând poporul american complet neprotejat de ameninţarea pe care o reprezenta ISIS.
Era o minciună demonstrabilă, dar probabil că va scăpa cu bine. Sigur, existau imagini nesfârşite cu Irene Kennedy spunând că trupul lui Halabi nu a fost găsit niciodată, dar de ce ar vrea presa să scoată la iveală acest lucru? Ştiau să recunoască un acaparator de audienţă când îl vedeau.
Barnett a continuat să dea vina chiar pe agenţiile de securitate pe care le împiedicase pentru că nu au reuşit să eradicheze complet terorismul de pe faţa pământului. Şi, bineînţeles, a încheiat interviul în felul în care au făcut-o toţi politicienii – lăsând să se înţeleagă că ea, şi numai ea, avea răspunsul. Tot ceea ce trebuia să facă poporul american era să o aleagă preşedinte şi li s-ar fi garantat siguranţa, bogăţia, o soţie sexy şi abdomenul de şase pachete.
Scena a fost întreruptă din nou, de data aceasta la nişte experţi neştiutori care speculau asupra tipului de atac pe care echipa medicală răpită l-ar putea conjura. Dezbaterea a degenerat în strigăte fără sens despre Ebola şi ciumă, când Shamir Karman a venit în spatele lui Rapp şi i-a şoptit la ureche.
„Tocmai a sosit un apel pentru tine. Folosiţi telefonul din birou”.
- – -
Rapp a luat loc în spatele biroului lui Karman şi s-a asigurat că uşa se închisese complet înainte de a ridica receptorul.
„Spuneţi”, a spus el în arabă.
Salutul său a fost întâmpinat cu tăcere la celălalt capăt al firului şi bănuia că ştia de ce. De când preluase logistica companiei lui Scott Coleman, Claudia Gould încercase cu sârguinţă să înveţe limba arabă. Din nefericire, se afla încă în stadiul de „Vezi Dick fugi”. Parţial, era vina lui. Era şi femeia cu care locuia, dar el găsea mereu un motiv să nu se implice în educaţia ei lingvistică. Răbdarea nu era punctul lui forte.
„Bună ziua”, a spus el, simplificându-şi araba. Nu avea cum să folosească engleza sau franceza pe care ea le vorbea fluent. Un singur cuvânt auzit şi ar fi putut la fel de bine să-şi tatueze CIA pe frunte.
„Mă bucur să-ţi aud vocea, Mitch.”
Nu-i plăcea să recunoască, dar era bine să o audă şi pe a ei. Înclinaţia blândă îi amintea că, pentru una dintre puţinele dăţi din viaţa lui, avea la ce să se întoarcă acasă.
„Mai întâi”, a continuat ea. „Eşti bine?”
„Da”, a spus el, păstrându-şi răspunsurile simple.
„Nu-ţi face griji. Nu am sunat doar ca să te întreb asta.”
„Atunci de ce?”
„Presupun că te-ai uitat la ştiri şi eşti la curent cu videoclipurile lui Halabi.”
El a mârâit o afirmaţie.

„Saudiţii au localizat satul pe care l-a incendiat. Se află în centrul Yemenului, la aproximativ cinci sute de kilometri est de tine.”
„Şi oamenii?”
„Cei pe care i-a răpit? Rapoartele au fost destul de precise în ceea ce-i priveşte. Ceea ce nu a ajuns pe reţele este că ei se aflau acolo îngrijind victimele unei boli respiratorii asemănătoare cu SARS. Pe baza analizei Agenţiei asupra filmărilor lui Halabi, acesta trebuie să fi ştiut despre asta. A intrat când niciunul dintre membrii personalului medical nu se afla în infirmeria pe care o amenajaseră, iar oamenii lui au ars totul fără să intre în contact cu sătenii.”
„Şi?”
„Saudiţii vor să incinereze satul din aer, ca o măsură de siguranţă suplimentară. Se pare că îşi fac deja planuri, dar nu împărtăşesc detaliile cu Agenţia. Nu cred că are rost să te duci acolo. Pare un risc ridicat, randament scăzut.”
Deşi evaluarea ei era greu de contrazis, „risc ridicat, randament scăzut” era o primă opţiune pentru inscripţia de pe piatra sa funerară. În prezent, pe locul al treilea, după Credeţi că vor reuşi să coasă asta? şi Mai aude cineva ticăitul?
Era un avans subţire, dar era mai bine decât să stea în jurul lui Al Hudaydah şi să facă emfizem. Întotdeauna exista o şansă ca Halabi sau unul dintre oamenii săi să fi lăsat ceva util în urmă.
„Pot să presupun că nu eşti de acord cu analiza mea şi insişti să pleci?” a spus Claudia, umplând tăcerea dintre ei.
„Da.”
„M-am gândit că vei spune asta, aşa că i-am trimis coordonatele satului lui Scott din Riad. Ei cunosc un pilot de elicopter saudit care este dispus să te ia şi să te ducă în sat.”
„Unde şi când?”
„Înainte de a-ţi spune asta, trebuie să mă asculţi. Ştiu că întotdeauna vrei să ataci, dar eşti sigur că merită să-ţi petreci câteva ore căutând într-un sat ars? Al Qaeda şi ISIS controlează acea zonă. Noi nu avem ochi acolo şi nu avem nicio idee despre forţa sau distribuţia lor”.
„Am înţeles”, a spus el, înghiţindu-şi impulsul natural de a lătra ordine pur şi simplu. Era principalul dezavantaj al faptului că femeia cu care se culca se ocupa de logistica lui. Partea bună era că era una dintre cele mai bune în domeniu.
„Nu am terminat.”
Maxilarul i s-a încleştat, dar a reuşit să scoată „go ahead” pe un ton relativ uniform.
„Pilotul saudit nu este unul de-al nostru. Are o reputaţie solidă, dar nu este Fred şi nu ne este loial.”
„Va fi bine.”
A existat o scurtă pauză în timp ce ea îi traducea cuvintele în minte.
„Încă un lucru. Doctori fără frontiere ne-a dat informaţii despre virusul cu care se confrunta echipa medicală şi pare terifiant. Fără a intra în detalii...”
„Aceasta este definiţia ta pentru a nu intra în detalii?”
Nu avea nicio idee despre ce spusese el, dar a ales să o ignore pe baza tonului lui. „Este incredibil de periculos, Mitch. Şi, mai important, poate supravieţui pe suprafeţe timp de câteva zile. Nu lua de bună ideea că focul l-a ucis. Trebuie să foloseşti protocoalele de risc biologic în care ai fost instruit. Vorbesc serios. Dacă există chiar şi o vagă posibilitate ca tu sau unul dintre oamenii lui Scott să fi fost expus la asta, va trebui să fiţi în carantină şi probabil veţi muri.”
Începea să creadă că ea se bucura de incapacitatea lui de a da mai mult decât răspunsuri dintr-un singur cuvânt. „Am înţeles.”
„Deci, promiţi să fii atent şi să nu atingi nimic?”
„Da.”
„Bine atunci. Elicopterul te va lua din afara oraşului la exact 2 a.m. Îţi voi trimite coordonatele pe telefon.”

CAPITOLUL 9

YEMENUL DE VEST

SAYID Halabi stătea pe minaretul antic şi privea peisajul aflat la sute de metri mai jos. Clădirile de piatră înghesuite ale satului dominau vârful vârfului, oferind o priveliște de 360 de grade asupra munţilor presăraţi cu umbre de nori. Pantele abrupte fuseseră terasate pentru agricultură de-a lungul secolelor, iar unele dintre ele erau încă înverzite de plantele de cafea pentru care Yemenul fusese cândva atât de renumit.

Până cu aproximativ un an în urmă, acest loc fusese casa unei comunităţi de fermieri care încheiaseră contracte cu o companie americană pentru a produce şi exporta boabe de cafea. Speranţa fusese că această industrie îşi va recăpăta poziţia economică şi va stabiliza regiunea.

Oamenii de afaceri străini au recunoscut rapid realităţile încercării de a sculpta un paradis comercial secular din această ţară devastată de război şi au renunţat la această întreprindere. Majoritatea fermierilor şi a celorlalţi lucrători au plecat la scurt timp după aceea, lăsând un grup de treizeci de săteni care fie erau prea înrădăcinaţi în acest loc pentru a-l abandona, fie nu aveau unde să se ducă în altă parte.

Cadavrele lor erau acum îngrămădite într-o clădire joasă din sud-est. Halabi nu o putea vedea din punctul său de observaţie, dar ştia din rapoarte că lucrările de zidire a ferestrelor şi uşilor erau aproape finalizate. Până la sfârşitul zilei, colaboratorii fără Dumnezeu urmau să fie sigilaţi în mormânt, unde aveau să rămână pentru eternitate. Uitaţi de familiile lor, de istorie şi de Allah.

A şchiopătat până de cealaltă parte a minaretului şi a privit în strada îngustă de dedesubt. Doi dintre oamenii săi erau vizibili, unul îmbrăcat în haine tradiţionale yemenite, iar celălalt într-un chador. Era o mică indignare pentru soldatul călit în luptă, dar una inevitabilă. Saudiţii şi americanii vegheau mereu de sus şi nu li se putea permite să vadă altceva decât ritmurile normale ale vieţii rurale yemenite.

Vântul a început să bată în rafale, iar el a închis ochii, simţind prezenţa lui Dumnezeu în aerul rece şi uscat. Calea spre victorie devenea mai clară pe zi ce trecea, pe măsură ce Allah îl binecuvânta cu o înţelegere din ce în ce mai detaliată a planului Său. Obiectivul, atât de indistinct înainte, părea acum la fel de bine definit ca şi peisajul din jurul lui.

Halabi s-a întors în cele din urmă şi a început să coboare treptele în spirală care asigurau accesul la minaret. Rănile sale îl obligau să se folosească de pereţii de piatră pentru a se stabiliza, dar era recunoscător pentru această luptă. Fiecare durere înjunghiată, fiecare pas dezechilibrat şi fiecare respiraţie îngreunată îi amintea de aroganţa sa şi de pedeapsa lui Dumnezeu pentru aceasta.

Aşa cum se aştepta, Muhammad Attia îl aştepta răbdător la etajul principal al moscheii.

„Ce-i cu Mitch Rapp?” întrebă Halabi în timp ce Attia cădea alături de el.

„Încă nu există niciun semn de el, iar sursele noastre spun că saudiţii plănuiesc să bombardeze zona din cauza îngrijorării legate de ameninţarea biologică. Am fost nevoit să ne mutăm oamenii pe dealurile care înconjoară imediat satul.”

„Detectez dezaprobare în vocea ta, Muhammad?”

„Dezaprobare? Nu. Dar îngrijorare. Resursele noastre sunt limitate şi riscăm puţinii oameni de încredere pe care îi avem în speranţa că Rapp va apărea într-un sat gol, ars de flăcări...”.

„Va veni”, îl asigură Halabi.

„Chiar dacă vine, cât de mult suntem dispuşi să riscăm pentru un singur om?”.

Halabi nu a răspuns, ieşind în schimb din moschee şi şerpuind pe căile înguste şi pietruite dintre clădiri. Aproape de centrul satului, au intrat într-o structură înaltă şi zveltă, cu rânduri de ferestre arcuite şi un parter căptuşit cu generatoare diesel. După ce au coborât un alt set de trepte de piatră, au trecut într-o încăpere care fusese construită în interiorul unei caverne naturale.

În ciuda faptului că fusese implicat personal în proiectarea acesteia, mediul din interiorul încăperii era dezorientant de străin. Era un spaţiu lung, dreptunghiular, cu pereţi albi şi netezi şi rânduri de LED-uri deasupra capului, care străluceau strident pe echipamentele biotehnologice din oţel inoxidabil dispuse dedesubt.

Utilajele fuseseră extrem de dificil de achiziţionat şi de transportat, dar efectul era exact aşa cum şi-l imaginase. Impresia era aceea a unui laborator de cercetare medicală care ar fi arătat ca acasă în Londra, Berlin sau New York. Videoclipurile realizate în această cameră ar fi fost difuzate online, alimentând frica Occidentului în panică totală şi intensificând haosul deja prezent în sistemul politic american.

Şi-a îndreptat atenţia spre singurul lucru din încăpere care nu era modern şi lustruit – o carcasă bolnavă de oaie aşezată pe un cărucior în apropierea centrului încăperii. Aşa cum promisese, părul mat şi sângele uscat din jurul nasului şi gurii contrastau teribil cu mediul steril.
Toiagul lui Halabi bătea încet în timp ce străbătea toată lungimea încăperii, găsindu-i în cele din urmă pe cei trei occidentali aproape de spate. Erau înghesuiţi împreună pe podea sub privirea atentă a unui paznic înarmat. Niciunul nu a făcut vreo mişcare să se ridice în picioare când s-a apropiat, în schimb se holbau la el cu expresii uşor de citit. Faţa germanului reflecta o resemnare calmă. Cea a lui Bertrand, în schimb, proiecta disperare şi teroare. În cele din urmă, femeia americană era mistuită de ură.
Era exact reacţia la care se aşteptase. Deşi reţelele de socializare erau una dintre cele mai puternice arme inventate vreodată de om, nu capacitatea acestei platforme de a răspândi informaţii false îi era utilă în acel moment. Era dorinţa altor oameni de a o folosi pentru a se dezbrăca de secretele lor. Cunoaşterea intimă pe care o avea despre aceşti trei infideli ar fi fost imposibilă cu doar câţiva ani în urmă. Organizaţii precum FBI, Stasi şi KGB cheltuiseră miliarde pe interceptări telefonice, supraveghere fizică şi informatori pentru a afla mai puţin decât putea el să afle cu câteva apăsări de taste.
Halabi le înţelegea speranţele şi motivaţiile. Punctele lor forte şi punctele slabe. Loialităţile lor şi dinamica subtilă din cadrul acestor loialităţi. Suficient pentru a le atribui fiecăruia dintre ei un rol foarte specific în drama care se desfăşura.
„Cine sunteţi voi? De ce ne ţii aici?”
Aşa cum era de aşteptat, Victoria Schaefer a fost prima care a vorbit. Şi, deşi avea o aversiune puternică pentru a avea de-a face cu femeile, nu exista alternativă în acest caz.
„Eu sunt Sayid Halabi.”
Recunoaşterea a fost imediată. O parte din sfidarea s-a scurs din ochii femeii, iar francezul părea pe punctul de a leşina. Neamţul, aşa cum îi stătea în fire, părea neafectat.
Halabi a aruncat o mână în jurul camerei. „Toate acestea sunt pentru tine. Pentru ca tu să poţi construi o armă biologică.”
„O armă biologică?” a spus Schaefer după o scurtă tăcere. „Eu sunt doctor. Otto este asistent medical. Iar Gabriel este un om de ştiinţă care cercetează cum să oprească bolile. Nu cum să le provoace.”
„Abilităţile sunt aceleaşi”, a spus Halabi, apoi a arătat spre oaia moartă. „A fost luată dintr-o turmă infectată cu antrax. Bacteria este simplu de incubat şi de transformat în armă. Am înţeles că un student în anul doi la biologie ar putea să o facă.”
Ea s-a uitat la el câteva secunde şi apoi a început să dea încet din cap. „Nici vorbă de aşa ceva.”
A fost o vreme când ar fi recurs imediat la violenţă pentru a-i constrânge. Acum, însă, înţelegea că această tendinţă era doar o altă faţetă a aroganţei sale. Mai puţin o ocazie de a duce la îndeplinire planurile lui Dumnezeu, cât de a-şi descărca propria ură. Şi, deşi timpul sălbăticiei avea să vină fără îndoială, nu sosise încă. Manipularea era secretul victoriei în lumea modernă. Nu forţa.
Îşi îndreptă atenţia spre Gabriel Bertrand, cel mai slab şi mai bine informat dintre cei trei. „Presupun că eşti conştient de faptul că, deşi antraxul este o armă simplu de creat, nu este deosebit de eficientă. Pentru a contracta o formă mortală a acestuia, ar trebui să inhalezi sporii şi apoi să nu cauţi antibioticele disponibile pe scară largă capabile să îl vindece. Sunt un terorist, da? Nu aşa mă prezintă guvernul şi mass-media dumneavoastră? Dacă este adevărat, atunci scopul meu este să răspândesc teroarea, nu moartea. Te voi folosi pe tine şi acest echipament pentru a crea videoclipuri de propagandă...”
„Ca cel pe care l-ai făcut în sat”, a spus femeia, tăindu-i calea. „Ai închis femei şi copii nevinovaţi în casele lor şi i-ai ars de vii. Şi acum vrei să ne faci să credem că tot ce vrei să faci este un pic de marketing?”
„Ceea ce credeţi voi nu este important pentru mine. Doar ceea ce faceţi.”
- – -
După o viaţă dedicată luptei, scena care se desfăşura în faţa lui Halabi părea de o banalitate rizibilă. Documentaristul din Crimeea, a cărui măiestrie artistică depăşise până atunci toate aşteptările, era acum în întregime în elementul său. Îi îmbrăcase pe cei trei occidentali în costume elaborate de protecţie şi le orchestra fiecare mişcare în timp ce aceştia disecau oile. Lumina era ajustată în mod constant, unghiurile de filmare erau testate, prim-planurile erau făcute şi reluate. Experimentase chiar şi câteva dialoguri

rudimentare, deşi nu era clar dacă a crezut că vor fi suficient de dramatice pentru a ajunge la montajul final.
În ceea ce-i priveşte, cei trei occidentali păreau mulţumiţi să se preteze la joc. Şi de ce nu? În mintea lor, nimic din ceea ce făceau nu era real. Mare parte din echipament, deşi arăta impresionant, nu era complet asamblat şi nici măcar nu era relevant pentru sarcina de a produce antrax. Terminalul elaborat al computerului pe care se prefăceau că îl consultă nu era conectat la priză. Deocamdată, li se permitea să creadă că nu erau altceva decât nişte actori care îşi schimbau performanţele pentru supravieţuire. Adevărul, însă, era mult mai măreţ.
Cu ajutorul biologiei, Dumnezeu crease o clasă de arme infinit mai puternice decât orice altceva conceput vreodată de om. Halabi înţelegea acum că agenţii patogeni şi manipularea abilă a informaţiei erau singurele arme care contau în epoca modernă. În timp ce puterile occidentale cheltuiau trilioane de dolari pentru a întreţine armate masive şi a le implica în încăierări fără sens, el adunase instrumentele necesare pentru a da foc pământului.

CAPITOLUL 10

YEMENUL CENTRAL

CONDIŢIILE erau solide, cu o jumătate de lună, un cer plin de stele şi vânturi uşoare. Pilotul saudit al lui Rapp ţinea elicopterul la înălţime, ceea ce făcea puţin probabil ca ei să fie observaţi de forţele împrăştiate ale Al Qaeda şi ISIS care controlau zona.
Rapp a scanat terenul întunecat prin uşa deschisă, dar nu a putut sesiza nici măcar un foc de gătit. Poate că aveau noroc şi această operaţiune avea să se desfăşoare rapid şi fără probleme. Cele mai bune informaţii pe care le aveau sugerau că satul spre care se îndreptau era complet lipsit de activitate umană. Oamenii lui Sayid Halabi fuseseră recunoscător de eficienţi în a-l transforma într-un mormânt, lăsând doar trupurile carbonizate ale locuitorilor săi sigilate în casele lor arse.
Principalele pericole cu care se aşteptau să se confrunte erau câteva potenţiale capcane capcană şi germenii de care Claudia se temea atât de mult. Timpul petrecut pe teren va trebui să fie limitat, aşa că, dacă voiau să afle vreun indiciu despre locul unde Halabi dusese echipa medicală, trebuiau să o facă repede. Saudiţii erau cu siguranţă hotărâţi să şteargă de pe faţa pământului ceea ce mai rămăsese din acest sat, dar se arătau rezervaţi în ceea ce priveşte momentul exact. Mai bine să nu se afle în mijlocul lor când vor apărea bombardierele.
Rafalele de vânt care intrau prin uşă s-au intensificat şi el s-a tras înapoi, îndreptându-şi atenţia spre cabina întunecată şi spre oamenii care o împărţeau cu el. Scott Coleman, Joe Maslick, Charlie Wicker şi Bruno McGraw stăteau cu toţii liniştiţi, pierduţi în propriile gânduri sau aţipind uşor. Fuseseră cu el aproape de la început. Suficient de mult timp pentru a acumula câţiva ani prea mulţi şi câteva răni prea multe. Totuşi, nu conta. Genul de încredere pe care îl dezvoltaseră în tot acest timp nu putea fi înlocuit de unul dintre cei mai străluciţi SEAL sau puşti din Delta despre care Coleman mai auzea din când în când. Această echipă îi fusese mereu alături şi niciunul dintre ei nu era înlocuibil în ceea ce-l privea pe Rapp. Ştia ce vor face înainte de a o face. Ştia că fiecare dintre ei îi era sută la sută loial lui şi fiecăruia dintre ei. Şi ştia că niciunul dintre ei nu se va opri până la cinci minute după ce vor fi morţi.
„Toată lumea a înţeles exerciţiul”, spuse Rapp prin microfonul care îi atârna în faţa feţei. „Căutăm orice ar putea avea măcar o şansă de a fi util – echipament lăsat în urmă, cartuşe, urme de cauciucuri. Băieţii de la Langley au spus că ar accepta ambalaje de gumă de mestecat, dacă asta e tot ce putem găsi. Fă poze la orice şi eşti autorizat să foloseşti bliţul. Nu avem de ales, şi nu cred că nimeni din satul ăla se va supăra. Clădirea cea mai îndepărtată, spre vest, este cea pe care o foloseau ca spital. Nu vă apropiaţi mai mult de 30 de metri. Protocoalele Hazmat sunt în vigoare pentru întreaga operaţiune, iar tot ce vom colecta va fi pus în saci.”
„Şi dacă găsim un supravieţuitor?”
„Păstraţi un interval de şase metri şi puneţi-i la pământ. Îi vom interoga aşa şi vom chema o echipă medicală a armatei pentru a ne asigura că nu sunt bolnavi.”
„Şi dacă nu respectă instrucţiunile?”. a întrebat Coleman.

„Dacă intră în acel perimetru de douăzeci de picioare, daţi-le un foc de avertisment şi, dacă tot nu înţeleg mesajul, puneţi-i la pământ. Apoi le ardem cadavrul.”
Feţele umbrite din jurul lui păreau ceva mai nervoase decât în mod normal. Luptele în picioare erau una, dar bacteriile şi viruşii erau altceva. Cu toţii trecuseră prin asta. Însufleţiţi de febră într-o junglă uitată de Dumnezeu. Încercând să fie liniştiţi în timp ce vomitau măruntaiele în spatele liniilor inamice. Dengue. Malarie. Dizenterie. Răni infectate, cu puroi. Partea cea mai puţin preferată de toată lumea a slujbei.
Nasul avionului s-a scufundat şi pilotul a anunţat că se aflau în apropierea finală. Planul era să nu lase niciodată alergătorii să atingă pământul. Imediat ce erau afară, elicopterul urca la o înălţime sigură şi aştepta ca ei să îl cheme înapoi. Nu exista niciun motiv pentru ca ISIS sau al-Qaeda să se afle pe aici, dar nu avea sens să ne asumăm riscuri.
Rapp s-a prins de marginea uşii şi a atârnat parţial în lateral în timp ce coborau. Întunericul era prea adânc pentru a discerne carbonizarea de pe pereţii clădirilor de piatră. Acoperişurile prăbuşite şi mormintele cenuşii de dincolo, însă, erau destul de uşor de distins în lumina lunii.
Saudiţii au făcut o treabă respectabilă la coborâre, iar Rapp şi-a strecurat masca de pe creştetul capului şi şi-a trecut-o pe faţă. Oamenii lui Coleman s-au împrăştiat, arătând puţin mai puţin netezi decât de obicei în costumele chimice menite să-i protejeze de ameninţările biologice. Rapp se poziţionase în flancul drept al formaţiunii, căutând în întuneric forme umane în timp ce elicopterul începea să urce.
Bătaia rotoarelor a început să se estompeze, aşa cum se întâmplase în atâtea operaţiuni din trecut, dar apoi a fost înecată de zgomotul asurzitor al unei explozii. S-a aruncat instinctiv la pământ şi şi-a îndreptat carabina M4 spre sursa sunetului. Cerul dinspre nord-est a fost luminat, iar el a privit prin masca de protecţie cum elicopterul se spărgea în bucăţi şi bucăţi în flăcări au început să plouă în deşert.
În mod previzibil, împuşcăturile au început câteva secunde mai târziu.
O rafală disciplinată de la un tango din sud a aterizat la câţiva metri în dreapta lui Rapp, iar el s-a rostogolit în direcţia opusă, ridicându-se în picioare şi sprintând spre sat, pătrunzând în cele din urmă pe străzile înguste în timp ce gloanţele loveau un zid de piatră din est.
„Dă-mi o replică de şedinţă!”, a spus el prin microfonul de gât.
Toată lumea a sunat ca fiind nevătămată, raportând opoziţia la est, nord şi sud. Rapp s-a aruncat în spatele unui perete de stâncă, dar s-a dovedit a fi o poziţie proastă atunci când ceea ce părea a fi un glonţ de calibrul 50 a pulverizat o piatră la doi metri de el. S-a răsturnat peste zid, sudoarea începea deja să-l îmbibe în costumul hazmat slab ventilat.
„Mitch!”
Lui Rapp i-a luat o clipă ca să-şi dea seama că strigătul nu venise prin cască şi l-a urmărit printr-o uşă goală din dreapta lui. Coleman se afla înăuntru, cu spatele la perete, lângă deschiderea unei ferestre, aruncând din când în când câte o privire peste pervazul înnegrit pentru a se asigura că nimeni nu se îndrepta spre ei.
Rapp luă o poziţie similară lângă uşă, aruncând o privire afară în timp ce cerea o actualizare de la oamenii lui Coleman.
„Suntem chiar în interiorul marginii de sud-vest a satului şi suntem în poziţia de a ne acoperi reciproc”, a spus Maslick prin radio. „Nimeni nu a fost lovit încă, dar primim focuri grele dinspre sud şi vedem activitate de lunetişti la nord. Zona joasă din vest pare liberă. Puteţi ajunge la noi? Putem să vă acoperim şi apoi să ieşim pe panta de pe partea noastră.”
„Rachetă!” a strigat Coleman.
S-au aruncat amândoi la pământ, anticipând un impact cu zidurile grele de piatră ale clădirii. Proiectilul a trecut însă pe lângă, şi în schimb a explodat pe o stradă îngustă, chiar la est. Flăcările au pătruns prin ferestre şi uşă, dar nu i-au atins pe niciunul dintre ei. Fumul a fost o altă poveste. Dintr-o dată, Rapp a fost recunoscător pentru masca ceţoasă de pe faţă.
„Dacă nenorociţii ăştia ar putea trage drept, asta ar fi cam nasol”, a spus Coleman, revenind la poziţia sa de lângă fereastră.
Cuvintele înăbuşite ale fostului SEAL se doreau a fi o glumă, dar era o descriere destul de bună a situaţiei lor. Problema era că, din câte văzuse Rapp, atacatorii lor puteau trage. Ar fi lovit elicopterul. Disciplina

de tragere era bună – cu rafale controlate doar atunci când se prezenta o ţintă viabilă. Şi, deşi continuau să rateze, păreau să meargă întotdeauna puţin mai departe spre est.
Nu urmăreau să ucidă, şi-a dat seama brusc. Îşi împingeau echipa spre vest, încercând să-i atragă în zona joasă. Şi funcţiona. Avea deja trei oameni în partea aceea a satului, şi atât el, cât şi Coleman se aflau într-o poziţie în care fumul şi focul îi încurajau să se reunească cu ei.
„De ce nu au luat elicopterul cât timp am fost în el?". a strigat Rapp peste sunetul focurilor de armă care începeau să lovească pereţii din jurul ferestrei sub care se afla Coleman.
„Poate că i-am luat prin surprindere".
„Vrei să spui că forţele s-au săpat în jurul unui sat incendiat în mijlocul pustietăţii?"
Coleman s-a uitat înapoi la el prin masca de faţă, în timp ce bucăţi de lemn sfărâmat şi de piatră ploua peste el. „Pare puţin cam tras de păr."
„Dar au uitat să pună oameni la vest."
„Te gândeşti la o ambuscadă? Că ne conduc acolo? De ce? Dacă ne vor morţi, de ce nu ne înconjoară şi o fac?"
Răspunsul era destul de clar: Sayid Halabi. Nenorocitul îi purta pică. Nu voia să-l ucidă pe Rapp, ci să-l captureze. Voia să-l arunce într-o groapă şi să-şi petreacă următorii cinci ani lucrând asupra lui cu un set de cleşti şi o lampă de sudură.
Şi dacă asta era adevărat, era biletul lor de ieşire de acolo.
„Mergem spre est", a spus Rapp în microfonul de gât.
Deloc surprinzător, vocea lui Joe Maslick se auzi la microfon o clipă mai târziu. „Ai vrut să spui spre vest, Mitch? Focul cel mai puternic vine dinspre est şi ne-ar lăsa să urcăm spre trăgătorii care controlează terenul înalt."
„M-aţi auzit. La est. Urcaţi pe mijlocul străzii principale, la ordinul lui Scott. Lăsaţi costumele de protecţie şi măştile pe faţă. Repet, protocoalele de risc biologic sunt încă în vigoare. Aţi înţeles?"
Răspunsul părea ezitant, dar nu exista niciun dubiu că Maslick, Wicker şi McGraw aveau să urmeze ordinele sale întocmai.
„La ce vă gândiţi?" a spus Coleman în timp ce Rapp se strecura lângă el şi arunca o privire rapidă afară. Flăcările reuşiseră să găsească combustibil, iar fumul se combină cu condensul de pe masca lui facială pentru a-i îngreuna vederea.
„Halabi s-a gândit că voi veni şi a lăsat oameni cu ordin să mă captureze. Dar ei nu ştiu care dintre noi sunt din cauza costumelor."
„Deci vom ataca o grămadă de oameni săpaţi deasupra noastră pentru că tu crezi că le-a ordonat să nu te ucidă?".
„Ai înţeles."
Coleman s-a uitat în sus, la acoperişul lipsă şi la flăcările care începeau să se reverse peste el. „E mult pentru a te baza pe o bănuială."
Rapp a dat din cap şi s-a îndreptat spre uşă. „Mă duc. Dacă mai sunt în viaţă peste cincizeci de metri, urmează-mă."
Înainte ca Coleman să poată răspunde, Rapp s-a strecurat afară şi a început să sprinteze de-a lungul marginii străzii. Focurile de armă care se apropiau erau intermitente şi, aşa cum spera, îl duceau mereu cu câţiva metri înainte, încercând să-l împingă înapoi. O altă rachetă a fost lansată şi a fost nevoit să se lase în jos, dar aceasta a lovit o clădire aflată mult în faţă. Oamenii lui Halabi jucau la sigur. Niciunul dintre ei nu voia să se întoarcă şi să-i dea conducătorului lor drag o găleată care să conţină ceea ce mai rămăsese din premiul pe care şi-l dorea cu disperare.
Rapp a sărit înapoi în picioare, trecând printre flăcările împrăştiate lăsate de RPG şi pornind în sus pe panta din partea de est a satului. Putea distinge cinci arme distincte, toate scânteind în întuneric în faţa lui. În ciuda acestui fapt, s-a luptat cu instinctul său natural de a merge în zigzag şi de a-şi varia ritmul. Imprevizibilitatea era o strategie bună atunci când se confrunta cu un inamic care voia să te ucidă, dar contraproductivă atunci când se confrunta cu un inamic dedicat ratărilor la limită.
A auzit focuri de armă izbucnind din spatele lui şi s-a uitat înapoi pentru a vedea patru siluete în costume de protecţie care se prăbuşeau odată cu el. Armele din faţă s-au întunecat, la fel ca şi lunetistul care se

îndrepta spre focuri lungi dinspre sud. Oamenii lui Halabi îşi dăduseră în sfârşit seama ce se întâmpla şi trebuiau să se recalibreze.
Rapp şi-a scos din minte trăgătorii din nord şi din sud pentru moment. Vedea lumini care se aprindeau în viziunea sa periferică şi a presupus că erau faruri folosite de oameni în timp ce alergau să-şi întărească camarazii de la est. Se aflau însă la sute de metri distanţă, traversând un teren moderat de dificil. Era puţin probabil ca ei să figureze în luptă pe termen scurt.
Figuri umane s-au ridicat din pământ la aproximativ cincizeci de metri în faţă, contururile lor fiind abia vizibile în lumina lunii, în timp ce începeau să atace. După felul în care îşi ţineau puştile, se părea că plănuiau să le folosească pe post de bâte.
Complet nebunesc, dar cam pe asta se baza Rapp. Deşi aceşti oameni erau cu un pas serios în sus faţă de psihopatul terorist obişnuit, erau totuşi ISIS. Şi asta însemna că îl vor urma pe omul pe care îl credeau reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ direct de pe o stâncă. De fapt, ar fi fost fericiţi să o facă. Mai multe virgine pentru ei.
Bărbaţii care veneau din lateral au început să tragă din nou, dar se asigurau în continuare că nu lovesc nimic. Echipa lui Coleman i-a angajat în timp ce Rapp s-a concentrat asupra oamenilor care veneau spre el. Gloanţe individuale din M4-ul său i-au doborât pe primii doi şi au rămas doi. Acum alergau ghemuiţi, în zigzag pentru a-şi reduce şansele de a fi loviţi. Rapp, aflat încă pe curs de coliziune cu ei, a tras în fugă asupra bărbatului din dreapta. I-a luat aproape tot încărcătorul, dar în cele din urmă l-a întors cu un impact în partea dreaptă a pieptului.
Mai puţin de o secundă mai târziu, s-a ciocnit cu ultimul om. Au căzut blocaţi împreună, începând să se rostogolească înapoi pe pantă. Unele dintre pietrele de sub ei erau ascuţite şi, deşi şansele ca Rapp să aibă vreun microb mortal lipit de costumul chimic erau mici, nu era nerăbdător să îl găurească.
A reuşit să le oprească elanul, dar a sfârşit cu omul lui Halabi deasupra. În mod previzibil, acesta s-a îndreptat direct spre masca lui Rapp pentru a putea vedea cu cine se lupta şi a putea astfel stabili regulile de luptă. În timp ce ordinele lui Halabi ar fi fost să îl ţină pe Rapp în viaţă, se îndoia că Coleman şi oamenii lui ar fi primit aceeaşi curtoazie.
Rapp a apucat degetul bărbatului chiar înainte de a intra sub masca facială, smucindu-l suficient de tare încât să simtă cum se rupe. Când acesta a tresărit înapoi de durere, Rapp a ridicat un picior şi l-a folosit pentru a-şi trânti adversarul la pământ. După o scurtă luptă, omul CIA a reuşit să pună mâna pe una dintre pietrele de care fusese îngrijorat cu câteva secunde înainte şi să o trântească în fruntea bărbatului.
Tocmai se punea din nou pe picioare când un bărbat a trecut în fugă – fără îndoială Wick, un lunetist rapid şi uşor care ar fi fost nerăbdător să se instaleze în zona înaltă înainte ca oamenii care se apropiau dinspre nord şi sud să se apropie.
Rapp îi lăsă pe Coleman şi pe restul oamenilor săi să treacă pe lângă el înainte de a porni în sus, protejându-le flancul. Câteva rafale rapide în direcţia farurilor i-au golit ceea ce mai rămăsese din încărcător. Nu avea prea multe şanse de a nimeri ceva, dar ar fi putut să-i convingă să încetinească.
În momentul în care Rapp a ajuns în vârful pantei, Wick îşi instalase deja puşca McMillan TAC-338 pe un biped şi o vedea prin luneta termică. A apăsat pe trăgaci şi un singur glonţ a ieşit pe ţeavă.
„Lovitură."
A urmat o a doua împuşcătură trei secunde mai târziu.
„Lovitură". Se pun la adăpost."
Rapp s-a întins printre Coleman şi oamenii lui, aruncând o privire în spatele lui şi văzând o bandă de lumină abia perceptibilă la orizont.
- – -
Rapp şi-a şters praful de pe faţadă şi a privit cum unghiul de coborâre al avionului se înteţeşte. Au apărut dâre de aer, urmate de un zid masiv de foc care se ridica din pământ. Un alt avion cu reacţie a lansat o încărcătură similară, răspândind furtuna de foc.
Din nefericire, sprijinul aerian nu avea nimic de-a face cu el. Saudiţii reuşiseră în sfârşit să incinereze satul, care se afla acum la vreo patru mile în spate. Soarele era încă jos la orizont, dar căldura începuse deja să urce. Peste încă o oră, alergarea în costumele chimice pe care încă le purtau nu va mai fi fezabilă.

Rapp a luat un set de binocluri şi a scanat cei şase agenţi ISIS care îi urmăreau, oprindu-se în cele din urmă asupra unui bărbat care îşi folosea mâna pentru a umbri un set similar de lentile împotriva soarelui. Erau perseverenţi şi bine organizaţi, dar păreau mulţumiţi să îşi continue urmărirea din afara razei de acţiune a puştii.
Căştile sale au vibrat şi a preluat apelul prin satelit. „Dă-i drumul."
„Vedeţi avioanele saudite?" a spus Claudia.
„Sunt greu de ratat."
„Potrivit piloţilor, două grupuri se apropie de voi. Unul dinspre nord-est şi celălalt dinspre sud-est. Câte douăzeci de vehicule în total. Alte şapte vehicule vin dinspre vest pentru a-i întări pe cei care vă urmăresc."
Asta explica de ce urmăritorii lor păstrau distanţa. Halabi îi chemase pe localnicii care îi erau încă loiali. Probabil că nu se apropiau nici pe departe de calitatea oamenilor cu care avuseseră de-a face până acum, dar nu conta. Planul liderului terorist de a-l captura nu necesita cu adevărat trupe de elită. Doar o mulţime de corpuri calde dispuse să se răcească în efortul de a-i copleşi.
„Timpul estimat de sosire?"
„Spuneţi douăzeci şi cinci de minute pentru forţele care se apropie dinspre est. Un pic mai mult pentru întăririle din vest, pentru că acum vor trebui să ocolească focul."
„Pot saudiţii să-i elimine?" a întrebat Rapp.
„Irene lucrează la asta şi l-a implicat pe preşedinte. A încercat să-l contacteze direct pe rege, dar acesta este bolnav şi nu răspunde la telefon. Nu cred că ne vor ajuta, Mitch. Oamenii cu care Irene a luat legătura sunt supăraţi că agenţia operează în zonă fără să îi anunţe şi aruncă o grămadă de birocraţie."
Faptul că cele două avioane se întorseseră spre Arabia Saudită sugera că avea dreptate. Încă o evoluţie penibilă în ceea ce se dovedea a fi o zi foarte penibilă.
„Mitch? Eşti încă acolo?"
„Sunt aici."
„Cu ce pot să te ajut?"
„Tu să-mi spui."
Când a vorbit din nou, părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. „I . . . Nu ştiu."
„Nici o problemă. Poţi să-mi faci o favoare?"
„Bineînţeles. Ce anume?"
„Fă-ne o rezervare la noul local japonez din Manassas pentru sâmbătă. Mi-a rămas sushi în minte toată ziua."
A reuşit să râdă cu poftă. „Te pricepi din ce în ce mai bine la chestia asta cu relaţiile. Apreciez efortul."
„O să fie bine", a spus el şi apoi a întrerupt apelul.
Când s-a întors la Coleman şi la oamenii lui, i-a găsit pe toţi înghesuiţi într-o fărâmă de umbră oferită de un bolovan.
Bruno McGraw a fost primul care a vorbit. „Care este planul, şefu'?"
„Ne dăm jos costumele de maimuţă."
Acest ordin a fost primit cu mai mult entuziasm decât probabil oricare altul pe care îl dăduse în cariera sa. Protocoalele stricte necesare pentru îndepărtarea în siguranţă a costumelor se simţeau dureros de lent, dar după zece minute preţioase, erau reduşi la camuflajul lor personalizat de deşert. În ciuda faptului că temperaturile se învârteau deja în jurul valorii de nouăzeci de grade, Rapp se simţea de parcă tocmai se scufundase într-un lac îngheţat.
A încruntat ochii în soare şi a arătat spre două coloane de praf acum vizibile la est. „Douăzeci de vehicule în total, cu un număr necunoscut de oameni. ETA până la noi este de aproximativ cincisprezece. Alte şapte vehicule vin dinspre vest pentru a întări oamenii care ne urmăresc. ETA este probabil în jur de douăzeci şi cinci de minute."
„Cum rămâne cu saudiţii?" a întrebat Coleman.
„Uită de ei. Suntem pe cont propriu."
Starea de spirit care fusese înălţată cu o clipă înainte de îndepărtarea costumelor chimice a început să alunece din nou.

„Suntem limitaţi la muniţie şi apă”, a spus Rapp. „Şi nu avem de unde să luăm mai multe pe aici.”
„Cel mai apropiat sat este foarte departe”, a subliniat Maslick. „Şi nu e prea mult în el.”
„Am putea inversa cursul şi să-i atacăm pe cei care vin în spatele nostru”, a sugerat Wick. „Dacă tot nu vor să ne împuşte, va fi uşor să-i lovim şi să le luăm echipamentul.”
Rapp a clătinat din cap. „Dacă sunt deştepţi – şi cred că sunt şanse mari să fie – vor fugi şi ne vor duce direct în întăririle care vin în spatele lor. Dacă ne gândim la cinci oameni pe vehicul, am putea avea în faţă o forţă de peste patruzeci de oameni. Ne vor ataca fulgerător şi vor absorbi orice pierderi vor fi nevoiţi să facă.”
„Şi chiar dacă îi omorâm pe toţi”, a spus Coleman, „până când o vom face, am putea avea încă o sută de oameni peste noi dinspre est.”
„Ei bine, nu putem să ne plimbăm pe jos prin câmpie”, a spus Wick. „S-ar putea să fie doar o grămadă de nesimţiţi în camionete, dar din punctul meu de vedere asta tot cavalerie este. Şi cine poate spune că ăia sunt singurii care vin la petrecere? S-ar putea să mai fie încă cincizeci de vehicule care fac plinul undeva.”
Rapp a dat din cap. Erau prinşi pe o câmpie îngustă, cu o pantă stâncoasă şi abruptă care se ridica la aproximativ cinci sute de metri spre nord şi una la fel de abruptă şi stâncoasă care cobora pe aceeaşi distanţă spre sud.
„Pare a fi o decizie uşoară”, a spus Coleman. „Ne urcăm. Vom fi mult mai rapizi decât băieţii pe jos, ne va oferi terenul înalt şi va neutraliza avantajul camioanelor.”
„Şi atunci, totuşi, ce facem?” a întrebat Rapp. „Ai văzut harta. Panta aia se termină într-un mesa care are cam un sfert de milă pătrată.”
„Extragerea cu elicopterul?”
„Din câte am auzit, nu cred că ne putem baza pe asta. „
Grupul a tăcut în timp ce Rapp se întorcea la un punct de observaţie care îi permitea să vadă oamenii care săpau spre vest. A scanat din nou cu binoclul şi a găsit din nou un om care scruta înapoi. Rapp şi-a coborât lentilele şi l-a lăsat să se uite lung la faţa lui.
„Voi toţi mergeţi pe creasta dinspre nord.”
„Cum adică „voi toţi”?”. a răspuns Coleman. „Ce faceţi?”
„Eu mă duc pe versantul dinspre sud. Lor nu le pasă de tine. Ordinele lor sunt să mă captureze sau să moară încercând”.
„La naiba cu asta”, a spus Coleman, iar oamenii lui au mormăit că sunt de acord cu sentimentul. „Nu vă lăsăm să vă rostogoliţi în josul unui canion cu o sută de oameni care vin spre voi.”
„Aveţi ordinele voastre.”
„Pupă-mă în fund, Mitch. Tu nu mai dai ordine. Agenţia mă plăteşte, iar tu nici măcar nu lucrezi acolo. Din câte îmi dau seama, eşti doar un turist şomer.”
„Atunci lasă-mă să-ţi spun altfel”, spuse Rapp, începând să-şi adune echipamentul. „Mă duc spre sud şi împuşc pe oricine văd în spatele meu. Dacă este unul dintre voi, probabil că nu voi căuta centrul de greutate. Dar o să fac să doară.”

CAPITOLUL 11

YEMENUL DE VEST

VICTORIA Schaefer s-a aplecat pe fereastră şi a strâmbat din nou din ochi în lumina soarelui. Nu se schimbase nimic. Probabil că nu se schimbase de sute de ani. Clădiri cu trei şi patru etaje se ridicau vizavi de ea, separate de drumuri înguste de pământ şi pietriş. Dincolo, ea putea vedea terenul care se prăbuşea abrupt şi munţii terasaţi de dincolo. Stropirile de verde vibrant creau un contrast izbitor – şi ciudat de frumos – cu maro-roşiatic care îi constituise universul de când ajunsese în Yemen.
Pentru ceea ce trebuie să fi fost a mia oară, ea a studiat căderea abruptă din turnul în care erau închişi şi pentru a mia oară a calculat-o la puţin peste cincisprezece metri. Cea mai apropiată clădire se afla la doar vreo trei metri distanţă, dar în loc de ramele goale şi arcuite ale ferestrelor care dominau arhitectura

satului, prezenta un perete gol. Semnele de umanitate erau trecătoare, iar în ultimele zile se convinsese că toţi erau oameni loiali lui Sayid Halabi. Ce se întâmplase cu locuitorii iniţiali, îşi putea doar imagina.
Schaefer se întoarse şi îşi concentră atenţia asupra camerei în care erau închişi. Întregul spaţiu nu avea mai mult de cincisprezece metri pătraţi, cu pereţi de piatră şi două uşi grele din lemn. Una ducea spre scara pe care fuseseră aduşi, iar cealaltă era un mister. Tavanul era susţinut de grinzi care fuseseră întunecate de ceea ce ea bănuia că erau secole de focuri de gătit. Bune pentru a te spânzura de ele dacă ar fi fost necesar. Şi se părea că s-ar putea întâmpla.
De la rândul lor de vedete în videoclipul lui Halabi, cu trei zile în urmă, nu mai avuseseră niciun contact cu nimeni. Li se pusese la dispoziţie un ulcior cu apă, acum aproape gol, dar nu şi mâncare. Găleata pe care o foloseau ca toaletă se afla în colţul îndepărtat şi era în pericol să se reverse. Ea voia să o arunce pe un nemernic neştiutor care se plimba pe sub fereastra lor, dar Otto o tot oprea. Întotdeauna vocea raţiunii.
Cel mai rău, însă, erau nopţile. Vântul rece curgea liber prin ferestre, iar piatra neizolată transforma încăperea într-un dulap de carne. Dormeau – probabil doar câteva minute pe noapte – ghemuiţi unul lângă altul într-un colţ. Gabriel Bertrand avusese în sfârşit ocazia să se strângă la ea, dar nu părea să se bucure atât de mult pe cât se aşteptase.
Îşi îndreptă atenţia spre francez, care stătea cu spatele lipit de un perete şi cu genunchii strânşi la piept. Făcuse tot posibilul să îl ignore, iar el a luat licărirea ei de interes ca pe o invitaţie de a vorbi.
„O să ne lase aici să murim de foame.”
El deja ceda. Foamea, lipsa somnului şi nesiguranţa erau arme puternice împotriva oricui. Dar erau deosebit de puternice împotriva unui om care dusese o viaţă fermecată din ziua în care se născuse. Singurul fiu al unei familii pariziene bogate, fusese înzestrat cu o minte excepţională şi îşi petrecuse întreaga viaţă de adult răsfăţat de universităţi de top. Cercetarea sa în Yemen fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată şi nu ar fi rezistat nici măcar o oră dacă nu ar fi fost sigur că aceasta era calea sa spre o glorie academică înflăcărată.
Otto Vogel, pe de altă parte, era un contrapunct aproape perfect pentru savantul francez. Era întins pe podea, învârtind cu îndemânare o crenguţă pe vârful degetului arătător. Ca întotdeauna, armura lui părea impenetrabilă.
„Antraxul nu este atât de periculos”, a continuat Bertrand în timp ce se întorcea spre fereastră. „Şi ne-au filmat. De ce? Ca să poată pune înregistrările video pe internet ca să sperie oamenii. Dar asta se va întoarce împotriva lor, nu-i aşa? Oamenii vor fi speriaţi, dar vor fi şi precauţi. Dacă vor avea simptome, dacă vor intra în contact cu o substanţă necunoscută, vor merge la medic şi vor lua antibiotice. Iar guvernele lumii nu pot permite fabricarea de antrax militarizat. Ei trebuie să vină. Trebuie să ne salveze”.
Sugestia că ar trebui să construiască o armă biologică pentru a le aduce salvarea a determinat-o pe Victoria să se uite la el peste umăr. El şi-a ferit privirea.
„Nu am vrut să spun asta.”
Vogel a încetat să mai învârtă bucata de lemn, o licărire rară de furie trecându-i prin faţa lui. Se săturase de francez la o oră de la prima lor întâlnire şi acum îşi atingea limita.
„Şi americanii au fost motivaţi să îl găsească pe Osama bin Laden. Cât timp a durat asta? Şi chiar dacă vor reuşi să ne găsească, ce credeţi că vor face? Să trimită soldaţi să ia cu asalt acest munte ca să ne salveze? Să-şi rişte vieţile oamenilor lor şi poate să-i dea lui Halabi o şansă de a scăpa pentru a salva trei oameni?”.
„Ce vrei să spui?”
„Spun că vor arunca în aer întregul vârf al acestui munte. Vei auzi un fluierat uşor şi apoi vei exploda în...”
„Otto!” Schaefer a intervenit. „Nu mă ajuţi.”
S-a încruntat şi s-a întors să îşi învârtă băţul.
„Nu se vor mulţumi să facă filme şi nu ne vor da de ales”, a spus Bertrand. „Cât timp putem rezista? O să ne înfometeze. Ne vor îngheţa. Ne vor tortura. Şi, în cele din urmă, ne vor ucide”.
În realitate, Schaefer ştia că nimic din toate acestea nu va fi necesar. Nu ar fi fost nevoie de mai mult de o uşoară iritaţie pentru ca Bertrand să pompeze fiecare agent patogen periculos pe care ştia cum să-l creeze. Încercarea de a-l face să aibă coloană vertebrală era o pierdere de timp. Din punctul ei de vedere, existau

două căi în faţa lor. Prima era să îl arunce pe om pe fereastră şi să lase cunoştinţele sale incredibile de microbiologie să moară odată cu el. Fără îndoială, Otto ar fi aderat cu entuziasm la această strategie, dar pentru ea era doar o abstracţiune. Ea nu făcuse rău cu bună ştiinţă nimănui în viaţa ei.
Rămânea o singură opţiune: să-l convingă să-şi concentreze acel creier magnific asupra a altceva decât asupra situaţiei lor fără speranţă.
S-a aşezat lângă francez şi i-a făcut semn lui Vogel să se apropie.
„Ascultă", a spus ea, vorbind încet, în caz că existau dispozitive de ascultare. „Suntem oameni de ştiinţă, nu-i aşa? Există o mulţime de echipamente în acea cameră şi probabil că putem cere mai multe dacă ne jucăm bine cărţile. Tot ce trebuie să facem este să ne dăm seama cum îl putem folosi pentru a ieşi de aici."
„De acord", a şoptit germanul.
„De acord?" a spus Bertrand, volumul vocii sale fiind suficient de ridicat pentru ca Victoria să-şi prindă o mână peste gură.
„Nu vorbi, Gabriel. Gândeşte-te. La gaze? Otravă? Explozibili? Le tot spui tuturor că eşti un geniu. Dovedeşte-o."
- – -
Sayid Halabi a urcat scările cu Muhammad Attia plutind chiar în urma lui. Vocile prizonierilor săi coborâseră sub nivelul pe care microfoanele sale îl puteau capta, sugerând că era timpul să le facă o vizită. Fără îndoială, începuseră să comploteze. Se vor preface că vor coopera şi vor folosi echipamentul pe care li-l dăduse pentru a crea un fel de armă. Poate o boală împotriva căreia să se inoculeze. Poate o otravă. Poate chiar o modalitate de a contacta lumea exterioară. Era de aşteptat.
A tras zăvorul înapoi şi a deschis uşa, privindu-i pe cei trei occidentali cum au sărit în picioare când a intrat.
„Cât timp va dura fabricarea antraxului armat într-o cantitate suficientă pentru mai multe atacuri la scară largă?", a spus el.
S-au uitat unul la altul pentru o clipă înainte ca femeia să răspundă. „Niciunul dintre noi nu a făcut vreodată antrax. Nu avem nimic de-a face cu cercetarea în domeniul armelor biologice. Aveţi o conexiune la internet? Puteţi să vă uitaţi şi să vedeţi că spun adevărul".
Francezul a continuat să se uite la ea, trăgându-şi puterea din refuzul de a părea mai slab decât o femeie.
„Dr. Bertrand?" a îndemnat Halabi.
S-a tras înapoi la auzul numelui său. „Este ... . Nu este atât de uşor pe cât crezi. De aceea nimeni nu foloseşte acest tip de arme. Nu e vorba doar de faptul că ţi-ai putea infecta propriile trupe, ci şi de faptul că natura tinde să-şi urmeze propriul drum. Este imposibil de controlat şi imposibil de prevăzut. Iar antraxul are propriile sale probleme unice care îl fac greu de transformat în armă. Este..."
„Vă pot asigura că nu sunt prost", a spus Halabi, tăindu-l pe bărbat. „Ştim că antraxul poate fi transformat în armă pentru că a mai fost făcut înainte. De către ruşi pe scară largă şi în 2001 de către un om de ştiinţă american cu un trecut asemănător cu al tău. Acum spuneţi-mi cât timp şi de ce echipament suplimentar veţi avea nevoie".
Nimeni nu a răspuns.
„Muhammad . . ." a spus Halabi.
Attia a scos un pistol din husa de la şold şi a tras un singur foc în pieptul infirmierului german.
Victoria Schaefer a reuşit să îl prindă înainte de a cădea la podea, iar Halabi a urmărit o scenă identică cu cea cu traducătorul ei. I-a rupt cămaşa lui Vogel, a privit rana de deasupra inimii şi şi-a dat seama că era neputincioasă.
De data aceasta, în loc să fugă, s-a năpustit cu o forţă şi o viteză surprinzătoare. Totuşi, nu a fost suficient. Attia a prins-o şi a târât-o spre uşa din spatele camerei. Ea a ţipat obscenităţi şi s-a luptat destul de violent încât Attia se chinuia să o ţină în timp ce strecura o cheie veche în încuietoare. Ea a reuşit chiar să-i provoace o rană superficială la gât înainte ca ei să dispară dincolo de prag.
Strigătele ei şi sunetul bătăilor ei zadarnice împotriva lui Attia continuau, iar Halabi examina reacţia lui Bertrand. Ochii francezului se plimbau înainte şi înapoi de la cadavrul de pe podea la uşa deschisă prin care femeia fusese forţată. Era un om surprinzător de simplu şi de transparent. Nu arăta mai multă

empatie pentru camarazii săi decât pentru pacienţi. În schimb, părea concentrat în întregime pe calcularea modului în care acest lucru îi afecta propria situaţie.
Sunetele de luptă s-au estompat şi, în cele din urmă, au tăcut. Femeia, abia ieşită la vedere în încăpere, urma să fie acum fixată de masa de la marginea acesteia. A reuşit să mai strige câteva epitete, dar apoi cuvintele ei au devenit ţipete. În decurs de un minut, părea să nu mai fie nimic altceva decât teroarea, durerea şi disperarea ei, care ricoşau în pereţii de piatră.
„Cum poţi să stai acolo şi să nu faci nimic pentru a opri asta?" Halabi l-a întrebat pe Bertrand. „Ce ai spus mai devreme? Antraxul nici măcar nu este periculos. Şi, aşa cum bănuiai, am publicat videoclipuri cu planurile mele. Americanii vor şti ce urmează şi vor fi vigilenţi."
Bertrand nu a răspuns. Părea să alunece în stare de şoc, în timp ce ţipetele femeii răsunau în jurul lor.
„Trebuie să generez frică, doctore. Asta e tot. Scopul meu este să-i conving pe americani că există un preţ de plătit pentru a continua să creeze instabilitate şi suferinţă în Orientul Mijlociu. Nu vrem să fim ucişi pentru petrolul nostru. Nu vrem ca guvernele noastre alese în mod democratic să fie răsturnate şi să fie introduşi dictatori violenţi. Pe scurt, nu vrem să trăim ca voi şi nu vrem să fim sclavii voştri. Vrem doar să fim lăsaţi în pace să ne găsim propriul drum."
Era un sentiment cu care, fără îndoială, ar fi simpatizat, pentru că fusese în mare parte cules din propriile sale postări politice naive de pe Facebook. Cu toate acestea, nu a răspuns imediat, aşteptând până când ţipetele femeii au căpătat o calitate gâlgâitoare.
„O voi face eu."
Halabi a dat din cap şi i-a strigat lui Attia în arabă. „Termin-o!"
A răsunat o împuşcătură şi Halabi a pus o mână liniştitoare pe umărul lui Bertrand. „Sunt sigur că a apreciat mila ta."

CAPITOLUL 12

AL HUDAYDAH
YEMEN
„Aceste imagini sunt un gunoi, Irene!"
Scott Coleman avea fotografii de recunoaştere care acopereau o rază de douăzeci de mile în jurul locului în care se despărţise de Rapp, dar arătau de parcă ar fi fost făcute prin fundul unei sticle de Coca-Cola murdare.
„Vântul se ridică şi satelitul nu poate penetra praful", a explicat Kennedy.
Şi-a trecut o mână peste hârtiile ceţoase de opt pe zece dispuse pe biroul lui Shamir Karman, lăsând o dungă de sânge pe ele. Bandajul de pe antebraţ era atât de strâns încât abia îşi simţea degetele, dar rana nu se oprea din a se scurge. Era greu să se plângă, totuşi. Era norocos că braţul său era încă ataşat. Lupta pentru a se întoarce la Al Hudaydah fusese mai urâtă decât se aşteptase.
Rapp avusese dreptate în legătură cu faptul că majoritatea forţelor ISIS se concentrau asupra lui, dar tot mai rămăseseră trei vehicule pline de teroriști înţepaţi care să vină după echipa lui Coleman. Urcuşul fusese mai abrupt şi mai slăbuţ decât părea, iar ei rămăseseră blocaţi într-o bandă de stâncă la vreo treizeci de metri în susul pantei.
Cu trupele de elită concentrându-se asupra lui Rapp, luptătorii mai puţin disciplinaţi dezlănţuiseră cât de multă muniţie putuseră în direcţia generală a echipei sale, subestimând cât de bună era acoperirea lor. După zece minute de aranjament, băieţii lui începuseră să riposteze la foc – gloanţe simple îndreptate spre ţinte atent selecţionate. Aproximativ jumătate din forţa ISIS a fost doborâtă în primele două minute, dar apoi restul au devenit înţelepţi. După aceea, încăierarea s-a transformat într-un impas care nu a fost rupt decât mult după apusul soarelui. Rana de la braţ, un set de coaste învineţite şi o tăietură auto-suturată deasupra rotulei erau suveniruri ale celor două ore pe care le petrecuse urcând în tăcere înapoi pe panta întunecată.
Forţele ISIS rămase presupuseseră că Coleman va urca şi va încerca să scape pe vârf, lăsându-i complet nepregătiți atunci când cei patru americani au intrat în tabăra lor cu pistoale cu amortizor. Lucrurile

deveniseră puţin cam păroase când forţa neexperimentată a intrat în panică şi a început să tragă cu sălbăticie în toate direcţiile, dar în cele din urmă au sfârşit cu toţii morţi.
Până atunci, însă, era prea târziu să mai facă ceva pentru Rapp. Mai multe trupe ISIS se alăturaseră la vânătoare şi erau faruri împrăştiate într-un tipar de căutare care avea probabil o lăţime de opt kilometri. Mai rău era faptul că câţiva dintre ei au observat împuşcăturile din spate şi au inversat cursul pentru a le oferi sprijin camarazilor lor.
Să se înghesuie în camionetele ISIS şi să întoarcă spatele a fost una dintre cele mai grele decizii pe care Coleman le luase vreodată. Dar, cu atât de mulţi luptători inamici şi fără să ştie unde se afla Rapp, nu exista altă opţiune.
„La naiba cu fotografiile", a spus Coleman, măturându-le de pe birou. „Nu ne vor spune nimic din ceea ce nu ştim deja. Mitch este acolo şi nu există decât o limită până la care ar fi putut ajunge în ultima..." A făcut o pauză şi s-a uitat la ceas, blestemând în tăcere. „ ... 43 de ore. Tot ce avem nevoie este sprijin aerian din partea saudiţilor şi să aducem..."
„Nu se va întâmpla asta, Scott."
„Ce vrei să spui că nu se va întâmpla? „
„Rolul Americii în Orientul Mijlociu în general – şi în special în Yemen – a fost supus unei analize amănunţite de când au început alegerile primare prezidenţiale. Christine Barnett este la atac, iar toţi ceilalţi sunt în modul de apărare. Să faci pe cineva să autorizeze o operaţiune în Yemen şi să încerci să obţii o cooperare semnificativă din partea saudiţilor în acest moment este ..." Vocea ei s-a stins, dar mesajul era clar.
„Deci, după tot ce a făcut Mitch pentru preşedinte, pentru America şi chiar pentru Arabia Saudită – aşa îl răsplătesc ei? Abandonându-l în mijlocul deşertului yemenit? Pentru că optica ar putea să nu fie grozavă în interiorul Beltway?"
„Mi-e teamă că optica este tot ce a mai rămas în interiorul Beltway", a spus Kennedy. „Dar nu sunt complet neputincios. Nu încă. Am un pilot de elicopter în drum spre dumneavoastră şi voi găsi o modalitate de a împrumuta un avion. Am contactat, de asemenea, o serie de antreprenori privaţi care au lucrat fie cu tine, fie cu Mitch în trecut. Îi aducem..."
„Când?" a spus Coleman, tăindu-i calea pentru poate prima dată în viaţa lui.
„Ar trebui să aveţi un elicopter şi până la zece oameni în treizeci şi şase de ore."
A făcut calculele în minte. „Până atunci va fi fost acolo de mai bine de trei zile, cu nimic altceva decât un CamelBak pe jumătate plin, un M4 şi câteva încărcătoare de rezervă."
„Christine Barnett îi are pe toţi..."
„Mă doare-n cot de târfa aia nebună!", a strigat el, dar apoi şi-a coborât vocea după ce şi-a dat seama că tocmai ţipase la directorul CIA. „Îmi pare rău, Irene."
„Sunt la fel de frustrată şi furioasă ca şi tine, Scott. Şi fac tot ce pot."
„Ştiu. Ţine-mă la curent", a spus el şi apoi a închis apelul.
S-a coborât pe scaunul din spatele lui şi s-a uitat la fotografiile inutile împrăştiate pe podea. Asta era tot. Mitch Rapp fusese abandonat. Şi nu doar de către politicienii americani şi saudiţi. Ci de el însuşi. Ar fi trebuit să-i spună lui Rapp să-şi bage ordinele în fund. Ar fi trebuit să fie acolo, luptând cu el. Şi, dacă era necesar, să moară cu el. O ultimă încărcare într-un baraj de gloanţe ISIS ar fi de o sută de ori mai bine decât să stea în această cameră fără să facă nimic.
I-a sunat telefonul prin satelit şi a refuzat apelul când a văzut că era Claudia. Ce putea să-i spună? Că Mitch era undeva în deşert, cu fiecare luptător ISIS din Yemen fie în căutarea lui, fie în drum spre el? Că, în loc să ajute, echipa lui stătea cu degetul mare în fund?
„Ar trebui să vorbeşti cu ea."
Joe Maslick stătea pe un scăunel într-un colţ al camerei minuscule, simţindu-se la fel de neajutorat ca şi el. Ceilalţi îşi verificau armele sau dormeau puţin la etajul al doilea al clădirii bombardate, aşteptând să li se spună că vor intra din nou în acţiune.
Coleman dădu din cap şi era pe punctul de a se îndrepta spre telefonul prin satelit, când uşa care ducea spre birou începu să se deschidă spre interior. În locul telefonului, a apucat SIG P226 de lângă el, în timp ce Maslick a recuperat o armă similară din toc.

Bărbatul care stătea în prag avea o faţă bărboasă aproape complet ascunsă de eşarfa înfăşurată în jurul capului. Erau vizibili doar doi ochi injectaţi cu sânge şi pielea deteriorată de soare din jurul lor. Era îmbrăcat în hainele tradiţionale yemenite, dar acestea erau atât de murdare încât era imposibil să ghiceşti măcar culoarea originală a ţesăturii.
I-a ignorat pe cei doi bărbaţi care îl ţintuiau cu pistoalele, fixându-se pe sticla de apă de pe birou. Coleman l-a urmărit cum îşi îndepărta eşarfa de la gură şi a golit sticla dintr-o singură tragere lungă. Fostului SEAL i-au trebuit câteva secunde pentru a evoca nonşalanţa aşteptată. „Ce ţi-a luat atât de mult timp?”
Rapp a aruncat recipientul gol pe podea şi şi-a folosit dosul mâinii pentru a-şi şterge noroiul de pe buze. „M-am oprit pentru prânz. Pot să presupun că suntem suflaţi aici?”
„Da. Patru americani în camuflaj care apar la restaurant nu a fost grozav pentru acoperirea lui Karman.” El a dat din cap. „Spune-i să-şi adune oamenii şi să ne aducă nişte vehicule. Vom aştepta până se întunecă şi apoi vom fugi spre graniţa saudită.”

CAPITOLUL 13

YEMENUL DE VEST

SAYID Halabi a început să se ridice în picioare, dar durerea din coloana vertebrală deteriorată l-a determinat să renunţe la idee. În schimb, s-a aşezat din nou în spatele biroului care domina încăperea. Un computer Panasonic Toughbook aşezat în faţa lui era conectat la o serie de antene parabolice care transmiteau semnale pe orizontală pe kilometri întregi înainte de a se îndrepta în cele din urmă spre cer. Hărţi ale Orientului Mijlociu, Europei şi Americii atârnau pe pereţi, permiţându-i să vizualizeze modul în care lumea ar fi fost afectată de planurile sale.
La mii de kilometri spre vest, Irene Kennedy stătea la un birou similar, cu un computer similar, analizând hărţi similare. Toate mai măreţe şi mai sofisticate, desigur. Dar, în esenţă, la fel. Dacă voia să învingă America, trebuia să înveţe să gândească precum femeia însărcinată cu protejarea ei. Să elaboreze strategii ca ea. Să folosească cu aceeaşi dexteritate instrumentele de înaltă tehnologie pe care le avea la dispoziţie. În timpul convalescenţei sale după rănile pe care Mitch Rapp i le provocase, ajunsese să accepte că ISIS nu va fi niciodată o forţă militară care să rivalizeze cu Occidentul. Odată cu această acceptare, însă, venise şi conştientizarea faptului că nu era necesar. Epoca armatelor tradiţionale se încheiase şi era de zeci de ani. Cu toată mărimea şi sofisticarea sa, chiar şi armata americană nu era capabilă de mai mult decât de un şir lung de eşecuri elaborate.
Lumea era acum definită de o reţea complexă de războaie reci interrelaţionate. Bătăliile externe dintre europeni, americani, ruşi şi chinezi făceau ravagii chiar sub suprafaţă. Dar şi mai importante erau bătăliile interne – între ţările individuale care formau UE, între partidele politice, între rase şi clase economice. Statele Unite erau mai slabe ca niciodată în memoria omenirii. Oamenii săi nu erau preocupaţi decât de propriile nevoi egoiste şi transformaseră sistemul lor politic într-o altă sursă de divertisment ieftin. Apărarea sa era încă construită în jurul unor armate permanente care deveniseră doar o modalitate de îmbogăţire a complexului militar-industrial. Capacitatea Americii de a se adapta şi de a se reinventa fusese distrusă de politicieni care îşi antrenaseră alegătorii să privească schimbarea cu teamă şi furie. Dumnezeu i-a oferit arma potrivită la momentul potrivit în istorie. Acum, misiunea sa principală era să se folosească de tumultul intern al Americii pentru a-i ţine orbi pe Irene Kennedy şi Mitch Rapp şi pentru a se asigura că, atunci când va veni momentul, America va fi prea fracturată pentru a reacţiona. Lumea ar fi rămas fără cârmă.
Până acum, fusese o joacă de copii. Christine Barnett se agăţase imediat de videoclipurile cu antrax, folosindu-le pentru a-şi ataca adversarii politici şi CIA-ul, în loc să se preocupe de apărarea ţării sale. Şi mai interesantă a fost dorinţa ei de a merge dincolo de acuzaţiile de incompetenţă şi de a insinua că activităţile administraţiei Alexander în Orientul Mijlociu provocaseră acest atac.
Halabi crezuse că Barnett mergea prea departe şi că ar putea suferi reacţii negative, dar se dovedise că se înşelase. Într-o Americă antrenată să reacţioneze doar la partizanat, mesajul ei îşi găsea un public. Era în natura umană să urăşti trădătorul mai intens decât inamicul, iar în America cele două partide foloseau din

ce în ce mai mult limbajul trădării atunci când se refereau unul la celălalt. Se ajunsese atât de departe, încât un întreprinzător tipărea tricouri pe care scria „Mai bine să fiu ISIS decât . . . .” şi care se terminau apoi jumătate cu „Republican” şi jumătate cu „Democrat”. Spre marele amuzament al lui Halabi, îi era greu să le ţină în stoc.
A întins mâna şi a recuperat un caiet uzat de pe birou, răsfoindu-l absent pentru câteva momente. Mâzgăliturile elegante ale lui Gabriel Bertrand erau toate în franceză, dar ar fi fost la fel de de neînţeles în engleză sau chiar în arabă. Analiza complexă a bolii respiratorii yemenite conţinută în text era în prezent tradusă şi pusă în termeni simpli de un tânăr medic egiptean.
Raportul bărbatului urma să fie predat mai târziu în acea săptămână, dar Halabi nu avea nevoie de el pentru a şti că acea carte conţinea planul de răsturnare a ordinii mondiale care persista de secole. Că Gabriel Bertrand dezvăluise, fără să ştie, secretul pentru a provoca suferinţă şi moarte la o scară inimaginabilă în epoca modernă.
Muhammad Attia a apărut în pragul uşii, iar Halabi a readus cartea pe birou. „Cum rămâne cu Mitch Rapp, Muhammad?”.
Fruntea bărbatului s-a încruntat, dar nu a vorbit.
Reacţia nu era o surpriză. Attia se opusese dintotdeauna concentrării maestrului său asupra omului de la CIA, dar ezitase să dea glas acestei opoziţii. În cele din urmă, a vorbit.
„Ultimul nostru contact confirmat cu el a fost acum aproape douăzeci de ore.”
Halabi s-a aplecat în faţă pe scaun. „Asta înseamnă că îl credeţi mort?”.
„Nu.”
„Atunci nu înţeleg. Este un om singur pe un teren dificil şi necunoscut. Pe de altă parte, oamenilor dumneavoastră foarte bine pregătiţi li s-a alăturat acum ce? Două sute de luptători suplimentari şi mai mult de treizeci de vehicule?”
Attia a dat din cap.
„Tăcerea ta nu este un răspuns, Muhammad.”
În cele din urmă, o urmă de hotărâre a devenit vizibilă în expresia discipolului său. „Nimeni nu l-a văzut de când a coborât în canion. Sau, mai bine zis, nimeni care să fi supravieţuit. Doisprezece dintre oamenii noştri sunt morţi, inclusiv trei dintre ai mei. Se pare că vizează trupele noastre de elită şi îi lasă pe ceilalţi în pace în măsura în care este posibil. Îi ucide, îi deposedează de hrană, apă şi arme şi apoi dispare înapoi în deşert.”
„Va deveni epuizat”, spuse Halabi, volumul vocii sale crescând încet. „Se va îmbolnăvi sau va fi rănit. Nu poate rezista acolo la nesfârşit. Aduceţi mai mulţi oameni locali loiali nouă. Învingeţi-l. Prindeţi-l în capcană ca pe animalul care este.”
„Să-l prindem în capcană?” a spus Attia, cu frustrarea audibilă în voce. „Nici măcar nu-l putem găsi. Tot ce putem face este să facem presupuneri pe baza modelului de cadavre pe care le lasă în urmă. Este probabil ca el să se îngroape în timpul zilei pentru a dormi şi să se mişte doar noaptea. Şi are o rezervă nesfârşită de hrană, apă şi muniţie, pentru că îi sunt furnizate de victimele sale.”
„Deşertul va...”
„Deşertul nu va face nimic!” spuse Attia, îndrăznind să-l întrerupă. „Asta nu este o dificultate pentru el. Este casa lui. Şi-a petrecut întreaga viaţă de adult luptând în locuri exact ca acesta. Ar putea trăi acolo săptămâni întregi. Poate luni. Ucigându-i pe oamenii noştri când i se prezintă o oportunitate sau când are nevoie de provizii. Dar nu va trebui să o facă, pentru că tovarăşii lui nu-l vor lăsa acolo pentru totdeauna. Vor găsi oameni loiali lui şi vor găsi avioane. Când va veni acea zi, oamenii noştri vor muri fără să-l fi văzut vreodată pe Mitch Rapp. Ce-mi spui în fiecare zi? Că, cu o mie de oameni buni, poţi îngenunchea America peste noapte? Dar nu poţi găsi o mie de oameni buni. Iar acum îi vei lăsa pe cei câţiva pe care ai reuşit să-i găseşti să fie eliminaţi unul câte unul de un om pe care următorul preşedinte al Americii îl va băga probabil în închisoare.”
Halabi a simţit cum ura familiară se adună în interiorul lui, dar apoi s-a estompat într-un sentiment nefamiliar de confuzie şi nesiguranţă. Oare căzuse în aceeaşi capcană care îl prinsese de atâtea ori înainte? Viaţa lui Rapp fusese a lui în acel sat. Dar, în loc să ordone distrugerea elicopterului în drum spre el, insistase pentru capturarea lui Rapp. De ce? A contribuit la urmărirea voinţei lui Allah?

Nu.
Nu reuşise să-l ucidă pe cel mai mare duşman al lui Dumnezeu pe pământ din cauza nevoii sale disperate de a se răzbuna. Să-l vadă pe omul CIA distrus şi târându-se nu la picioarele lui Dumnezeu, ci la ale lui.
Halabi înţelegea acum că Rapp nu va fi prins în acel deşert, că Dumnezeu îl pusese dincolo de raza de acţiune a oamenilor săi ca pedeapsă. Încă o dată, simţea ochii lui Dumnezeu aţintiţi asupra lui. De data aceasta, însă, ei radiau ceva foarte diferit de dragostea şi aprobarea cu care se obişnuise.
„Scoate-ne oamenii afară, Muhammad."
„Pe toţi? Nu există niciun motiv să nu-i lăsăm pe localnici..."
„Pe toţi. Nu are rost."
Attia a dat din cap scurt, uşurat, înainte de a vorbi din nou. „Presupun că sunteţi de acord că trebuie să plecăm imediat din Yemen? Este puţin probabil ca Rapp să fi putut interoga unul dintre oamenii mei înainte de a-l ucide, dar este posibil să fi aflat despre acest loc. Pot să încep pregătirile pentru a ne muta operaţiunile la locul nostru secundar din Somalia?"
Halabi a dat din cap, iar bărbatul s-a întors, dispărând pe uşă.
Încă o pedeapsă de la Dumnezeu. Aveau să schimbe o fortăreaţă în vârful muntelui, înconjurată de oameni care simpatizau cu scopurile sale, cu un labirint de caverne înconjurat de oameni a căror loialitate se schimba ca direcţia vântului.
Halabi a închis ochii şi a imaginat încă o dată calea periculoasă spre victorie. Cel mai mare obstacol care îl aştepta nu era armata americană sau Irene Kennedy sau chiar Mitch Rapp. Era propria lui aroganţă.
În cele din urmă, liderul ISIS s-a împins în picioare şi a şchiopătat până la peretele îndepărtat. Acolo a recuperat un bici format din diverse lanţuri ataşate de un mâner de lemn uzat. L-a învârtit în spatele lui, simţind cum metalul îi muşcă din carne. Sângele a început să curgă şi durerea a explodat, dar Dumnezeu a rămas agonizant de tăcut.

CAPITOLUL 14

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
RAPP a accelerat pentru a ieşi din copaci şi a ajuns pe un vârf plat, străbătut de un drum proaspăt asfaltat. Mai jos putea vedea punctele foarte distanţate ale luminilor de la verandă şi, în depărtare, strălucirea oraşului Manassas reflectându-se în norii joşi.
Evadarea lor din Yemen fusese surprinzător de lipsită de evenimente, în afară de numărul de persoane implicate. În mod previzibil, Shamir Karman se ataşase emoţional de mai mulţi dintre angajaţii săi şi refuzase să îi lase în urmă. Fusese nevoie de puţină creativitate, dar reuşiseră să-i înghesuie pe toţi într-un convoi de cinci autovehicule şi să evite să fie mitraliat de aviaţia saudită. Până acum, Karman ar fi fost instalat într-un apartament din New York, iar ceilalţi ar fi fost trecuţi rapid pe la imigrări.
Coleman şi oamenii lui erau la Walter Reed, unde li se verificau rănile pentru diversele infecţii rezistente la antibiotice care îşi făceau drum prin Yemen. Şi, bineînţeles, se plângeau de faptul că cele două zile în care Rapp se luptase în deşert nu-l lăsaseră decât cu o arsură moderată la soare.
De o parte şi de alta a drumului au început să apară terenuri goale, toate deţinute de oameni loiali lui Rapp. Aproape de centrul subdiviziunii private, trecu pe lângă câteva fundaţii finalizate şi o casă înconjurată de o curte presărată cu jucării şi echipamente sportive. Cu toţi acei copii, locuinţa lui Mike Nash fie cădea mereu în anarhie, fie îşi revenea din ea.
Crearea unui cartier plin de trăgători fusese ideea fratelui său şi, ca de obicei, fusese una solidă. În timp ce fortăreaţa de casă pe care o construise Rapp era capabilă să respingă cam orice atac care nu implica artileria, faptul că la orice luptă s-ar fi alăturat imediat o grămadă de foşti SEAL, Delta, CIA şi FBI a adăugat un plus de descurajare.
Şi astfel a avut în sfârşit un loc în care putea să lase garda jos un pic. Poate să se relaxeze şi să bea câteva beri pe un scaun care nu era lipit de un perete.
Sau nu.

Sayid Halabi era în viaţă, supărat şi se pare că se gândise profund. Videoclipurile sale de propagandă erau frumos produse şi perfect ţintite. Oamenii lui erau bine antrenaţi şi bine disciplinaţi. Tehnologia pe care o folosea era de ultimă generaţie.
Părea să-şi fi pierdut interesul pentru încercările zadarnice de a cuceri şi de a menţine un teritoriu în favoarea îmbrăţişării conceptului de război asimetric modern. Identificase diviziunile interne care sfâşiau America şi se folosea de frică – amplificată de Christine Barnett – pentru a le mări.
Era greu să nu-i acorzi credit teroristului de rahat. Furia care cuprinsese electoratul lui Barnett părea să devină mai puternică şi mai dereglată în fiecare zi. Adepţii ei nu păreau să creadă că Sayid Halabi purta deloc responsabilitatea pentru arma biologică pe care o pregătea. Erau mult mai interesaţi să dea vina pe politica externă a Americii pentru că a provocat jihadul, pe partidul preşedintelui pentru că nu a anticipat ameninţarea şi pe CIA pentru că nu a făcut-o să dispară ca prin minune. Încercarea de a găsi un program de ştiri care să atingă măcar subiectul opririi ISIS a fost un exerciţiu inutil. Nu se vorbea decât despre modul în care videoclipurile lui Halabi afectau alegerile primare prezidenţiale şi despre cum un atac ar putea remodela alegerile generale.
A folosit comenzile de pe volan pentru a da drumul la casetofon, umplând interiorul Dodge-ului Charger cu melodia „The River” a lui Bruce Springsteen. Nu era cel mai înălţător cântec, dar îl ducea înapoi în vremuri mai simple. Un timp în care duşmanii Americii erau externi şi puteau fi eradicaţi cu o armă.
Un hambar roşu tradiţional a apărut în stânga sa şi, la scurt timp după aceea, a început să apară zidul de stuc alb care îi înconjura casa. Spoturi slabe au luminat poarta de cupru, dar şi altceva. O siluetă singuratică aşezată pe jos lângă ea.
Claudia.
Nu părea dispusă să se ridice în timp ce el se apropia, aşa că s-a oprit şi a coborât din vehicul. În ciuda acoperirii de nori, era o noapte frumoasă. Venea o briză uşoară dinspre nord, iar temperaturile oscilau în jurul valorii de 70 de grade. Chiar şi aşa, îşi înfăşura braţele în jurul genunchilor, trăgându-şi coapsele la piept ca şi cum ar fi îngheţat. Farurile lui se combinau cu petele, reflectându-se pe lacrimile care îi curgeau pe obraji.
Nu era sigur ce să spună. Era de mult timp în această afacere şi cunoştea realităţile lumii lui. Probabilitatea ca el să trăiască suficient de mult pentru a-şi cumpăra un set de crose de golf şi a se retrage în Florida era destul de redusă.
„Ai făcut tot ce ai putut”, a spus el, în cele din urmă.
„Ceea ce nu a fost nimic. Nimeni nu ne-a răspuns la telefon, Mitch. Iar cei câţiva care au făcut-o nu au oferit decât scuze.”
Şi-a lipit spatele de perete şi a alunecat lângă ea. „La sfârşitul zilei, eu sunt la capătul ascuţit al acestor operaţiuni. Şi mă simt confortabil cu asta.”
„Te simţi confortabil să fii abandonat de ţara pentru care ţi-ai petrecut viaţa luptând?”
El a analizat întrebarea ei timp de aproape un minut înainte de a vorbi din nou. „Este frumos acolo noaptea. Nu ţi-ar veni să crezi ce stele sunt. Şi liniştea.”
Ea s-a uitat drept în faţă, incapabilă să-l întâlnească în ochi.
„Într-un fel, îmi place”, a continuat el. „Să fii singur este simplu. Îmi place libertatea de a şti că nu am pe cine să mă bazez şi că nimeni nu se bazează pe mine. Există o claritate pe care nu o poţi obţine nicăieri altundeva.”
A râs şi şi-a şters lacrimile. „Nu ar trebui să spui niciodată asta unui psihiatru. Te vor închide.”
„Probabil”, a spus el. Au stat în tăcere câteva minute înainte ca ea să vorbească din nou.
„A fost o capcană, Mitch. Halabi s-a dus după tine în mod special.”
„Aşa se pare.”
„Ceea ce mă îngrozeşte este că nu a vrut să te ucidă. Că a fost dispus să piardă oameni buni pentru a te captura. Încerc să nu mă gândesc, dar nu pot să nu mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit. Ce ţi-ar fi făcut.”
Rapp a ridicat din umeri. „Nu are rost să ne gândim la lucruri care s-ar fi putut întâmpla. Îţi iei ce lecţii poţi de pe urma lor şi mergi mai departe.”
„Şi ce ai învăţat acolo, Mitch?”.

El s-a uitat la ea. „Am impresia că ne învârtim în jurul cozii aici. Dacă ai ceva de spus, spune.”
„Bine, aşa voi face. Situaţia se înrăutăţeşte aici, Mitch. America se schimbă. Cred că poate tu nu vezi asta, pentru că este ţara ta. Dar eu o văd.”
„E doar politică”, a spus Rapp cu dispreţ. „Am avut de-a face cu porcăriile astea toată cariera mea.”
„Nu. Este mai mult decât atât. Nu ai fost aici să vezi zidul de cărămidă pe care Irene şi eu l-am lovit încercând să obţin ajutor pentru tine. Cei mai mulţi oameni cred că Christine Barnett va fi următorul preşedinte al Americii şi se concentrează în întregime pe acest fapt. O mulţime de oameni buni pleacă şi o mulţime de oameni răi urcă. Oamenii sunt paralizaţi. Nu ştiu cu cine ar trebui să se alieze. Ce poziţii ar trebui să ia. Nimeni nu-şi poate da seama exact ce vrea.”
„Puterea”, a spus el, ridicându-se în picioare şi întinzându-i o mână. „Asta e tot ce-şi doreşte fiecare dintre ei. „

CAPITOLUL 15

CASA ALBĂ
WASHINGTON, D.C.
SUA
CÂND Irene Kennedy a intrat în Biroul Oval, ceilalţi participanţi la întâlnire tocmai se instalau în zona de conversaţie din centrul acestuia. Preşedintele Alexander a fost primul care a observat-o şi s-a îndreptat spre ea cu o mână întinsă.
„Irene. Mă bucur să te văd. Ca întotdeauna.”
Anii petrecuţi la Washington nu făcuseră nimic pentru a diminua gentlemanul sudic din el, deşi amândoi ştiau că minţea. Când se întâlneau în afara programului lor normal, însemna că ceva nu mergea bine. O ameninţare nucleară. O ameninţare teroristă. Un lider rus înnebunit. Sau, în cazul de faţă, un fundamentalist psihopat care construia o armă biologică.
„Cred că îl cunoaşteţi pe senatorul Barnett?”
Strângerea de mână dintre cele două femei a fost rece, mecanică şi însoţită de ceea ce trebuie să fi fost a mia încercare a lui Barnett de a o fixa cu privirea. În calitate de preşedinte al Comisiei de Informaţii a Senatului, Kennedy a fost nevoită să interacţioneze cu ea mult mai mult decât i-ar fi plăcut. Barnett era o femeie a cărei singură emoţie umană adevărată părea să fie ambiţia. Era interesată doar de informaţiile care îi puteau avansa statutul, îi puteau creşte averea personală sau distruge carierele rivalilor săi. Orice altceva era doar zgomot pentru ea. Şi această concentrare cu laser a funcţionat. Era aproape sigur că ea va fi următorul lider al lumii libere.
„Şi presupun că l-aţi cunoscut pe colonelul Statham?” a continuat Alexander, sesizând tensiunea dintre cele două femei şi încercând să o atenueze.
„Bineînţeles”, a spus Kennedy, întorcându-se cu un zâmbet sincer spre ofiţerul de armată. În ciuda faptului că era puţin supraponderal şi abia dacă avea un metru şi jumătate, era în multe privinţe Mitch Rapp al bolilor mortale. Statham îşi petrecuse cariera căutând cei mai teribili agenţi patogeni pe care Mama Natură îi putea oferi. Totul, de la Ebola la ciumă şi până la rabie. Avea poveşti nesfârşite despre lucruri precum extragerea unui vierme de 30 de centimetri din propriul picior, faptul că a fost măturat de o cascadă în timp ce încerca să îşi reducă febra scăpată de sub control într-un râu asiatic şi că a fost urmărit prin tufişuri de un hipopotam. Nu este surprinzător faptul că era extrem de popular la petrecerile de cocktail.
„Gary”, a spus ea în timp ce el i-a luat mâna cu căldură. „Credeam că eşti în Africa”.
Ochii lui s-au luminat la această menţiune. „Lucrăm la un vaccin împotriva Ebola. Doar testele iniţiale, dar este promiţător.”
„Suntem pregătiţi?” a spus Alexander, simţind în mod clar că se apropie una dintre infamele divagaţii ale microbiologului.
„Da, domnule”, a spus Statham.
„Atunci aveţi cuvântul”, a spus el, făcându-le semn tuturor să ia loc.

„Nu am adus videoclipurile ISIS pentru că mă gândesc că toată lumea le-a văzut deja de prea multe ori. Echipa mea le-a analizat cu mare atenţie şi, în combinaţie cu analiza agenţiei, cred că avem o idee destul de bună despre ce s-a întâmplat.”
„Şi?” a spus Christine Barnett, care deja începea să pară nerăbdătoare. Fără îndoială, căuta muniţie pentru un alt atac la adresa administraţiei bărbatului care stătea lângă ea.
În ciuda acestui fapt, nici expresia lui Alexander, nici limbajul corpului său nu lăsau să se întrevadă măcar ura sa profundă faţă de Barnett. Se resemnase cu faptul că ea va fi probabil succesoarea lui şi se angajase să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a se asigura că era pregătită pentru această funcţie.
Şi, deşi Kennedy îi admira efortul, înţelegea de asemenea că era o pierdere de timp. Preşedinţia cerea mai puţin un set de aptitudini sau o pregătire specifică decât un tip de persoană. Din păcate, Christine Barnett nu avea să fie niciodată acea femeie.
„Medicii fără frontiere lucrau la o epidemie de un virus foarte periculos asemănător SARS în sat”, a continuat Statham, fără să se agite. „Cei trei membri ai personalului medical pe care Halabi i-a răpit opriseră răspândirea şi aveau victimele încolonate într-o clădire pe care o transformaseră într-o unitate de tratament. Este clar că ISIS ştia despre asta şi au trimis trupe extrem de bine antrenate şi bine pregătite. Chiar şi băieţii noştri din Delta au fost impresionaţi de planul lor şi de modul în care a fost pus în aplicare.”
„Ce plan?” a spus Barnett.
„Tocmai ajungeam la asta. Dacă combini toate înregistrările video existente într-o singură cronologie, poţi obţine o descriere destul de bună. Toţi oamenii lui Halabi purtau echipament de protecţie şi au bătut în cuie toate uşile din sat, începând cu unitatea de tratament. Nu s-au atins de nimic şi, după ce sătenii au fost sigilaţi, au ars clădirile.”
„Suntem siguri că nu au existat supravieţuitori?” a întrebat preşedintele Alexander.
„Atât de siguri pe cât putem fi”, a răspuns Kennedy. „După cum ştiţi, Mitch a dus o echipă acolo şi a confirmat că întregul sat a fost ars. De asemenea, există o cantitate semnificativă de deşert deschis în jurul lui, ceea ce face puţin probabil ca un ipotetic supravieţuitor să fi putut ajunge la cel mai apropiat centru de populaţie. Acestea fiind spuse, le monitorizăm pe toate pentru activităţi neobişnuite care ar putea sugera că boala s-a răspândit.”
„Are vreun rost să trimitem o altă echipă pentru a face o analiză mai amănunţită?” a întrebat Alexander.
Ea a clătinat din cap. „Saudiţii au nimicit acel sat acum cinci zile. „
„Nimic nu este sigur în această afacere”, a intervenit Statham. „Dar cu focul, cu protocoalele folosite de ISIS şi cu izolarea, cred că probabil am evitat acest glonţ.”
Barnett chiar a râs la asta. „Deci nu trebuie să ne facem griji pentru vreun sat din mijlocul pustietăţii cu gripă. Tot ce trebuie să ne facem griji este că ISIS are acum un laborator sofisticat de arme biologice, deservit de experţi occidentali. Aşa defineşti tu faptul că te-ai ferit de un glonţ? Ce căutau acei oameni într-o zonă din Yemen controlată de teroriști, oricum?”.
„Se puneau în pericol pentru a ajuta oamenii bolnavi şi a se asigura că o boală potenţial catastrofală nu se răspândeşte”, a spus Statham, care nu-şi mai putea ascunde iritarea.
„Este un sentiment drăguţ, dar acum uite unde am ajuns. Dacă nu am fi permis acele...”
„Sunt de la un ONG”, a spus Kennedy, tăindu-i calea înainte de a putea deturna şedinţa. „Doi dintre ei nici măcar nu sunt cetăţeni americani. Nu eram în măsură să le spunem unde pot şi unde nu pot ajuta oamenii.”
„Ei bine, poate că ar fi trebuit să fim”, a ripostat Barnett.
„Am fost de acord. Dar comitetul dumneavoastră a fost reticent în a sprijini operaţiunile noastre din Yem...”
„Mi s-a spus că Sayid Halabi era mort”, a spus ea, volumul vocii ei crescând. „Dacă aş fi ştiut că se afla în Yemen căutând să construiască o capacitate biologică, nu aş fi adoptat această poziţie.”
Kennedy a vrut să-i reamintească faptul că Agenţia nu confirmase niciodată moartea lui Halabi şi, chiar dacă ar fi făcut-o, acesta era doar unul dintre nenumăraţii jihadişti periculoşi care se adăposteau acum în Yemen. Dar care era scopul? Nu era vorba de adevăr. Nu era vorba de protejarea Americii. Era vorba despre instalarea ei în această funcţie.

Tăcerea incomodă care a urmat a fost în cele din urmă spartă de Statham.
„Din moment ce ai menţionat capacitatea de arme biologice a lui Halabi, hai să vorbim puţin despre asta. Scopul principal al acelor videoclipuri era să pară înfricoşătoare. Practic, o mulţime de echipamente sofisticate din oţel inoxidabil şi trei oameni care se plimbau în haine cu aspect de pericol biologic. Dar adevărul este că majoritatea acelor lucruri nu au nimic de-a face cu producţia de arme biologice."
„Dar ultima înregistrare video?" a spus Barnett. „Cea pe care am primit-o acum câteva ore? Halabi spune că îl are pe Gabriel Bertrand producând o jumătate de tonă de antrax."
„Videoclipul acela sugerează că are capacitatea de a produce antrax, dar nu în asemenea cantităţi. Este doar propagandă."
„Nu contează dacă este puţin antrax sau mult", a spus Barnett. „Oamenii sunt îngroziţi. Şi ar trebui să fie. Este de datoria acestui guvern să protejeze ţara de acest tip de ameninţări. Şi, în ciuda miliardelor pe care le risipim pe securitatea internă, eu trebuie să-mi petrec zilele stând şi uitându-mă la un videoclip cu Sayid Halabi construind arme biologice".
„Cât va dura până când va avea suficient antrax pentru a ne ataca?" a întrebat Alexander cu o voce neobişnuit de sobră. Părea epuizat. Nu doar de cei peste şapte ani de mandat, ci şi de faptul că ştia că tot ce se va spune în această întâlnire va fi folosit împotriva lui şi a partidului său în ciclul de ştiri de seară.
„Depinde de cât de mult plănuieşte să introducă ilegal", a spus Statham. „Cantitatea necesară pentru un atac la scară mică ar putea fi deja disponibilă".
„Victime?"
„Limitate. Orice armă biologică este gravă şi terifiantă, dar antraxul este greu de desfăşurat. Trebuie să obţii granule suficient de mici pentru inhalare şi să le împiedici să se aglomereze. Şi apoi victima trebuie să le inhaleze. Nu se răspândeşte prin contact uman şi nu se extinde bine."
„Ruşii au făcut-o", a spus Barnett.
„Sovieticii au făcut-o", a corectat Statham. „Au crescut un spor foarte mortal capabil să fie răspândit sub formă de aerosol. Când a trecut prin sistemul de filtrare al laboratorului lor, a ucis mai mult de o sută de oameni. Dar vorbim despre un efort masiv din partea unei mari puteri mondiale. Acest lucru este diferit. Gândiţi-vă la cultul Aum Shinrikyo din Japonia. Au investit o cantitate enormă de bani, expertiză şi efort în încercarea de a face acelaşi lucru şi au sfârşit prin a abandona efortul în favoarea sarinului."
„Mi se tot spune să nu-mi fac griji în legătură cu ISIS şi mă tot ard", a spus Barnett.
Kennedy s-a încruntat, dar, din nou, şi-a ţinut gura. Numărul de avertismente scrise pe care biroul ei le furnizase cu privire la ISIS în Yemen ar fi umplut un dulap de dimensiuni bune.
„Concluzia", a continuat Statham, „este că Halabi ar putea ucide mult mai mulţi oameni cu o bombă sau cu un atacator în masă. Şi ar fi mult mai puţin complicat".
„Dar nu la fel de înspăimântător", a spus Kennedy, întorcându-şi atenţia către Barnett şi încrucişând privirile cu ea. „Alegerile care urmează să aibă loc măresc diviziunile deja periculoase din America. Înţelege că focul arde deja şi acum împarte bidoane de gaz oricui este dispus să le folosească."
Aşa cum era de aşteptat, Barnett i-a răspuns cu privirea. Ceea ce nu era de aşteptat, însă, a fost zâmbetul aproape imperceptibil.
„Irene", a spus preşedintele, încercând din nou să străpungă tensiunea dintre cele două femei, „avem vreo idee despre unde se află acum Halabi şi cercetătorul francez?"
„De aceea am întârziat puţin să ajung", a spus Kennedy. „Am făcut o expertiză geologică pe un perete al peşterii vizibil în ultimul filmuleţ. Consensul general este că este în concordanţă cu ceea ce ai găsi în Somalia. Din păcate, o ţară în care avem chiar mai puţine resurse decât în Yemen."
Din nou, Barnett a râs. „Am înţeles că nu avem resurse în Yemen. Din câte mi s-a spus, Mitch Rapp s-a rostogolit în Al Hudaydah şi a început să se arunce cu greutate, apoi a zburat într-o ambuscadă. Am fost nevoiţi să începem să organizăm o operaţiune de salvare şi, în acest proces, acoperirea operaţiunii noastre a fost distrusă."
A fost o piesă abil concepută, tipică pentru ea şi pentru biroul ei. Nimic din ceea ce a spus nu a fost o minciună sfruntată, dar a reuşit să spună o poveste care era mai mult sau mai puţin opusă adevărului.
„Singura pistă pe care o aveam era acel sat", a spus Kennedy cu calm. „Mitch s-a dus acolo ştiind foarte bine că era posibilă o ambuscadă. Un pilot de elicopter a fost ucis, iar Mitch a petrecut două zile

luptându-se pentru a ieşi din deşert. Mă întreb dacă aţi fi făcut acelaşi lucru pentru ţara dumneavoastră, domnule senator?"
„Mi-am dedicat întreaga viaţă serviciului public", a ripostat ea.
„Şi sunt sigură că suntem cu toţii foarte recunoscători pentru sacrificiile pe care le-aţi făcut", a răspuns Kennedy, dar deja începea să regrete schimbul de replici. Toate interacţiunile cu această femeie erau o combinaţie proastă de pericol şi pierdere de timp. Barnett îi plasa pe toţi în două coloane: utili pentru ea şi periculoşi pentru ea. Desemnarea lui Kennedy fusese stabilită cu mult timp în urmă.
„Şi care este mai exact statutul lui Mitch Rapp în ceea ce priveşte CIA?". întrebă Barnett.
Kennedy a fost surprins de întrebare. Vorbeau despre un potenţial atac biologic asupra Statelor Unite. Ce importanţă aveau detaliile legate de angajarea lui Mitch? A aruncat o privire la preşedinte, dar acesta părea mulţumit să-i dea frâu liber lui Barnett. În loc să intervină, o scruta pe femeie ca şi cum ar fi fost un copil mic care încerca să înveţe o nouă abilitate.
„Nu sunt sigură ce mă întrebaţi, domnule senator".
„Lucrează pentru dumneavoastră?"
„Nu mai lucrează direct pentru guvern, dacă la asta vă referiţi. Este un contractor privat."
„Antreprenor", a repetat Barnett. „Este un mod de a spune că puţina supraveghere pe care o aveam cândva asupra lui a dispărut?"
O expresie de dezamăgire resemnată a apărut pe chipul lui Alexander şi în cele din urmă a intervenit.
„Cred că ne abatem puţin de la subiect, Gary. Oricât de mult urăsc să mă gândesc la posibilitatea ca acest atac să se întâmple, ce se întâmplă dacă se întâmplă? Ce facem pentru a ne pregăti pentru el?"
„Cel mai important lucru pe care îl putem face este să facem cunoscute faptele şi să reducem isteria. Deşi este mai uşor de spus decât de făcut, cu totul fiind agitat de mass-media şi de..." A reuşit să se prindă înainte de a spune politicieni. „Uh, comunitatea medicală este pregătită şi caută potenţiale infecţii. În orice caz, vom sfârşi cu o reacţie exagerată. Oameni care vor crede că au antrax când nu au. Dar asta nu este o problemă serioasă."
„Irene?", a spus preşedintele.
„Strângem ce resurse putem în Somalia, dar, aşa cum am spus, sunt limitate. Şi, evident, ne coordonăm cu alte domenii ale Securităţii Naţionale pentru a face tot ce putem pentru a împiedica orice agent biologic să ajungă vreodată în Statele Unite."
Joshua Alexander a dat din cap. Nu mai avea ce să facă. Se afla la sfârşitul ultimului său mandat şi era probabil ca acest dezastru să ajungă în poala succesorului său. Pe de o parte, era incredibil de recunoscător pentru asta. Opt ani în această funcţie erau suficienţi pentru oricine şi prea mult pentru majoritatea oamenilor. Pe de altă parte, ideea ca Christine Barnett să preia frâiele era terifiantă.
„Vreau rapoarte zilnice de progres de la amândoi. Şi dacă se schimbă ceva semnificativ, contactaţi-mă imediat."
Kennedy şi Statham – doi dintre cei mai competenţi şi mai de încredere oameni cu care lucrase vreodată – au dat din cap şi s-au ridicat. După câteva amabilităţi încordate, cei trei invitaţi au început să plece. Totuşi, înainte ca Barnett să se poată întoarce complet spre uşă, Alexander i-a pus o mână pe umăr.
„Poţi să te opreşti un minut, Christine?"
Când au rămas singuri, Alexander a indicat spre canapeaua pe care stătea Barnett. Senatorul a părut puţin suspicios, dar ea s-a aşezat şi l-a privit cum a luat scaunul de vizavi.
„Nu sunt de acord cu modul în care vă conduceţi campania, dar sunt băiat mare şi înţeleg că ceea ce faceţi este eficient." A arătat spre Biroul Rezolut. „Şi că, destul de curând, probabil că va fi al tău."
Barnett a încercat să îşi păstreze o expresie neutră, dar era în mod clar încântată să audă această evaluare din partea liderului partidului advers.
„Este important să înţelegeţi", a spus Alexander, vorbind deliberat, „că meseria de preşedinte are foarte puţin de-a face cu cea de candidat la preşedinţie. Când te aşezi în acel scaun, ai câştigat. Nu mai ai unde să te duci. Vei sta acolo câţiva ani, apoi te vei retrage şi vei sfârşi cu câteva pagini într-o carte de istorie. Cât timp eşti în această funcţie, însă, nu poate fi vorba doar de politică. Aveţi vieţile a trei sute douăzeci şi cinci de milioane de oameni în mâinile dumneavoastră."

Barnett a dat din cap, gândindu-se câteva secunde la cuvintele sale înainte de a se ridica. „Domniţi în felul dumneavoastră, domnule preşedinte. Iar eu o voi conduce pe a mea.”

CAPITOLUL 16

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA

„Eu îi spun Betty, Mitch. Nu ţi se pare că e o Betty?”
Anna îşi trecu una dintre mâinile ei mici de-a lungul spatelui lânos al oii. Aceasta a mângâiat-o scurt şi apoi s-a întors la ceea ce i se părea atât de fascinant în pământ.
Soarele era direct deasupra capului, iar umiditatea continua să se împingă tot mai sus, creând o ceaţă pe munţii din jurul lor. Grajdul lângă care se aflau era proiectat pentru a fi împărţit de proprietarii de case din subdiviziune şi fusese amenajat cu grajduri pentru cai.
Planul lui Rapp fusese să le smulgă în favoarea unei săli de sport şi a unui poligon de tragere. Din nefericire, Scott Coleman şi vicleanul său complice de şapte ani rechiziţionaseră spaţiul în timp ce Rapp se afla în Irak. Plecase la Bagdad cu viziuni despre un perete de căţărare de 30 de metri şi se întorsese cu o grădină zoologică pentru animale.
„Acel animal nu este un animal de companie, Anna. Un nume mai bun nu ar fi ceva de genul Shank? Sau poate Stew?”
S-a învârtit, sprijinindu-se cu spatele de oaie şi întinzându-şi braţele în mod protector. „Betty nu este cina! Şi nici Jo-Jo sau Merinda nu sunt!”
„E doar un morocănos”, a spus Claudia. „Uite cât de pufoase sunt. Poate că am putea să le tundem şi să-i facem în schimb un pulover drăguţ.”
Ochii Annei s-au îngustat suspicios şi a arătat spre un alt nod de animale lângă linia de gard dinspre sud. „Caprele nu sunt pufoase.”
„Dar mănâncă iarbă”, a asigurat-o mama ei. „Nu va mai fi nevoie să tundem.”
Rapp s-a încruntat. Chiar era destinat să locuiască într-o subdiviziune cu treizeci de oameni şi două sute de ungulate?
„Scott mi-a spus că oamenii au struţi.”
Şi un stol de păsări zburătoare de doi metri înălţime.
„Fac ouă foarte mari”, a spus Anna, sesizându-i reacţia. „Le poţi mânca la micul dejun. Mama ar putea face cam un galon din sosul ăla de ouă benny dick.”
„Benedict”, a corectat mama ei.
Telefonul lui Rapp a sunat şi el a aruncat o privire pe ecran. „Trebuie să răspund. De ce nu te duci să vezi ce face Cutlet?”.
„Nu o cheamă Cutlet!”
„Vindaloo?”
Anna i-a făcut un gest cu degetul, pe care îl învăţase de la mama ei, apoi a fugit să se alăture noilor ei prieteni.
„Bună, Irene”, a spus Rapp, luptându-se cu un vag sentiment de dezorientare. Faptul că avea un picior în două lumi complet diferite a necesitat o oarecare obişnuinţă. Dar să înveţe să treacă imediat de la una la alta era şi mai greu. „Cum a decurs întâlnirea?”
„Nu atât de bine pe cât am sperat.”
A privit-o pe Claudia urmându-şi fiica pe iarbă. Arăta ca o idee de cowgirl a unei reviste de modă franţuzeşti. Blugi imaculaţi şi cămaşă de lucru, pălărie de paie şi o pereche de cizme care sugerau că struţii nu erau buni doar pentru ouă.
„Ce a spus Gary?”
„Ameninţarea cu antrax este reală. Halabi are nevoie doar de o modalitate de a-l introduce clandestin.”
„Alege”, a spus Rapp.

„Intensificăm securitatea la fiecare punct de intrare în ţară, dar nu este un lucru uşor de interceptat. Nu vorbim despre un pachet mare sau despre un pachet cu un conţinut care ar părea deosebit de remarcabil.”
„Presupun că încă nu ştim nimic despre Halabi sau despre locaţia laboratorului?”
„Probabil că în Somalia. Asta e tot.”
„I-am ucis o grămadă de oameni şi va trebui să-i înlocuiască. Poate că am putea ajunge la el în acest fel. Mă pot întoarce şi...”
„Nu, nu poţi.”
„Ce?”
„Christine Barnett te învinovăţeşte pentru că nu l-ai omorât pe Halabi în Irak şi pentru că ai distrus acoperirea operaţiunii noastre din Yemen.”
„Ea s-a opus acelei operaţiuni din Yemen. Şi ne-a făcut să o înfometăm până la punctul în care a fost inutilă.”
„Sunt destul de sigur că nu aşa va prezenta ea situaţia.”
Maleabilitatea adevărului era un alt lucru dezorientator care se strecurase în lumea lui. Existau ore întregi de înregistrări video şi mii de pagini de documente care demonstrau istoricul lui Barnett de opoziţie faţă de operaţiunile americane din Orientul Mijlociu. Dar nu conta. Tot ce trebuia să facă era să apară la televizor şi să nege. Pentru susţinătorii ei, istoria ar fi fost ştearsă.
„Barnett vede agenţiile de informaţii ca pe un control al puterii sale”, a spus Kennedy. „Şi ea va face tot ce poate fie să ne slăbească, fie să ne transforme în parte a aparatului ei politic.”
„Cum rămâne cu Alexander?”
„El s-a împăcat cu faptul că ea este preşedinte şi nu vrea să facă mai multe valuri decât trebuie. Aceste alegeri sfâşie ţara aşa cum este.”
„Dacă se va da pe spate pentru ea, nu va uni ţara.”
„Ca să fiu complet sinceră, cred că este îngrijorat şi de faptul că va deveni o ţintă odată ce nu va mai fi la putere. În acest moment, cred că ar fi fericit să plece spre apus, fără să mai fie văzut vreodată.”
„Deci ne va lăsa să atârnăm ca orice alt politician.”
„Da. Singura diferenţă este că va regreta.”
„Nu înseamnă prea mult când te legeni de o frânghie.”
„Poate că nu. Dar eu sunt mai înţelegător cu poziţia lui decât tine. E un om fundamental decent, într-o slujbă imposibilă.”
Rapp s-a mutat la umbra hambarului. „Nu mai lucrez pentru agenţie. Mie mi se pare că nu există nicio lege care să interzică unui cetăţean privat şi câtorva dintre prietenii săi să plece în vacanţă în Yemen sau Somalia. Şi dacă în timpul acelei vacanţe Sayid Halabi ar fi împuşcat în faţă sau bătut până la moarte cu o crosă de hochei, nu s-ar face niciun rău, nu? Mai bine să opreşti antraxul acolo decât să îţi pui speranţele în faptul că un tip de la TSA va da peste el într-un bagaj.”
„Ăsta e adevăratul motiv pentru care am sunat, Mitch. Preşedintele Alexander ştia că vei spune aşa ceva şi vrea să te convingă că este un eşec. El şi partidul său sunt în modul de apărare în acest moment şi nu vrea nicio explozie pe care Barnett ar putea să o folosească pentru a-şi întări poziţia.”
„Cred că glumeşti.”
„Nu glumesc. Îi vezi deja?”
„Ce să văd?”
„Aşteaptă. Ar trebui să fie aproape acolo.”
Rapp s-a uitat în jurul lui şi în sfârşit a văzut despre ce vorbea. Două SUV-uri negre, cu geamuri puternic fumurii, care rulau pe stradă. S-au apropiat suficient de mult ca să vadă bine casa lui şi apoi au parcat lângă trotuarul încă neterminat.
„Sunt de la FBI”, a explicat Kennedy. „Alexander a ordonat să te supravegheze non-stop ca să se asigure că nu-i faci probleme.”
El a privit vehiculele câteva secunde înainte de a răspunde. „Deci, după mai bine de douăzeci de ani, aşa stau lucrurile.”
„Îmi pare rău, Mitch. Şi chiar dacă ştiu că nu o să crezi, la fel şi preşedintelui.”
A ieşit din umbra hambarului şi a pornit spre Claudia şi Anna fără să se obosească să se uite înapoi.

„La revedere, Irene.”

CAPITOLUL 17

LA NORD DE HARGEISA
SOMALIA

Pământul nisipos îi permitea lui Sayid Halabi să se deplaseze în liniște, chiar și cu bastonul zimțat pe care se baza acum. Tavanul peșterii era suficient de jos încât să-i atingă vârful capului, o placă de gresie decorată cu desene rudimentare care fuseseră uitate de mii de ani.

Era o locație mai puțin confortabilă și mai puțin versatilă decât cea pe care fusese nevoit să o abandoneze în Yemen, dar în multe privințe mult mai sigură. Zona era suficient de îndepărtată pentru a evita privirile indiscrete, dar nu atât de îndepărtată încât mișcările oamenilor săi să pară neobișnuite. Peștera în sine se afla într-o poziție defensivă puternică, cu camere adânci și multiple ieșiri foarte distanțate. Cel mai important, însă, este că mediul operațional necunoscut din Somalia ar fi diminuat eficiența lui Mitch Rapp.

O strălucire în față începu să copleșească LED-urile slabe răspândite pe sol, iar Halabi își mări ușor ritmul. Când a ajuns la capătul coridorului, s-a oprit și a scanat în tăcere camera semicirculară de dincolo. Echipamentul științific neesențial își servise scopul propagandistic și fusese abandonat în Yemen. Laboratorul era acum mai puțin impresionant la vedere, dar și mult mai funcțional – un spațiu conceput pentru nimic altceva decât pentru producerea antraxului.

Fotografii ale acestuia fuseseră deja diseminate pe internet, transformând amenințarea generală într-una specifică. Experții occidentali identificaseră imediat scopul și capacitățile instalației, oferind muniție politicienilor și companiilor media. Emisiunile erau acum pline de cele mai senzaționale și mai indecente reprezentări ale unui atac cu antrax la scară largă. Disputele partizane au continuat să crească în intensitate, Christine Barnett transformând amenințarea într-o problemă pur politică.

America se apropia de o paralizie completă. Politicienii erau concentrați în întregime asupra bătăliei pentru Casa Albă. Directorii de la Homeland Security se străduiau să se poziționeze pentru a supraviețui schimbării de administrație. Iar poporul american se întorcea din ce în ce mai mult spre interior, concentrându-se asupra unor inamici interni imaginari, ignorând în mare parte forțele externe care urmăreau distrugerea lor.

Halabi a privit în tăcere cum doctorul Gabriel Bertrand s-a mutat de la un incubator din oțel inoxidabil la masa de lângă el. Dacă nu ar fi fost zidurile de piatră, ar fi putut să se simtă ca acasă, în Franța. Mediul răcoros și uscat din interiorul peșterii îi lăsa fața bărbierită fără nici o urmă de transpirație. Părul pieptănat cu grijă atârna chiar deasupra gulerului unei halate de laborator imaculate, iar pantalonii croiți cu grijă îi acopereau ceea ce se vedea din picioare.

Totul era foarte intenționat. Francezului i se pusese la dispoziție un loc unde să se spele, camere de locuit mult mai luxoase chiar și decât cele ale lui Halabi și o tânără yemenită frumoasă care fusese instruită să se ocupe de toate nevoile sale. Cu cât avea mai mult, cu atât mai mult avea de pierdut.

Din punctul de vedere al lui Halabi, era o situație nefamiliară și mai degrabă intolerabilă, dar fără o alternativă viabilă. Constrângerea fizică pe care ar fi folosit-o în mod normal ar fi fost contraproductivă în acest caz. În timp ce antraxul era o chestiune simplă, rolul lui Bertrand în continuare avea să devină din ce în ce mai critic și mai complex. Avea nevoie să fie sănătos și lucid pentru a duce la bun sfârșit sarcinile care îl așteptau.

„Înțeleg că ai făcut multe progrese”, a spus Halabi, ieșind din umbră.

Speriat, Bertrand s-a învârtit, apăsându-și spatele pe masă și privind în tăcere cum Halabi se apropia.

„Am dreptate, primul lot de antrax va fi gata pentru a fi distribuit la sfârșitul acestei săptămâni?”

Francezul a dat din cap, amorțit.

„Și sunteți conștient de faptul că eficiența atacului nostru are legătură cu situația dumneavoastră aici? Că mă aștept ca un număr de americani să fie infectați?”.

„Nu pot garanta asta”, a răbufnit el. „Nu știu cum și cui o veți livra. Iar dacă oamenii știu că sunt infectați pot face rost de antibiotice pentru a se vindeca...”

„Nu mă interesează dacă oamenii se vindecă sau nu. Doar că ei contractează boala. Mă interesează să provoc panică, nu un număr anume de morţi.”
El nu a răspuns şi Halabi a zâmbit. Ce nu ar fi făcut acest om pentru a-şi proteja propria viaţă şi confortul? Poate că era timpul să afle.
„Vino cu mine, doctore.”
„Unde?”
Halabi a ignorat întrebarea şi a pornit înapoi pe coridorul îngust. Au trecut doar câteva secunde până când paşii francezului au rămas în urmă. Traseul ocolitor i-a scos în cele din urmă în lumina stelelor şi au folosit-o pentru a traversa spre o altă intrare în peşteră, două sute de metri mai la nord. Halabi i-a făcut semn francezului să intre şi au început să coboare.
„Unde mă duci?”, a întrebat din nou, amorţeala din vocea lui fiind acum înlocuită de teamă.
De data aceasta, Halabi a răspuns. „Pentru a vedea dacă mă poţi ajuta cu o problemă care a apărut.”
Abia pătrunseseră douăzeci de metri când au dat peste un monitor de calculator aşezat pe un bolovan. Era conectat fără fir la o cameră de luat vederi instalată în adâncurile cavernei. Halabi a arătat spre monitor şi ochii lui Bertrand s-au mărit când a privit cele două femei reprezentate pe el. Una dintre ele zăcea nemişcată pe un pat de campanie, atât de nemişcată încât nu era clar dacă mai era în viaţă. Cealaltă avea convulsii cu o criză de tuse suficient de violentă încât o făcea să vomite.
„Unul dintre oamenii mei a fost infectat cu virusul pe care l-aţi studiat. Înainte de a muri, şi-a infectat familia. Aceştia sunt cei doi care au rămas”.
Era o minciună, bineînţeles. Unul dintre sătenii infectaţi fusese luat în secret din infirmeria improvizată înainte ca aceasta să fie incendiată. Murise cu mai bine de o săptămână în urmă, dar nu înainte ca Halabi să o folosească pentru a-i infecta pe martirii de pe ecranul computerului.
„Dar ceilalţi oameni ai tăi? Sau oamenii pe care i-ai întâlnit în timpul călătoriei până aici?”. a spus Bertrand, frica lui transformându-se în ceva care friza la limita panicii.
„Nu am avut niciun contact cu localnicii pe drumul nostru spre aici şi niciunul dintre ceilalţi oameni ai mei nu prezintă simptome.”
Asta era, de fapt, adevărat. Fuseseră extraordinar de precauţi transportându-l pe săteanul infectat până acolo. Doar unul dintre oamenii lui – purtând hainele de protecţie corespunzătoare – intrase în contact cu ea, iar ea călătorise într-o dubă sigilată pe drumuri îndepărtate de centrele de populaţie. Vehiculul fusese ulterior incinerat, iar bărbatul care se ocupase de ea fusese pus în carantină într-un sistem de peşteri separat. Fără simptome până acum, mulţumită lui Allah, dar avea să mai rămână acolo încă două săptămâni din abundenţă de precauţie.
„Este imposibil de exagerat cât de periculos este acest virus”, a declarat Bertrand. „Sunteţi sigur că niciunul dintre ceilalţi oameni ai dumneavoastră nu prezintă semne de infecţie? Şi aveţi o evidenţă a persoanelor cu care omul dumneavoastră şi familia sa au intrat în contact după expunere? A părăsit vreunul dintre ei zona? Puteţi lua legătura cu ei?”
Francezul a continuat să vorbească, dar Halabi i-a ignorat cuvintele în favoarea tonului său. Era imposibil să nu savureze groaza şi disperarea din el. Imposibil să nu se bucure de faptul că în curând întreaga lume avea să împărtăşească acea groază şi disperare.
„Ce poţi face ca să-i ajuţi?”, spuse Halabi, reducând la tăcere bâlbâielile bărbatului.
„Să-i ajut? Ce vrei să spui?”
„Este o întrebare simplă, doctore”.
„Nimic. Nu există nici un leac şi nici o modalitate de a atenua efectele virusului. Singurul lucru pe care îl poţi face este să încerci să menţii victimele să respire şi să le hidratezi şi, eventual, să foloseşti antibiotice pentru a evita infecţiile secundare. Apoi aştepţi să vezi dacă supravieţuiesc suficient de mult timp pentru ca sistemul lor imunitar să reacţioneze.”
„Avem ventilatoare şi perfuzii, precum şi îmbrăcăminte de protecţie de bază. Ceea ce nu avem sunt oameni cu pregătire medicală.” Halabi a făcut o pauză pentru o clipă. „În afară de tine.”
L-a examinat pe omul de ştiinţă francez în timp ce se holba la ecran. Ce avea să facă omul acela? Şi-ar risca viaţa pentru a-i ajuta pe aceşti oameni? Două femei aparent nevinovate?

Răspunsul a venit câteva secunde mai târziu, când Bertrand a început să scuture încet din cap.
„Îmbrăcămintea de protecţie de bază nu este suficientă. Ai avea nevoie de echipament de ultimă generaţie şi să urmezi proceduri foarte precise. Altfel, există riscul să pierdem izolarea.”
„Deci ar trebui să-i lăsăm să moară?” a întrebat Halabi. „Singuri şi suferind?”
„Dacă asta s-ar afla, nu ar mai fi nicio cale de a o opri. Am putea vorbi de milioane – poate sute de milioane de morţi. Şi de ce? Pentru că una dintre mănuşile pe care mi le-ai dat avea o gaură în ea. Sau una dintre husele de pantofi pe care le-am purtat nu a fost aruncată cum trebuie.”
„Suntem complet izolaţi într-o regiune slab populată din Somalia”, a insistat Halabi, acum doar provocându-l pe omul de ştiinţă. „Oamenii mei ar muri bucuroşi pentru mine şi sunt dispus să le ordon să ne închidă în aceste peşteri dacă boala se va răspândi. Nu numai că ar muri aici cu noi, dar ar trece probabil secole până când trupurile noastre ar fi găsite.”
Singurul răspuns al lui Bertrand a fost să se întoarcă de la monitor şi să privească în întunericul cavernei.
Halabi voise să îi ia măsura omului şi exact asta reuşise. Oamenii înfăţişaţi pe ecranul acelui computer nu reprezentau nimic pentru el. Doi ţărani săraci, needucaţi, care trăiau şi aveau să moară ca mulţi alţii înaintea lor. Anonimi şi irelevanţi.
Bineînţeles, lui Bertrand îi păsa mai mult de lumea exterioară. Dar cât de mult? Ce ar fi sacrificat pentru a salva milioane de străini şi societăţile falimentare din punct de vedere moral pe care le cuprindeau? Disconfort? Poate că da. Durerea? Mă îndoiesc. Moartea? Aproape sigur nu.
Când Halabi l-a condus în sfârşit pe francez afară din peşteră, acesta părea complet distrus. Orice iluzie pe care ar fi putut să o aibă despre el însuşi fusese spulberată şi acum zăcea pe moarte împreună cu oamenii din acea cameră.

CAPITOLUL 18

SAN YSIDRO
CALIFORNIA
SUA
Era încă imposibil de crezut că acest lucru se întâmpla cu adevărat.
Holden Flores era înghesuit în portbagajul unui Cadillac de la mijlocul anilor '70 – singurul vehicul pe care Drug Enforcement Administration l-a găsit suficient de spaţios pentru cei 1,80 metri ai săi, pentru armura şi pentru armă. Aerul era asigurat de câteva găuri găurite în locuri care s-au dovedit a fi mai puţin optime. Singura poziţie confortabilă pe care reuşise să o găsească acoperea aproximativ jumătate dintre ele, lăsându-l să aleagă între crampele agonizante la picioare şi sufocarea. Până acum nu era sigur care dintre ele era mai rea. Ar fi fost nevoie de mai multe experimente.
Nu că ar fi avut vreun drept real de a se plânge. Avea doar câţiva ani de facultate şi toată lumea ştia că rahatul se rostogolea la vale. În plus, un portbagaj de maşină nu era cel mai nebunesc loc în care se ascunsese vreodată un agent DEA. Nici pe departe. Această onoare ar fi revenit probabil unei statui de clovn de porţelan din afara Albuquerque-ului, în anii 1990. Ceea ce făcea ca situaţia lui Flores să fie unică era mai puţin Caddy-ul în sine, cât locul în care era parcat. Nu într-un luminiş izolat din deşert, lângă graniţă. Nu într-un cartier dărăpănat, plin de laboratoare de metamfetamină şi de gangsteri.
Nu, se afla la nivelul inferior al unei parcări care deserveşte cel mai nou mall de tip boutique din San Ysidro. Deasupra lui se afla o selecţie aranjată cu bun gust de cafea din comerţ echitabil, bijuterii fabricate la nivel local, îmbrăcăminte durabilă şi tot felul de gustări organice, vegane şi fără gluten. În mod normal, nu era genul lui, dar după patru ore petrecute într-un portbagaj, un hot dog de soia cu nişte varză produsă etic suna destul de bine.
Flores a început să ameţească şi a alunecat cu fundul pe găurile de ventilaţie, simţind un firicel de aer rece în timp ce se uita în jos la telefon. Ecranul era conectat la camerele de luat vederi ascunse în tot spaţiul şi a răsfoit feed-urile. Tesla? Verificat. O altă Tesla? Da. O dubiţă impecabilă cu un autocolant care sugerează că a fost transformată pentru a funcţiona cu ulei de gătit reciclat? Da. Un cuplu tânăr şi înstărit care împinge un copil spre lift? Verificat şi verificat.

Ceea ce nu era vizibil era tunelul improbabil de lung care ducea de la acest garaj la o clădire mult mai puţin impresionantă de cealaltă parte a graniţei mexicane. De fapt, era atât de bine ascuns, încât nimeni din întreaga reţea a Securităţii Naţionale nu găsise vreodată nici cea mai mică urmă de el. Pontul venise de la NASA, din toate locurile. Ei testau un nou satelit de cercetare geologică când au dat peste o anomalie subterană care trasa o linie perfect dreaptă de la San Ysidro la Tijuana.
La început au crezut că era o eroare a echipamentului lor. După ce au exclus această ipoteză, au început să caute dovezi ale unei conducte de canalizare dezafectate sau ale unei conducte electrice. Când s-a dovedit a fi o fundătură, un tehnician din Houston a făcut o glumă spunând că ar fi vorba de un tunel de droguri. Aparent, cineva de acolo luase ideea suficient de în serios încât să trimită câteva capturi de ecran vărului ei de la DEA.
Şi acum era acolo, transpirând până la fund cu o roată de rezervă înfiptă în coloana vertebrală. Probabil din cauza unei mine uitate sau a unui puţ prăbuşit care ar fi fost uşor de verificat cu puţină cooperare din partea autorităţilor mexicane.
Din păcate, şansele ca asta să se întâmple erau aproape zero. Relaţiile cu vecinul sudic al Americii erau la cel mai scăzut nivel din toate timpurile. Zgomotul de fond constant despre imigraţie, comerţ şi droguri fusese deja destul de rău, dar, odată cu alegerile care urmau să aibă loc, totul era pe cale să explodeze. Totul era despre vină şi politică. Noi împotriva lor.
Chiar şi cei care se ocupau de aplicarea legii mexicane solide fie stăteau acum cu mâinile în sân, fie, mai rău, subminau în mod activ operaţiunile DEA şi ICE. Ei s-au gândit că de ce ar trebui să moară în execuţii în bandă pentru că americanilor le place să se drogheze, să mănânce tacos şi să le fie tunsă peluza pe bani puţini.
Flores a privit ecranul telefonului său în timp ce un tip de la întreţinere apărea pe camera din nord. Ar fi fost frumos dacă ar fi fost unul de-al lor, dar se loviseră de un zid suspect de solid în acest sens. În mod normal, acest tip de locuri de muncă erau numeroase în această zonă, iar DEA a trimis diverşi candidaţi cu CV-uri frumos confecţionate. Nici măcar un apel înapoi.
Asta îi lăsase cu un mediu de supraveghere destul de complicat, dar în cele din urmă descoperiseră sistemul narcotraficanţilor. Cum intrau şi ieşeau din tunel cu suficient produs pentru ca această întreprindere să merite?
Un nenorocit de lift de maşini.
Numai gândul la asta îl făcea pe Flores să se simtă puţin ameţit. Nu liftul în mod special, ci tot ce era în jurul lui. Acest mall fusese construit de un consorţiu americano-mexican. Oraşul a oferit stimulente şi credite fiscale. Când s-a deschis, primarul şi Arnold Schwarzenegger au tăiat panglica. Aşa este, însuşi poliţistul de la grădiniţă apăruse pentru a deschide o faţadă de trafic de droguri plătită parţial de statul California.
Omul de întreţinere făcu o pauză, aruncând o privire în jur într-un mod suficient de suspect pentru a-i atrage atenţia lui Flores. Această secţiune a garajului era cât se putea de departe de liftul care ducea la mall. Iluminarea era mai slabă decât în alte zone şi exista un uşor punct de sufocare care forma o mică barieră psihologică pentru toţi, cu excepţia celor mai îndrăzneţi parcagii, mai ales pentru cei care doreau spaţiu pentru a-şi lăsa maşinile supraevaluate să respire şi pentru a reduce posibilitatea de a se lovi de uşă.
După ce a confirmat că era singur, bărbatul s-a strecurat într-un Ford Escape imaculat şi l-a scos dintr-un spaţiu de-a lungul peretelui. Flores a simţit o explozie de adrenalină şi neîncredere când podeaua din spatele său a coborât 15 centimetri şi a alunecat înapoi. O clipă mai târziu, o furgonetă s-a ridicat de la sol atât de repede încât aproape că a fost aruncat în aer când platforma a ajuns la nivelul solului. Dar numai aproape. În mod clar, greutatea şi viteza fuseseră calculate pentru a se asigura că doar a ricoşat în linişte pe amortizoare bine unse.
Şi toate acestea se întâmplaseră cu Fordul situat într-un mod care să blocheze complet vederea oricui se apropia. Din fericire, DEA reuşise să monteze o cameră de luat vederi pe o ţeavă de deasupra capului, permiţând tuturor să urmărească această operaţiune magnifică în full HD.
Duba a început să se retragă uşor de pe platformă şi liftul a coborât imediat din nou, permiţând capacului de asfalt să înceapă să alunece înapoi la locul lui.

Cu toate acestea, asta era exact ceea ce această operaţiune fusese concepută pentru a preveni. Nu exista nicio modalitate practică de a intra în acel tunel dinspre partea americană odată ce capacul era închis. Ar fi fost nevoie de echipament de construcţie serios şi de aprobări care nu ar fi trecut neobservate de către baronii drogurilor. În cel mai bun caz, toată lumea ar fi dispărut de mult înainte ca DEA să poată avea acces. În cel mai rău caz, l-ar arunca în aer şi ar îngropa jumătate din oraş.
Totul trebuia să meargă bine şi, pentru prima dată, aşa a fost.
Tesla aflată chiar vizavi de lift era pornită de la distanţă, iar controlorul DEA a apăsat acceleraţia. S-a ciocnit cu duba, forţând-o să se retragă până când partea din spate a căzut în golul din faţa capacului de închidere. În acelaşi timp, Flores a sărit din portbagaj, ascultând pocnetul metalului în timp ce capacul se izbea de uşile din spate ale dubei.
A sprintat spre o poziţie prestabilită în spatele unui stâlp, în timp ce cei doi bărbaţi din furgonetă se străduiau să deschidă uşile care fuseseră blocate de flexiunea vehiculului supraîncărcat în timp ce acesta căzuse peste margine. De sus se auzea sunetul îndepărtat al unor pneuri care ţiuiau de la distanţă, ceea ce sugera că întăririle sale erau pe drum. Alimentarea cu energie electrică ar fi trebuit să fie deja întreruptă la liftul de pasageri care ducea la garaj, iar culoarul care cobora la acest nivel ar fi fost acum blocat de o echipă de intervenţie specială.
„DEA! Puneţi mâinile la vedere!” a strigat Flores, îndreptându-şi arma în jurul stâlpului.
Nu avusese cum să pună mai mulţi oameni decât el la acest nivel. Nu existau decât un număr limitat de Cadillac-uri din anii '70 pe care le puteai împacheta în parcarea mall-ului fără ca cineva să te observe. Şi, deşi era de acord cu această evaluare, nu făcea nimic pentru a-l face să se simtă mai puţin singur. Mai ales când bărbaţii, în loc să-i urmeze ordinele, se cocoţau în faţă şi se întindeau spre podele.
Flores şi-a ţinut focul. Poate că erau doar speriaţi şi ameţiţi de impactul cu Tesla. Puteau fi executanţi ai cartelului, dar puteau fi şi simpli şoferi cu 20 de dolari pe oră. Nu era nevoie să ai soldaţi care să-ţi piloteze vehiculele de transport. De fapt, ar fi mai rău, nu? Ar părea suspecţi.
Din nefericire, teoria lui s-a prăbuşit când mâinile bărbaţilor au reapărut ţinând în mână MP5-uri.
Arma din mâna lui Flores nu era ceea ce i-ar fi plăcut. Ceva terifiant, precum Rock River LAR-15 al DEA. Sau poate un Daniel Defense DDM4 cu un supresor integrat şi un încărcător supradimensionat. Nimic nu strigă în genunchi ca treizeci de cartuşe de .300 Blackout gata să zguduie.
În schimb, el avea un lansator de grenade cu fund de golan plin cu gloanţe de gaz lacrimogen. Primele două împuşcături s-au succedat rapid, iar el şi-a tras în jos masca completă pe care o avea montată pe cap. Gazul era şi mai eficient din cauza spaţiului restrâns şi slab ventilat. În câteva secunde deja devenea greu de văzut.
Totuşi, asta nu i-a deranjat pe bărbaţii din dubă. Pur şi simplu au început să tragă cu focuri de armă la foc automat prin ferestrele pe care le lăsaseră neînţelegător deschise. Ceaţa din jurul lui s-a aprins cu flash-urile ţevilor şi Flores s-a lăsat pe burtă, acoperindu-şi urechile. Ochii şi nasurile nemernicilor ăstora aveau să se simtă de parcă ar fi luat foc până acum şi le era tot mai greu să respire. În acest moment, nu ar fi fost în stare să distingă ţinte mai mici decât o navă de luptă nici dacă ar fi stat pe vârful unui munte într-o zi senină. Trebuia doar să evite să fie atins de un ricoşeu.
Armele au amuţit şi a putut auzi strigăte în spaniolă, în timp ce oamenii căutau orbeşte încărcătoare noi.
Poziţia lui Flores pe beton era exact acolo unde voia să fie, dar nu putea rămâne. Întăririle lui urmau să apară după colţul acela în câteva secunde şi până atunci ticăloşii din dubă s-ar putea să fi reîncărcat. Dacă nu erau surzi din cauza împuşcăturilor pe care le făcuseră deja, puteau să ţintească după sunet spre maşina care se apropia. Nu era un procentaj ridicat, dar asta nu însemna că nu ar fi avut noroc.
Flores îşi manevra microfonul de gât. „Mă îndrept spre dubă. Nu mă împuşcaţi.”
Şi-a scos arma din dotare şi a parcurs gazul mai mult din memorie. I-a luat mai puţin de cinci secunde să ajungă la fereastra deschisă a dubei, dar îi era greu să distingă ce se întâmpla înăuntru. Declicul unui încărcător care era împins spre casă a făcut-o destul de evidentă şi şi-a trântit capsa pistolului în partea laterală a capului şoferului. Acesta s-a prăbuşit inconştient pe volan, iar Flores şi-a îndreptat pistolul spre bărbatul care se chinuia să deschidă uşa pasagerului.
„Mâinile sus, tâmpitule!”

Bărbatul a încremenit, încercând să se hotărască ce să facă. Nu existau prea multe opţiuni. Nu mai avea muniţie, era orb, iar respiraţia îi venea în gâfâieli sufocante.
Maşina de rezervă a lui Flores a apărut după colţ şi a derapat până la oprire. Uşile s-au deschis şi strigătele au înecat şuieratul liniştit al unuia dintre canistre care încă mai arunca jeturi ezitante de gaz.
Confruntat cu toate acestea, bărbatul de pe scaunul pasagerului a ridicat în cele din urmă mâinile.
Flores îşi ţinea arma îndreptată spre capul traficantului de droguri, în timp ce echipa sa a început să se îndrepte cu prudenţă spre vehicul.
Sfinte Sisoe. Sunt un adevărat dur.

CAPITOLUL 19

LOS ANGELES
CALIFORNIA
SUA
Limuzina lui RAPP a trecut uşor sub porticul hotelului, în spatele unui Lamborghini galben lămâie şi al unui SUV împodobit cu o cantitate improbabilă de crom. A privit o femeie care se zbătea din maşina sport joasă cu ajutorul portarului şi apoi se clătina spre intrare trăgând de o fustă mini care părea să fie pe jumătate pierdută.
„Ies eu aici", a spus el, întinzând mâna spre mâner.
„Va mai dura doar o clipă", i-a răspuns şoferul său. „Pot să vă duc la adăpost şi la uşi".
A apreciat profesionalismul bărbatului, dar erau optzeci şi trei de grade sub un cer senin şi întunecat, iar uşile despre care vorbea se aflau la mai puţin de douăzeci de metri distanţă.
„Cred că pot să reuşesc."
Rapp a ieşit sub privirile atente ale unui grup de tineri care stăteau la marginea parcării. Purta noul costum pe care îl găsise agăţat în dulap şi o cravată cu clips care era semnată pe spate de un italian. Avea părul legat la spate şi barba tunsă, dar asta îi lăsa încă destule trăsături ascunse, astfel încât iniţial au crezut că ar putea fi o celebritate care încerca să treacă neobservată.
În momentul în care a ajuns pe trotuar, păreau să fi ajuns la concluzia că nu era nimeni şi îşi îndreptau atenţia către un Ferrari care se apropia. Rapp a intrat în hol şi l-a găsit pe Scott Coleman, la fel de bine îngrijit, care îi făcea semn să se îndrepte spre un lift privat din spate.
„Mulţumesc că m-ai scos pe cauţiune în ultima clipă, Mitch. Oferta de muncă în Irak a apărut de nicăieri. Va fi foarte bună pentru profilul companiei, dar eu trebuie să fiu acolo personal şi suntem cam strâmtoraţi."
Tot ceea ce spunea era o mare prostie, ştia Rapp. Era aproape sigur că asta făcea parte dintr-un complot al Claudiei pentru a-l convinge de beneficiile sectorului privat şi pentru a-i distrage atenţia de la Agenţie, de la antrax şi de la Sayid Halabi.
Reacţia lui iniţială nu a fost doar de a spune nu, ci de a spune „la naiba, nu". Apoi şi-a amintit că aceste cuvinte nu ieşiseră niciodată din gura lui Coleman în toată relaţia lor. Chiar şi atunci când fişa postului se încheia cu „şi apoi probabil că vom muri cu toţii", fostul SEAL se angajase fără să pună întrebări. Cum ar fi putut Rapp să facă mai puţin?
„Ce-ar fi să merg cu tine în Irak?", a sugerat Rapp. „Mas sau Bruno se pot ocupa de asta".
Coleman a zâmbit în timp ce folosea o cheie pentru a accesa liftul. „Nu te pot pune sub protecţie, Mitch. Clientul meu ar sfârşi prin a fi ucis de cineva care încearcă să ajungă la tine."
„Uh huh", a spus Rapp, urmându-şi prietenul în lift şi resemnându-se cu faptul că nu exista nicio scăpare.
„Crede-mă, nu vrei să mergi în Irak. Îţi garantez că aceasta va fi cea mai bună slujbă pe care ai avut-o vreodată. KatyDid a cumpărat tot ultimul etaj şi s-au închis în apartamentul prezidenţial."
„O boală venerică a cumpărat un etaj de hotel?"
„Asta e chlamydia. Katydididele sunt ierbivore..." A tăcut înainte de a-şi termina fraza. „Pentru numele lui Dumnezeu, Mitch. Aşa îi numeşte presa pe Didier Martin şi Katy Foster."
„Cine?"

Coleman s-a uitat la el în lateral în timp ce începeau să se ridice. „Martin este cam cel mai mare cântăreţ din lume. Este un nume cunoscut de când avea, cât? Paisprezece ani? Prietena lui, Katy, este actriţă şi model. Probabil cea mai populară persoană de pe reţelele de socializare timp de doi ani la rând. Ştiu că petreci mult timp în peşteri, omule. Dar, haide."
„Ce înseamnă asta pentru mine?"
„Asta e cea mai bună parte. Tot ce trebuie să faci este să te aşezi pe un scaun confortabil în faţa uşii lor. Ei nu ies niciodată din cameră. Practic, mănâncă, fac sex, se droghează şi se uită la televizor. Aproape întotdeauna în această ordine. Peste două zile, va susţine un concert şi, odată ce părăseşte hotelul, securitatea localului preia controlul. Şi pentru asta – aşteptaţi – îi iau 50.000 de dolari pe zi."
„Vizitatori?"
„Nu, dacă Martin nu te sună şi îţi spune că vin. Oh, şi nu intraţi înăuntru decât dacă vă spune el în mod special. Şi dacă o face, nu vorbi cu niciunul dintre ei decât dacă îţi pun o întrebare. De asemenea, e mai bine să nu te uiţi direct la ei."
„Serios?"
„Nu contează", a spus Coleman când liftul s-a deschis şi au ieşit. „El nu va suna, iar singura dată când îi vei vedea este atunci când îi vei preda securităţii stadionului. Nimeni nu va încerca să-i ucidă. Nimeni nu va trage în voi. Stai în fotoliul confortabil, joacă Angry Birds pe telefon şi adună 20.000 de dolari pe zi."
„Credeam că ai spus că îi vei cere 50 de dolari."
„Trebuie să-mi acopăr cheltuielile generale", a spus Coleman şi a arătat spre un scaun aşezat lângă un set de uşi duble opulente. Rapp s-a coborât în el.
„Ce părere ai?"
„De fapt, este destul de confortabil."
„Iată cheia de la lift şi o cheie de la cameră de care nu vei avea nevoie. Distracţie plăcută şi nu uitaţi să-i amintiţi Claudiei să-mi ude plantele. Ne vedem când mă întorc peste câteva săptămâni."
- – -
„Deci, salata bucătarului pentru început, fileul cu cartofi prăjiţi în loc de cartofi copţi şi o Cola." Tipul de la room service a ridicat un capac de argint de pe farfurie şi a scos un şervеţel înainte de a-l lăsa în poala lui Rapp.
„Ai uitat prăjitura cu brânză?"
„Bineînţeles că nu. Este pe raftul de jos. Cea mai bună din oraş. Ai vrut asta în contul domnului Coleman sau în contul camerei?".
„Categoric pe cameră", a spus Rapp, întinzând mâna după tacâmurile de argint.
„Mai pot face ceva?"
„Puneţi un bacşiş de treizeci la sută pentru dumneavoastră."
„Mulţumesc foarte mult, domnule."
Rapp se aştepta ca el să dispară pe hol, aşa cum făcuse Coleman cu câteva ore în urmă, dar în loc de asta a rămas acolo.
„Probleme?"
„Cum sunt ei?"
Rapp a ridicat din umeri şi a tăiat în friptură.
„Muzica lui Didier îmi face urechile să sângereze, dar Katy . . ." Vocea lui s-a stins pentru o clipă.
„Femeia aia este foarte sexy. Nu ar fi frumos să fiu acolo cu ea în loc să fiu aici?"
Rapp şi-a băgat muşcătura de friptură în gură şi a mârâit fără să se implice. În realitate, habar nu avea cum arăta niciunul dintre ei. Deşi probabil că nu ar fi fost o idee rea să verifice pe Google, din moment ce trebuia să le protejeze.
Bărbatul a mai privit lung la uşi timp de câteva secunde şi apoi a pornit înapoi spre lift.
Rapp l-a privit plecând şi apoi şi-a întors atenţia la fileul său. Era bun, dar nu suficient de bun pentru a-i distrage atenţia de la faptul că viaţa lui i se părea brusc străină. În mod normal, savura plictiseala. În general, mergea mână în mână cu timpul dintre operaţiuni şi îi dădea şansa să doarmă, să se vindece şi să planifice următoarea misiune. Acest lucru era diferit. Nu era obosit, nu avea nicio rană şi nu exista o misiune următoare.

Un şuvoi de înjurături strigate a reuşit să se filtreze prin uşă, rupând orele de linişte. Le-a ignorat, luând o înghiţitură gânditoare din Coca-Cola sa.
Lupta împotriva teroriştilor islamici fusese, din multe puncte de vedere, uşoară. Inamicul era o adunătură de fanatici religioşi care săvârşeau atacuri neprovocate asupra civililor, fără un scop real, altul decât acela de a crea suferinţă. Existau pălării albe şi existau pălării negre. Şi, deşi tunelul era lung, era şi drept. Când îi omorai pe toţi cei cu pălării negre, treaba era gata.
Zgomotul înăbuşit al cioburilor de sticlă spartă a devenit audibil în timp ce mai băga o bucată de friptură în gură.
Acum, mediul de operare se schimba. Din ce în ce mai mult, ameninţările păreau să vină din interior. Avea de-a face cu politicieni corupţi de o viaţă întreagă, dar întotdeauna existase şi acoperirea câtorva politicieni buni. Acum aceştia fugeau spre ieşire. În câteva luni, Christine Barnett ar putea fi preşedintele Statelor Unite. Kennedy ar fi fost dat afară, la fel ca aproape toate celelalte persoane pe care le respecta la Washington.
Ce se va întâmpla atunci? Scaune confortabile pe holurile hotelurilor?
Prăbuşirea care a urmat a fost al naibii de puternică – ca şi cum o piesă de mobilier ar fi fost aruncată printr-un geam de sticlă. Trebuia să fie altceva, totuşi. Arhitecţii s-au obişnuit cu celebrităţile care aruncau lucruri prin ferestrele penthouse-urilor şi le-au făcut să fie rezistente la cioburi.
Rapp s-a lăsat pe spate în scaun, mestecând gânditor.
Unde se încadra el într-o lume în care definiţia „inamicului” devenea o chestiune de perspectivă în continuă schimbare? În care oamenii erau judecaţi după cuvintele lor şi nu după acţiunile lor? Poate nicăieri. Poate că era timpul să predea lucrurile generației tinere.
Următoarea dată când femeia a ţipat, nu a fost pentru a înjura. Vocea ei era plină de teamă şi durere şi era parţial înecată de o voce masculină furioasă care făcea acuzaţii incoerente. Rapp s-a încruntat în timp ce tăia încă o bucată de friptură. Era un exemplu perfect pentru tot ceea ce se gândise. Era fericit să îşi rişte fundul salvând oameni de ISIS, de ruşi sau de Al Qaeda. Dar când se angajase el să oprească oamenii să-şi provoace singuri răni?
În cele din urmă, a început să plângă. Înspăimântat şi abia audibil prin uşă, suna atât de patetic, încât Rapp s-a gândit că asta va calma lucrurile. În schimb, a avut efectul opus.
Ascultându-l pe ticălosul ăla cum lăcrima prin cameră, Rapp s-a gândit la alţi oameni pe care încercase să-i protejeze de-a lungul anilor. Şi la câţi dintre ei erau morţi acum. Femeile şi copiii nevinovaţi, vinovaţi doar de faptul că se născuseră în partea greşită a lumii. Bărbaţii care voiau doar să-şi facă o viaţă pentru ei şi familiile lor, dar care s-au trezit înrolaţi în grupări teroriste. Soldaţii care au făcut tot ce au putut cu sandvişul de rahat care le-a fost dat.
Iar acum, el stătea într-un hotel de lux şi asculta doi rataţi răsfăţaţi care încercau să se omoare între ei. Ar fi putut la fel de bine să scuipe pe mormintele acelor oameni.
Când ceva a lovit uşa suficient de tare încât să doboare o parte din muluri, Rapp s-a ridicat în sfârşit. Preferinţa lui ar fi fost să-i lase să se termine unul pe celălalt, dar faptul că unul dintre ei ar fi sfârşit mort nu avea să se reflecte deosebit de bine asupra organizaţiei lui Coleman. Îi datora prea mult omului ca să lase ca numele companiei sale să fie împroşcat în toate ziarele din lume.
Rapp îşi lovi cardul de cheie de încuietoare şi împinse cu reticenţă pe uşă. Scena dinăuntru era cam ceea ce se aşteptase. Martin se afla în mijlocul camerei în boxeri, drogat ca un zmeu şi mormăind nişte prostii pe care Rapp nu s-a obosit să le asculte. Pielea lui palidă era acoperită de tatuaje, iar o şapcă de baseball întoarsă în lateral completa impresia unui puşti de suburbie care se juca de-a gangsterul.
La picioarele lui se afla o tânără slabă care nu purta decât chiloţi şi un tricou tăiat. Era frumoasă în genul acela de vedetă de reality-show exagerat, dar sângele care îi curgea din nas şi pupilele puternic dilatate nu-i puneau în valoare pachetul. Când privirea ei s-a îndreptat spre Rapp, Martin s-a răsucit.
„Ce naiba faci aici?”, a strigat el.
„Mă tot întreb asta.”
Rapp a fost surprins când micul nemernic a apucat o lampă şi s-a repezit la el. A deviat lampa cu o mână şi i-a înfipt cealaltă în stomac, lăsându-l pe cântăreţ să îşi vomite cina pe podeaua de marmură.

Apoi a fost rândul fetei. A sărit în picioare cu o energie pe care Rapp ar fi pariat că nu o avea şi a pornit o atac similar. De data asta, el s-a dat la o parte. Elanul ei a dus-o chiar pe lângă el, dar apoi a lovit voma. Picioarele i-au ieşit de sub ea şi a aterizat greu, lovindu-se cu ceafa de gresie.
Rapp s-a uitat la ei câteva secunde şi apoi s-a întors pe hol, închizând uşa în urma lui. S-a aşezat şi a scos cheesecake-ul de pe raftul de jos al căruciorului înainte de a-şi scoate telefonul din buzunar. Coleman a răspuns la primul apel.
„Ce? De ce mă suni?"
„A apărut o problemă", a spus Rapp printr-o gură de desert.
„Nu tu i-ai omorât. Te rog să-mi spui că nu i-ai ucis."
„Nu, nu i-am omorât." A făcut o pauză pentru a înghiţi. „Dar ar fi bine să chemi o ambulanţă."

CAPITOLUL 20

LA NORD DE HARGEISA
SOMALIA
ÎNTRUCÂT obiectivul său era încă la vedere, punctul de vedere din care Sayid Halabi îl privea se schimbase semnificativ. Biroul în stil occidental pe care îl construise în Yemen fusese lăsat cu mult în urmă. Acum stătea pe un taburet rupt în spatele unui birou construit din placaj recuperat. Iluminatul era minim – un bec expus atârna de un vârf înfipt în stâncă deasupra capului. Acesta abia dacă oferea suficientă iluminare pentru a vedea o hartă a Americii de Nord ancorată în mod similar pe peretele peşterii. Cele câteva dotări pe care reuşiseră să le aducă în Somalia îi fuseseră oferite francezului pentru a-l menţine motivat.
În multe privinţe, Halabi a salutat schimbarea. Laptopul de pe biroul său improvizat rămăsese închis. Lucrurile sale lumeşti erau cuprinse într-o modestă ladă de lemn din colţ. Un covor de rugăciune, decolorat şi uzat, era rulat cu grijă la picioarele sale. Austeritatea îl făcea să se simtă mai aproape de Dumnezeu, deşi recunoştea că senzaţia era una falsă. Pentru a reuşi într-o lume condusă de duşmanii islamului, el va trebui să se întoarcă la instrumentele sofisticate pe care aceştia le mânuiau cu atâta îndemânare. Dar, pentru moment, îşi permitea să se bucure de liniște.
Se împinse în picioare şi se duse şchiopătând până la hartă. Era dificil să distingă detaliile în lumina slabă, aşa că s-a aplecat mai aproape, examinând linia care reprezenta graniţa dintre Statele Unite şi Mexic. Refuzul Americii de a se ocupa de dependenţa sa de narcotice şi de mâna de lucru ieftină era încă un dar de la Dumnezeu. În loc să creeze un cadru coerent pentru a furniza aceste produse şi servicii, chiar ţara care le cerea insista ca ele să fie ilegale. În mod previzibil, rezultatul a fost o piaţă neagră spectaculos de profitabilă, care a generat o infrastructură de contrabandă fără precedent în istoria omenirii.
Halabi a încheiat recent un parteneriat cu un cartel mexican de droguri care căuta cu disperare un furnizor de încredere de heroină din Orientul Mijlociu. Era o afacere pe care o cunoştea bine, deoarece se folosise de acest comerţ pentru a distruge vieţile a milioane de occidentali, folosind în acelaşi timp profiturile pentru a purta război împotriva ţărilor lor.
În prima lor tranzacţie provizorie, un mic pachet care ar fi trebuit să conţină heroină fusese ascuns într-un transport de cocaină mexicană cu patru zile în urmă. Scopul declarat era o dovadă de concept – pentru a se asigura că cartelul lui Esparza putea ocoli securitatea la frontieră şi livra pachetul aşa cum promisese unuia dintre reprezentanţii lui Halabi din California.
Antraxul armat pe care pachetul îl conţinea de fapt ar fi fost apoi trimis acolo unde ar fi avut cel mai mare impact: politicienii care susţineau intervenţia în Orientul Mijlociu, liderii din domeniul afacerilor şi al tehnologiei, celebrităţile care erau venerate ca şi cum ar fi fost zei. Şi, bineînţeles, Mitch Rapp.
Vectorii de livrare ar fi fost mult mai sofisticaţi decât livrarea anonimă a unei pulberi albe suspecte pe care americanii o mai experimentaseră înainte şi pe care o aşteptau din nou. Se făcuseră profiluri atente ale ţintelor dorite, fiind excluse cele greu accesibile. În realitate, însă, fusese nevoit să înlăture surprinzător de puţine. Politicienii şi căpitanii de industrie aveau tendinţa de a fi creaturi ale obişnuinţei şi, având în vedere şomajul scăzut din America, aducerea agenţilor ISIS în bucătării, în spatele tejghelelor de serviciu şi chiar în activitatea de reparare a sistemelor sensibile de climatizare era ridicol de simplă.

Mai complicate, dar în cele din urmă poate mai fructuoase, au fost celebrităţile. Accesul fizic la acestea, la mâncarea şi la casele lor a avut tendinţa de a fi mai dificil. În cele din urmă, totuşi, răspunsul fusese evident: identificaţi-i pe cei care erau consumatori de droguri şi infiltraţi-vă în lanţul lor de aprovizionare. Dacă totul mergea bine cu livrarea de antrax, ar fi urmat transporturi de heroină afgană reală, consolidându-şi relaţia cu cartelul Esparza şi oferindu-i un mijloc fiabil de a obţine ce şi pe cine dorea peste graniţa americană.
Halabi s-a îndepărtat de hartă, continuând să contemple imaginea neclară şi întrebându-se cu nesaţ unde se afla acum antraxul. Un deşert mexican pustiu? Ascuns într-un vehicul inofensiv care aştepta să treacă un punct de control american? Deja în California şi în drum spre reprezentantul său de acolo?
Cât timp va dura până când va vedea roadele muncii sale? Rapoarte despre americani faimoşi şi puternici care erau duşi de urgenţă la spital. Imagini cu oameni în costume de protecţie care percheziţionează vile opulente, turnuri de birouri de sticlă şi secţiuni izolate ale clădirii Capitoliului. Imagini îndepărtate de la funeralii elaborate şi înregistrări video secrete din unităţile de terapie intensivă.
Bineînţeles, Christine Barnett nu ar fi fost vizată. Ea era prea utilă. Îi plăcea gândul că se va folosi de atacuri pentru a submina şi mai mult agenţiile de informaţii care erau singura speranţă a ţării sale. Ar fi întors poporul american împotriva lor, înlocuindu-le conducerea cu oameni a căror singură calificare era loialitatea faţă de ea. În curând, organizaţiile care fuseseră prima linie de apărare a Americii vor exista doar pentru a-i proteja şi spori puterea.
Muhammad Attia a apărut la intrarea în cavernă şi a arătat spre computerul de pe biroul lui Halabi. „Aveţi un apel din Mexic. Este urgent.”
Liderul ISIS a dat din cap şi Attia a dispărut din nou.
Chiar şi în adâncul sistemului de peşteri somaleze, era imposibil să nu-şi întoarcă privirea în sus când a pornit aparatul. Asigurările pe care i le dăduseră experţii săi în comunicaţii nu prea aveau nicio valoare. Nimeni nu putea să înţeleagă pe deplin tehnologia în evoluţie a americanilor. Era o cursă a înarmării fără sfârşit – grupurile teroriste descopereau cum să îşi ascundă reţelele, iar americanii învăţau cum să le găsească.
Din nefericire, singura modalitate de a şti cu certitudine unde se afla această cursă a înarmării era să o testezi. Să apese pe un comutator fatidic şi să se întrebe dacă undeva, deasupra capului, o lumină de avertizare a început să clipească în una dintre dronele din flota americană.
Halabi s-a întors pe scaun, amintindu-şi că viitorul său era în mâinile lui Dumnezeu. Doar Allah avea puterea de a decide dacă va trăi sau va muri. Dacă va inaugura o nouă eră sau va dispărea într-un nor de foc şi praf.
Şi-a introdus parola şi a aşteptat ca apelul securizat să se conecteze. Când, în cele din urmă, vocea accentuată a lui Carlos Esparza a umplut spaţiul restrâns.
„Aţi urmărit ştirile?”
„Bineînţeles.”
Întârzierea creată de semnalul care ricoşa în toată lumea era exasperantă, dar inevitabilă.
„Ai văzut cum se lăudau cei de la DEA cu marea lor captură din San Ysidro?”.
„La centrul comercial”, a spus Halabi. Îşi notase povestea în treacăt, dar era mai concentrat pe alegerile prezidenţiale şi pe acoperirea ameninţării cu antrax. „De ce ar trebui să mă intereseze asta?”.
„Pentru că produsul dumneavoastră se afla în acel transport.”
Halabi a simţit cum i se taie respiraţia în piept.
„Hei. Eşti acolo?” a întrebat Esparza. „Conexiunea asta nu valorează nimic.”
„Mi-ai spus că ai cea mai sofisticată reţea de contrabandă din lume. Că americanii...”
Mexicanul a vorbit peste el, făcând ca vocile lor să se confunde pentru o clipă. „... mă iei peste picior? Aveam un tunel de concepţie germană care ducea la un mall cu un nenorocit de Whole Foods. Ai idee cât de greu este să-i convingi pe nemernicii ăia de vegani sfinţi să deschidă un magazin pe proprietatea ta?”
„Ingineria tunelului tău şi chiriaşii tăi nu sunt treaba mea”, a spus Halabi, începând să transpire în ciuda temperaturilor scăzute. „Faptul că mi-ai pierdut produsul meu este.”
„Costul de a face afaceri”.

Liderul ISIS a deschis gura să vorbească, dar apoi s-a reţinut. Esparza credea că pachetul pe care îl primise nu era altceva decât o cantitate nesemnificativă de heroină. O manifestare de îngrijorare şi iritare ar fi fost de aşteptat. Dar furia declarată ar putea fi întâmpinată cu suspiciune.
Echipamentul ştiinţific necesar pentru a fabrica un alt lot de antrax se afla acolo, cu ei, în Somalia. În cele din urmă, însă, antraxul nu a fost decât o diversiune menită să o ţină pe Irene Kennedy orbită şi poporul american la gâtul celuilalt. Lovitura fatală a fost cea care a contat.
„Am oameni pe care m-aţi asigurat că îi puteţi trece peste graniţă", a spus Halabi în cele din urmă. „Nu sunt la fel de uşor de transportat ca un pachet mic de heroină şi nu sunt la fel de uşor de sacrificat."
„Nu-mi mai rupeţi boaşele", a răspuns Esparza. „Nu ai fost atent? A fost nevoie de NASA pentru ca nenorociţii ăia să-mi găsească operaţiunea. Nenorocita de NASA. Oamenii tăi vor fi bine. De fapt, este din ce în ce mai uşor să treci oameni în contrabandă pe zi ce trece. Barul ăla de nebuni care a scos acele videoclipuri cu antrax a făcut ca securitatea frontierelor să retragă resursele de la traficul de persoane şi să se concentreze pe interceptarea produselor."
„Şi dacă vă trimit un alt pachet? Pot să mă aştept să îl pierdeţi din nou din cauza acestei atenţii sporite?"
„Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre nemernicii ăia care au nevoie ca NASA să-şi facă treaba în locul lor? Interceptarea aia a fost o întâmplare. Am o mie de drumuri peste graniţă şi am angajat un puşti de la MIT care să-mi spună dacă mai sunt telescoape orbitale care se bagă în treburile noastre. Trimiteţi-mi un alt pachet şi vă garantez că va trece."
„Ce se va întâmpla cu heroina?"
„Ce heroină?"
„Pachetul meu care a fost confiscat", a spus Halabi, încercând să îşi controleze frustrarea din voce.
„Cui îi pasă? Ţi-am spus deja. Acest tip de pierderi sunt doar costul afacerii. Odată ce vom pune în funcţiune acest parteneriat, problema ta nu vor mai fi interceptările, ci ce să faci cu toţi banii pe care îi faci."
„Nu mi-ai răspuns la întrebare."
„Vrei un răspuns? Bine. Nu se va întâmpla nimic cu ea. Nenorociţii ăia de la DEA îşi vor face nişte poze cu ea ca să încerce să convingă lumea că îşi câştigă de fapt salariul, apoi o vor pune într-un incinerator şi totul se va duce în fum. „

CAPITOLUL 21

CASA ALBĂ
WASHINGTON, D.C.
SUA
IRENE Kennedy fusese direcţionată către o sală de conferinţe în loc de Biroul Oval, unde se întâlnea de obicei cu preşedintele. Nu i se spusese nimic despre ordinea de zi a întâlnirii şi nici de ce era atât de urgentă încât să o forţeze să anuleze o întâlnire planificată de mult timp cu directorul Mossad. Destul de neobişnuit pentru a fi luat în seamă, dar cu greu fără precedent. Preşedintele Statelor Unite putea să convoace întâlniri oricum şi oricând dorea.
Când a intrat, a văzut-o pe Christine Barnett stând aproape de fundul mesei lungi care domina încăperea. Ea nu s-a ridicat, în schimb l-a privit fix pe Kennedy şi i-a făcut un semn aproape imperceptibil din cap. În schimb, celălalt bărbat din încăpere s-a apropiat cu paşi mari pentru a o lua de mână. Robert Woodman era director al DEA de puţin peste doi ani, dar Kennedy nu-l cunoştea deosebit de bine. Era un fel de enigmă la Washington – un fost avocat care îl cunoştea pe preşedinte încă din facultate, dar care avea puţine alte contacte în interiorul Beltway. Conducerea sa la DEA fusese competentă, dar prudentă. Sentimentul ei era că era un om inteligent şi patriot, dar care nu avea prea multă pasiune pentru misiunea organizaţiei sale.
„Mă bucur să te văd, Bob", a spus Kennedy, încă în necunoştinţă de cauză cu privire la scopul întâlnirii. Desigur, fusese informată despre arestarea bine mediatizată de la San Ysidro, dar asta se afla foarte mult în afara sferei sale de influenţă. Totuşi, când a intrat micuţul expert în arme biologice al armatei, inima ei s-a scufundat.

Chipul lui Gary Statham nu mai avea nici un pic din căldura sau curiozitatea pe care o avea în mod normal. A rămas tăcut în timp ce dădea mâna cu Kennedy şi Woodman. O clipă mai târziu, era aşezat la masă, uitându-se la ea ca şi cum ar fi deţinut vreun secret.
Când a intrat preşedintele, Kennedy şi-a ales un loc cât mai departe de Christine Barnett. Nu numai din cauza dezgustului personal faţă de femeie, ci şi în speranţa că o oarecare distanţă fizică o va face pe senatoare să se concentreze asupra subiectului în cauză şi nu asupra urii sale faţă de CIA.
„Sunt sigur că sunteţi cu toţii la curent cu recenta captură de droguri de la acel mall din California?", a spus preşedintele.
„Ar fi greu de ratat", a spus Barnett, răspunzând la ceea ce era în mod evident o întrebare retorică. „Ce urmează? Vom găsi trenuri subterane care levitează? Faptul că graniţele noastre..."
„Sunt sigur că aşteptăm cu toţii cu nerăbdare să rezolvi problema drogurilor din America", a spus Alexander, tăindu-i calea. „Robert? Ai putea să ne pui la curent?"
Woodman a dat din cap. „Camionul care a trecut prin acel tunel transporta aproximativ patru sute de kilograme de cocaină în două sute de pachete separate. Ca o chestiune de procedură, selectăm o mostră aleatorie din ele pentru a testa puritatea, contaminarea şi pentru a ne face o idee despre provenienţa lor. Când analiştii noştri au deschis pungile, a fost clar că una dintre ele nu conţinea cocaină sau orice alt narcotic. Având în vedere tot ceea ce s-a întâmplat, am închis-o din nou şi i-am sunat pe oamenii lui Gary."
Preşedintele şi-a îndreptat atenţia către colonelul de armată, care a preluat imediat povestea.
„Conţinea antrax", a spus el simplu.
„Câte pagube ar fi putut face?", a întrebat preşedintele.
„Asta depinde de modul în care a fost desfăşurat. Ca să fie clar, nu există nicio modalitate de a face din asta un fel de armă de distrugere în masă. Nu poate, de exemplu, să fie pusă într-un avion de vânătoare şi să zboare deasupra New York-ului. Şi cu toată publicitatea, îmi imaginez că oricine ar deschide un plic plin de praf suspect ar lua legătura cu autorităţile destul de repede. Acestea fiind spuse, Gabriel Bertrand ştie ce face. Este o substanţă fin măcinată, de calitate militară. Evident, ar putea fi pusă în mâncare sau în băuturi, dar un scenariu mult mai rău ar fi ca cineva care ştie ce face să o introducă în sistemul de ventilaţie al unei clădiri. Nu ţi-ai da seama până când oamenii nu ar începe să aibă simptome şi atunci ar fi prea târziu pentru mulţi dintre ei."
„Despre câte victime este vorba în cazul cantităţii găsite?"
„Natura acestui agent patogen este că cea mai mare parte va fi irosită. În cel mai rău caz absolut, aţi fi putut vedea până la câteva sute de persoane infectate, cu rate de victime probabil în jur de cincizeci la sută."
„O să presupunem că acel pachet este tot ce există?" a intervenit Barnett. „Faptul că DEA s-a împiedicat de acesta nu înseamnă că nu mai sunt alte o sută care au reuşit să treacă." Ea a arătat spre o gură de aerisire de lângă tavan. „Ar putea să iasă pe acolo chiar acum".
„Nu prea cred", a răspuns Statham. „Bazându-ne pe echipamentul pe care l-am văzut în videoclipurile ISIS, acesta este cam tot ceea ce ar fi putut produce în timpul pe care l-au avut la dispoziţie."
„Şi dacă au echipamente care nu au apărut în videoclipuri?"
„Puţin probabil", a spus Kennedy. „Halabi urmăreşte un impact emoţional maxim. El ştie că punctul forte al antraxului ca armă nu este capacitatea sa de a genera un număr mare de cadavre. Este capacitatea sa de a genera frică. Să-şi arate capacitatea de a folosi arme biologice este în multe feluri mai important decât atacul în sine."
Barnett a râs. „Asta ar trebui să le spun eu alegătorilor mei?"
„Domnule senator", a avertizat preşedintele, dar Barnett l-a ignorat.
„Presupunem cel puţin că Halabi face un alt lot? Şi că nu ne putem baza pe NASA să ni-l găsească din nou?"
„Aşa este", a recunoscut Statham.
„Atunci ce facem în privinţa asta?", a spus preşedintele. „Irene?"
„Din moment ce nu poate merge pe numere mari, cred că ne putem baza pe faptul că Halabi se va concentra pe ţinte de mare valoare. Politicieni şi lideri de afaceri concentraţi în tehnologie şi apărare.

Poate chiar şi celebrităţi. Printre altele, am vorbit deja cu potenţialele ţinte despre securizarea sistemelor de ventilaţie din clădirile lor. Am încercat, de asemenea, să îi determinăm pe liderii noştri politici să îşi randomizeze obiceiurile, în special unde mănâncă şi fac cumpărături. Ne vom întoarce şi le vom face din nou cunoscut importanţa..."
„Deci, vom face public acest lucru?" a întrerupt Barnett.
„Aş recomanda cu tărie să nu o facem", a răspuns Robert Woodman. „Pe baza a ceea ce spun informatorii noştri, discuţiile la sud de graniţă se referă la pierderea mall-ului, nu la cocaină. Cam la asta ne-am aştepta cu o arestare de douăsprezece milioane de dolari ca aceasta. Lipsa de îngrijorare cu privire la conţinutul acelui camion sugerează că fie traficanţii nu sunt conştienţi că antraxul se afla în transportul lor, fie presupun că nu îl vom găsi."
„Încerci să-mi spui că traficanţii de droguri nu ştiu ce transportă?" a spus Barnett cu incredulitate.
„De fapt, este perfect logic", a răspuns Kennedy. „Nu există profit în terorism, iar ei riscă să atragă asupra lor o cantitate enormă de căldură. Un scenariu probabil este că una dintre operaţiunile de droguri ale lui Halabi din Orientul Mijlociu s-a asociat cu un cartel mexican şi a strecurat antraxul în acel transport."
Woodman a dat din cap în semn de acord. „Încercăm să dăm de urma proprietarilor acelui mall, dar, după cum vă puteţi imagina, este o reţea de corporaţii fantomă şi parteneriate străine. Bazându-ne pe ambiţia tuturor, credem că a fost un proiect comun între mai multe organizaţii de traficanţi. Le-am mai văzut împărţindu-şi astfel riscurile în proiecte mari. De asemenea, îi avem în custodie pe cei doi bărbaţi care conduceau duba. Îi interogăm şi sperăm să ne dăm seama pentru ce cartel lucrează. În concluzie, dacă facem public cazul cu antraxul, toţi cei din lanţul de aprovizionare se vor împrăştia. Şansele noastre de a urmări acest pachet până la sursă vor fi zero înainte ca prima emisiune de ştiri să-şi termine reportajul."
„Interogatoriul tău are rezultate?" a spus Barnett.
„Nu încă. Aceştia sunt oameni duri, domnule senator. Iar consecinţele ca ei să vorbească cu autorităţile sunt mari. Dar continuăm să lucrăm cu ei".
„Mă simt deja mai în siguranţă", a spus Barnett cu sarcasm.
„Dacă ai vreo idee cu privire la un curs de acţiune, Christine, mi-ar plăcea să o aud", a spus Alexander.
De obicei, acest tip de întrebări aveau puterea de a o face să tacă pentru o vreme. Barnett era un prodigiu în a dărâma eforturile altora, dar propunerile ei politice tindeau să fie fumigene – concepute mai mult pentru a umfla baza ei decât pentru a rezolva de fapt problemele complexe cu care se confruntă America. De data aceasta, însă, nu a fost atât de uşor de redus la tăcere.
„Ieşiţi naibii din Orientul Mijlociu. Acesta este gândul meu. Cheltuim cea mai bună parte a unui trilion de dolari pe an pe o armată care nu poate câştiga războaie împotriva insurgenţilor şi care nu va lupta cu ţări cu arme nucleare – practic cu toţi cei cu care am vrea să luptăm. Dosarul este clar. Vietnam. Irak. Afganistan. Nu câştigăm nimic. Doar lovim un cuib de viespi şi apoi ne prefacem că suntem surprinşi când suntem înţepaţi."
„Cred că este o viziune naivă", a răspuns Kennedy.
Ochii senatorului s-au îngustat la insultă, dar lui Kennedy nu i-a păsat. În cazul foarte probabil în care Barnett ar fi devenit preşedinte, primul ei ordin de zi ar fi fost să pună pe cineva loial ei la conducerea CIA. Şi, mai mult decât atât, aproape cu siguranţă ar încerca să facă un exemplu din Kennedy, legând-o în ani de investigaţii false în Senat. În acest moment, Kennedy nu prea avea ce să facă sau să spună care să-i întunece viitorul.
„Scopul final al lui Sayid Halabi nu este să folosească antraxul pentru a ucide câteva sute – sau chiar câteva mii – de americani", a continuat Kennedy. „Şi, deşi sunt de acord că ne vrea afară din Orientul Mijlociu, nu este pentru a putea crea acolo un paradis islamic paşnic. Nu, el are nevoie de un refugiu pentru a-şi construi capacitatea de a face război împotriva Occidentului. Am învăţat această lecţie în Siria, unde am lăsat un vid pe care ISIS l-a exploatat, şi tocmai am învăţat-o din nou în Yemen. Nu vă lăsaţi păcălit, dle senator. Halabi va oferi soluţii uşoare, seducătoare şi victorii politice pe termen scurt. Dar nu se va opri până când nu va fi distrus sau până când nu vom fi distruşi noi. Şi într-o lume a tehnologiei frenetice şi a diviziunii politice, s-ar putea să fim noi."

CAPITOLUL 22

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
O ultimă împingere şi filtrul masiv s-a fixat în sfârşit la locul lui. Rapp a făcut un pas înapoi, ştergându-şi sudoarea de pe frunte şi examinându-şi lucrarea. Potrivit lui Gary Statham, modernizarea ar fi filtrat majoritatea agenţilor biologici, completând sistemul existent conceput pentru a combate atacurile cu gaz. Inconvenientul – şi întotdeauna părea să existe unul – era că motoarele din sistemul său de ventilaţie nu vor mai fi suficient de puternice. Pe baza specificaţiilor producătorului, acestea s-ar fi ars după mai puţin de patruzeci şi opt de ore sub sarcina suplimentară. Aşa că ar fi trebuit să fie înlocuite şi ele.
Rapp îşi aruncă şurubelniţa pe o cârpă unsuroasă şi se aşeză pe o cutie de muniţie. Camera de siguranţă ascunsă în pivniţa lui era cam de mărimea unui singur compartiment de garaj. Construită în întregime din beton armat şi oţel, includea două baterii uriaşe pentru stocarea energiei de la panourile solare de pe acoperiş, apă filtrată extrasă dintr-un puţ aflat sub clădire, paturi suprapuse şi o baie completă. Galbenul vesel de pe pereţi era un cadou de la designerul de interior pe care îl angajase să se ocupe de detaliile casei. Ea spusese ceva de genul „dacă lupii sunt la poartă, un pic de hygge va fi de mare ajutor”. Ce însemna asta, habar nu avea.
Bazându-se pe teoria „doi înseamnă unu şi unul nu înseamnă niciunul”, făcuse ca spaţiul să fie ridicol de supradimensionat. La vremea respectivă, se gândise că cel mai periculos lucru cu care ar fi trebuit să se confrunte era un atac coordonat de către o celulă teroristă bine antrenată şi bine înarmată. În acest scenariu, tot ce avea nevoie cu adevărat era o rezistenţă solidă la explozie, câteva arme şi aer respirabil. Mâncarea, băile şi apa din fântână erau complet exagerate într-un cartier în care o grămadă de arabi care trăgeau cu rachete ar fi fost rezolvate destul de repede.
Acum, însă, totul părea ridicol de inadecvat. În acest moment, cel mai bun scenariu pentru el era că Sayid Halabi a folosit ca armă antraxul şi că Rapp era numărul unu pe lista lui de victime. Cel mai rău caz era...
...ce? Sayid Halabi era un terorist de rahat, dar ar fi o greşeală să negăm că era unul strălucit şi ambiţios. Aşadar, acum Rapp avea biofiltrele la locul lor, iar spaţiul deja restrâns devenise claustrofob de cutii de provizii stivuite până în tavan. Cu toate acestea, avea doar cât să-i hrănească pe cei trei timp de cinci luni, iar obiectivul său era de şase. Cam atât despre duş. Şi s-ar putea să fie nevoit să renunţe la minigun. Nu era cea mai mobilă sau practică armă din arsenalul său şi ocupa mult spaţiu. Acestea fiind spuse, existau unele probleme care nu puteau fi rezolvate decât cu şase mii de gloanţe pe minut.
A auzit paşi deasupra şi a întins mâna după o bere în timp ce Claudia cobora scara.
„Ai venit să mă ajuți?”
„Nu cred că sunt calificată”, a spus ea. „Dar cunosc un psihiatru foarte bun care este.”
„Amuzant.”
„Toate rapoartele rezonabile pe care le-am văzut spun că antraxul nu este o ameninţare la scară largă, Mitch. Sunt de acord că va încerca să te vizeze pe tine dacă poate, dar se pare că te pregăteşti pentru apocalipsă aici jos.”
Rapp trase o gură din berea lui. „Nu am încredere în el. Antraxul este uşor de produs. Putea să angajeze un student în anul trei la biologie pentru a-l produce. Dar nu a făcut-o. L-a luat pe Gabriel Bertrand. Instinctul meu îmi spune că e mai mult decât antraxul.”
„Ce?”
„Nu ştiu. Dar ceea ce ştiu este că Statele Unite nu sunt pregătite. Dacă Halabi a găsit o modalitate de a ne lovi cu ceva mare – ceva biologic – care va fi reacţia noastră? Politicienii vor fugi pe dealuri şi se vor arăta cu degetul unii pe alţii. Iar poporul american...” Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „Ei leşină dacă cineva foloseşte un limbaj insensibil în prezenţa lor şi jumătate dintre ei nu ar putea urca nişte scări nici dacă le-ai pune un pistol la tâmplă. Ce se va întâmpla dacă adevăratul rahat loveşte ventilatorul? Ce vor face dacă se vor confrunta cu ceva ce nu poate fi rezolvat printr-o petiţie pe Facebook?”.
„Atunci ce facem aici, Mitch? Am o casă în Africa de Sud despre care nu ştie nimeni. Hai să mergem acolo. Să ne facem o viaţă şi să nu ne mai întoarcem niciodată.”
„Despre ce vorbeşti?”

În ochii ei se citea o sclipire de simpatie, care se apropia de milă. Ca şi cum ar fi vorbit cu un copil care şi-a pierdut jucăria preferată.
„Ţara pe care o iubeşti a dispărut, Mitch. Christine Barnett va fi următorul preşedinte şi ea urăşte CIA. Te urăşte pe tine."
El a deschis gura să răspundă, dar ea a continuat să vorbească. „Uită-te la tine însuţi. Nu mai ai douăzeci şi cinci de ani. Ai fost înjunghiat, împuşcat, ai sărit în aer. Şi nimănui nu-i pasă. Tot ce ai făcut tu, tot ce a făcut Irene. Barnett vede succesul tău şi loialitatea oamenilor faţă de tine ca pe o ameninţare. Te va târî în faţa audierilor din Congres şi îţi va răstălmăci cuvintele şi acţiunile. Politicienii care nu au sacrificat nimic pentru America îţi vor pune la îndoială patriotismul. Adepţii lor vor posta minciuni despre tine pe internet, iar ruşii le vor amplifica. Apoi, mass-media va simţi mirosul audienţei şi se va alătura. Vă vor numi pe tine şi pe Irene trădători şi laşi şi vor cere să fiţi urmăriţi penal." Ea a fluturat o mână în jurul camerei. „Cum te va proteja buncărul tău fantezist de asta? Halabi nu are nevoie să te ucidă pe tine sau pe altcineva. El trebuie doar să continue să alimenteze flăcările care au luat amploare aici. Atunci vă veţi distruge singuri".
„A fost un discurs pe cinste", a spus Rapp când în sfârşit a tăcut. „Te antrenezi de mult timp?"
Ea i-a ignorat gluma şi s-a lăsat pe o cutie de fasole pinto uscată. „Aceasta este o bătălie pe care nu ştii cum să o câştigi, Mitch. Pentru prima dată în viaţa ta, este timpul să te retragi. Să mergem atât de departe încât să fii uitat. Ai câştigat asta."
„Ascultă ce-mi ceri, Claudia. Vrei să mă las alungat din propria mea ţară de un politician şi un terorist."
„S-a terminat!", a spus ea, volumul vocii ei crescând în spaţiul mic. „Nu numai că ţi s-a spus să te retragi, dar sunt gărzi parcate în cartierul nostru care o impun! Şi Irene este următoarea. După ea, vor urma toţi ceilalţi. Toţi cei care nu se vor pleca şi nu vor săruta inelul lui Christine Barnett."
„Ce vrei să spun, Claudia? Că te-ai ataşat de cine nu trebuie? Ţi-am spus asta din prima zi."
„Să nu îndrăzneşti să încerci să ieşi pe calea uşoară din această conversaţie."
„Şi apoi ce? Spune-mi ce vrei să auzi."
„Vreau să aud despre viitorul nostru, Mitch. Vreau să aud despre calea de urmat pe care tu o vezi, dar pe care eu nu o văd. Unde vom fi peste un an? Aici? Baricadaţi în această cameră? Stând cu Irene într-o audiere în Senat? Întâlnindu-ne cu echipa de avocaţi care încearcă să te ţină departe de închisoare?"
I-a sunat telefonul şi s-a uitat la el. Numărul era imediat recognoscibil, dar nu unul la care s-ar fi aşteptat să îl vadă. Linia criptată a preşedintelui Alexander.
„Nici să nu te gândeşti să ridici aia în timp ce luptăm."
Ar fi fost surprinsă să afle că nu i-a trecut niciodată prin minte. Deşi Claudia putea fi o pacoste monumentală, era una dintre puţinele persoane din lume cărora chiar le păsa de el. Nu era acolo pentru a se bucura de notorietatea lui, pentru protecţie sau pentru a-l folosi ca pe o armă. Ea era doar... acolo.
„Am putea avea o viaţă, Mitch. Dacă te plictiseşti, poţi să faci nişte treburi cu Scott. Ai putea în sfârşit să-ţi lucrezi genunchiul. Să te vindeci. Poate să faci din nou un triatlon." S-a aplecat în faţă şi l-a privit intens. „Admir tot ce ai făcut. Eşti cel mai bun în ceea ce faci. Poate cel mai bun care a trăit vreodată. Dar trebuie să existe un sfârşit într-o zi. Iar acea zi pare să fi venit."
A sunat un ton de apel, dar de data asta nu era telefonul lui. A aruncat o privire spre un banc de monitoare de securitate şi l-a văzut pe unul dintre agenţii FBI însărcinaţi cu supravegherea sa. Stătea la poarta din faţă, apăsând în mod repetat butonul de apelare. După aproximativ treizeci de secunde, a devenit clar că nu avea de gând să renunţe.
Rapp s-a ridicat şi a deschis interfonul. „Ce?"
Expresia bărbatului a devenit puţin ruşinoasă. „Preşedintele vă roagă să răspundeţi la apelul său, domnule."
Apoi s-a urcat în SUV-ul său şi a plecat. Dar nu s-a întors la postul său obişnuit de la marginea drumului. În schimb, el şi colegii săi au dispărut în josul dealului.
Mobilul lui Rapp a început să sune din nou şi de data aceasta a răspuns. De obicei, Claudia părăsea camera când Irene sau preşedintele sunau, dar de data aceasta a rămas pe loc.
„Da."

În mod normal, salutul său ar fi fost unul mai respectuos faţă de birou, dar în acea zi anume nu a putut să-l conjure.
„Irene v-a pus la curent cu ultimele evoluţii?”. a întrebat Alexander.
„De ce ar fi făcut-o? Eu am ieşit şi tu ai detaşat gărzi ca să te asiguri că rămân aşa.”
Alexander a ignorat comentariul. „DEA a găsit un transport de antrax amestecat cu drogurile pe care le-au confiscat la acel mall din San Ysidro.”
„Bună treabă. Transmite-i lui Bob Woodman complimentele mele”, a spus Rapp, trecându-şi degetul mare deasupra butonului de deconectare.
„E doar un noroc chior că am interceptat-o”, se grăbi să spună Alexander. „NASA a dat peste ea din întâmplare. Şi e şi mai norocos că una dintre mostrele luate la întâmplare provenea din pachetul care conţinea antrax.”
Simţea cum ochii Claudiei îl străpungeau. „Este foarte interesant, domnule, dar, cu tot respectul, ce mă interesează pe mine?”.
„Nu vom face totul public”, a spus preşedintele, în mod clar hotărât să tragă de timp din anumite motive. „Speranţa este că vom putea urmări drogurile până la traficanţii pe care îi foloseşte Halabi.”
„Succes”, a spus Rapp, dar din nou Alexander a vorbit înainte ca el să poată deconecta apelul.
„Înţelegi poziţia mea, nu-i aşa, Mitch? Cu câteva zile în urmă, antraxul lui Halabi nu era altceva decât o grămadă de videoclipuri de propagandă pe internet. Pe de altă parte, eu o văd pe Christine Barnett ca pe un pericol clar şi prezent pentru ţară. Acum situaţia s-a schimbat. Am fost atacaţi cu o armă biologică şi nu va fi ultima. Toate celelalte consideraţii – inclusiv să fac ceva care ar putea să o ajute, fără să vrea, pe Barnett să ajungă la Casa Albă – sunt secundare. Şi acesta este genul de teren de joc pe care lucrezi cel mai bine.”
„Aşa este? Anul viitor vei juca golf şi vei semna un contract de milioane de dolari pentru o carte. Irene şi cu mine vom fugi de cinci anchete diferite ale Senatului.”
„Poate. Dar tu nu vei întoarce spatele ţării tale. Şi nici eu.”
Înainte ca el să poată răspunde, Claudia a făcut-o pentru el. Ţipătul ei strident aproape că i-a zdrobit timpanele în micul buncăr.
„Nu-ţi vrea slujba ta nenorocită!”
Atât el, cât şi preşedintele au căzut într-o tăcere uluită în timp ce ea a urcat scara şi a dispărut prin trapă.
Alexander a fost primul care a vorbit. „Este adevărat?”
Rapp s-a aşezat la loc. În multe privinţe, tot ceea ce îi spusese Claudia în acea zi avea dreptate. America se sfâșia singură cu ură şi furie care nu aveau nicio bază în realitate. Christine Barnett avea să fie următorul preşedinte al Statelor Unite şi avea să iasă la atac împotriva lui Rapp, a lui Kennedy şi a tuturor celor pe care nu-i putea controla. Ceea ce Claudia nu putea vedea, însă, era că nucleul Americii rămăsese neschimbat. Statele Unite erau o ţară a extremelor. Avea stări de spirit. Faze. Ere. Dar, în cele din urmă, întotdeauna îşi revenea şi îşi amintea ce a fost.
„Mitch? Eşti încă acolo?”
„Da, sunt aici. Dar am o întrebare.”
„Pune-o.”
„Cât valorează pentru tine?”
„Ce vrei să spui?”
„Am avut o conversaţie exact ca aceasta cu ceva timp în urmă. Mi-ai spus clar că e vorba de mine, nu de tine. Nu am chef să mai joc din nou acel joc.”
„Presupun că ai pretenţii?”
„Presupui corect. Vreau o graţiere.”
„Nu ai făcut nimic încă.”
„Atunci începeţi cu „îl graţiez pe Mitch Rapp” şi terminaţi cu semnătura dumneavoastră. Mijlocul poate fi gol. Şi probabil că ar trebui să laşi destul spaţiu.”
Când Alexander a vorbit din nou, vocea îi devenise puţin rece. „Altceva? „
„O scrisoare în care să se spună că aţi fost ţinut la curent cu toate acţiunile mele şi că le-aţi aprobat pe toate.”

„Chiar ai de gând să faci asta?”
„Ce?”
„Să mă ţii la curent.”
„Nu.”
„Atunci cum pot semna astfel de documente?”
„Asta, domnule, nu este problema mea.”

CAPITOLUL 23

SUDUL CALIFORNIEI
SUA

SUPRAFEŢA de pământ a drumului era plină de gropi în aşa fel încât Rapp abia reuşea să ducă SUV-ul la patruzeci de mile pe oră. În est, soarele care răsărea ilumina munţii şi crea o strălucire orbitoare pe parbrizul său. Deşertul din această parte a Californiei nu arăta cu mult diferit de cel din Yemen, dincolo de adăugarea câtorva cactuşi şi copaci Joshua împrăştiaţi.
După alte zece minute şi două traversări de râuri uscate, o clădire a început să se desprindă din strălucirea căldurii la nord. Nu existau fotografii, dar era cam aşa cum o descrisese Claudia – o structură dărăpănată din lemn şi piatră care servise în diverse scopuri de-a lungul istoriei sale de şaizeci de ani: depozit pentru serviciul forestier, barăci pentru echipele de constructori şi un loc de detenţie temporară pentru imigranţii ilegali capturaţi. Acum, unora dintre ferestre le lipseau geamurile, o parte din acoperiş se înclina, iar gardul din sârmă de lanţ care o înconjura era brăzdat de rugină.
Cei doi traficanţi mexicani prinşi la mall-ul din San Ysidro erau reţinuţi acolo, dar nu mai puteau fi ţinuţi la secret pentru mult timp. Cartelurile aveau ochi şi urechi peste tot, iar acest lucru li s-ar fi înregistrat deja ca fiind neobişnuit. Câteva zile în plus ar fi depăşit sfera neobişnuitului şi ar fi trecut în teritoriul suspicios.
La vreo douăzeci de metri de gard se afla un zid parţial prăbuşit, iar el a tras la umbra pe care o oferea. Claudia nu sunase încă, aşa că a luat o pungă de hârtie unsuroasă de pe scaunul pasagerului şi a coborât, sărind pe capota vehiculului şi sprijinindu-se de parbriz.
Coca-Cola pe care a extras-o din pungă era cam caldă, dar burrito-ul nu era rău. A privit soarele urcând pe un cer fără nori în timp ce mesteca, întorcându-şi în cele din urmă atenţia spre clădire când un bărbat de vreo 30 de ani a apărut şi s-a apropiat de gard. S-au uitat unul la celălalt pentru o clipă, apoi Rapp s-a întors la micul dejun.
Conform informaţiilor care îi fuseseră furnizate, numele bărbatului era Holden Flores. Era un recrut relativ nou în cadrul DEA, era bine văzut şi poseda un cazier impecabil. El fusese cel care îi capturase pe cei doi bărbaţi reţinuţi în acea clădire şi, pentru prima lui misiune la bătaie, fusese o performanţă solidă.
Un punct minuscul a devenit vizibil pe cer, la sud, iar Rapp şi-a umbrit ochii pentru a-l privi apropiindu-se. Avionul radiocomandat a stabilit un curs direct spre el, în cele din urmă făcând un cerc la o altitudine suficient de joasă pentru a-şi arăta anvergura de doi metri, vopseaua ceruleană şi echipamentul video. Aparent, cartelurile începuseră să folosească aceste lucruri pentru a supraveghea forţele de ordine americane.
Până când şi-a terminat burrito-ul, un alt bărbat a apărut la gard. Thomas Braman se ocupa de această operaţiune şi reputaţia sa era mai amestecată decât cea a tânărului la care lătra acum. Nu complet inutil, dar unul dintre acei nemernici aroganţi ai guvernului care se bucurau să arunce cu orice fărâmă de greutate pe care o aveau. Aceasta era exact genul de situaţie care ar fi înnebunit un om ca Braman. Nu i se spusese nimic despre antrax, habar n-avea de ce tocmai îşi petrecuse cea mai mare parte a unei săptămâni trăind într-o clădire de întreţinere abandonată şi era complet în beznă în ceea ce priveşte identitatea bărbatului care zăcea pe SUV-ul din faţa porţii sale.
Aparent, sunase deja de nouă ori la sediul central pentru a cere informaţii şi în prezent suna de încă zece ori. Rapp îl privi cum îl înfigea pe Flores în piept în timp ce aştepta ca linia să se conecteze. O clipă mai târziu, se plimba prin incinta prăfuită, arătând în direcţia lui Rapp în timp ce vorbea urgent la telefon.

Rapp s-a întors să privească drona, urmărind-o leneș timp de câteva minute înainte ca propriul telefon să sune. Numărul care a apărut era un șir de zerouri care se termina cu cifra patru, indicând un apel criptat de la Claudia.
„Da.”
„Le am.”
„Și?”
„O grațiere în alb și o scrisoare în care se spune că președintele este la curent și a aprobat toate acțiunile tale. Ambele cu semnături originale.”
„Vreo portiță de scăpare?”
„Erau prea complicate pentru engleza mea, dar Scott le-a citit...”. S-a oprit o clipă pentru a-și aminti cuvintele lui exacte. „A spus că ai putea „trece cu mașina pe lângă un grup de călugărițe și să mergi pe jos”. Nu sunt sigură ce înseamnă asta mai exact, dar am dedus că este ceea ce ai vrut.”
Rapp a dat din cap. „Și le-a luat acum?”.
„Da.”
Coleman avea de gând să pună cardurile prezidențiale de ieșire din închisoare ale lui Rapp într-o cutie de valori etanșă, care urma să fie apoi îngropată undeva de-a lungul sistemului de trasee îndepărtate pe care îl parcurgeau. Alexander era un om destul de decent pentru un politician, dar nu era greu de crezut că s-ar putea să se răzgândească și să vrea acele documente înapoi.
„Și tu ești pregătit din partea ta?”. spuse Rapp.
„Da”, a spus ea cu reticență.
„Atunci hai să o facem.”
A închis și a alunecat de pe capotă, îndreptându-se cu pași mari spre poartă. Flores doar a privit, iar Braman și-a întrerupt apelul, deplasându-se la câțiva metri de veriga de lanț.
„Cum te cheamă?”
„Mitch.”
„Ai un act de identitate?”
„Nu.”
Ăsta era doar un dans de rahat și toată lumea știa asta. Lui Braman i se spusese că va veni cineva cu descrierea lui Rapp și că, odată ajuns, era operațiunea lui. Dar omul de la DEA nu avea de gând să cedeze autoritatea fără măcar o dovadă de sfidare.
Rapp a arătat spre lanțul din jurul porții și Flores a descuiat-o, lăsându-l să treacă.
„E ceva ce ar trebui să știu?” a spus Rapp în timp ce se îndrepta spre clădire, cu Braman grăbindu-se să îl ajungă din urmă.
„Sunt soldați tipici ai cartelului. Suntem în proces de interogare, dar nu vorbesc. Își cunosc drepturile. Și știu că, dacă îi ținem aici mult timp fără să-i acuzăm, avocații lor ne vor mânca la prânz.”
Au intrat în clădire și Rapp s-a uitat în jurul camerei în care se afla. Resturile fuseseră împinse într-o parte, iar podeaua fusese măturată în măsura posibilităților. În dreapta se afla o încăpere mai mică, în care erau stivuite unelte ruginite și, în mod incongruent, cocaină în valoare de milioane de dolari.
„Sunt acolo jos?” a spus Rapp, arătând spre un coridor îngust.
„Da. Dar nu știu ce ai de gând să faci cu această informație. Ți-am spus, i-am interogat non-stop de când am ajuns aici, iar mâine avem ordin să îi introducem pe ei și produsul lor în sistem. Nu știu de unde naiba ai venit și, sincer, nici nu-mi pasă. Dar îți garantez că nu ai avut niciodată de-a face cu psihopați ca aceștia. Sunt genul de oameni care aruncă saci cu capete umane în cluburi de noapte. Și știu exact ce li se va întâmpla dacă ne spun un cuvânt. Așa că vă pierdeți timpul. Și mai rău, îl irosiți pe al meu.”
Rapp a dat din cap și a pornit pe hol, împingând o ușă metalică din spate. Camera de dincolo avea probabil șase metri pătrați, mobilată cu un singur scaun și luminată de soarele care se filtra prin găurile din acoperiș.
Cei doi bărbați încătușați de o țeavă de deasupra capului erau cam ceea ce se așteptase. Musculoși, de douăzeci și ceva de ani sau treizeci și ceva de ani, cu tatuaje vizibile prin cămășile îmbibate de sudoare. Le lipseau pantofii și aveau câteva zgârieturi minore, probabil de la capturarea lor și nu de la interogatoriu.

Cel mai tânăr dintre cei doi avea ochii duri, dar cel mai în vârstă avea ochi nebuni. S-a năpustit fără rost în direcţia lui Rapp, înainte de a fi oprit de cătuşe. Mişcarea a fost suficient de violentă pentru a-i deschide o tăietură la încheietura mâinii drepte, iar sângele a început să alunece pe antebraţul umed.
„Carne proaspătă!", a strigat el într-o engleză puternic accentuată. „Încă o păsărică de la DEA? Ai o femeie acasă? I-ar plăcea un bărbat adevărat? Ce zici de o fiică? Știi că-mi plac tinere. Le fac să se simtă bine înainte de a le tăia gâtul. Ştim cine eşti, băiete. Te urmărim. Întotdeauna suntem cu ochii pe tine."
„Taci naibii din gură!" a strigat Braman, încercând să preia controlul situaţiei.
„Familia ta e pe primul loc", a spus bărbatul, fixându-l cu privirea pe el. „Crezi că nu ştim unde locuiesc?".
Omul de la DEA nu a putut ascunde că era puţin neliniştit de cuvintele bărbatului. Şi, în realitate, avea tot dreptul să fie. Folosirea de către cartel a dronelor, a hackerilor şi a informatorilor foarte bine plătiţi făcea destul de credibil faptul că ei chiar ştiau unde locuia familia lui. Până în prezent, nu acţionaseră prea mult pe baza acestui tip de informaţii pe partea americană a graniţei, dar era doar o chestiune de timp.
În timp ce diatriba traficantului de droguri aluneca într-o spaniolă neinteligibilă, Rapp s-a întors spre compatriotul său. Expresia resemnată a bărbatului mai tânăr sugera că se gândea că viitorul său era destul de bine stabilit: Să-şi ţină gura. Să meargă la închisoare pentru câţiva ani sub protecţia unor bande sponsorizate de carteluri. Să zacă, să ridice nişte greutăţi, să mănânce trei pătrăţele pe zi, iar în cele din urmă să iasă şi să se întoarcă la muncă.
Totuşi, când a ajuns în cele din urmă să se întâlnească cu privirea lui Rapp, acesta a părut să recunoască faptul că situaţia lui se schimbase. Nu era încă sigur cum, dar părea îngrijorat. Poate că nu avea să fie o zi atât de lungă pe cât se aşteptase Rapp.
„Dă-mi drumul", a spus nebunul, trecând din nou la engleză şi concentrându-se din nou asupra lui Rapp. „Aţi putea spune amândoi că am evadat. Atunci prietenii mei nu vor trebui să vă viziteze familiile."
Rapp s-a gândit o clipă la ofertă şi apoi s-a retras înapoi pe uşă. Flores a sărit în picioare când a intrat în camera exterioară, dar Rapp s-a îndreptat direct spre zona de depozitare. A trebuit să se caţere peste coceni şi câteva lopeţi, dar a reuşit să recupereze un tăietor de şuruburi mare pe care îl observase mai devreme.
Când s-a întors în sala de interogatoriu, Braman s-a uitat la el ca la un nebun. „Ce fel de idioţi mă trimite Washingtonul? Dacă ţi-e prea frică de tipul ăsta ca să fii aici, atunci întoarce-te acasă, în suburbii."
Faţa omului din cartel s-a frânt într-un zâmbet îngâmfat când Rapp a ridicat cleştele tăietor de şuruburi spre cătuşele lui.
„Opreşte-te!" a spus Braman, întinzând mâna spre arma sa laterală.
Rapp a deschis tăişul, dar în ultima secundă l-a deviat spre încheietura bărbatului. Erau probabil prea vechi şi prea tocite pentru a tăia oţelul cătuşelor, dar nu le-a fost greu să smulgă o mână.
Bărbatul a ţipat şi a căzut în genunchi în timp ce Braman îşi scotea pistolul. Problema era că bărbatul de la DEA nu ştia sigur spre cine să-l îndrepte, iar ezitarea lui i-a dat timp lui Rapp să înfigă în armă foarfecele de tăiat şuruburi însângerate. Aceasta a zburat prin încăpere în timp ce Rapp şi-a trântit piciorul în pieptul lui Braman, trimiţându-l să se prăbuşească înapoi prin uşă.
Omul de la DEA a rămas întins pe podea, privind cu ochii mari, în timp ce Rapp trântea uşa. După cum se anticipase, nu exista nicio modalitate de a o încuia din interior, aşa că a scos din buzunar un opritor de uşă din cauciuc şi l-a înfipt sub spaţiul de jos.
Când Rapp s-a întors în cele din urmă, mica încăpere arăta ca un abator. Sângele împroşcase pereţii şi se aduna sub bărbatul care se uita la mâna tăiată.
Apoi se puse în mişcare. Rapp s-a ferit în momentul în care s-a năpustit, lăsându-l să treacă pe lângă el şi să se ciocnească de unul dintre pereţii de beton ai încăperii. Al doilea atac a venit aproape imediat şi a fost însoţit de un ţipăt gemător care nu părea în întregime uman. De data aceasta, Rapp a mers spre stânga, cu aproximativ acelaşi rezultat.
Cineva a început să bată în uşa de oţel din exterior, dar opritorul special conceput pentru uşă nu s-a mişcat. Atacurile omului din cartel au continuat încă un minut sau cam aşa ceva, devenind mai lente şi mai stângace pe măsură ce pierderea de sânge îşi făcea simţită efectul.

În cele din urmă, nu s-a mai putut ridica. A încercat să se târască în direcţia lui Rapp, dar nu a reuşit decât câţiva metri înainte de a se prăbuşi cu faţa în jos pe podea. Bătăile în uşă s-au oprit cam în acelaşi timp, fără îndoială pentru că Braman vorbea la telefon, încercând cu disperare să ia legătura cu biroul directorului DEA.
Liniştea bruscă a fost surprinzător de plăcută, iar Rapp a şters o parte din sângele de pe singurul scaun din cameră înainte de a se aşeza.
Supravieţuitorul cartelului părea puţin şocat.
„Cum stai cu engleza?" a spus Rapp.
Ochii bărbatului s-au fixat pe colegul său şi pe sângele care curgea din butucul unde fusese mâna lui cu câteva minute înainte. „Este bună."
„În regulă, atunci. Hai să vorbim despre cum va decurge restul după-amiezii. O să muriţi. Nimic nu va schimba asta. Dacă îmi spui tot ce vreau să ştiu, va fi rapid. Dacă nu, o să folosesc cleştele ăla de tăiat şuruburi ca să-ţi scot boaşele. Şi dacă nu-mi spui după asta, lucrurile vor deveni serioase. Ai înţeles?"
„Să nu-i spui nimic!", a bolborosit bărbatul de pe podea.
Rapp şi-a recuperat Glock-ul dintr-un toc ascuns sub cămaşă şi l-a împuşcat în tâmplă.
„Înţelegi?", a repetat el, lăsând arma în poala lui.
Bărbatul a reuşit să dea din cap.
„Bine. Cum te cheamă?"
„Miguel Arenas."
„Era un pachet anume în acel transport de cocaină, Miguel. Era diferit faţă de celelalte. Ce ştii despre el?"
Când Arenas a răspuns, vocea lui a sunat un pic distantă. Exact ceea ce urmărea Rapp. Oamenii care se confruntau cu o moarte sigură aveau tendinţa de a nu se preocupa de obligaţiile lor profesionale sau de problemele angajatorilor lor multimilionari.
„Era un pachet cu marcaje care puteau fi văzute cu lumină neagră. Ni s-a spus să îl separăm şi să îl livrăm unui alt contact."
„Cui?"
„Nu ştiu."
Era, fără îndoială, adevărat. Cartelurile funcţionau foarte asemănător cu CIA – nevoia de a şti era una dintre principalele lor mantre.
„Totuşi, ai o descriere, nu-i aşa? Trebuia să poţi să-l identifici ca să-l întâlneşti."
„1,80 m. Păr şi piele închisă la culoare. Barbă. Nu vorbeşte spaniola." Bărbatul a dat din cap spre prietenul său mort. „De aceea Paco şi cu mine am fost aleşi pentru această misiune. Vorbim bine engleza."
„Unde?"
„În deşert. Coordonatele sunt pe telefoanele noastre."
NSA avea telefoanele, dar nu reuşise încă să le spargă.
„Care este parola de pe telefonul tău?"
„Calvillo386. Toate literele majuscule."
„Când ar trebui să vă întâlniţi?"
„Acum patru zile."
Rapp a înjurat în sinea lui. Nu că ar fi fost surprins, dar spera să aibă noroc. Scopul fusese să-i livreze contactului un pachet de antrax simulat inofensiv şi apoi să-l urmărească în timp ce îl distribuia în reţeaua sa. Şi, dacă nu ar fi fost toată agitaţia de la Washington, ar fi avut timp să reuşească. Acum, însă, era terminat.
„Pentru ce cartel lucrezi?"
„Lacandon."
„Alte ordine?"
„Nu. Doar fac livrarea şi trec înapoi în Mexic."
Rapp şi-a luat pistolul. „Atunci mai am doar o singură întrebare. Cap sau piept?"
Bărbatul se lăsă încovoiat de cătuşele care îl legau de ţeavă. „Capul."

Rapp a ţintit şi a tras un singur glonţ. În mod previzibil, cineva a început să bată din nou în uşă, dar a durat doar câteva secunde.
S-a lăsat pe spate în scaun, contemplându-i pe cei doi bărbaţi morţi. Ca de obicei, opţiunile erau cam inexistente. Ori se băga până la capăt în treaba asta, ori se urca într-un avion spre Africa de Sud cu Claudia şi lăsa lumea să se ducă dracului fără el.
Poate că ea avea dreptate. Poate că era inevitabil. El şi cei ca el reuşiseră să ţină în frâu valul atât de mult timp, dar lumea modernă genera prea multe ameninţări care veneau din prea multe direcţii diferite. În cele din urmă, el sau altcineva avea să dea greş. Chiar conta dacă era acum sau peste un an? Poate că era timpul să apese butonul de resetare a lumii. Să-i facă pe oameni să vadă că există consecinţe pentru acţiunile lor. Să-i facă să-şi amintească ceea ce au avut şi să preţuiască suficient de mult pentru a o proteja.
Pe cine păcălea?
A sunat-o pe Claudia şi, deloc surprinzător, a răspuns la primul apel.
„Eşti bine?", a întrebat ea pe un ton imposibil de citit. Pălăria pe care o purta acum era cea de director de logistică al lui Scott Coleman şi asta însemna că sentimentele ei personale pentru Rapp trebuiau să fie puse temporar deoparte. Cel puţin asta era teoria.
„Da."
„Cum a mers?"
„Am rămas fără noroc la întâlnire. A venit şi a plecat."
„N-ai reuşit să obţii nimic de la contact?"
„Nu ştia nimic. Parola de pe unul dintre telefoane este Calvillo386 cu majuscule. Are coordonatele locului de întâlnire. Merită să verificaţi, dar cred că veţi găsi doar o bucată de deşert pustiu."
„Dar cartelul pentru care lucrează?"
„Lacandon. Ştii ceva despre el?"
„Bineînţeles."
Era de aşteptat. Îşi făcuse contacte extinse în lumea interlopă în perioada în care lucrase cu soţul ei în domeniul contractelor private.
„Nu mă ţineţi în suspans."
„Este operată de Carlos Esparza."
„N-am auzit niciodată de el."
„Cu ani în urmă, când era încă un traficant în plină ascensiune, unul dintre concurenţii săi a încercat să-l angajeze pe soţul meu să se ocupe de el."
„Nu a acceptat slujba?"
„Nu. Chiar şi după standardele cartelului, Esparza este extrem de violent şi instabil. Este, de asemenea, inteligent şi obsedat de securitate. Mă chinuiam să îl localizez, darămite să obţin suficiente informaţii pentru a planifica o lovitură de succes."
„Deci ai decis că riscul şi volumul de muncă nu meritau recompensa?"
„Probabil că am fi ajuns la această concluzie. Dar, după aproximativ o lună de muncă iniţială, Esparza l-a prins pe clientul nostru."
„Şi?"
„Cea mai bună informaţie a noastră era că l-a torturat pe el şi pe familia sa timp de luni de zile, apoi i-a măcinat şi i-a dat de mâncare oamenilor săi."
„Remarcabil."
„El este scenariul nostru de coşmar, Mitch. Unii lideri de cartel ajung unde sunt pentru că sunt atenţi şi metodici. El este opusul. Succesul lui se bazează pe faptul că este imprevizibil şi brutal. Operaţiunile mai mici se tem de el, iar cele mai mari nu cred că merită să intre în război cu el. Şi este lacom până la autodistrugere. Vrea să conducă cel mai mare cartel din lume. Să fie cel mai bogat şi mai puternic om din lume. Pe baza cercetărilor mele despre el, nimic nu va fi niciodată suficient."
„Bine. Dă-mi toate informaţiile actualizate despre el pe care le poţi obţine."
„Mitch... Asta nu va funcţiona. Planul pe care l-ai pus la cale nu e un plan. Este..."
„Dacă ai vreo idee mai bună, te ascult."

„Știi răspunsul meu la asta.”
„Nu voi pleca, Claudia. Dar tu ești liberă să o faci. Oricând vrei.”
„Spui asta atât de des, încât uneori mă întreb dacă asta e ceea ce vrei”, a spus ea cu răceală.
Și-a analizat următoarele cuvinte cu mai multă atenţie decât ar fi crezut, având în vedere situaţia lui actuală. „Nu este ceea ce îmi doresc. Dar înţeleg în ce te târăsc aici. Îţi place să controlezi lucrurile, iar aceasta nu este genul acesta de operaţiune. Dacă se duce naibii, nu vreau să se întoarcă împotriva ta şi nu vreau să te las să crezi că a fost ceva ce ai făcut sau nu ai făcut.”
Ea a tăcut suficient de mult timp încât el a început să se întrebe dacă nu cumva au fost deconectaţi. În cele din urmă, ea a răspuns.
„Nu vreau să fiu implicată. Recunosc asta. Dar nu am de gând să încredinţez viaţa ta altcuiva. Nu există loc de greşeală aici, Mitch. Nimic nu poate merge prost. Nici măcar un singur lucru.”
Și totuși, întotdeauna ceva a mers.
„Cum stai cu partea ta?”, a spus el, schimbând subiectul.
„Am vorbit cu fratele tău. A spus că te poate falimenta şi te poate implica în câte scheme financiare ilegale vrei tu.”
„Vor părea reale?”
„El spune că da, dar m-a rugat să-ţi spun că eşti un idiot, un sinucigaş şi că orice crezi că datorezi Americii, ai plătit deja de o sută de ori.”
„Dar o va face?”
„A spus că se va ocupa personal de toate aranjamentele.”
Rapp a dat din cap. Steven era un geniu financiar care nu mai făcuse nicio greşeală matematică de când avea şapte ani. Şi, ca un bonus, îi plăcea de fratele său mai mare şi ar fi fost dezamăgit să-l vadă transformat în chiftele de hamburger.
„Mitch, tot cred că ar trebui să o implicăm şi pe Irene în asta. Cu puterea şi experienţa ei am putea fi mult mai minuţioşi.”
„Nu. Ne-ar închide în momentul în care ar auzi planul. Şi chiar dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost obligată să îi spună preşedintelui. Cu tot ce se întâmplă la Washington, nu am încredere în el. O să o ţinem în rezervă. Nimic din ceea ce facem nu o va păcăli. Ea va şti ce se întâmplă şi va fi acolo pentru noi dacă vom avea nevoie de ea”.
„Cum rămâne cu Scott şi oamenii lui? Avem nevoie de ele pentru a da drumul la discuţii în moara de zvonuri a operaţiunilor speciale.”
„Nicio problemă. Spuneţi-le tot ce aveţi nevoie.”
Coleman şi băieţii lui erau loiali sută la sută şi niciunul dintre ei nu dădea doi bani pe ce se întâmpla la Washington. I-ar fi împuşcat pe toţi cei din Congres înainte de a-l lăsa să atârne.
„Chiar dacă totul merge bine, Mitch...” Vocea ei s-a şovăit.
„Totul va fi bine. Tot ce trebuie să fac este să fiu convingător.”
Când şi-a revenit, vorbea atât de încet încât abia dacă îi putea desluşi cuvintele. „Nu prea convingător, totuşi, nu-i aşa, Mitch? Nu prea convingător.”

CAPITOLUL 24

COMPLEXUL CAPITOLIULUI
WASHINGTON, D.C.
SUA
„DACĂ n-aş şti mai bine, aş crede că există un zeu”, a spus senatorul Christine Barnett.
Directorul ei de campanie a privit-o cu o încruntare adâncă.
„Ce?”, a spus ea.
„V-am mai avertizat în legătură cu asta, doamnă senator. . . . Dacă vreodată veţi aluneca şi cineva vă înregistrează...”
„Nu ar conta”.
„Nu sunteţi antiglonţ.”

„Scoate-ţi capul din fund, Kevin. Te-am angajat pentru cinismul tău şi acum îl găseşti pe Iisus pe mine?”
„Nu-l găsesc pe Iisus. Dar sunt oameni care l-au găsit. Şi tu ai nevoie de voturile lor.”
A zâmbit şi a început să se plimbe din nou prin birou. „Ai treizeci şi cinci de ani şi trăieşti deja în trecut. Poporul american nu dă doi bani pe Dumnezeu. Nu le pasă de mediu, de deficit sau de sistemul de sănătate. Şi nu ar putea găsi Irakul sau Yemenul pe o hartă”.
„De ce le pasă?” a spus Gray cu răceală.
„Ar trebui să mă îngrijoreze faptul că trebuie să-ţi spun?”.
„Oricând crezi că poţi găsi pe cineva mai bun, voi fi fericit să mă retrag.”
Barnett era mereu în căutare, dar adevărul era că nu exista nimeni nici măcar pe aproape. Nu era sigură dacă asta vorbea despre strălucirea lui Gray sau despre faptul că toţi ceilalţi de acolo erau nişte idioţi care salivau, dar în acest moment nu mai conta.
„Ceea ce vor – ceea ce însetează – este să le facă rău oamenilor pe care îi urăsc. Ei nu vor un politician care să trăncănească despre şomaj. Ei vor un general. Vor să urmeze orbeşte pe cineva care le poate oferi un inamic şi care îi poate conduce spre victorie împotriva acelui inamic. Cineva care poate da un scop vieţii lor.” Ea s-a sprijinit pe spate de birou şi l-a privit fix. „Dacă îţi petreci timpul şi banii mei găsind modalităţi de a-i ajuta pe oameni, vom pierde aceste alegeri. Dar dacă îmi găseşti modalităţi de a provoca pagube, vom fugi cu ele.”
„Şi crezi că a face din antrax problema ta de semnătură este arma potrivită?”
„Încă nu sunt sigur. Are potenţial, dar, ca toate armele bune, este periculoasă dacă nu o foloseşti cum trebuie.” A zâmbit, amintindu-şi de întâlnirea de ieri. „Ar fi trebuit să o vedeţi pe Irene Kennedy. Transpiră ca un glonţ. Iar Alexander părea pur şi simplu pierdut. E terminat şi vrea doar să evite orice foc de artificii la ieşire. Şeful DEA, însă...”.
„Woodman?” a spus Gray.
Ea a dat din cap. „El nu pare prost. Ar trebui să îi întindem mâna şi să îi spunem că există un loc pentru el în administraţia mea dacă face jocul.”
„De acord. Mă voi ocupa de asta.”
„Întrebarea este dacă vom divulga faptul că antraxul a trecut graniţa. Atunci am avea un mesaj clar: Sayid Halabi nu blufează şi nu ne putem baza în continuare pe norocul chior şi pe NASA. Data viitoare când această administraţie va lăsa pe cineva să treacă graniţa cu o armă biologică, vor muri oameni.”
„V-aş sfătui să fiţi prudent, domnule senator. Dacă această scurgere ar fi urmărită până la dumneavoastră...”
„Atunci va trebui să ne asigurăm că nu se va întâmpla asta. Nu este prima dată când avem o scurgere de informaţii şi nu a fost niciodată urmărită până la noi.”
„Dar cum rămâne cu faptul că am pune în pericol o anchetă în curs de desfăşurare privind terorismul? ISIS se va retrage dacă ştie că suntem pe urmele lor. Halabi va dispărea şi vor trece la o altă rută de contrabandă. Şansa noastră de a-i opri va fi şi mai mică.”
„Asta e povestea pe care o vor spune Alexander şi târfa aia de Kennedy, dar nimeni nu va asculta. După faptă, va suna doar ca o scuză. Ceea ce va reţine poporul american este că Casa Albă şi CIA au ţinut secretă o ameninţare serioasă pentru a nu da o imagine proastă în timpul sezonului electoral.”
„Dacă acest lucru depăşeşte sfera politică, domnule senator? Dacă acţiunile noastre chiar îi ajută pe teroriştі?”
Ea a ridicat din umeri. „Cu ce m-ar afecta asta?”
„Nu înţeleg.”
„Aţi citit informarea. E vorba de antrax. Nu poate fi folosit ca armă de distrugere în masă. Vorbim despre câteva ţinte de profil înalt. Isteria creşte şi administraţia lui Alexander este învinuită.”
„Vor muri oameni.”
„Potrivit lui Gary Statham, mai puţin de o sută. Ceea ce ar fi mult mai rău pentru noi ar fi dacă oamenii lui Alexander chiar ar reuşi. Ceea ce nu am nevoie să văd la televizor este o grămadă de tipi de la Operaţiuni Speciale care distrug celule teroriste. Sau chiar mai rău, unul dintre ei trăgând un glonţ în Sayid Halabi. Asta ar putea da o lovitură partidului lui Alexander în cel mai prost moment posibil.”
„Şi care crezi că sunt şansele ca asta să se întâmple?”

„De a reuşi să facă ceva important? Scăzute. Şi chiar mai mici acum. Am înţeles că Mitch Rapp a ieşit din joc. Lui Alexander îi este teamă să nu-l lase din lesă în timpul ciclului electoral."
Gray nu părea atât de fericit de asta pe cât ar fi trebuit.
„Relaxează-te, Kevin. Serviciile secrete şi treizeci de contractori privaţi se ocupă de securitatea mea."
„Da, securitatea ta. Dar nimeni nu caută praf alb suspect în cutia mea poştală."
Ea a făcut un gest dispreţuitor cu mâna. „ISIS nu-şi va bate capul cu tine."
„Habar nu ai cu ce se va deranja ISIS."
„Bine", a spus ea. „Gândeşte-te cu ce tip de securitate te simţi confortabil şi pregăteşte-o. Eşti mulţumită acum?"
Bazându-mă pe expresia lui, „fericit" era o afirmaţie exagerată. Dar el a dat scurt din cap. „Deci, ce vreţi să faceţi, domnule senator?".
A tăcut timp de aproape un minut, în timp ce se gândea la întrebare. „Chiar acum? Nimic. Dar trebuie să fim pregătiţi. Să începem să căutăm cum putem avea o scurgere de informaţii fără nicio şansă ca aceasta să fie urmărită până la noi. Dacă mă decid să acţionez în acest sens, vreau să mă pot mişca repede."
„Bine", a început Gray. „Dar a pune bazele este foarte diferit de a acţiona în consecinţă. Avem un avans în alegerile primare care pare de neclintit, iar cifrele pe care le ai faţă de posibilii tăi adversari în alegerile generale sunt la fel de bune."
„Nu începe să te culci pe lauri, Kevin. Trebuie să rămânem în ofensivă."
„Eşti sigur? Risc şi randament, domnule senator. Ceea ce nu avem nevoie acum este o eroare neforţată."
„La naiba, da, sunt sigură!", a spus ea, volumul vocii ei crescând. „Aceste cifre din sondaje nu valorează nici cât hârtia pe care sunt tipărite. Oamenii vor spune că vor vota pentru o femeie, dar când vor intra efectiv în cabină, o vor face? Sau voi merge în alegerile generale cu un avans de douăzeci de puncte şi voi ieşi din ele ţinând un discurs de concesie? Când va veni ziua alegerilor, Alexander, partidul său şi orice idiot care va candida împotriva mea vor trebui să fie distruşi. Mă înţelegeţi? Când vom termina cu ei, propriile lor mame vor pune la îndoială votul pentru ei. Şi dacă eşti dispus să faci tot ce trebuie pentru a mă duce acolo, atunci ai un viitor foarte strălucit în faţa ta. Dacă nu, atunci nu numai că te voi înlocui, dar mă voi asigura că nu vei mai lucra niciodată în politică. Am fost destul de clar?"
„Domnule senator, noi..."
„Am fost clar?"
Gray s-a uitat la ea câteva secunde, dar în cele din urmă şi-a deviat privirea şi s-a ridicat. „Crystal."

CAPITOLUL 25

CALIFORNIA DE SUD
SUA
CÂTEVA lovituri puternice au eliberat opritorul lipicios de cauciuc al uşii şi Rapp a tras uşa. Thomas Braman şi Holden Flores s-au învârtit spre el, împreună cu un alt bărbat care nu fusese în evidenţă la sosirea lui Rapp. Toţi îşi puseră veste antiglonţ, iar noul bărbat ţinea în mână o puşcă Remington 870. Flores a pus imediat mâna pe armă, dar nu a scos-o, în schimb s-a aplecat spre stânga pentru a arunca o privire spre camera plină de sânge şi spre cele două cadavre. Pentru o secundă a părut că ar putea vomita. Ochii lui Braman rămăseseră fixaţi pe Rapp, dar cea mai mare parte a atenţiei sale părea să fie concentrată asupra telefonului lipit de ureche. Nu era greu de ghicit ce se întâmpla la celălalt capăt al firului: absolut nimic. Şefii lui de la Washington se ascundeau în birourile lor, în timp ce asistenţii lor îi furnizau scuze şi îl transferau la un alt executiv indisponibil.
Iar Braman, deşi era o pacoste, nu era un idiot. Ştia că muzica se sfârşea şi că el avea să fie singurul rămas fără scaun. Dacă l-ar fi oprit pe Rapp şi asta ar fi creat o reacţie din partea Casei Albe, ar fi fost răstignit pentru că nu a urmat ordinele de a preda autoritatea. Pe de altă parte, dacă îl lăsa pe Rapp să plece, putea fi acuzat de complicitate la uciderea a doi cetăţeni mexicani.
Bine aţi venit în starea actuală a politicii americane, s-a gândit Rapp. Toţi cei care nu aveau un loc în vârful lanţului trofic politic erau de sacrificat. Fără loialitate. Fără recunoştinţă. Fără curaj. Braman era un nemernic arogant care căuta să avanseze în lume, dar nu exista nimic în dosarul său care să sugereze că şi-

ar fi tras vreodată oamenii în urmărirea acestui obiectiv. Probabil s-a gândit că a fost un soldat onorabil în războiul împotriva drogurilor şi că nu merita să fie spânzurat pentru ceva ce nu era vina lui.
Şi a avut dreptate.
Rapp a trecut în tăcere pe lângă ei, lăsând urme însângerate pe podeaua de beton. A împins uşa şi a simţit căldura dimineţii lovindu-l. Cerul era lipsit de nori şi albit în galben de praf şi de soare. În ciuda situaţiei, a avut o poftă bruscă de o bere rece. Ceva care să-l ajute să contemple un viitor care acum era atât de întunecat încât nici măcar nu-i putea pătrunde marginile.
Oamenii de la DEA s-au împrăştiat în spatele lui şi, pentru aproape un minut, a stat acolo ascultându-l pe Thomas Braman cum încerca cu disperare să facă pe cineva să îi răspundă la telefon. Vocea bărbatului s-a ridicat până la un strigăt, dominând mica incintă în timp ce Rapp privea drona de supraveghere a cartelului care se rotea deasupra lui. Oricine ar fi operat avionul acela se interesase deja în mod deosebit de această situaţie, iar acum avea un bărbat însângerat care se uita fix în faţa camerelor sale.
„Nici să nu te gândeşti să mă transferi din nou", spuse Braman. „Dacă e într-o şedinţă, scoateţi-l de acolo!
"
Nu aşa trebuia să se întâmple. Se gândise să aştepte până când se aflau pe drumul de pământ care ducea spre ieşire. Era un loc uscat pe care îl identificase ca fiind perfect pentru ceea ce trebuia făcut. Ar fi împotmolit intenţionat camionul, iar apoi, când oamenii de la DEA s-ar fi adunat într-un grup restrâns şi s-ar fi uitat la anvelopele îngropate, ar fi acţionat. Ar fi fost un scenariu cât se poate de uşor de controlat.
Acum, însă, avea drona deasupra capului şi pe cei trei oameni de la DEA care stăteau chiar în spatele lui. Braman, cel mai experimentat, avea în mână un telefon în loc de armă. O privire înapoi a confirmat că Holden Flores avea mâinile în lateral în loc de armă. Celălalt om de la DEA avea încă puşca, dar o ţinea peste piept, îndreptată spre cer.
Pasărea în mână.
„Nu atârna...!" Braman a tăcut pentru o clipă. „La naiba!"
Rapp a aşteptat până când bărbatul a fost consumat de reapelare înainte de a se întoarce, a făcut câţiva paşi şi i-a trântit un pumn în falca lui Flores. Puştiul s-a prăbuşit, dar înainte ca acesta să ajungă la pământ, Rapp îşi scoase Glock-ul şi a tras un glonţ în sternul bărbatului care ţinea puşca. Acesta a tresărit înapoi şi a căzut, arma sărindu-i din mâini şi rotindu-se prin pământ.
Braman a scăpat telefonul şi s-a dus după pistolul său, dar apoi a căzut la pământ când a primit un glonţ în piept.
Rapp a dat armele la o parte de lângă bărbaţi şi le-a analizat starea. Flores era leşinat ca o lumină, aşa că Rapp a început cu primul om pe care îl împuşcase, rostogolindu-l pe burtă şi folosind cătuşele flexibile care atârnau de vesta antiglonţ pentru a-i lega încheieturile la spate.
Cu coada ochiului, l-a văzut pe Braman începând să se apuce de armă.
„Nu o face, dobitocule..."
Când acesta nu l-a ascultat, Rapp l-a împuşcat în coaste. Asta a părut să pună capăt planurilor sale.
Drona s-a apropiat şi mai mult când Rapp a început să-i tragă pe oameni în interiorul clădirii. Flores nu şi-a recăpătat cunoştinţa, dar ceilalţi doi au gemut şi au înjurat pe sub respiraţie de durerea de a fi mutaţi. Vestele balistice le salvase viaţa, dar între ei aveau mai mult decât câteva coaste rupte şi probabil un stern fisurat.
Braman fusese ultimul, iar până când Rapp l-a aruncat într-o baltă de sânge în sala de interogatoriu, îşi recăpătase suficient de mult suflu pentru a face nişte acuzaţii destul de grafice cu privire la mama lui Rapp. A tăcut când Rapp a ţinut ţeava Glock-ului său la un centimetru de fruntea lui.
„Nu am nevoie de comentariul tău, Braman – am nevoie doar de medicamente. Am câteva probleme financiare şi asta o să le rezolve."
„Du-te naibii!"
Rapp a trebuit să recunoască faptul că tipul ăsta începea să-i placă. În ciuda acestui fapt, a trântit capsa Glock-ului său în nasul lui Braman şi a ieşit, zăvorând uşa de oţel în urma lui.
- – -
Rapp s-a îndreptat, întinzându-şi spatele şi privind în jurul său la depozitul dezordonat. Din fericire, aceasta avea un set de uşi rulante pe care DEA le repusese în stare de funcţionare. Reuşise să dea cu

spatele la ele cu SUV-ul său şi să încarce aproximativ cinci sute de kilograme de cocaină, care acum era acoperită de o prelată murdară, îngreunată cu câteva lopeţi. În cazul improbabil în care ar fi fost tras pe dreapta, ar fi arătat ca şi cum s-ar fi întors de la Home Depot.
A terminat de schimbat hainele curate în timp ce sunetul surd al metalului începea la celălalt capăt al clădirii. Aparent, cel puţin unul dintre cei trei oameni de la DEA îşi revenise suficient de mult pentru a se elibera şi a se apuca de lucru la uşa care îi încarcera.
Rapp s-a strecurat în vehicul şi a ieşit, accelerând până la o viteză care i-a permis să se izbească de poarta cu zăbrele. Deloc surprinzător, drona de supraveghere a lui Carlos Esparza nu era prea departe.

CAPITOLUL 26

LA NORD DE HARGEISA
SOMALIA
SAYID Halabi a închis computerul de pe biroul său improvizat, privind peştera cum coboară în beznă în timp ce ecranul se înnegreşte. Scrutase toate rapoartele despre operaţiunea de trafic de droguri de la mall-ul din San Ysidro şi nu găsise nimic care să sugereze măcar că printre drogurile confiscate s-ar fi găsit ceva neobişnuit. Acum, cele mai multe poveşti se refereau la sofisticarea structurii tunelului şi la profitabilitatea comerţului cu narcotice.
Era exact ceea ce Carlos Esparza îi spusese să se aştepte. Câteva dintre pachetele individuale urmau să fie selectate la întâmplare pentru a fi testate şi apoi întregul transport urma să fie distrus. Şansele ca cărămida care conţinea antrax să fie aleasă erau din ce în ce mai mici. Dar mici erau foarte diferite de inexistente.
Dacă arma biologică ar fi fost găsită, era extrem de puţin probabil ca descoperirea să fie raportată publicului. Kennedy ar fi manevrat din umbră, folosind informaţiile pe care le-ar fi cules din interceptare pentru a urmări arma biologică până la sursa ei. Şi când va reuşi, îl va trimite pe Rapp. Aşa operau ei. Şi aşa au fost martirizaţi atât de mulţi dintre fraţii lui.
Francezul finaliza un alt lot de antrax, dar Halabi începuse să se îndoiască că fusese vreodată important. Îşi spusese că fusese o distragere necesară pentru a-l face pe Kennedy să nu vadă adevăratul său scop. Dar era aşa?
Îşi dorea cu disperare să o păcălească pe Irene Kennedy. Să se lupte mai bine decât Mitch Rapp. Să se asigure că poporul american ştia, în timp ce se sufoca încet, cât de uşor a fost să-i învingă. A vrut ca Kennedy şi Rapp să înţeleagă că el le-a tras sforile tot timpul. Că ei fuseseră apărătorii zidurilor când acestea au căzut în cele din urmă.
În mod ironic, semiobscuritatea îi permitea să vadă cu o claritate fără precedent. În Yemen, făcuse deja greşeala de a nu lovi atunci când momentul era la îndemână. Să-l lase pe Rapp să scape fusese o eroare tactică impardonabilă, şi nu avea să o agraveze subestimând ameninţarea pe care o reprezenta omul.
Halabi ştia că fiecare clipă de ezitare era o clipă pe care omul CIA o putea folosi pentru a-l distruge. Peştera care adăpostea arma ce urma să anihileze Occidentul era la îndemâna armamentului specializat al Americii. Un singur bombardament ar fi putut incinera virusul mortal care se afla în incubarea corpului poporului său. Iar el ar fi murit probabil odată cu ei, ajungând la picioarele lui Dumnezeu după ce ar fi eşuat încă o dată.
Nu avea de ales decât să accelereze calendarul său. Rapp venea. O putea simţi. Viteza era componenta critică acum. Nu complexitatea.
Halabi a întins mâna spre caietul de pe marginea biroului său, l-a deschis şi şi-a trecut degetele peste scrierea elegantă a lui Gabriel Bertrand. Citise traducerea adnotată în arabă care îi fusese pregătită, dar era ceva în a vedea originalul care îi crea un sentiment convingător de istorie. Va fi oare această carte, într-o zi, consacrată într-un loc sfânt care să comemoreze căderea Occidentului?
Bertrand a numit boala pe care o descoperise Sindromul respirator acut yemenit, un nume ridicol de inofensiv pentru ceva care era pe cale să remodeleze lumea. Simptomele tipice unei gripe uşoare aveau tendinţa de a apărea în două zile de la expunere. Debutul era destul de lent, boala devenind, în general, gravă abia după alte cinci zile. Pentru cei care ajungeau în acest punct, aproximativ şaptezeci la sută

dintre ei mureau în decurs de o săptămână, o rată de mortalitate de treisprezece ori mai mare chiar şi decât cea a gripei spaniole, care a decimat populaţia mondială la începutul secolului XX.
Şi mai neobişnuit a fost uşurinţa cu care s-a răspândit. În condiţii normale, agentul patogen putea supravieţui pe suprafeţe timp de până la şaptezeci şi două de ore. Şi, conform calculelor amănunţite ale lui Bertrand, chiar şi un contact relativ banal cu virusul producea o rată de infectare de peste cincizeci la sută.
Era incredibil cât de neîndemânatice şi ineficiente păreau acum armatele din Vest. În comparaţie cu armele create de Dumnezeu, ele nu erau nimic. Chiar şi arsenalele nucleare care îngrozeau atât de mult lumea erau jalnice prin comparaţie. Folosite împotriva unui mare centru de populaţie, nu puteau obţine mai mult decât o explozie bruscă, câteva sute de mii de victime şi o zonă de radiaţii persistente care putea fi uşor de stăpânit sau evitat.
Eliberarea atentă şi intenţionată a YARS s-ar fi răspândit în Vestul extrem de mobil şi dens populat ca un foc de paie. Victimele ar fi zeci – poate sute de milioane. Lumea modernă, extrem de integrată şi interdependentă, s-ar prăbuşi pe măsură ce oamenii specializaţi care o menţin în funcţiune s-ar îmbolnăvi. Sistemul medical ar fi primul care ar fi copleşit, deoarece lucrătorii l-ar abandona de teama de a fi infectaţi. Apoi, forţele de ordine, care erau esenţiale pentru a ţine în frâu violenţa şi avariţia care clocotea chiar sub faţada civilizaţiei occidentale.
Reţelele de energie electrică s-ar clătina, la fel ca şi sistemele elaborate de transport care aduceau alimente şi alte produse esenţiale. Militarii ar fi chemaţi înapoi din misiunile lor imperialiste din Orientul Mijlociu şi Asia pentru a încerca să controleze tulburările, dar condiţiile lor de viaţă apropiate şi contactul cu publicul i-ar face şi mai sensibili decât populaţia generală.
Chiar şi după ce contagiunea îşi va urma cursul, efectele pe termen lung vor fi incomensurabile. Întregul sistem economic al Occidentului, bazat pe creşterea lentă a populaţiei, s-ar prăbuşi. Case, întreprinderi şi oraşe întregi ar fi abandonate. Democraţiile deschise, complet incapabile să îşi readucă ţările la ordine, ar fi înlocuite de dictaturi insulare.
Desigur, numărul de morţi din Orientul Mijlociu ar fi, de asemenea, semnificativ, dar efectele ar fi de mai mică amploare. Oraşe mai mari, precum Cairo şi Riad, ar fi distruse, dar acestea deveniseră haznale fără Dumnezeu şi îşi meritau soarta. Zonele rurale deconectate ar face mai puţine victime şi ar fi mult mai puţin dependente de reţeaua complexă de tehnologii care menţinea funcţionarea lumii moderne. Odată scăpat de asupritori şi colonişti, poporul musulman se va uni în slujba lui Allah. Ei ar urma să ducă jihadul împotriva unui Occident rănit de moarte şi să extindă noul califat pe tot globul.
Legea lui Dumnezeu, şi nu cea a omului, ar domni din nou în mod suprem.

CAPITOLUL 27

SUDUL CALIFORNIEI
SUA
GPS-ul de pe telefonul lui Rapp a anunţat următoarea curbă şi a virat la stânga pe un drum de pământ care se învârtea printre copaci Joshua şi ocotillo înflorit. Mai era încă aproximativ o oră de lumină solară, ceea ce ar fi fost exact cât avea nevoie.
Mai era puţin mai mult de un kilometru până la o clădire din stuc a cărei culoare ocru şi formă organică îi permiteau să se integreze în peisajul deşertic. Probabil puţin mai mare decât avea nevoie şi pe un teren puţin mai deschis decât i-ar fi plăcut, dar cerşetorii nu puteau alege.
A ieşit din SUV şi a aruncat o privire spre cer, lovit de ironia faptului că era rândul lui să se îngrijoreze de dronele de deasupra capului. Nimic. Macheta avionului cartelului îl urmărise de la avanpostul DEA până la trotuar, dar rămăsese în urmă când accelerase până la viteza de autostradă.
Rapp a recuperat o telecomandă dintr-o cutie de lacăt de lângă uşa din faţă şi a folosit-o pentru a accesa garajul. Amestecate printre şezlonguri de plajă, biciclete de munte şi răcitoare se aflau mai multe lopeţi şi târnăcoape nou-nouţe, precum şi un dulap plin cu suficient armament de calitate militară pentru a prelua controlul unei mici naţiuni africane.
A tras SUV-ul înăuntru şi a intrat în casă pentru a vedea dacă minuţiozitatea Claudiei se extindea şi la frigider. Aşa cum era de aşteptat, aşa era. Unul dintre avantajele de a avea un coordonator logistic francez

era că întotdeauna primeai lucruri bune. Brânză de calitate superioară, sosuri de casă pentru paste, pâine proaspătă... .
Şi bere fără alcool.
A înjurat pe sub respiraţie şi a explorat casa în timp ce îşi forma telefonul.
„Eşti acolo?" a spus Claudia, în semn de salut.
„Da."
„Ce părere ai?"
„Putea fi şi mai rău. Zidurile sunt groase şi ferestrele sunt fie din bloc de sticlă, fie cu gratii. Alimentarea cu energie electrică este deconectată de la reţea şi bateriile sunt completate. Un fel de amenajare interioară complicată, ceea ce mi-ar conveni dacă aş plănui să stau înăuntru, dar nu e cazul. Ar fi prea uşor să rămâi blocat aici, iar câteva cocktailuri Molotov ar fi suficiente pentru a da foc locului."
„A fost tot ce am putut face în ultimul moment. Ai spus că vrei să fii la distanţă şi nu există ceva mai îndepărtat decât asta."
„Din moment ce nu pot sta aici, unde mă duc?"
„Oamenii lui Scott te-au instalat în perimetru. Sunt diagrame pe tableta de pe tejghea. Parola obişnuită."
„Dar cei de la DEA?"
„Am sunat la poliţie cu un pont anonim. Sunt la faţa locului acum şi au chemat ambulanţele pentru trei oameni răniţi. Aşa că cel puţin ştim că sunt în viaţă."
Fusese atent la plasarea focurilor de armă şi alesese muniţie frangibilă care să lovească ca o tonă de cărămizi, dar să nu le penetreze vestele. Desigur, ştiinţa de a împuşca oameni în trunchi şi de a nu-i ucide era una destul de inexactă. De fapt, s-ar putea ca el să o fi inventat.
Rapp a luat una dintre berile fără alcool şi s-a aşezat la masa din bucătărie. „Ai avut noroc în stabilirea unei tranzacţii de droguri?"
„Încă nu muşcături, dar am stabilit un preţ bun şi se duce vorba. Nu m-aş mira să avem cel puţin o ofertă până mâine dimineaţă."
El a dat din cap şi a tras o gură din înlocuitorul de bere apoasă. Claudia se folosea de vechile ei contacte pentru a anunţa oamenii că tocmai apăruseră pe piaţă câteva sute de kilograme de cocaină de înaltă calitate. Faptul că vânzătorul era un necunoscut necesita o reducere suficient de mare pentru a implica jucători marginali. Vânzarea, însă, nu era scopul. Scopul era să se vorbească suficient de mult pentru ca Carlos Esparza să afle că produsul său furat a fost scos la licitaţie.
Deşi era adevărat că confiscarea de către guvern era doar un alt cost al afacerilor, furtul şi încercarea de revânzare a proprietăţii sale era un animal cu totul diferit. Atunci când un agent guvernamental a devenit infractor, regulile s-au schimbat. Mănuşile de copil au fost scoase, iar Rapp urma să fie tratat acum la fel ca oricine altcineva care a furat de la carteluri.
„Ştiu unde mă aflu? Am pierdut drona când am intrat pe autostradă."
„Îmi imaginez că au o idee destul de bună. Au oameni pe toate drumurile astea la care ar fi putut apela. Şi nu m-ar surprinde dacă ar face ceva asemănător cu ceea ce tocmai am făcut eu – caută pe internet proprietăţi care au fost închiriate recent pe termen scurt. Încă mai adun informaţii despre cartelul lui Esparza, dar se pare că este mult mai mare şi mai sofisticat decât atunci când Louis şi cu mine am avut de-a face cu ei. Totuşi, cam jumătate din afacerile lor sunt legate de traficul de marijuana, iar legalizarea le face mult rău."
„Aşadar, un candidat perfect pentru un parteneriat de afaceri cu traficanţii de heroină din Orientul Mijlociu."
„Foarte mult. Cartelurile consideră că aceasta este principala lor cale de creştere. Pe măsură ce Statele Unite iau măsuri drastice împotriva oxicodonei, acei dependenţi caută un înlocuitor. Cartelul lui Esparza ţinteşte piaţa suburbană din clasa de mijloc – dependenţii de analgezice care nu au niciun contact cu lumea interlopă sau cu traficanţii de droguri. Se pare că încearcă să creeze un produs de încredere care arată şi funcţionează foarte asemănător cu oxicodona de calitate farmaceutică. Dar pentru ca planul său să funcţioneze, are nevoie de o aprovizionare sigură cu opiacee de înaltă calitate."
„De fapt, pare un plan de afaceri destul de solid. Ar trebui să i-l prezinţi lui Steven. Probabil că va dori să cumpere acţiuni."

„Cum am spus, Mitch, Esparza e un psihopat. Nu un idiot.”
„Şi cum merge viaţa mea?”, a spus el, schimbând subiectul.
„Nu prea bine. Fratele tău te-a pus în centrul unei reţele masive de scheme de investiţii ilegale şi în colaps. Ai intrări şi ieşiri inexplicabile de zeci de milioane de dolari, o ipotecă uriaşă pe casa ta şi implicarea într-o escrocherie imobiliară rusă care te implică în moartea lui Tarben Chkalov. Multe dintre aceste lucruri sunt de fapt reale şi sunt în prezent investigate de autorităţile din diferite ţări. Ceea ce a reuşit Steven să realizeze într-un timp atât de scurt este incredibil. Este un adevărat geniu. Ştiaţi că poate înmulţi numere de patru cifre în cap?”.
„Da. Întotdeauna a fost capabil să facă asta. Cine ştie despre asta?”
„Am trimis dosare în mod anonim la FBI, CIA, SEC, IRS şi câţiva congresmeni, inclusiv Christine Barnett.”
„Deci, pe scurt, sunt falit şi sunt anchetat pentru o grămadă de activităţi ilegale pe care nu sunt suficient de inteligent să le înţeleg.”
„Da. Dar asta nu e tot.”
„Nu?”
„Nu. Când am aflat ce ai pus la cale, am golit puţinele conturi bancare pe care le mai aveai şi am fugit. Acum mă ascund în sudul Texasului, temându-mă de represaliile tale.”
„Asta e destul de rău”, a spus el, simţindu-se mai ambivalent decât ar fi trebuit în legătură cu minuţiozitatea Claudiei şi a lui Steven. Supravieţuirea lui depindea, fără îndoială, de distrugerea convingătoare a vieţii lui, dar să o audă expusă negru pe alb era destul de sobru.
„Mai e ceva.”
„Mai mult?”, a spus el, simulând entuziasmul. „Serios?”
„Nu sunt singur aici, în Texas. Te-am părăsit pentru un alt bărbat. De fapt, îl cunoşti. Scott Coleman. După ce am lucrat atât de strâns împreună, a apărut o relaţie între noi. El este aici acum, gata să mă protejeze dacă ne vei găsi vreodată. De fapt, el şi Anna sunt afară, în spate, pregătind cina la grătar. Vrei să vorbeşti cu el?”
„Nu.” Rapp a privit în jurul bucătăriei goale, încercând să nu se gândească la ea şi la Coleman care întorcea fripturi în timp ce aştepta ca fie FBI-ul, fie o echipă de asalt a cartelului să apară la uşa lui.
„Mitch? Mai eşti acolo?”
„Da.”
„Tu mi-ai cerut să-ţi fac asta.”
„Ştiu.”
„Şi în momentul în care i-ai împuşcat pe acei agenţi DEA, ai trecut de punctul fără întoarcere. Nu mai pot exista găuri în acoperirea ta sau întrebări despre motivaţiile tale.”
„Trebuia s-o fac”, a liniştit-o el.
„Nu, nu trebuia”, a spus ea, o parte din calmul ei atent construit începând să se fisureze. „Am fi putut...”
„Claudia ... . Nu acum, bine? Nu mai am prea multă lumină şi am multă treabă de făcut. Din câte ştiu eu, Esparza are cincizeci de oameni care stau la capătul aleii mele şi aşteaptă apusul soarelui.”
„Îmi pare rău, Mitch. Nu ar fi trebuit să spun nimic. Am fost egoist.”
„Nu-ţi face griji în privinţa asta. Vorbim mai târziu.”
A întrerupt apelul, întrebându-se dacă ceea ce tocmai spusese era adevărat. Dacă vor mai vorbi vreodată. Rapp a aruncat sticla în chiuvetă, auzind-o cum se sparge de porţelan. Luase o decizie şi nu mai avea cum să o schimbe acum. Era timpul să se concentreze.

CAPITOLUL 28

COMPLEXUL CAPITOLIULUI
WASHINGTON, D.C.
SUA
IRENE Kennedy a simţit că îşi încetineşte ritmul în timp ce se apropia de biroul senatorului Barnett. Întâlnirea de urgenţă fusese programată iniţial să aibă loc la Casa Albă, dar când zvonurile despre Mitch

Rapp începuseră să circule, locaţia fusese schimbată brusc. Iar când acele zvonuri deveniseră toxice, preşedintele descoperise brusc un conflict care nu-i permitea să participe. Nu surprinzător, dar dezamăgitor. Şi un pic prevestitoare.
A trecut prin biroul exterior al lui Barnett şi i s-a făcut semn să meargă la o uşă deschisă în spate. Înăuntru l-a găsit pe Barnett stând în mijlocul spaţiului impunător, vorbind în linişte cu şeful DEA.
Strângerea ei de mână cu Woodman fusese tensionată şi superficială, dar Barnett a renunţat complet la amabilităţi, mergând în schimb spre o mică masă de conferinţă. Kennedy a fost surprins, după ce presupusese că politicianul ar fi ocupat o poziţie de autoritate în spatele biroului ei. Scopul mişcării a devenit clar când Woodman a luat loc în dreapta ei. Singurul scaun care mai rămăsese era unul din lemn, destul de auster, chiar vizavi de ei.
Liniile de luptă fuseseră trasate.
„Când aţi vorbit ultima dată cu Mitch Rapp?". a întrebat Barnett.
„Nu sunt sigur exact. De câteva săptămâni? Cam în momentul în care preşedintele i-a cerut să se retragă."
Barnett a făcut un gest de a-şi nota răspunsul. „Sunteţi sigură?"
„Dacă aveţi nevoie de o dată şi o oră precise, pot să-mi verific înregistrările telefonice şi să vă furnizez una."
Ea nu părea atât de interesată. „Ştiţi că domnul Rapp a fost trimis să îi interogheze pe cei doi bărbaţi care au introdus antraxul peste graniţa americană?".
„Trimis? De către cine?"
„Presupun că de dumneavoastră."
„Vă pot asigura că nu este cazul, domnule senator."
„Deci spuneţi că nu aţi fost implicat în acele ordine?"
„Cred că am stabilit deja asta."
În mod clar, Barnett era mai puţin interesată de ceea ce se întâmpla cu DEA şi ISIS decât de a înţelege cine ar putea fi învinuit şi cum ar putea să o ajute în căutarea preşedinţiei.
„Sunteţi la curent cu ceea ce s-a întâmplat în timpul interogatoriului lui Rapp cu cei doi suspecţi?"
„Nu sunt."
Era de fapt adevărat. Existau o cantitate semnificativă de discuţii libere care se învârteau în jurul şoselei de centură, dar ar fi fost inutil de periculos pentru ea să le cerceteze. Pentru prima dată în cariera ei, ignoranţa părea să fie cea mai bună soluţie.
„Poliţia a primit un pont anonim despre focuri de armă la unitatea unde erau ţinuţi bărbaţii. Când au ajuns, i-au găsit pe suspecţi morţi şi trei agenţi DEA grav răniţi."
Barnett s-a lăsat pe spate în scaun, un zâmbet satisfăcut expunând dinţii prea albiţi. Îi făcu semn lui Woodman, care, în sfârşit, avu ocazia să vorbească. Totuşi, nu părea încântat de asta.
„Rapp a torturat cel puţin unul dintre suspecţi şi i-a ucis pe amândoi. Apoi i-a atacat pe oamenii mei şi a furat o parte semnificativă din narcoticele ţinute la faţa locului."
Kennedy făcu o pauză pentru a se gândi la ceea ce tocmai auzise. Concluziile nu erau greu de tras. Rapp voia răspunsuri de la acei traficanţi de droguri pe care DEA nu reuşise să le obţină. O întrebare mai tulbure, însă, era pe baza autorităţii cui? Lucra oare sub o acoperire politică de care ea nu era conştientă. Preşedintele se adresase direct lui înainte. A fost acesta un alt caz de acest fel?
„Oamenii tăi vor fi în regulă?" a întrebat Kennedy în cele din urmă.
„Au suferit răni substanţiale, dar mi s-a spus că îşi vor reveni."
„Mulţumită vestei lor antiglonţ şi antrenamentului", a intervenit Barnett. „Altfel, ar fi fost la morgă cu cei doi suspecţi."
Faţa lui Woodman era inexpresivă. Ştia foarte bine că, dacă Rapp îi voia pe acei oameni morţi, aşa ar fi fost.
„Te rog să continui, Bob."
Expresia lui sugera o reticenţă continuă. Totuşi, era greu de spus ce cauza acea reticenţă. Chiar dacă Kennedy îl cunoştea bine pe om, era greu de prezis cum va reacţiona cineva într-o situaţie ca aceasta. Era suficient de inteligent ca să ştie că ceva nu mirosea bine. Dar era, de asemenea, suficient de inteligent ca să ştie că Barnett avea toate şansele să fie şeful lui peste câteva luni.

„Rapp a spus şi el ceva.”
„Da?” a întrebat Kennedy.
„Că avea probleme financiare şi că avea nevoie de droguri pentru a-şi regla conturile.”
„Sunteţi la curent cu situaţia financiară a domnului Rapp?”. a intervenit Barnett.
Kennedy şi-a încrucişat mâinile în faţa ei pe masă. „Ieri, biroul meu a primit un dosar care pare să detalieze o serie de nereguli financiare din partea lui Mitch. Am înţeles că FBI-ul şi Fiscul au primit dosare similare. Bineînţeles, analizăm acuzaţiile, dar sunt complicate şi de anvergură, aşa că nu am nimic de raportat încă.”
„Nereguli financiare”, a repetat Barnett cu incredulitate. „Analiza iniţială a dosarului de către oamenii mei sugerează ceva mai degrabă asemănător cu un sindicat al crimei organizate care l-ar face de ruşine pe Al Capone.”
Era o exagerare, dar nu una scandaloasă. Labirintul de conturi ascunse, parteneriate străine şi corporaţii fantomă fusese aproape sigur creat de fratele lui Rapp, Steven. Şi dacă era aşa, ar fi durat ani – poate chiar zeci de ani – pentru a ajunge până la capăt. Darul său pentru tranzacţii financiare complexe rivaliza cu abilităţile fratelui său mai mare în mânuirea unei arme.
Întrebarea era de ce? Rapp era foarte puţin interesat de bani şi valora deja milioane de dolari – la fel ca şi Claudia Gould. De ce crease o criză financiară falsă şi apoi spusese intenţionat celor de la DEA că fura drogurile pentru a face faţă crizei? Răspunsul era pe cât de evident, pe atât de periculos. Încerca să intre în contact cu cartelul care introdusese antraxul şi să se infiltreze în el.
„Aşa cum am spus, domnule senator, analizăm acuzaţiile. Dar aş îndemna la prudenţă. Acest dosar dă impresia că a fost întocmit de un guvern străin ostil.”
Bineînţeles, asta a fost un nonsens total. Mirosul slab al Rusiei şi al Iranului era mult mai degrabă opera Claudiei. Era o femeie extrem de inteligentă.
„Un atac ad hominem, Dr. Kennedy? Aş fi crezut că este sub demnitatea dumneavoastră. Nu contează de unde a venit informaţia, ci doar dacă este sau nu adevărată. Şi chiar dacă nu este, Mitch Rapp a ucis cu sânge rece doi suspecţi de trafic de droguri, precum şi...”
„Nu erau suspecţi de trafic de droguri, domnule senator. Transportau o armă biologică peste graniţa americană. Regulile de angajare sunt diferite pentru astfel de oameni.”
Barnett a râs. „Ah, da. Asta e cartea de benzi desenate, nu-i aşa? Mitch Rapp, marele patriot, care interoghează cu disperare doi terorişti înrăiţi pentru a ne salva pe toţi. Nu-mi insultaţi inteligenţa, domnule doctor. Întrebările pe care Rapp le punea acelor bărbaţi nu aveau nimic de-a face cu America. Mai degrabă voia să afle cum să obţină cel mai bun preţ pentru cocaina pe care a furat-o şi cum să rămână în faţa cartelului de la care a furat-o. Şi acum, în timp ce tu stai acolo şi încerci să întorci situaţia, el foloseşte abilităţile pe care l-ai învăţat pentru a dispărea.”
Ea nu a răspuns, determinându-l pe Woodman să vorbească.
„Avem doi informatori diferiţi care spun că o parte necunoscută a dat de ştire pe stradă că are câteva sute de kilograme de produs de calitate şi că vrea să se debaraseze rapid de el. Nu am nicio îndoială că acesta este omul tău, Irene. Există o posibilitate să putem urmări...”
Barnett îi puse o mână pe braţ, făcându-l să tacă. În mod clar, ea credea că orice informaţie obţinută de Kennedy în cadrul acestei întâlniri va fi transmisă lui Rapp. Capacitatea speciei umane de a crede orice voia era cu adevărat incredibilă. Barnett ar fi trecut cu vederea tot ceea ce făcuse Rapp pentru America şi ar fi crezut fără să pună la îndoială orice atac la adresa lui – indiferent cât de mult ar fi fost de născocit.
„Cred că am spus destule despre acest subiect, Bob.”
Şi apoi s-a întâmplat ceva complet neaşteptat. Woodman s-a uitat la Barnett şi şi-a mişcat mâna pentru a se scărpina la tâmpla stângă. Când a fost sigur că senatorul nu se uita, şi-a ridicat degetul mijlociu. Kennedy abia reuşi să-şi reprime zâmbetul. Şeful DEA ar fi fost pe deplin conştient de ceea ce presupunea crearea unei legende sub acoperire suficiente pentru a se apropia de un cartel important. Cel puţin, îşi ţinea gura. Cu puţin noroc, se putea conta pe el pentru un ajutor minor, dacă acesta putea fi ţinut pe sub masă. Kennedy îi dădu un semn aproape imperceptibil din cap în timp ce Barnett începea unul dintre discursurile ei infam de indignat.

„Mi-e greu chiar şi mie să cred că se întâmplă aşa ceva, dr. Kennedy. Cei doi bărbaţi pe care Mitch Rapp i-a ucis erau singura noastră pistă pentru a-l găsi pe Sayid Halabi şi pentru a intercepta următorul pachet de antrax care probabil că este deja pe drum. Este vina ta şi a agenţiei tale. Este greu de crezut că timp de douăzeci de ani nu aţi observat că aveţi un psihopat care lucrează pentru voi. Faptul că nu aţi observat castelul de cărţi de joc de milioane de dolari pe care l-a construit, totuşi, sugerează sincer mai mult decât incompetenţă."
Şi aşa a fost. Barnett avea de gând să interpreteze asta ca pe o complicitate. Avea de gând să o târască pe Kennedy în faţa unui şir nesfârşit de audieri în Congres, în încercarea de a găsi ceva care să poată fi folosit pentru a o acuza penal. Şi pentru a trimite un mesaj pentru oricine altcineva care s-ar putea simţi sfidător.
Barnett a lăsat acuzaţia să atârne în aer, sperând să o constrângă pe Kennedy să răspundă la ea. În schimb, directorul CIA a luat servieta şi s-a ridicat.
„Dacă nu mai e nimic altceva, e clar că am mult de lucru."
S-a întors şi s-a îndreptat spre uşă, abia reuşind să pună mâna pe clanţă înainte ca Barnett să vorbească din nou.
„Aţi auzit de Claudia, partenera lui Rapp? Se pare că ea l-a părăsit pentru Scott Coleman şi acum se ascund pentru că se tem că el îi va ucide."
Bucuria malignă din vocea lui Barnett se auzea clar şi Kennedy s-a consolat cu ea. Senatoarea nu era atât de calculată pe cât i se atribuia. În esenţa ei, era la mila lăcomiei infinite pentru putere.
Asta avea să iasă urât şi nimeni nu avea să scape fără să fie însângerat. Dar, aşa cum îi plăcea lui Stan Hurley să spună, nu contează cum joci jocul, ci dacă adversarul tău sfârşeşte sau nu dezmembrat în pădure.

CAPITOLUL 29

SUDUL CALIFORNIEI
SUA
UNDE au fost nenorociţii ăştia?
Era a doua noapte în care Rapp dormea într-o vizuină împânzită cu cinci sute de kilograme de cocaină. Şi în timp ce drogurile în sine erau surprinzător de confortabile, banda impermeabilă înfăşurată în jurul lor îl lăsase să se bălăcească într-un iaz de sudoare puţin adânc.
Şi mai rău era copacul de deasupra lui. Coleman alesese, fără îndoială, acel loc pentru acoperirea suplimentară pe care i-o oferea frunzişul, dar nu se gândise la spinii considerabili care cădeau constant din el. Aşa că, în timp ce era aproape invizibil şi avea o linie vizuală bună spre casă, spatele şi fundul îi erau acoperite de răni mici şi exasperant de mâncăcioase.
Cât de greu putea fi pentru Esparza să-l găsească? Poate că Claudia supraestimase capacităţile echipamentului său. În acest moment, lăsase destule indicii încât să conducă un copil de nouă ani la uşa lui.
Rapp s-a uitat dincolo de copacul incriminat, la stele, apoi a aruncat o privire spre conturul vag al casei. Aceasta conţinea un pat confortabil, un frigider bine aprovizionat şi un televizor prin satelit. La doar douăzeci şi cinci de metri de teren plat şi mort.
Când se afla în găuri similare din Orientul Mijlociu, nu se gândise niciodată la confortul creaturilor. Era aproape întotdeauna în mijlocul pustietăţii, adesea înconjurat de oameni care nu văzuseră niciodată un cuptor cu microunde sau o maşină de cafea automată. Dar faptul că stătea întins acolo, la o distanţă de urechea unităţii de aer condiţionat, făcea cumva ca fiecare spin de cactus, scorpion şi tarantulă să fie cu atât mai iritantă.
Nu că ar fi putut face ceva în privinţa asta. Oamenii lui Esparza veneau şi nu avea cum să fie sigur din ce direcţie sau în ce număr. Designul casei o făcea să fie mai degrabă o capcană decât o poziţie defensivă viabilă, iar dacă echipa trimisă de cartel era suficient de inteligentă încât să o încercuiască, îi va fi al naibii de greu să se lupte pentru a ieşi. Mai ales dacă ar fi adus ceva mai greu decât pistoalele şi puştile de asalt aşteptate.

A mutat carabina M4 într-o parte şi a încercat să găsească o poziţie ceva mai confortabilă. Mai erau şase ore până la răsărit. Cu puţin noroc, ar putea dormi puţin.

- – -

Scârţâitul liniştit al cauciucurilor sau paşii care se apropiau, la care Rapp se aştepta, nu se materializară. În schimb, două SUV-uri masive au luat-o la goană pe drum şi au derapat până la o oprire dramatică în faţa casei, înainte de a porni barele luminoase. S-a împins pe coate, privind peste partea superioară a gropii, în timp ce un număr improbabil de oameni se revărsau din vehicule. În ciuda tuturor armelor şi a strălucirii luminilor, avea un fel de aer de maşină de clovni.

Au început să tragă în casă cu foc automat, în timp ce unul dintre sistemele de sunet puternice ale vehiculelor a început să emită ceva care, pentru urechea lui Rapp, semăna puţin cu muzica polka. A pus mâna pe puşcă şi s-a strecurat într-o poziţie care îi permitea să fie cu ochii pe cei şase, îngrijorat de faptul că artificiile de la casă fuseseră concepute pentru a acoperi din spate apropierea soldaţilor de jos.

A decis că poate supraestima inamicul când unul dintre ei şi-a abandonat poziţia din spatele SUV-urilor şi a sprintat spre uşa din faţă. Camarazii săi nu au avut timp să îşi devieze focul şi bărbatul a fost doborât înainte de a ajunge la verandă. Trupul său a alunecat până s-a oprit pe treptele verandei, în timp ce ceilalţi şi-au concentrat focul asupra ferestrelor.

Într-o mişcare ceva mai bine organizată, doi bărbaţi au scos un berbec tactic din partea din spate a unuia dintre vehicule şi au reuşit să îl tragă pe verandă fără să fie împuşcaţi. S-au străduit să-şi coordoneze eforturile, dar la a doua mişcare uşa s-a deschis. Când au dispărut înăuntru, camarazii lor au încetat să mai tragă cu reticenţă.

Totul a devenit tăcut, dar a durat doar cinci secunde. O explozie înăbuşită a străfulgerat în ramele goale ale ferestrei şi Rapp şi-a dat seama că era de la grenada pe care o conectase pe hol. Deşi ar fi putut fi şi mina pe care o pusese sub covorul din spatele canapelei. Era destul de evidentă în lumină bună, dar cu tot praful şi cu jumătate din becuri stricate, nu se ştia niciodată. Nenorociţii ăştia nu păreau a fi cei mai ascuţiţi cuţite din sertar.

Această apreciere a fost confirmată atunci când bărbaţii au reacţionat la explozie alergând la ferestre şi la uşă pentru a stropi la întâmplare interiorul. Faptul că unul sau ambii lor oameni ar fi putut supravieţui exploziei nu părea să-i preocupe.

Unii rămăseseră fără muniţie şi se chinuiau să pună încărcătoare noi în arme cu care era clar că nu erau familiarizaţi. Rapp se gândi să elimine câţiva cu Glock-ul său cu amortizor, dar părea inutil în acest moment. Mai bine să se aşeze şi să privească spectacolul.

Alţi doi bărbaţi au fugit înăuntru, dar cei care trăgeau prin ferestre nu păreau să fie conştienţi de asta. Rapp a presupus că vor fi împuşcaţi în câteva secunde, dar i s-a dovedit că se înşelase. Uşa garajului s-a umflat brusc în afară, trimiţând un nor de praf care plutea leneş printre reflectoare. Unul dintre ei ajunsese suficient de departe pentru a găsi încărcătura pe care o ascunsese sub depozitul de mobilă de grădină al proprietarului.

Rapp a luat folia de pe o prăjitură de casă şi a băgat-o în gură în timp ce un bărbat cu o colecţie impresionantă de tatuaje reuşea în cele din urmă să-i facă pe toţi să se oprească din tras. O clipă mai târziu, tot ce se mai auzea era muzica polka şi zumzetul surd al unui aeromodelism care se învârtea deasupra.

Bărbatul tatuat a început să strige la cineva care stătea lângă una dintre ferestre şi arăta spre uşă. Rapp nu vorbea spaniola, dar nu a fost greu să-şi dea seama ce se spunea. Tipul tatuat voia ca tipul de la fereastră să intre înăuntru. Iar Guy By The Window, nefiind la fel de prost sau de drogat ca unii dintre tovarăşii săi, voia să rămână acolo unde se afla.

Conversaţia s-a încheiat brusc când Tipul Tatuat l-a împuşcat pe bărbat în piept. Asta a aprins focul în ceilalţi şi, câteva clipe mai târziu, trei bărbaţi au trecut pragul. Mişcările lor prudente sugerau că entuziasmul iniţial al grupului se stingea.

Rapp îşi termină prăjitura şi se întinse după o cutie de Pop-Tarts. Probabil că popcornul ar fi fost mai potrivit, dar de unde ar fi putut Claudia să ştie?

Au trecut patru minute relativ liniştite până când o explozie a aruncat în aer o parte din spatele casei. Devenise destul de artistic cu acea încărcătură. Fusese ascunsă într-o gură de aerisire, cu firul de declanşare împletit prin partea de sus a unei perdele de duş.
A mai durat aproximativ trei minute până când cei doi bărbaţi supravieţuitori au reapărut în uşă şi au început să îşi dea raportul. Din nou, nu era nevoie să vorbeşti fluent spaniola pentru a înţelege ce spuneau. Nu găsiseră nici bărbatul, nici cocaina pentru care veniseră.
Rămăseseră cinci bărbaţi afară, iar discuţia lor a trecut rapid de la o discuţie aprinsă la o adevărată bătaie cu îmbrânceli. Pentru o clipă, Rapp a crezut că vor începe să tragă unul în celălalt, dar nu a avut acest noroc. Tipul tatuat a reuşit să preia controlul şi a format un telefon, în timp ce ceilalţi se strângeau în jurul lui. Arătau de parcă ar fi lucrat la următoarea schemă din cadrul meciului anual de fotbal al MS-13. Oare aceşti oameni nu au primit niciun fel de pregătire?
Rapp a luat M4-ul cu amortizor şi a tras asupra celor grupaţi strâns în jurul lui, la foc automat. Deloc surprinzător, toţi au fost doborâţi înainte ca jumătate din încărcător să fie consumat.
A ieşit din gaură, ferindu-se pe sub diverse ramuri de copac care atârnau jos, în timp ce se apropia de oamenii de la sol. Toţi erau morţi sau se îndreptau în acea direcţie, aşa că a aruncat o privire spre drona care se învârtea în cerc şi şi-a ridicat una dintre mâini, cu palma în sus. Sentimentul ar fi fost clar în orice limbă.
Asta e tot ce ai?
Unul dintre bărbaţii de la baza grămezii a început să se mişte, iar Rapp l-a împuşcat în partea laterală a capului. Nu avea de gând să ajungă nicăieri cu soldaţii ăştia. Acest lucru fusese deja dovedit în timpul interogării bărbaţilor pe care îi ridicase DEA. Trebuia să vorbească cu cel care se afla la conducere.
Rapp s-a îndreptat spre cel mai apropiat SUV şi a oprit muzica. În acest moment, nu mai avea ce să facă decât să încarce produsul şi să plece cu unul dintre vehiculele proxenetismului lui Esparza. Dacă asta nu-l enerva suficient de tare pe om ca să ajungă la el, nimic nu ar fi făcut-o.
Era pe punctul de a se urca în maşină când s-a auzit sunetul unui telefon mobil. Rapp a fost nevoit să caute prin grămada de oameni, dar în cele din urmă a găsit telefonul în mâna fără viaţă a lui Tattooed Guy. Sângele de pe ecran îi încurca sensibilitatea la atingere, dar Rapp a reuşit în cele din urmă să răspundă.
„Ce?”
Ţipătul de la celălalt capăt al firului a început cu ceea ce el a presupus că era un şuvoi de epitete spaniole.
„Vorbeşte în engleză, tâmpitule.”
„O să te ciopârţesc şi o să te dau de mâncare la câinii mei, tu . . .”
Propoziţia s-a transformat din nou în spaniolă.
„Cine este acesta?” a spus Rapp, meşterindu-şi tonul pentru a părea vag iritat. „Lorenzo Varela? De ce nu taci naibii din gură şi nu-i laşi pe băieţii mari să lucreze?”.
Numele aparţinea liderului unui cartel nou-înfiinţat, condus de un puşti cu studii superioare din Mexico City. Exact genul de tip pe care cineva ca Carlos Esparza l-ar dispreţui.
„Varela? Rahat prost ce eşti! El e Carlos Esparza!”
Rapp nu a răspuns imediat, în schimb a aruncat o privire nervoasă spre dronă. „Pe naiba.”
„Vrei să ţi-o dovedesc? Ce-ar fi să trimit la tine o sută de oameni cu cleşti şi torţe? Am de gând să...”
Şi mai mult cu spaniolii.
Rapp aşteptă ca şeful cartelului să rămână fără oxigen înainte de a vorbi din nou. „Ascultă, omule. Cei de la DEA au spus că ăsta era transportul lui Varela. Nu au spus nimic despre tine.”
Mai multă spaniolă. Rapp începea să regrete că nu a fost mai atent în liceu.
„Nu vreau un război cu tine, Carlos. Aveam nevoie doar de nişte bani cu care să dispar. Produsul tău e într-o gaură la nord-est de casă. De ce nu trimiţi nişte băieţi să îl ia?”.
„Şi o să mai fii acolo când vor apărea, pendejo?”
„Aş putea fi, dar nu cred că vă puteţi permite să mai pierdeţi oameni.”
„Du-te dracului!”
Rapp nu răspunse imediat, făcând un efort să se uite gânditor la drona pe care spera că Esparza o urmărea în timp real.

„Poate că putem face ca asta să meargă pentru amândoi”, a spus el în cele din urmă.
„Ce?”
„Am nevoie de bani şi de a mă îndepărta cât mai mult posibil de forţele de ordine americane. Iar tu ai nevoie, în mod clar, de oameni care să deosebească un capăt de armă de celălalt.”
Esparza a râs destul de tare încât Rapp a crezut că se va sufoca. „Tocmai mi-ai furat drogurile şi mi-ai ucis optsprezece dintre oameni. Acum îmi ceri o slujbă?”
„De ce nu? Am spus că voi da cocaina înapoi.” A arătat cu degetul spre cadavrele din spate. „Şi dintr-o dată nu prea ai personal.”
„Atunci de ce nu te urci într-un avion spre Mexic şi putem discuta faţă în faţă.”
„Bine.”
Esparza a început să râdă din nou, de data aceasta părând mai puţin înfuriat şi mai mult incredul.
„Ce este atât de amuzant?”
„Ori eşti nebun, ori ai biluţele prea mari ca să încapă într-un avion.”
„Probabil puţin din amândouă”, a spus Rapp cu sinceritate.

CAPITOLUL 30

DEASUPRA MEXICULUI CENTRAL

ÎN MOD NORMAL, Rapp dormea ca un bebeluş în avioane. Astăzi, însă, se afla pe un scaun la clasa economică, prins între o femeie care cântărea mai mult de 300 de kilograme şi un bărbat care scotea sforăituri scurte şi sufocante la fiecare douăzeci de secunde sau cam aşa ceva. Dacă ar fi fost într-un C-130 deasupra Afganistanului, ar fi fost întins pe o grămadă de plase de marfă, mort pentru lume.
Totuşi, nu era vorba doar de scaun. Acel C-130 imaginar ar fi aterizat într-o ţară în care îşi petrecuse o mare parte din viaţa de adult. În Orientul Mijlociu, îi cunoştea pe jucători, avea acces la întăriri foarte bine pregătite şi vorbea limba. Înţelegea cultura şi avea o înţelegere profundă a capacităţilor şi motivaţiilor inamicului său.
Când a aterizat de data aceasta, nu avea niciunul dintre aceste avantaje. Spaniola lui era abia suficient de bună pentru a comanda o Cola. Şi, mai rău, aceasta nu era una dintre misiunile simple de căutare şi distrugere la care devenise atât de bun de-a lungul anilor. Uciderea lui Carlos Esparza nu era obiectivul. De fapt, dimpotrivă. Trebuia să se înregimenteze cu omul. Să se folosească de el pentru a afla despre reţeaua ISIS şi să o urmărească până la Sayid Halabi.
Din nefericire, să se facă plăcut oamenilor nu fusese niciodată punctul forte al lui Rapp. De fapt, era chiar opusul.
Nu că ar fi contat ceva din toate astea. Probabil că Esparza îl ducea pe Rapp în Mexic ca să-i tragă personal un glonţ în cap. Sincronizarea a fost un fel de păcat. Avea în sfârşit graţierea prezidenţială în alb la care visase dintotdeauna şi, în loc să o ia la plimbare, avea să sfârşească îngropat în junglă.
Şi, deşi asta era rău, nu era suficient pentru a-l ţine treaz în avion. Nu, asta mergea mai adânc, la o întrebare care era uşor de pus, dar greu de răspuns.
Ce naiba căuta el acolo?
Se gândise la diatriba Claudiei mai mult decât i-ar fi dat ea probabil credit şi ajunsese la concluzia că avea în mare parte dreptate. Christine Barnett urma să fie următorul preşedinte al Statelor Unite şi se va folosi de această poziţie pentru a-l distruge pe el şi pe oricine altcineva care refuza să îngenuncheze.
În cel mai bun caz, Rapp ar fi supravieţuit acestei misiuni şi ar fi fost forţat de ea să părăsească serviciul guvernamental. Mult mai probabil, însă, era ca Barnett să dedice o cantitate semnificativă de resurse guvernamentale pentru ca el şi Kennedy să se bucure de celule alăturate într-o închisoare de maximă securitate.
Şi nu ar fi fost chiar greu. Rapp tocmai omorâse – omorâse tehnic – doi traficanţi de droguri şi îl forţase pe fratele său să creeze o reţea de tranzacţii ilegale care se întindea pe tot globul. Chiar dacă Steven s-ar fi aşezat în faţa unui grup de senatori şi ar fi demonstrat că totul era doar fum şi oglinzi, nu ar fi fost suficient. Rapp ar fi sfârşit prin a fi folosit ca armă în războiul lui Christine Barnett împotriva comunităţilor de informaţii şi de aplicare a legii pe care ea le vedea ca un control al puterii sale.

Avionul a aterizat în cele din urmă, iar Rapp a rămas pe scaunul său, în timp ce restul pasagerilor scotoceau prin compartimentele de deasupra capului. Părăsise avionul fără bagajul de mână pe care îl adusese. Era doar o recuzită pentru a-l face să pară mai puţin suspect în faţa celor de la biroul companiei aeriene. În acest moment, singurele sale bunuri semnificative din lume erau un paşaport fals, un ceas GPS, un telefon şi un portofel care conţinea cinci sute de dolari americani şi câteva carduri de credit cu limită ridicată.
Când Rapp a intrat în terminalul Aeroportului Internaţional Angel Albino Corzo, a observat imediat că bărbatul îşi muta nervos privirea de la telefon la mulţime. Probabil că nu avea nimic altceva decât o fotografie neclară făcută cu drona cu care să lucreze, aşa că Rapp a decis să îl ajute. Şi-a ajustat traiectoria spre mexicanul îmbrăcat casual şi a arătat spre ieşire.
„Ăsta sunt eu. Să mergem."
Bărbatul l-a condus pe Rapp în afara clădirii şi au traversat spre zona de parcare sub un cer senin şi cu temperaturi de aproximativ nouăzeci de grade. Cămaşa subţire de in a lui Rapp începuse deja să se îmbibă până când au ajuns la un SUV mare şi negru parcat în capătul celălalt al parcării.
Geamurile fumurii făceau imposibilă observarea interiorului, dar când Rapp s-a urcat în spate, a găsit cam ceea ce anticipase. Doi bărbaţi care păreau foşti soldaţi mexicani l-au percheziţionat şi l-au împins pe podea, trăgându-i un sac de pânză peste cap şi închizându-i un set de cătuşe în jurul încheieturilor mâinilor. S-a împotrivit impulsului său natural de a le rupe gâtul. Să se plimbe cu un SUV plin de cadavre întrebând oameni la întâmplare dacă ştiau unde locuieşte Carlos Esparza nu avea să-l ducă prea departe.
Era imposibil să măsoare timpul care trecea, în parte pentru că ceasul său era fixat în spatele lui şi în parte pentru că căldura şi vibraţiile podelei vehiculului îl adormiseră în cele din urmă. Dintr-un motiv oarecare, să stea întins acolo cu picioarele a doi ucigaşi de cartel pe spate era mult mai relaxant decât timpul pe care îl petrecuse în zbor, absorbit în propria-i minte. Nu mai existau opţiuni pe care să le ia în considerare. Nu mai existau preocupări secundare. Nici agende politice. Singura lui treabă acum era să supravieţuiască suficient de mult timp pentru a-l găsi pe Sayid Halabi şi a-l ucide.
Călătoria începuse pe un pavaj neted, degenerând în cele din urmă în asfalt aspru şi apoi într-o pistă de pământ care îl trezise complet. În ultima jumătate de oră sau cam aşa ceva, au traversat două pârâiaşe suficient de adânci pentru ca apa să se infiltreze pe sub uşă şi câteva gropi care păreau şi mai adânci.
După ceea ce Rapp a presupus că era undeva între trei şi patru ore, s-au oprit în sfârşit. A fost imediat tras din vehicul şi împins în genunchi pe pământul umed. Voci care vorbeau în spaniolă s-au învârtit în jurul lui timp de câteva minute înainte ca sacul să fie tras de pe el.
A strâmbat din ochi în lumina filtrată a soarelui şi a numărat opt gardieni în câmpul său vizual. Toţi erau îmbrăcaţi în camuflaj, toţi erau înarmaţi cu AK-uri şi toţi aveau înfăţişarea unor foşti poliţişti sau militari mexicani. Nimic deosebit, dar cu un cap şi umeri peste oamenii pe care îi omorâse în California.
Mult mai interesantă era casa ascunsă cu intermitenţe de jungla din faţa lui. Din exterior, avea aspectul unui sat primitiv, cu laturi din scândură, materiale de ecarisaj şi un acoperiş din tablă ondulată şi frunze de palmier. Din aer, ar fi fost complet imposibil de distins de celelalte sate mici din zonă, dar din locul în care Rapp îngenunchea, era o adevărată minune arhitecturală. Ferestrele masive dezvăluiau un interior modern şi luxos din marmură şi sticlă. O piscină era ascunsă sub un acoperiş susţinut de stâlpi concepuţi să semene cu nişte copaci. În spatele şi la nord, un fel de cultură – alimente, nu droguri – fusese plantată într-un mod care sugera o agricultură de subzistenţă.
Un bărbat în pantaloni şi cămaşă cu guler deschis a apărut dinspre casă şi s-a apropiat la mai puţin de trei metri de Rapp. Avea probabil în jur de treizeci de ani, cu ochelari vag eleganţi şi o tunsoare scumpă. Cu siguranţă nu era Esparza. Mai degrabă un fel de consilier de afaceri. Rapp l-a ignorat, întorcându-şi gâtul pentru a simţi mai bine mediul în care opera. Nu era prea complicat. Jungla. Oameni înarmaţi. O casă mare.
Au mai trecut vreo cinci minute în tăcere până când a apărut un al doilea bărbat. Avea probabil în jur de patruzeci şi ceva de ani, cu părul de lungime medie, puţin cam sălbatic, un ceas de aur şi diamante care părea să cântărească cât o cărămidă şi haine care păreau să fi fost alese în funcţie de numărul de cifre de pe eticheta de preţ. Era unul dintre lucrurile ciudate la aceşti şefi de cartel. Îşi petreceau jumătate din timp

fiind obsedaţi de acumularea unor sume obscene de bani, iar cealaltă jumătate încercând să-şi dea seama ce să facă cu ei.
„Am făcut un pariu dacă vei veni”, a spus Esparza într-o engleză solidă. Potrivit Claudiei, îşi petrecuse o bună parte din tinereţe în Arizona.
„Cine a câştigat?”
Bărbatul doar a zâmbit şi a scos de la brâu un Desert Eagle auriu de calibrul 44 Magnum Desert Eagle. L-a îndreptat spre Rapp, care a început să parcurgă instinctiv succesiunea de mişcări necesare pentru a supravieţui: Aruncă cătuşele pe care le luase în primele minute ale drumului până acolo. Să se rostogolească înainte, lăsând glonţul să treacă inofensiv peste capul lui. Să-l prindă pe bărbat, să-l dezarmeze, să-l tragă suficient de aproape încât nimeni să nu îndrăznească să tragă... .
Era o modalitate bună de a-l ucide pe Esparza şi de a scăpa în junglă, dar Rapp a trebuit să-şi amintească din nou că nu pentru asta se afla aici. Se afla aici pentru a-şi face prieteni şi pentru a-şi da seama cum să se apropie de Sayid Halabi.
„Se pare că amândoi am trecut prin multe necazuri pentru ca tu să mă împuşti pur şi simplu”, a spus Rapp.
„Oh, nu am de gând să te împuşc. Am de gând să te torturez. Timp de luni de zile. Până când nu va mai rămâne nimic din tine care să poată simţi durerea. Până când nici măcar nu vei mai şti că eşti om. Apoi te voi da de mâncare câinilor mei.”
„Simt că asta ar fi o greşeală”, a spus Rapp, scăpând cătuşele şi ridicându-se în picioare.
Sunetul familiar al armelor trântite pe umeri a înecat momentan zumzetul insectelor din junglă. Esparza îşi întinse arma în faţa lui, dar nu-şi permise să facă un pas înapoi în faţa bărbaţilor. Asistentul său, care se pare că era mai puţin preocupat de machism, s-a retras câţiva metri.
„Ce trageţi în ce?”. a spus Rapp, ştergându-şi praful de pe pantaloni. „Şaptezeci şi cinci de milioane pe an, la un brut de o sută zece?”.
Claudia îi dăduse cifra şi, după expresia lui Esparza, se apropiase destul de mult. „Sunteţi puternic extinşi în marijuana, dar legalizarea în SUA şi Canada începe să muşte. Aşa că, căutaţi să înlocuiţi afacerea cu heroină din Orientul Mijlociu. Vreţi să profitaţi de reprimarea oxicodonei şi să înlocuiţi industria farmaceutică ca furnizor preferat. În concluzie, vrei să avansezi şi te gândeşti că aceasta este piesa care te poate ajuta să ajungi acolo.”
Rapp a tăcut şi a fost surprins când următorul om care a vorbit nu a fost Esparza, ci acolitul preaputernic. Accentul lui era mai elevat.
„Şi ce părere ai despre acest plan?”.
„Cred că ai o şansă bună”, a răspuns Rapp. „Dar va fi complicat. Nu numai pentru că DEA ştie că cartelurile vor profita de această deschidere, dar şi pentru că lucrul cu arabii poate fi . . . .” Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „Să spunem că este o provocare”.
„Am sute de oameni pe statul meu de plată”, a spus Esparza. „Poliţie, agenţi de informaţii, judecători, ofiţeri militari. Şi am şi executanţi. Nu eşti singurul om din această afacere care se pricepe la arme.”
Rapp s-a uitat în jurul lui la gărzile lui Esparza. „Sunteţi sigur? Din punctul meu de vedere, fondul tău de talente pare cam puţin adânc.”
Esparza a ţintit direct între ochii lui Rapp, dar din nou asistentul său i-a tăiat din nou calea.
„Presupun că tu crezi că ai ceva de oferit?”.
„Pot oferi cunoştinţe extinse despre operaţiunile guvernului american. CIA, NSA, FBI şi DEA. Orice. Chiar şi Casa Albă.”
„Şi eu am contacte în aceste locuri”, a spus Esparza, fără să vrea să fie eclipsat.
„De asemenea, am o viaţă întreagă de experienţă în relaţiile cu Orientul Mijlociu şi vorbesc arabă la nivel nativ şi dari fluent. Acestea sunt ape destul de periculoase şi ştiu cum să le navighez. Nu trebuie să ocoleşti doar Agenţia şi armata americană. Acestea sunt cele mai mici probleme ale tale. Aveţi o sută de grupuri teroriste, triburi şi alte facţiuni diferite – toate implicate în competiţii care datează de o mie de ani. Şi dacă reuşiţi să treceţi prin toate acestea, atunci va fi timpul să vă ocupaţi de pakistanezi şi de ruşi.”
„Şi te aştepţi să cred că un poliţist corupt poate, aşa cum spui tu, să navigheze în aceste ape?”
„Mai bine decât oricine de pe planetă. „
„Mai bine decât oricine de pe planetă?” Esparza şi-a bătut joc. „Eşti încrezător pentru un om mort.”

„Cum te cheamă?”, a întrebat asistentul.
„Mitch Rapp.”
În mod clar nu a însemnat nimic pentru bărbat, dar faţa lui Esparza a rămas goală pentru o clipă înainte de a izbucni în râs.
„Aceasta este povestea ta”, a reuşit cu greu să se înece. „Că Mitch Rapp a furat droguri de la DEA şi apoi a venit aici ca să-mi ceară o slujbă? Pentru o clipă, am crezut că ai avut curaj. Dar acum văd că eşti doar nebun.”
Şi-a chemat una dintre gărzile sale, dar apoi a întins o mână când Rapp a vorbit din nou. Se pare că toată chestia i se părea destul de amuzantă.
„Spui că ai contacte bine plasate. Folosiţi-le. Povestea mea nu va fi greu de confirmat. Dacă nu cumva greşesc, asta explodează în acest moment pe toată Centura. Şi dacă afli că mint, e la fel de uşor să începi să mă tai mâine ca şi azi.”

CAPITOLUL 31

SUDUL MEXICULUI
DUPĂ aproape două zile, Rapp îşi simţea locuinţa destul de confortabilă. Cuşca de oţel ruginit măsura în sine aproximativ un metru şi jumătate de lungime, un metru şi jumătate de lăţime şi un metru şi jumătate de înălţime. Era amplasată suficient de departe în junglă încât să poată vedea seara strălucirea slabă a complexului lui Esparza, dar ziua nu vedea decât frunzişul.
Reuşise să smulgă iarba înaltă care creştea în jurul cuştii şi să o folosească pentru a crea o suprafaţă destul de confortabilă pe care să se întindă. Un băţ fixat de una dintre barele de deasupra lui a creat un jet convenabil de apă de băut atunci când ploua, ceea ce părea să se întâmple cam două ore în fiecare noapte. Gândacii erau din belşug, dar un pic prea suculenţi şi puţin cam amari. Totuşi, mai bune decât şopârla pe care o prinsese aseară. Chestia aia fusese foarte greu de înghiţit. Concluzia era că jungla din Lacandon nu părea să aibă nimic cu textura plăcută şi cu un uşor gust de nucă a unui scorpion irakian.
Fusese dezbrăcat de tot ce adusese cu el şi acum purta o salopetă portocalie strălucitoare care amintea de cele pe care ISIS le împărţea victimelor decapitate. Era îmbibată până la piele şi acoperită de noroi, dar materialul era încă capabil să-l ţină confortabil în nopţile relativ călduroase.
Aşadar, nu avea de gând să moară de foame sau să îngheţe. Întrebarea nu mai era dacă putea supravieţui acolo, ci cât timp avea să o facă. Până acum, nimeni nu venise în vizită şi, deşi încuietoarea cuştii era veche şi nesofisticată, era solidă. În cele din urmă, s-ar putea ca plictiseala să fie cea care l-a prins.
- – -
Bazându-se pe temperatură şi pe sunetul junglei, mai era probabil o oră până la răsărit, când auzi paşi îmbibaţi de apă venind în direcţia lui. Cineva care să-i dea drumul, să-l spele şi să-i dea o slujbă? Cineva care să-i tragă un glonţ în craniu? În cele din urmă, nu prea avea ce face în niciun caz. Trebuia să se lupte cu instinctele sale şi să rămână pasiv. Se afla acolo pentru a câştiga un concurs de popularitate, nu pentru a efectua o grămadă de execuţii.
Omul care a apărut nu era Esparza, ceea ce era probabil un semn bun. Dacă urma să fie vorba de glonţul în cap sau de arzător, liderul cartelului ar fi vrut să o facă personal.
S-a oprit în faţa cuştii, retroiluminată de lumina care sângera din incintă. Puţin mai scund decât Rapp, cu o barbă zbârcită şi cu o burtă care se încorda cu uniformele murdare. Armamentul consta dintr-un AK agăţat pe umăr şi un cuţit Bowie învelit în şoldul drept.
„Ce?” a spus Rapp.
Arma s-a desprins de pe umărul bărbatului şi acesta a sprijinit-o de un copac înainte de a folosi cuţitul pentru a tăia o creangă groasă. Când s-a întors, s-a apropiat puţin mai mult, dar a rămas în afara razei de acţiune.
„California”, a reuşit să iasă printr-un accent abia inteligibil. „Vărul meu.”
Faptul că apoi a împins creanga prin gratiile foarte distanţate şi în coastele lui Rapp a sugerat că unul dintre cadavrele care în prezent îi stricau ratingul Airbnb al Claudiei fusese o rudă. Rapp a simulat durerea, acoperindu-şi partea şi înghesuindu-se în spatele cuştii.

Aşa cum se anticipa, demonstraţia de slăbiciune l-a încurajat pe bărbat. A înfipt creanga înăuntru de mai multe ori, în timp ce Rapp o lovea ineficient. Faptul că nemernicul ăsta nu fusese suficient de deştept să taie frunzele îl împiedica să ia suficient avânt pentru a face pagube reale. Părea să-şi dea seama de acest lucru şi, în loc să se dea înapoi pentru a-şi confecţiona o armă mai eficientă, a decis să încerce un ajutor gravitaţional.
A făcut un pas înainte şi a intrat de sus, lovindu-l pe Rapp în piept. Forţa a crescut un pic, dar tot nu era nici pe departe cea necesară pentru a provoca răni. Acestea fiind spuse, tipul părea să fie doar la încălzire, iar statul întins în noroi, fiind împuns cu un băţ, devenea deja bătrân.
Acum era la doar un metru sau cam aşa ceva distanţă de el. Oportunitatea era acolo, dar Rapp nu se putea hotărî dacă avea sens să profite de ea. Probabil că asistentul lui Esparza încă îi verifica povestea şi să devină prea agresiv ar putea fi o greşeală. Pe de altă parte, să se lase prins într-o cuşcă zile în şir ar putea sugera că nu merita să fie angajat.
Rapp a bănuit că doar se convingea singur, dar a decis rapid că uciderea acestui rahat era cu siguranţă cea mai bună cale de acţiune. A aşteptat ca băţul să coboare din nou şi, în loc să-l dea la o parte cu palma, l-a apucat şi a tras de el. Bărbatul deja dezechilibrat s-a aruncat în faţă, luptându-se să-şi păstreze echilibrul în noroiul alunecos.
Piciorul său drept a ajuns în raza de acţiune şi Rapp l-a tras printr-un spaţiu dintre gratii. Executorul cartelului a făcut greşeala de a se apleca la talie pentru a încerca să se elibereze, iar Rapp l-a apucat de barbă, folosindu-se de ea pentru a-i trânti faţa în partea de sus a cuştii.
Din nefericire, nu avea la dispoziţie o pârghie suficientă pentru a face pagube reale. Un deget în orbită era o opţiune, dar sunetul era principala problemă în acest moment. Rapp a reuşit să se folosească de barbă şi de părul său pentru a-l învârti şi a-i prinde o mână pe gură. În acel moment, era doar o chestiune de a pune mâna pe cuţit.
Încă zece secunde şi totul se termina. Rapp a ţinut ceafa bărbatului bine prinsă de gratii, în timp ce sângele îi curgea în cascadă din tăietura din gât. Când, în cele din urmă, a rămas nemişcat, Rapp a lăsat trupul să alunece în noroi şi şi-a îndreptat atenţia spre încuietoare. Mecanismul nu era deosebit de sofisticat, dar calitatea generală a construcţiei era de o soliditate deprimantă. Să o forţeze cu cuţitul nu avea să se întâmple, iar o percheziţie a mortului nu a scos la iveală nicio cheie. Doar o jumătate de pachet de ţigări şi o brichetă.
Rapp avea nevoie de ceva suficient de rigid pentru a acţiona mecanismul încuietorii, dar suficient de moale pentru a-l putea modela cu cuţitul. Materialele la îndemână erau limitate. Pietrele erau tari, dar nu uşor de cioplit în formă de târnăcop. Frunzişul junglei era uşor de sculptat, dar prea flexibil pentru a mişca tumblersul greu.
A scos una dintre cizmele bărbatului şi a desfăcut talpa, sperând să găsească un fel de întăritor din plastic, dar era doar cauciuc şi piele.
De ce trebuia ca totul să se facă pe calea cea grea?
A tras piciorul bărbatului în interiorul cuştii şi a tras de el, folosind una dintre bare ca punct de sprijin. Pocnetul liniştit al osului a răsunat imediat, dar el a continuat să tragă până când fractura zimţată a ieşit prin piele.
În mod surprinzător, cuţitul era ascuţit ca un brici şi nu a durat decât vreo cincisprezece minute pentru a modela o parte din peroneul bărbatului în uneltele potrivite. După ce încuietoarea a căzut, Rapp a făcut schimb de haine cu cadavrul şi l-a băgat în cuşcă. Nu avea să păcălească pe nimeni cu adevărat interesat, dar ar fi fost suficient pentru cineva care ar fi aruncat o privire întâmplătoare printre copaci pe când trecea.
O recunoaştere rapidă a complexului i-a confirmat prima impresie – securitate fizică sau electronică minimă, dar mulţi paznici înarmaţi. Nici unul nu părea deosebit de atent, dar numărul lor făcea improbabil să treacă de ei chiar şi în întunericul rămas. Uciderea în linişte a câtorva mai mulţi era cu siguranţă fezabilă, dar cât de multe cadavre puteai să aduni într-un concurs de popularitate? Nu era chiar domeniul său de expertiză, dar presupunea că orice depăşea zero era o mişcare în direcţia greşită. Aşa că a aşteptat.

Zorii au adus ceea ce aştepta: o schimbare destul de neglijentă a gărzii. Profitând de o breşă temporară de-a lungul colţului de nord-est al complexului, Rapp s-a strecurat afară din junglă şi a intrat pe o uşă parţial ascunsă de frunziş.
Aceasta se deschidea spre o magazie şi probabil că oferea acces pentru livrări. Dincolo de rafturile bine aprovizionate se afla o altă uşă care ducea la o bucătărie industrială spaţioasă. Erau câteva oale care abureau pe aragaz, dar nici urmă de bucătar, aşa că a traversat podeaua de gresie şi a intrat într-o sală de mese aerisită.
Activitatea umană a continuat să fie inexistentă când a traversat o cameră de zi surprinzător de gustoasă şi a intrat pe un hol din spate. Majoritatea uşilor erau deschise şi duceau la dormitoare elegante care păreau să nu fi fost folosite niciodată.
S-a strecurat într-unul dintre ele şi a încuiat uşa. O căutare rapidă a scos la iveală un dulap plin de haine de firmă, unele dintre ele având încă etichetele agăţate de ele. Din fericire, el şi Esparza aveau cam aceeaşi mărime. Mocasinii păreau cam mici, dar, fără îndoială, ar fi fost mai confortabili decât cizmele umede şi rupte ale pazniculuі.
Baia se afla în spatele unei bariere masive de piatră care servea drept căpătâi al patului. Peretele din spate era construit în întregime din sticlă şi dădea spre jungla densă şi înflorită. Rapp a zărit un întrerupător aşezat separat de cele pentru lumini şi l-a apăsat. Sticla a devenit opacă.
Aşa mai merge.

CAPITOLUL 32

RAPP îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi se examină în oglinda încă aburindă din baie. Cu o curea, pantalonii de designer ai lui Esparza stăteau sus, iar faptul că purta cămăşile largi le permitea să se potrivească cu umerii largi ai lui Rapp. Mocasinii erau cu siguranţă pe partea strâmtă, dar asta era probabil un lucru bun – ar fi rămas pe ei dacă ar fi trebuit să fugă. Dar nu ăsta era scopul. Dacă se întâmpla ceva de alergat astăzi, misiunea lui eşuase.
Satisfăcut că era aranjat corespunzător pentru un interviu de angajare, Rapp a ieşit din nou pe hol. Era încă goală şi s-a îndreptat nestingherit spre terasa mare, acoperită de palmieri, pe care o observase la sosire.
În drumul său prin sufragerie, o femeie plinuţă de vreo cincizeci de ani a apărut de la o uşă din dreapta. S-a oprit brusc, aruncându-i o privire întrebătoare în timp ce-şi ştergea mâinile pe un şorţ care părea să fi văzut ceva acţiune serioasă. Exact persoana pe care o căuta.
„Micul dejun?”
Ochii ei s-au îngustat în timp ce încerca să descifreze ce spusese el.
„Comida?”, a reuşit să scoată din memorie.
Asta a obţinut o încuviinţare din cap.
„Cómo se llama?”
„María, domnule.”
„María. Cafea?”
A mai dat din cap, dar încă nu terminase cu repertoriul de spaniolă.
„Huevos rancheros?”
„Sí, señor.”
„Perfecto. Şi suc de portocale.” A mimat că ţine un pahar în mână. „Uh, portocală. Da? Muy grande. Mucho hielo.”
„Entiendo. Tortilla de făină sau de porumb?”
Habar n-avea ce tocmai spusese, dar în materie de mâncare instinctul lui era să fie de acord cu orice îi recomanda femeia asta. „Sí.”
Ea nu părea să-i înţeleagă pe deplin răspunsul, dar el nu era îngrijorat. „Dónde está Señor Esparza?”
A arătat cu degetul. „En la terraza.”

Esparza era chiar acolo unde a spus María că va fi, aşezat la o masă cu o farfurie de fructe şi un ziar în faţa lui. Întreaga terasă – inclusiv fântâna şi şemineul masiv – era umbrită şi protejată de supravegherea de deasupra capului de frunziş. Gândacii erau cam dese, dar cel puţin nu mai erau la micul dejun.
Liderul cartelului nu şi-a ridicat privirea până când Rapp nu s-a aşezat vizavi de el. Expresia lui confuză a durat doar o fracţiune de secundă înainte ca recunoaşterea să se instaleze. Părea că se pregătea să strige după ajutor din partea gărzilor din jur, dar Rapp a vorbit primul.
„M-am gândit că probabil ai auzit ceva de la contactele tale până acum."
În faţa lui era un tacâm în faţa lui, aşa că Rapp a scuturat şerveţelul de pânză şi l-a aşezat în poala lui. Esparza era încremenit, cu privirea aţintită spre cuţitul de lângă mâna dreaptă a lui Rapp. Limbajul trupului său sugera că avea de gând să se arunce pe spate şi să cheme puţină mitralieră, dar apoi a apărut María cu o ceaşcă de cafea şi un ulcior de suc de portocale proaspăt stors, îngheţat.
„Gracias", a spus Rapp, acceptându-le cu un zâmbet dezarmant. Disperarea lui Esparza de a scăpa părea să se diminueze în timp ce Rapp îşi turnă un pahar de suc şi îl înghiţi din câteva înghiţituri.
„Văd că te simţi ca acasă", a spus el, examinând hainele pe care le purta Rapp.
„M-am gândit că nu te-ar deranja", a răspuns Rapp, testând cafeaua. Deloc surprinzător, era de cea mai bună calitate. „Ce ai reuşit să afli?".
Esparza a rămas tăcut câteva secunde înainte de a vorbi în cele din urmă. „Că este posibil să fii cine spui că eşti. Există o cantitate surprinzătoare de informaţii disponibile despre activităţile recente ale lui Mitch Rapp, dar obţinerea unei confirmări este dificilă. Asistentul meu ar trebui să aibă un raport mai amănunţit pentru mine în această dimineaţă."
María s-a întors cu huevos rancheros şi Rapp a înfipt-o în ea în timp ce liderul cartelului privea.
„Se pare că ai furat o sumă destul de mare de bani de-a lungul carierei tale."
„Furat, pe naiba."
„Deci negi acuzaţiile pe care le face guvernul tău?"
„Am luat bani de la teroriști şi de la cei care îi finanţau. Am atârnat acolo pentru America timp de douăzeci de ani nenorociţi şi salariul meu anual nu ar acoperi nici măcar hainele pe care le-am găsit în dormitorul tău de oaspeţi. Şi dacă unul dintre duşmanii mei ar veni după mine şi ar trebui să fug? Crezi că politicienii m-ar ajuta? Eu sigur nu mi-aş paria viaţa pe asta. Deci, sigur. Aveam câteva fonduri pentru zile negre."
„Investite prostește, se pare."
„Am primit nişte sfaturi proaste. Nu e chiar domeniul meu de expertiză."
„Un om cu prieteni ca ai tăi ar putea face ca acest tip de probleme să dispară cu un pocnet de degete."
Rapp a mai băgat în gură încă o furculiţă din ouăle uimitoare ale Mariei şi a clătinat din cap. „Ar putea este cuvântul cheie acolo, Carlos. La timpul trecut. Preşedintele Alexander nu se va apropia de un scandal în timpul acestei rahaturi de alegeri. Iar Christine Barnett nu vrea nimic mai mult decât să mă spânzure de boaşe".
„O poziţie incomodă."
„Crezi?" spuse Rapp, lăsând volumul vocii să crească. „Am fost împuşcat, înjunghiat, incendiat şi aruncat în aer. De două ori. Toate în apărarea Stelei şi a Banderolei. Şi tot ce am cerut în schimb au fost suficienţi bani pentru a supravieţui la pensie." Aproape că striga acum, demonstrând genul de pasiune pe care un om ca Esparza ar fi apreciat-o, dar nu atât de mult încât să-i îngrijoreze pe gardieni. „Dar la ce mă uit în schimb? O celulă de închisoare şi o preşedintă de rahat care nu a mişcat niciodată un deget pentru nimeni altcineva în afară de ea însăşi."
Era cam o reluare a tuturor lucrurilor pe care i le spusese Claudia, dar nu exista niciun motiv pentru care nu ar fi funcţionat la fel de bine cu Esparza cum funcţionase cu el.
„Şi femeia ta? Oamenii mei mi-au spus că te-a părăsit pentru un prieten de-al tău."
„Şeful ei şi omul meu de rezervă, Scott Coleman", a scuipat Rapp. „Cine ştie de cât timp se întâmplă asta? Se pare că atunci când dispar banii şi puterea, dispar şi ei. „
„Se pare că ai fi vrut să-i omori", a spus Esparza, suficient de interesat pentru a continua să sondeze, încercând să găsească o fisură în povestea lui Rapp.

„Nu m-ar deranja. Credeţi-mă. Dar Scott este un nenorocit periculos şi Agenţia mă va căuta pentru a face o astfel de mişcare. Deocamdată, va trebui să las lucrurile aşa cum sunt. Totuşi, când toate astea se vor linişti şi mă voi pune pe picioare, poţi paria pe fundul tău că le voi face o vizită."
Esparza a tăcut, privindu-l pe bărbatul din faţa lui. Oricât de nebunesc ar fi părut, toate indiciile arătau că era într-adevăr Mitch Rapp. Iar asta crease atât oportunităţi, cât şi pericole pe care nu credea că le va contempla vreodată. De-a lungul anilor, reuşise să pună mulţi oameni importanţi pe statul său de plată. Dar Mitch Rapp? Nici unul dintre concurenţii săi – chiar şi cei cu venituri care i-ar fi adus pe o listă Forbes – nu avea pe cineva care să se poată compara.
A apărut Vicente Rossi, a făcut câţiva paşi pe terasă şi s-a oprit în loc. Era o reacţie de înţeles, dar pe care Esparza nu se vedea că o împărtăşea. În schimb, a tăiat o felie din ananasul de pe farfurie şi i-a făcut semn cu dezinvoltură consilierului său de afaceri să vină.
„Nu cred că s-au făcut prezentări oficiale. El este Vicente."
Rapp a dat din cap în direcţia bărbatului, dar în rest nu l-a recunoscut.
„Ce aveţi pentru mine?" a spus Esparza, luând o muşcătură de fruct pentru a-şi acoperi nervozitatea. Ucisese nenumăraţi oameni. Îi torturase pe ei şi pe familiile lor. Construise un cartel care impunea o teamă şi un respect care depăşea cu mult amploarea operaţiunii sale. Refuza să lase să se vadă frica lui faţă de acest american neînarmat.
Rossi, încă în picioare, nu avea aceleaşi scrupule. „Poate că este ceva ce ar fi mai bine să facem în particular?"
Descoperise ceva care să-l determine pe omul CIA să se îndrepte spre cuţitul aflat încă la îndemâna lui? Esparza a întâlnit privirea moartă a lui Rapp, refuzând să se întoarcă. „Acum."
Rossi dădu din cap cu reticenţă. „Sunt convins că acesta este într-adevăr Mitch Rapp."
Nu era o concluzie surprinzătoare în acest moment, dar totuşi liderul cartelului a simţit un val de adrenalină. „Şi oamenii de la DEA?"
„Am reuşit să introducem oamenii în spitalul unde sunt trataţi. Nu există nicio îndoială că au fost împuşcaţi, dar datorită vestei antiglonţ, rănile lor sunt relativ minore." A făcut o pauză. „Spre deosebire de oamenii noştri, care sunt morţi."
Esparza s-a lăsat pe spate în scaunul său, privindu-l pe cel mai tânăr. Motivul pentru care oamenii de la DEA supravieţuiseră era evident. Nu ar fi existat niciun motiv ca Rapp să-i antagonizeze pe americani mai mult decât era necesar. Iar motivul pentru care atât de mulţi dintre oamenii săi erau morţi era la fel de evident.
„Oamenii mei au vorbit?" întrebă Esparza.
Rapp a clătinat din cap. „De aceea nu am ştiut că transportul era al vostru. Complimentele mele pentru stilul tău de conducere. Le-am tăiat una dintre mâini cu un set de tăietori de şuruburi şi tot le era mai frică de tine decât de mine."
Esparza a zâmbit la asta. În cele din urmă, el şi Rapp semănau foarte mult. Doi prădători care obţineau ceea ce doreau. „Continuă, Vicente."
„Domnul Rapp pare să-şi fi părăsit calitatea oficială la CIA cu ceva timp în urmă pentru a urmări ceea ce pare a fi o vendetă în Arabia Saudită, deşi este imposibil de ştiut cât de mult a fost implicată Agenţia. Irene Kennedy este destul de abilă în a-şi acoperi urmele. A fost recent în Yemen, cel mai probabil lucrând ca antreprenor privat în slujba ei."
„Şi acum?" a spus Esparza.
Rossi părea reticent să continue, dar a înţeles că nu avea de ales. „Acuzaţiile de nereguli financiare pe termen lung, combinate cu împuşcarea agenţilor DEA şi uciderea a doi cetăţeni mexicani, i-au schimbat foarte mult statutul. Nu este surprinzător faptul că toată lumea se îndepărtează de el cât de repede poate."
„Inclusiv Kennedy?"
„Nu este clar. Dar capacitatea ei de a-l susţine în acest moment este inexistentă. Oamenii o abandonează aproape la fel de repede ca şi pe Rapp. Dacă senatorul Barnett câştigă preşedinţia, e greu de văzut cum va scăpa de a fi pusă sub acuzare."

„Aşa că puteţi vedea problema mea”, interveni Rapp. „Şi de ce organizaţia ta este o soluţie interesantă. Jumătate dintre acei politicieni ar fi morţi dacă nu eram eu. Dar acum se întorc împotriva mea fără să stea pe gânduri. Tu, pe de altă parte, ai o reputaţie de loialitate şi recompensezi competenţa.”
Esparza a privit-o pe María cum se apropia şi începea să le strângă farfuriile goale. „Cred că ţi s-ar părea mult mai previzibil să lucrezi pentru traficanţii de droguri decât să lucrezi pentru politicieni.”
„Nu mă îndoiesc de asta.”
„De ce nu te duci cu María. Din moment ce oamenii mei nu pot îndeplini sarcina simplă de a te ţine într-o cuşcă, ai putea la fel de bine să rămâi în casă.”
Rapp s-a ridicat în picioare şi Esparza i-a studiat mersul încrezător în timp ce se retrăgea prin curtea cu dale.
„Gânduri?”, a spus el când omul CIA a dispărut prin uşile de sticlă.
„Omoară-l acum.”
Liderul cartelului a râs.
„Vorbesc serios, Carlos. Nu poţi avea încredere în acest om.”
„Nu tocmai mi-ai spus că i-ai confirmat povestea?”.
„El şi Irene Kennedy au capacitatea de a crea orice iluzie doresc.”
„Dar de ce? Cred că lipsa ta de tupeu îţi întunecă vederea, Vicente. CIA nu dă doi bani pe droguri, în afară de faptul că poate le vinde pentru a-şi finanţa operaţiunile negre. Şi cred că este puţin probabil ca ascensiunea lui Christine Barnett să fie doar un truc pentru a-i permite lui Mitch Rapp să se infiltreze într-o operaţiune mexicană de droguri de dimensiuni medii. Şi mai este şi problema agenţilor DEA. Chiar şi cu vestele, unul dintre ei ar fi putut fi ucis cu uşurinţă. Americanii nu-şi asumă astfel de riscuri. Şi nu-i torturează până la moarte pe traficanţii de droguri”.
„Dar...”
„Momentul nu putea fi mai potrivit pentru noi, Vicente. Ne aflăm într-o poziţie periculoasă din cauza pierderii mall-ului din San Ysidro, şi nu există nicio îndoială că cineva ca Rapp ne-ar putea ajuta cu arabii. El vorbeşte limba lor. Înţelege cum fac ei afaceri şi ce îi sperie. . . .”
„Momentul nu putea fi mai potrivit pentru noi”, a repetat Rossi. „Nu ţi se pare deloc suspect? Că un om dedicat luptei împotriva teroriştilor din Orientul Mijlociu a ajuns la uşa noastră imediat după ce am trimis primul transport de heroină din Orientul Mijlociu?”
Esparza s-a încruntat şi a luat o înghiţitură din cafea. „Heroina a fost inundată din Orientul Mijlociu de ani de zile. Între asta şi petrolul saudit, americanii finanţează practic toate operaţiunile teroriste din lume. Şi chiar dacă le-ar păsa, de ce ar veni după noi? Există carteluri care au relaţii mai vechi cu arabii.”
„Cum rămâne cu expunerea noastră la represaliile americane?” a replicat Rossi. „Mitch Rapp are probabil mai multe secrete urâte în cap decât oricine altcineva în afară de Irene Kennedy însăşi. Spuneţi că CIA-ului nu-i pasă de noi şi s-ar putea să aveţi dreptate. Dar în ziua în care vor afla că ne-am ocupat de Mitch Rapp, vom trece direct în vizorul lor.”
Esparza a dat din cap gânditor. Acesta era poate cel mai convingător argument pentru a-l ucide pe Rapp. Riscurile de a-l avea acolo erau incredibil de mari. Probabil prea mari.
Rossi a simţit că obţinuse un avantaj în discuţia lor şi a decis să insiste. „Pot să mă gândesc cum să mă ocup de heroină, Carlos. Există o mulţime de imigranţi arabi în Mexic, dintre care unii sunt deja implicaţi în traficul de droguri. Putem angaja câţi avem nevoie.”
Esparza şi-a bătut absentă cu degetul arătător pe blatul mesei. Executarea sumară a lui Mitch Rapp părea o risipă incredibilă. Atât de talent, cât şi de oportunitate pentru sport.
Toţi cei pe care îi angaja într-o poziţie de autoritate trebuiau să treacă un test. În funcţie de cerinţele specifice ale postului, acel test se putea referi la îndemânare, tenacitate, loialitate sau inteligenţă. Unele erau relativ uşoare. María fusese angajată pe baza abilităţii sale de a face mâncare nedespărţită de cea a propriei mame a lui Esparza. Pentru alţii, eşecul însemnase moartea.
„Îl vom testa”, a spus Esparza, în cele din urmă.
„Carlos, eu nu...”

„Relaxează-te, Vicente. Vom crea un test căruia îi va fi imposibil să supravieţuiască. Nu ai nicio curiozitate? Nu te interesează să-l vezi pe Mitch Rapp în acţiune? Să vezi ce ar face şi cât ar putea rezista în faţa unor şanse imposibile?”
„Şi dacă învinge aceste şanse?”
Esparza s-a gândit o clipă la întrebare. „Atunci ar trebui să luăm în considerare posibilitatea ca răsplata de a angaja un astfel de om să merite riscurile.”

CAPITOLUL 33

RAPP a urmat doi paznici înarmaţi prin casă în direcţia uşii din faţă. Cu excepţia telefonului său, toate bunurile cu care ajunsese acolo fuseseră returnate. Pantalonii verzi din bumbac şi cămaşa maro furnizate de Claudia fuseseră curăţate şi călcate, dar îi permiteau totuşi să se amestece în junglă dacă era necesar. Pantofii gri de trail-running erau mai puţin eleganţi, dar erau rezistenţi, uşori şi posedau o bandă de rulare concepută pentru suprafeţe moi.
Lătratul câinilor a devenit audibil când au păşit în dimineaţa umedă, în faţă şi la dreapta, dar ascuns în frunziş. Au ocolit luminişul care se întindea de-a lungul frontului casei, rămânând sub coronamentul junglei în încercarea de a zădărnici o eventuală supraveghere de deasupra capului.
Scena la care au ajuns în cele din urmă era, din păcate, cam ceea ce se aşteptase Rapp. Două motociclete de teren şi trei 4x4 pulverizate cu vopsea de camuflaj mată – una cu o mitralieră montată, suficient de grea încât aproape să dea cu fundul de suspensie. Al şaselea şi ultimul vehicul era un Humvee imaculat, vopsit în verde britanic de curse. La fel ca hainele lui Rapp, concepute pentru a se amesteca oriunde. Şaptesprezece oameni se aflau fie în vehicule, fie în jurul lor. Toţi purtau camuflaj complet şi erau echipaţi cu puşti de asalt, arme de mână şi rucsacuri uşoare cu bidoane de apă. Excepţie făcea Esparza însuşi, care purta lenjeria de designer, în valoare de cinci mii de dolari, care îi era tipică. Singura schimbare evidentă era că îşi schimbase mocasinii din piele de viţel cu o pereche de cizme de drumeţie rezistente.
Mai rău erau cei şase câini. În opinia lui Rapp, câinii erau de obicei mai deştepţi decât stăpânii lor umani şi întotdeauna mai motivaţi. Amestecul de rase fusese conceput mai mult pentru intimidare decât pentru urmărire, dar, în ciuda faptului că era greu cu Rottweileri şi pitbuli, haita ar fi fost totuşi eficientă. Mai ales dacă reuşeau să prindă ceea ce urmăreau. În acest caz, pe el.
„Toţi cei care lucrează pentru mine trebuie să treacă mai întâi un test”, a spus Esparza, vorbind cu o voce suficient de puternică pentru a fi auzit peste câinii frenetici. „Acesta va fi al tău.”
„Te grăbeşti puţin, nu-i aşa?” a spus Rapp. „Nu am vorbit despre bani.”
Bărbatul s-a încruntat, neobişnuit să fie provocat. Dar niciunul dintre oamenii lui nu părea să vorbească engleza, aşa că el a fost singurul care a înregistrat atitudinea lui Rapp.
„Cât crezi că valorezi?”
„Două sute cincizeci de mii mi se pare corect.”
Liderul cartelului a râs. „Un sfert de milion pe an? Nici măcar pe Vicente nu-l plătesc atât de mult.”
„Pe lună, Carlos. Două sute cincizeci pe lună.”
Expresia uimită a liderului cartelului vorbea de la sine. Avea de gând să fie de acord. Dar, probabil, nu pentru că era dispus să plătească acea sumă. Mai degrabă, crease un test la care era sigur că Rapp nu va supravieţui.
„Gata”, spuse el, arătând spre un drum primitiv care ducea în junglă. „Tot ce trebuie să faci este să ajungi până la un mic sat aflat la 12 mile spre nord. De fapt, sat s-ar putea să nu fie cuvântul potrivit. Sunt doar trei case. Dar una dintre ele are o verandă acoperită şi funcţionează ca un restaurant informal pentru fermierii locali. Întâlneşte-te cu mine acolo şi vei primi plata primei luni.”
Rapp era destul de sigur că ştia locul – o răscruce de drumuri unde drumul de pământ de rahat întâlnea un drum de pământ ceva mai puţin de rahat care mergea de la est la vest. Ceasul GPS voluminos de la încheietura mâinii sale conţinea un ecran color şi era plin de hărţi topografice pe care le descărcase în timpul escalei din Mexico City. Şi, deşi ecranul micuţ nu avea rezoluţia necesară pentru a reprezenta clădirile, distanţa şi direcţia erau corecte, iar afacerile tindeau să se instaleze la intersecţii.

„Şi dacă nu reuşesc?” a spus Rapp.
„Atunci vei fi mort”.
Rapp i-a scanat din nou pe oamenii din jurul lui. Unii erau supraponderali, alţii arătau ca nişte psihopaţi obişnuiţi din cartelurile de execuţie, iar câţiva păreau foşti soldaţi mexicani solizi. Toate echipamentele erau bine întreţinute şi de top. Aveau arme, vehicule, câini şi avantajul terenului propriu. În coloana sa, căldura nu era prea rea la această oră a dimineţii, iar cerul sugera că urma să plouă. Probabil că ar fi fost multă.
„Am un avans sau toată lumea începe să tragă acum?”. a întrebat Rapp.
„Zece minute”.
„Mi se pare puţin.”
„Asta nu este o negociere”, a răspuns Esparza, recuperând un cronometru de modă veche din buzunar şi făcând un spectacol de a apăsa butonul de sus. „Minutele tale preţioase se termină deja.”
Rapp a activat cronometrul de pe propriul ceas şi a început să alerge. Carosabilul era moale şi puţin alunecos, limitându-l la un ritm de şapte minute pe milă. Ţelul era un pârâu aflat la puţin peste o milă de acolo. Pe baza a ceea ce reuşise să desluşească pe topografic, era suficient de abrupt şi de îngust pentru a neutraliza chiar şi motocicletele de teren, iar alimentarea fiabilă cu apă îi dădea o şansă decentă de a da peste o aşezare umană unde putea face rost de provizii.
Componenta critică în acest moment era să rămână în faţa urmăritorilor săi până la venirea ploilor şi reducerea eficacităţii câinilor. Probabil că era fezabil, atâta timp cât stăpânii îi ţineau în frâu. Totuşi, dacă se apropiau suficient de mult pentru a-i elibera, lucrurile aveau să devină interesante.
Şi-a mărit pasul în sus, până la limita a ceea ce suprafaţa permitea în siguranţă. Ideea că Esparza s-ar fi ţinut de cuvânt în privinţa celor zece minute părea puţin exagerată.
După şase minute de alergare, a activat ecranul ceasului său pentru a-şi verifica poziţia faţă de pârâu. În cele din urmă, s-a dovedit a fi inutil. Apa din cauza ploilor recente îl umflase până la punctul în care spălase o parte din drum. Rapp a alunecat pe un terasament în pârâul noroios, alternând între acesta şi maluri, în funcţie de care îi maximiza viteza. După aproximativ o sută de metri, a auzit vuietul îndepărtat al motocicletelor de teren pornind. Cronometrul de pe ceasul său indica opt minute şi patru secunde. Sincer, cu un minut mai mult decât îşi închipuise Rapp. Aparent, asta era ceea ce trecea drept onoare printre hoţi.
Dacă nu erau nişte cretini complecşi, le-ar fi luat doar vreo trei minute până să găsească locul în care se ascunsese în junglă. La ritmul pe care îl stabilise, urmele lui erau clar vizibile, deşi ar fi fost imposibil de stabilit dacă se îndreptase în amonte sau în aval. Cel mai bine ar fi fost ca motocicliştii de teren să-l anunţe prin radio şi să se despartă pentru a-l urmări. Câinii ar fi urcat în vehicule şi ar fi condus până la locul unde Rapp abandonase drumul. Aşa că mai avea nevoie de încă cinci minute până când avea o urmărire organizată în spatele lui.
Deloc surprinzător, harta topografică microscopică nu oferise o imagine foarte exactă a terenului. În loc să se îngusteze într-o mică cicatrice tăiată prin junglă, pârâul continua să se lărgească, să se adâncească şi să devină mai puternic. Cascade care erau jumătate cascadă şi jumătate alunecare de noroi îl alimentau de pe pereţii canionului, făcându-i tot mai greu lui Rapp să-şi păstreze echilibrul.
Deasupra capului, norii se înălţau, dar într-un ritm mai lent decât spera. Ploaia pe care se baza pentru a-şi salva fundul de câini părea foarte departe.
Când haita a redevenit audibilă, înnebunise. Întrebarea acum era dacă stăpânii lor vor încerca să-i ţină sub control sau îi vor lăsa să alerge?
Răspunsul a venit cam un minut mai târziu, când sunetul lătratului lor s-a diminuat brusc. Nu se mai încordau cu stăpânii lor. Erau liberi.
Jungla de la marginile râului, acum lat de 30 de metri, era prea densă pentru ca un om să se poată deplasa prin ea, dar câinii se descurcau destul de bine. Rapp a abandonat apa puţin adâncă de pe malul drept şi s-a îndreptat spre centrul mai adânc. A ales un copac cu frunze groase dintre resturile plutitoare şi s-a încurcat în el. O creangă din spatele capului îi ţinea nasul şi gura în afara apei, în timp ce restul corpului plutea sub suprafaţă.

Pentru că se deplasase mai ales în apă, câinii nu aveau prea multe de lucru. Trebuiau să se deplaseze de-a lungul ambelor maluri, încercând să detecteze un miros. Atâta timp cât râul continua să se mişte şi el rămânea scufundat, probabil că va fi în regulă.
Probabil că da.
După o oră de plutire la o viteză mai puţin decât palpitantă de trei sau patru noduri, situaţia a început să se deterioreze. Partea bună era că femurul lui nu era încă o jucărie pentru câini. Partea negativă era că era la câteva secunde de a deveni una.
Pe malul estic se aflau doi pitbuli, care stăteau aproximativ la egalitate cu el. Păreau să simtă că prada lor era aproape, dar nu se concentraseră încă asupra copacului sub care era ascuns. Un doberman se afla pe malul opus, atârnând puţin mai în spate, cu stăpânul său alături. Doi soldaţi erau vizibili în apa puţin adâncă de la vest, scanând jungla densă din jurul lor cu puştile de asalt strânse în mână.
Unul dintre ei a primit un apel la radio şi a vorbit în el timp de câteva secunde. Cuvintele sale erau neinteligibile, dar tonul şi gesturile nu erau greu de descifrat. Îşi închipuiau că Rapp se afla în râu, deoarece câinii nu-i puteau simţi mirosul, dar nu aveau idee unde. Răspunsul a fost, de asemenea, audibil, un amestec de furie şi frustrare, plin de statică, din partea lui Carlos Esparza. Nu ar fi fost încă prea îngrijorat, dar se uita la aceiaşi nori întunecaţi ca şi Rapp.
- – -
Când norii s-au deschis în sfârşit, au făcut-o fără niciun avertisment. Într-un minut, Rapp plutea cu un Rottweiler supraîncălzit care înota la vreo zece metri în faţa lui, iar în următorul se lupta să respire, în timp ce apa venea spre el din toate direcţiile.
Strigătele soldaţilor au fost înghiţite de ploaia torenţială, la fel ca şi contururile lor. Se auzeau împuşcături, dar era imposibil de ştiut dacă credeau că au reperat o ţintă sau doar foloseau sunetul pentru a se localiza unii pe alţii. Rottweilerul, dovedindu-şi din nou inteligenţa, s-a îndreptat spre cel mai apropiat mal de pământ în timp ce râul începea să se umfle.
Rapp a rămas pe loc, luptându-se împotriva unui curent care îl împingea în continuare sub apă. În cele din urmă a fost nevoit să-şi desprindă picioarele de trunchi şi să le lase să atârne în apa tot mai adâncă. Capul îi era încă printre ramurile cu frunze ale copacului, dar acum era suficient de sus pentru a putea respira câteva guri de aer între valurile care se prăbuşeau peste el.
Din impactul obiectelor staţionare cu care se ciocnea, îşi dădea seama că viteza apei crescuse semnificativ. A rezistat, ştiind că îşi lăsa urmăritorii mult în urmă. Curând, însă, a devenit prea periculos. Apa se umplea cu resturi mai mari şi mai zimţate, iar curentul devenea imposibil de combătut. În faţă, canalul s-a îngustat suficient de mult pentru a-i da o şansă de a ajunge pe malul estic.
În ciuda faptului că avea un dar pentru înot care îl ajutase să câştige Iron Man în tinereţe, călătoria de cincisprezece metri s-a dovedit a fi mai grea decât părea. A încasat câteva lovituri bune de la căderile de morţi, un copac deosebit de mare l-a trimis la fund şi l-a târât pe stânci timp de aproape un minut.
Când, în sfârşit, a ieşit la suprafaţă, s-a trezit la doar câţiva metri de marginea junglei. Câteva lovituri puternice l-au pus în raza unui copac parţial scufundat şi a reuşit să-l folosească pentru a se trage în siguranţă. După ce s-a târât pe malul noroios, a zăcut acolo vomitând ceea ce i s-a părut a fi un camion cisternă plin de apă noroioasă. În cele din urmă, s-a tras sub un tufiş, folosindu-se de frunze pentru a se proteja de ploaia torenţială în timp ce îşi controla respiraţia.
I-au trecut prin minte imagini în care îi scotea inima lui Carlos Esparza cu un băţ tocit, dar şi-a amintit din nou că nu asta era misiunea. Nu, asta ar fi fost prea uşor.
- – -
Rapp ieşise din apă de ceva mai mult de două ore când câinii se auziră din nou. Cineva din echipa lui Esparza era un urmăritor destul de funcţional şi îşi folosea colegii canini cu efect maxim.
O gaură temporară în învelişul de nori înclinase din nou avantajul în favoarea urmăritorilor, lăsându-i lui Rapp foarte puţin timp. În curând, conductorii urmau să se apropie suficient de mult pentru a elibera din nou câinii şi atunci avea cinci sute de kilograme de muşchi, dinţi şi gheare care se îndreptau spre el ca nişte rachete în căutare de mirosuri.
În prezent, se afla întins pe un câmp mare de plante de coca care arătau surprinzător de sănătos. De obicei, mexicanii îşi importau cocaina din sudul mai îndepărtat, dar Esparza părea să încerce să îşi integreze

lanţul de aprovizionare. Plantele erau mai greu de reperat din aer decât marijuana, dar era îndoielnic că cineva măcar încerca. Având în vedere relaţia dintre Statele Unite şi Mexic, aşa cum era, guvernul ar fi fost probabil fericit să treacă cu vederea această cultură comercială incipientă.
Complexul din faţa lui conţinea patru clădiri modeste – în special o structură cu două etaje care părea a fi răspunsul mexican la un hambar. Ar fi părut o fermă de subzistenţă tipică, dacă nu ar fi existat câteva detalii care să arate contrariul. Plantele de coca erau un indiciu destul de clar, evident. La fel ca şi butoaiele de cincizeci şi cinci de galoane bine camuflate care conţineau probabil substanţele chimice necesare pentru a rafina cultura experimentală a lui Esparza. Cel mai interesant pentru Rapp, însă, erau cei doi paznici.
Amândoi erau înarmaţi cu AK-uri, dar mai vechi şi mai prost întreţinute decât cele purtate de oamenii care îl urmăreau. Niciunul dintre ei nu avea arme de mână, optând în schimb pentru cuţitele pe care le purtau în şolduri. Unul dintre ei stătea pe un buştean, cu spatele la Rapp, la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri. Celălalt se afla la douăzeci de picioare mai departe, sprijinit de hambar şi cu faţa spre tovarăşul său. Din când în când îşi vorbeau unul altuia, dar niciunul nu părea deosebit de interesat de conversaţie. În afară de asta, nu existau semne de personal sau de activitate.
Sunetul câinilor se apropia. Când vor fi eliberaţi, va fi o chestiune de minute până când vor fi deasupra lui. Iar de data aceasta, nu avea prea multe mijloace de lucru pentru a scăpa de ei. Deşi făcuse progrese semnificative spre satul care era obiectivul său, în prezent era blocat pe un teren relativ plat, fără râuri în apropiere. Peticul de cer albastru de deasupra lui se micşora însă rapid, sugerând că vremea s-ar putea întoarce în favoarea lui.
Nu mai avea timp pentru strategii fanteziste sau precizie. Era timpul să scoată ciocanul.
Şi-a înfipt vârfurile pantofilor în pământul moale, aşezându-se într-o poziţie similară cu cea a unui sprinter în blocul de start. A vrut să aştepte până când omul de lângă hambar nu se mai uita în direcţia lui, dar lătratul încordat al câinilor a devenit brusc mai puţin frustrat. Fuseseră din nou lăsaţi liberi.
A sărit în faţă, smulgând cuţitul de la centura primului bărbat şi trăgându-i lama peste gât. Paznicul de lângă hambar şi-a luat arma şi a sărit în picioare exact când Rapp a aruncat cuţitul. În timp ce acesta era încă în aer, bărbatul şi-a prins piciorul de ceva şi s-a aruncat în faţă. A schimbat distanţa dintre ei suficient de mult încât, în loc să îi penetreze pieptul, lama a lovit cu mânerul înainte.
Din nou, Rapp a atacat, dar a fost nevoit să cadă şi să alunece când bărbatul a pus degetul pe trăgaci. Un jet de gloanţe a umplut aerul deasupra capului său când s-au ciocnit. Picioarele paznicului au ieşit de sub el şi s-au luptat pentru controlul armei. Rapp aproape că ajunsese în poziţia de a-l sugruma când a auzit ceva izbucnind din plantele de coca din spatele lui. S-a oprit din luptă şi l-a lăsat pe paznic să se rostogolească peste el chiar în momentul în care Dobermanul i-a ajuns. Bărbatul a ţipat când acesta şi-a prins fălcile în jurul umărului, iar Rapp a alunecat de sub el în timp ce se auzeau mai multe prăbuşiri.
AK-ul nu era la îndemână şi nu avea timp să se ducă după el. În schimb, Rapp a luat-o la fugă spre hambar, cu un număr necunoscut de câini în urmărire. A ţâşnit prin uşă, a sărit peste nişte butoaie ruginite de cincizeci şi cinci de galoane şi a aterizat cu trei trepte pe o scară care ducea la o mansardă. Nu a avut timp să urce, aşa că a sărit pur şi simplu, folosindu-se de impulsul şi de forţa braţelor pentru a se arunca pe platforma şubredă.
Cel puţin un câine s-a izbit de baza scării, iar Rapp a auzit ghearele altora care încercau cu disperare să ajungă la el. Rapp s-a pus imediat într-o poziţie care să-i permită să-i lovească pe toţi cei care ajungeau în vârf, dar, oricât de impresionanţi ar fi fost la deplasarea prin junglă, căţărători nu erau. La fiecare câteva secunde, apărea câte o laba sau un bot, dar apoi dispărea din nou, pe măsură ce câinele îşi pierdea cumpătul şi cădea înapoi în haita înnebunită.
După ce s-a convins în mod rezonabil că niciunul nu avea să aibă noroc, Rapp s-a uitat în jurul lui. Nu se vedea nicio armă şi nici măcar unelte agricole respectabil de ascuţite. În schimb, spaţiul era împachetat cu grijă cu cărămizi învelite în bandă adezivă. A rupt una dintre ele şi a încercat o mică mostră din cocaina pe care a găsit-o înăuntru. Se pare că experimentul botanic al lui Esparza avea succes. Era un rahat foarte bun.

Rapp s-a mutat din nou la marginea podului şi vederea lui l-a excitat suficient de tare pe unul dintre pitbuli încât să ajungă pe ultima treaptă. Rapp l-a lovit cu piciorul în partea laterală a capului, trimiţându-l să se rostogolească înapoi în haită, complet imperturbabil.
A sfâşiat cărămida de un kilogram pe care o ţinea în mână şi apoi a făcut acelaşi lucru cu alte câteva. În timp ce el lucra, alţi doi câini au încercat să urce pe scară. Boturile, gâturile şi piepturile lor erau acoperite de sângele paznicului pe care tocmai îl sfâşiaseră.
Toţi şase erau acum prezenţi – suficient de prezenţi încât să se poată urca funcţional unul peste altul pentru a încerca să ajungă la el. Era o strategie neaşteptat de eficientă şi lătratul lor a devenit asurzitor când Rapp a dat cu piciorul în ei.
A fost o scurtă pauză când un Rottweiler căzut i-a trântit înapoi şi Rapp a profitat de ea pentru a arunca sacii de un kilogram deschişi peste ei. Au fost momentan învăluiţi într-un nor impresionant care, când s-a disipat, i-a lăsat pe toţi de un alb fantomatic. În mod previzibil, lătratul şi încercările lor de a ajunge la el au crescut în intensitate. A început să regrete pantofii de alergare uşori pe care îi alesese în timp ce lovea cu piciorul în ei, încercând să-şi protejeze gleznele de colţii acoperiţi cu salivă spumoasă.
Pe măsură ce cocaina îşi făcea efectul asupra lor, însă, îşi pierduse concentrarea. Unii au început să se bată. Alţii doar alergau în cerc sau atacau pereţii. Unul a ieşit în fugă în ploaia care reîncepuse.
În timp ce erau distraşi, Rapp s-a dus la o fereastră de la marginea estică a mansardei. S-a aşezat în dreptul ei, împingând uşor oblonul de lemn şi aruncând o privire afară. Ploaia torenţială redusese vizibilitatea la mai puţin de şase metri.
A coborât pe faţada clădirii, cu apa bătând pe el de sus. Cam la jumătatea drumului spre sol, forţa acesteia a devenit prea mare pentru mânerele alunecoase pe care le improviza şi şi-a pierdut aderenţa. Din fericire, aterizarea a fost moale – cam trei sferturi noroi şi un sfert ceea ce mai rămăsese din garda pe care o scoseseră câinii. Rapp s-a grăbit să caute AK-ul şi, când l-a găsit, a fugit la adăpostul plantelor de coca.

CAPITOLUL 34

LA NORD DE HARGEISA
SOMALIA
„I . . . Nu puteam să câştig atât de mult. Nu mi-ai dat timp.”
Sayid Halabi s-a uitat peste laptopul său la Gabriel Bertrand care stătea în arcada de piatră. Pachetul din mâinile francezului părea să strălucească în lumina mohorâtă. Ambalat în vid şi acoperit cu bandă adezivă, era într-adevăr mai mic decât data trecută. Antraxul pe care îl conţinea putea fi suplimentat cu alte materiale pentru a imita pachetele de un kilogram aşteptate de contrabandiştii mexicani. Şi, cu puţin noroc, ar putea fi folosit în America cu un efect minor. Dar cele câteva victime pe care le-ar fi produs nu mai contau.
Halabi a continuat să-l privească în tăcere pe omul de ştiinţă în timp ce acesta îşi muta greutatea inconfortabil de pe un picior pe altul. Scopul fusese acela de a-l ţine în ignoranţă cu privire la realitatea şi amploarea atacului care urma să aibă loc, folosindu-l doar pentru a completa informaţii esenţiale care nu erau disponibile în altă parte. Dar acest lucru era acum imposibil. Complexitatea accelerării calendarului unui atac biologic de o asemenea amploare făcea ca eforturile continue de manipulare subtilă să fie impracticabile. Halabi avea să aibă o singură şansă. Dacă dădea greş şi era descoperit, întreaga lume s-ar fi aliniat împotriva lui. Armata şi agenţiile de informaţii care îşi petrecuseră zeci de ani luptându-se între ele îşi vor uni forţele, coordonându-şi resursele masive cu scopul de a-l extermina atât pe el, cât şi organizaţia pe care o conducea. Săptămâna următoare avea să decidă dacă ISIS va remodela planeta sau va dispărea de pe suprafaţa ei.
„Va fi suficient”, a spus Halabi în cele din urmă.
Francezul s-a apropiat cu prudenţă, lăsând antraxul pe biroul de placaj. Era un om comic de slab. Condus de laşitate şi aroganţă. Lipsit de credinţă în ceva mai mare decât el însuşi. Dar indiscutabil în posesia unei minţi magnifice.
Bertrand scrisese pe larg despre istoria contagiunilor, de la începutul Egiptului până la izbucnirea SARS în epoca modernă. Studiase răspândirea agenţilor patogeni, examinând modul în care aceştia au prins

iniţial contur, modelându-şi traseele şi analizând consecinţele lor. Şi mai interesant, a lucrat mult pentru a detalia modul în care epidemiile din trecut au fost agravate şi cum aceste greşeli au potenţialul de a se repeta la o scară mult mai mare în viitor.
Halabi îşi roti laptopul astfel încât bărbatul să poată vedea ecranul. „Ştiţi ce este asta?”
Bertrand s-a uitat la el o clipă şi apoi a clătinat din cap.
„Este o hartă a populaţiei Statelor Unite, cu infrastructura de transport suprapusă – aeroporturi, rute de autobuz şi de tren, autostrăzi importante...”.
Deloc surprinzător, bărbatul nu a înţeles. Şi nu exista o modalitate delicată de a-i remedia ignoranţa.
„Intenţionez să infectez cinci dintre oamenii mei cu virusul pe care l-aţi descoperit în Yemen şi să-i transport peste graniţa americană”, a spus Halabi fără menajamente. „De acolo, ei vor răspândi boala în toată ţara şi în lumea industrializată.”
Expresia lui Bertrand a devenit albă. „I . . . nu înţeleg. Ce vrei să spui?”
„Nu ştiu cum aş putea fi mai clar.”
A rămas încremenit o vreme, înainte de a face câţiva paşi împiedicaţi înapoi. „Tu . . .”, a bâiguit el. „Este... Nu este posibil.”
„Nu numai că este posibil, dar este foarte simplu. YARS este extraordinar de contagioasă, aşa că infectarea poporului meu va fi o chestiune banală. Şi am un grup de contrabandişti în Mexic dispuşi să îi transporte peste graniţă.”
„Nu puteţi face asta. „
„Vă asigur că pot, domnule doctor. De fapt, este deja în mişcare. Vreau doar să mă ajuţi cu câteva detalii finale.”
Bertrand a strâmbat din ochi prin semiobscuritate ca şi cum ar fi privit un copil incapabil să înţeleagă un concept simplu. „Nu este vorba de antrax. Este o boală extrem de contagioasă, extrem de mortală şi fără tratament medical eficient. Chiar şi gripa spaniolă . . .” Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „În 1918 şi 1919 a ucis peste treizeci de milioane de oameni din întreaga lume.”
„Cunosc istoria gripei spaniole”, a spus Halabi cu calm.
„Toate dovezile sugerează că această boală este şi mai contagioasă şi are o rată de mortalitate semnificativ mai mare. Adăugaţi la asta creşterea numărului de călătorii pe distanţe lungi şi creşterea populaţiei mondiale şi am putea vorbi de victime de sute de milioane.”
„Aceasta este şi estimarea mea.”
Cu toate acestea, expresia lui Bertrand sugera că el credea că nu fusese clar. „Acest lucru nu poate fi controlat. Nu va ucide doar oameni pe care îi consideri duşmani. Nu va fi vorba doar de americani. Sau creştini. Va veni aici. Se va răspândi în tot Orientul Mijlociu. Îţi va ucide oamenii, membrii familiei tale. Poate chiar pe tine.”
„Dacă asta e voia lui Dumnezeu.”
„Ţi-ai ieşit din minţi?”, a spus francezul, începând în sfârşit să înţeleagă despre ce vorbeau. „Dacă ar fi fost voia lui Dumnezeu, ar fi făcut-o el însuşi. Nu este vorba de un glonţ sau de un gaz neurotoxic sau chiar de o bombă nucleară. Nu poţi viza o armată sau o ţară adversă. Nu poţi prezice ce va face. Şi nu o poţi opri odată ce a început. Este imposibil să câştigi, pentru că victoria nu există.”
„Te înşeli, doctore. Cu complexitatea, interconectarea şi dependenţa sa de tehnologie, lumea industrializată se va prăbuşi complet. Nu va fi doar boala cea care îi va ucide. Va fi foametea. De frig. Întunericul şi haosul.” A fluturat o mână în jurul său. „Cu siguranţă, milioane de oameni vor muri în această parte a lumii, dar asta nu este suficient pentru a ne distruge. Este modul în care am trăit timp de milenii.”
Bertrand a mai făcut un pas înapoi. „Credeţi că ... . Crezi că poţi egaliza situaţia?”
Halabi a zâmbit. „Uitasem acest idiom. Mulţumesc. Cuprinde perfect obiectivele mele. Resursele financiare, umane şi militare ale Occidentului vor înceta pur şi simplu să mai existe. La fel ca şi dorinţa şi capacitatea lor de a se amesteca în afacerile altora.”
Francezul se retrăsese în cele din urmă suficient de departe încât spatele său să atingă peretele de piatră al peşterii. Părea că încearcă să vorbească, dar se vedea incapabil să o facă. Halabi a umplut tăcerea.

„După cum am spus, infectarea oamenilor mei şi aducerea lor în America este relativ simplă. La fel cum este şi selectarea oraşelor în care vor fi trimişi. Pe baza densităţii populaţiei, a locaţiei şi a activităţii aeroporturilor, alegerile evidente sunt Chicago, Houston, Los Angeles, New York, Seattle şi Atlanta. Oamenii mei nu vor avea nicio problemă în a găsi locuri de muncă de jos – curăţenie, alimentaţie publică şi altele asemenea. Detaliile, însă, sunt ceva mai dificile. Cum ar fi cel mai bine să se facă acest lucru? Centrele de transport par evidente. Dar cum rămâne cu teatrele unde oamenii sunt în contact foarte strâns şi unde virusul nu ar fi supus luminii directe a soarelui? Ce se întâmplă cu casierii care manipulează bani pentru sute de clienţi pe zi? Şi ce se întâmplă când oamenii mei încep să prezinte simptome? Poate în cluburile de noapte, unde mediul dezorientat ar face ca aceste simptome să fie mai puţin vizibile pentru cei din jur?”.
„Sunteţi . . . Îmi cereţi să vă ajut?”
Halabi a ignorat întrebarea. „O altă problemă este cum să-mi protejez discipolii americani care îi vor găzdui pe aceşti oameni. Sunt cu toţii nerăbdători să fie martirizaţi, desigur, dar se pare că ar fi cel mai avantajos să nu-i infectăm până când ceilalţi oameni ai mei nu sunt aproape de moarte. Acest lucru ar crea un al doilea val de infecţie înainte ca CDC şi alte autorităţi să înţeleagă pe deplin ce se întâmplă.”
„Eu am făcut antraxul”, a răspuns francezul. „Şi asta a fost probabil o greşeală. Dar dacă crezi că te voi ajuta să faci aşa ceva, eşti nebun.”
„Chiar sunt?”
„Da”, a răspuns Bertrand. „Odată ce acest lucru va fi pus în mişcare, nu-ţi voi mai fi de niciun folos. O să mă omori. Şi chiar dacă nu o vei face, există o mare probabilitate ca boala să o facă.”
Omul de ştiinţă a tăcut şi a privit în jurul său, scrutând în umbră ca şi cum acolo s-ar fi ascuns ceva semnificativ. Halabi îl mai văzuse de multe ori. El trăia confuzia pe care o resimţeau toţi necredincioşii atunci când îşi dădeau seama că viaţa lor se va sfârşi în curând. Singurul lucru care îl aştepta acum era o eternitate întunecată şi goală.
„Vino”, a spus Halabi, ridicându-se în picioare şi trecând pe lângă Bertrand în pasaj. Neavând altă opţiune, francezul l-a urmat. Când s-au apropiat de capătul coridorului, au apărut doi bărbaţi care l-au târât într-o cameră din stânga. Un ţipăt sugrumat s-a ridicat şi apoi a murit în gâtul lui Bertrand când a văzut ce îl aştepta.
O mare parte din corpul Victoriei Schaefer putrezise, iar ceea ce mai rămăsese fusese mumificat de condiţiile uscate. Faţa ei era în mare parte scheletizată, cu obrajii lipsă care îi expuneau rădăcinile dinţilor şi orbitele goale ale ochilor care se vedeau prin fâşii de piele. În realitate, doar hainele şi părul lung şi blond o identificau.
„Nu!” a reuşit în cele din urmă să iasă Bertrand.
Oamenii lui Halabi l-au forţat să se aşeze pe masa de lângă cadavru şi l-au fixat acolo cu chingi. Ţipetele lui s-au transformat rapid în suspine convulsive şi a început să implore patetic în franceză.
Halabi s-a apropiat şi s-a aplecat asupra lui în timp ce unul dintre oamenii săi aprindea o lampă de sudură. Faţa lui Bertrand şi a celui putred de lângă el a devenit albăstruie în lumina flăcării.
„Acum hai să discutăm detaliile planului meu.”

CAPITOLUL 35

SUDUL MEXICULUI
CARLOS Esparza s-a uitat înapoi la familia îngrozită din spatele lui şi a plesnit o mână pe masă. „Otra cerveza!”
Erau înghesuiţi lângă lampa cu kerosen care arunca umbre peste ceea ce părea a fi o bucătărie. Aceasta era clădirea care era obiectivul lui Mitch Rapp, un restaurant improvizat care nu era mai mult decât un rahat din scândură cu panouri solare suficiente pentru a menţine în funcţiune un frigider. Afară era o verandă largă unde fermierii locali se adunau în weekenduri, dar acum mobilierul de plastic de pe ea era în pericol să fie spălat de ploaia torenţială.
Soţul a recuperat o bere, dar Esparza a clătinat din cap şi a arătat spre fiica de cincisprezece ani a bărbatului. Aceasta a luat sticla şi s-a apropiat cu ezitare, ţinând-o în faţa ei.

Era o fetiţă sexy, cu părul des, pielea de culoarea cafelei şi un corp încă puţin stângaci. I-a dat o lovitură puternică în fund când a pus berea pe masă şi apoi a privit-o cum se grăbea să plece. În mod normal, ar fi pus la cale planuri ca să o aducă în complexul lui pentru câteva seri interesante, dar în seara asta nu era decât un gând secundar. Ceva care să-i distragă pentru scurt timp atenţia de la problema în cauză.
Începuseră testul lui Rapp la ora 9 dimineaţa şi era ora 3 dimineaţa a doua zi. Unul dintre câini fusese recuperat, dar ceilalţi erau încă în libertate, fugind cu mii de dolari din produsul său. Ploile abundente şi pierderea capacităţii lor de urmărire îi permiteau omului CIA să se deplaseze în întuneric cu impunitate – o oportunitate de care profita din plin.
Cel puţin şapte dintre oamenii lui Esparza erau morţi. Unii din cauza gloanţelor, alţii din cauza rănilor de cuţit, iar unul dintre ei fusese găsit cu o creangă de copac înfiptă în orbita ochiului. Atât de mult echipament fusese smuls de pe cadavre, încât părea sigur că Rapp crease ascunzători în junglă. Pregătindu-se să supravieţuiască şi să lupte atât timp cât era necesar pentru a-şi atinge obiectivul.
O rafală de foc automat izbucni afară şi Esparza înjură cu voce tare înainte de a se îndrepta spre uşa deschisă. Avea patru vehicule la intersecţia din faţă, dintre care două stăteau la ralanti cu farurile aprinse. Ploaia încetase şi exista suficientă iluminare pentru a-i vedea pe cei cinci bărbaţi care se refugiaseră în spatele lor. Toate eforturile de a aduce alte întăriri se împotmoliseră în noroi la kilometri de acolo. Împuşcăturile s-au oprit şi, în mod previzibil, au început strigătele. Idioţi nenorociţi. Dacă vedeau sau auzeau ceva, era o garanţie că Rapp nu era acolo. Îngroziţi pentru propriile vieţi şi înfuriaţi de pierderea camarazilor lor, începuseră să tragă în fantome şi să se bată între ei. Exact ceea ce voia omul CIA.
Esparza rămase ascuns după tocul uşii în timp ce scruta pe lângă vehicule în întuneric. Era la kilometri distanţă, plănuind următoarea mişcare? Se hotărâse să fugă şi să-şi încerce norocul ca fugar? Sau era acolo, dincolo de cercul de lumină?
Sunetul unui vehicul care se zbătea a devenit audibil la est şi Esparza a traversat cu reticenţă puntea de lemn, coborând în noroi. Farurile începură să se joace în copaci, în timp ce oamenii lui se afundau şi mai mult. De parcă Rapp s-ar fi urcat pur şi simplu într-o maşină şi ar fi urcat pe drum până la ei.
Idioţi.
S-a poziţionat în mijlocul intersecţiei, protejându-şi ochii în timp ce camioneta se apropia. Unul dintre executorii săi conducea şi nu erau pasageri. Cel puţin nu erau pasageri vii. Vehiculul a oprit şi Esparza s-a uitat la bărbatul din pat. Era întins într-o baltă însângerată de apă de ploaie, cu gâtul tăiat de la o ureche la alta.
„Găsiţi-l pe nenorocitul ăsta şi aduceţi-mi capul lui!” a strigat Esparza în timp ce ploaia a prins din nou putere. „Înţelegi? Adu-mi-l acum!”
Nimeni nu s-a mişcat. În cele din urmă, un bărbat a înaintat. „Întunericul şi ploaia lucrează împotriva noastră, senor. Poate că ar trebui să încercăm să ne întoarcem la complex. Ar trebui să se însenineze mâine şi când soarele...”
Esparza a scos un pistol din husa de la şold şi l-a împuşcat pe bărbat în piept. „Mai are cineva ceva de spus?”
Nimeni nu părea să aibă, aşa că s-a îndreptat cu paşi repezi spre clădire şi spre berea rece care îl aştepta acolo. Cât de mult plătea ca să fie înconjurat de o gaşcă de slabi? Dacă asta era tot ce puteau face, era un om mort. Celelalte carteluri ar fi trecut peste el ca şi cum nu ar fi fost acolo. Rapp era un singur om. Un nenorocit de om care se târăşte prin jungla pe care nu o cunoştea deloc.
A păşit înapoi pe verandă şi s-a îndreptat spre uşa deschisă. Poate că ar fi invitat-o pe fată să i se alăture la o băutură. Furia şi nervii se acumulau până la punctul în care capul începea să-i bată cu putere. Părea aproape sigur că ea ar putea găsi o modalitate de a-l ajuta să se relaxeze.
Când a intrat, Esparza a văzut un bărbat în trening aşezat la masa la care îşi lăsase berea. Era luminat de lampa cu kerosen, dar purta o bandulieră imediat recognoscibilă. Piele lucrată manual, cu un toc pe o parte şi o teacă la fel de ornamentată pentru amortizorul său de zgomot pe cealaltă parte. Pedro Morales se văzuse întotdeauna în termenii romantici ai unui bandit mexican din secolul al XIX-lea. Dar îl servise bine pe Esparza. Asta până când trupul său gol fusese găsit într-un şanţ cu şase ore în urmă.
„Deci, dacă îmi amintesc bine”, a spus Mitch Rapp, „înţelegerea noastră era de două sute cincizeci de mii de dolari pe lună.”

Esparza a observat că husa era goală şi că pistolul Colt Government Model 1911 nichelat al lui Morales zăcea pe masă la câţiva centimetri de mâna lui.
„Acesta este acordul tău cu mine”, a spus Esparza, căruia îi era greu să gândească limpede sub privirea fixă a americanului. „Dar nu sunt sigur în privinţa oamenilor mei. Aţi ucis mulţi dintre prietenii lor.”
Rapp a rămas nemişcat pentru o clipă, dar apoi a început să înşurubeze amortizorul potrivit pe pistol. S-a ridicat în picioare, iar Esparza s-a blestemat în tăcere pentru propria prostie.
Rapp a trecut pe lângă el, iar liderul cartelului a auzit zgomotul paşilor lui pe veranda de lemn. Nu s-a deranjat însă să se întoarcă. Era clar ce urma să se întâmple. Cuvintele lui condamnaseră la moarte ceea ce mai rămăsese din oamenii lui. Îl vor vedea pe bărbatul îmbrăcat în camuflaj venind dinspre restaurant şi vor presupune că era unul de-al lor.
Esparza putea să strige un avertisment, desigur. Sau chiar să-şi scoată propria armă şi să tragă. Dar atunci rolul său în această situaţie s-ar schimba fundamental. În acel moment, el era omul cu slujba şi banii de care Rapp avea atât de multă nevoie. Tot ce era nevoie era un singur sunet, totuşi. O mişcare greşită. Şi atunci el ar fi devenit doar o altă victimă a omului de la CIA.
Aşa că a rămas tăcut, imaginându-şi scena care se desfăşura în spatele lui. Amortizorul şi ploaia îi vor împiedica pe oamenii lui să afle ce se întâmplă până când doi dintre ei vor fi deja morţi. Încă unul avea să mai moară în confuzia care va urma. Iar ultimul ar fi fost împuşcat în spate în timp ce fugea în panică.
Privirea lui Esparza s-a mutat din nou spre familia înghesuită în spatele clădirii. Au tresărit vizibil la o rafală scurtă de focuri de armă automată de afară. Un strigăt singuratic s-a ridicat deasupra ploii şi apoi totul a tăcut până când sunetul paşilor pe verandă a redevenit audibil.
„Rămâi fără băieţi, Carlos”.

CAPITOLUL 36

COMPLEXUL CAPITOLIULUI
WASHINGTON, D.C.
SUA
„Ca să fie clar, aceasta nu este o audiere oficială”, a spus senatorul Christine Barnett, făcând o treabă bună în a părea mărinimoasă. „Suntem aici pentru a discuta fără camere de luat vederi şi pentru a înţelege care este poziţia noastră în această chestiune.”
În ciuda asigurărilor ei goale, Irene Kennedy a simţit că aceasta seamănă foarte mult cu o audiere formală. Barnett se afla într-o poziţie înaltă, flancată de congresmeni loiali ei. În spatele lor se aflau mai mulţi consilieri, iar galeria era presărată cu oameni despre care Kennedy presupunea că erau agenţi politici.
„În timp ce răspundeţi la întrebările noastre, dr. Kennedy, vă rugăm să ţineţi cont de faptul că efectuăm propria noastră investigaţie în aceste chestiuni.”
Implicaţia, bineînţeles, era că ea ar fi minţit. Şi asta era exact ceea ce trebuia să facă, dar nu din motivele pe care le credea Barnett.
Kennedy s-a aplecat spre microfonul de pe masa din faţa ei. „Vă mulţumesc, domnule senator. Voi ţine minte asta.”
Reacţia iniţială a lui Kennedy fusese de a găsi o modalitate de a evita acest tribunal cangur, dar fusese imposibil. Puterea lui Barnett creştea şi, odată cu ea, tulburările din interiorul Beltway. Prevederea loialităţii schimbătoare a oamenilor devenea imposibilă, pe măsură ce aceştia se poziţionau pentru ceea ce avea să urmeze.
„Care a fost implicarea ta în trimiterea lui Mitch Rapp în California pentru a-i interoga pe acei traficanţi de droguri?”
Se zvonea că cercetările lui Barnett pe această temă ajunseseră într-un punct mort. Cu cât urmărea mai mult lanţul de comandă înapoi, cu atât era mai neclar.
„După cum v-am spus în trecut, nu am avut nicio implicare.”
„Dacă negi că ai fost tu, atunci cine a fost?”

Era o întrebare care, la propriu, putea fi cea mai periculoasă din lume. Potrivit lui Scott Coleman, preşedintele Statelor Unite nu numai că dăduse personal ordinul, dar semnase şi actele prin care îi dădea lui Rapp carte albă.
Din nou, Kennedy s-a aplecat spre microfon. „Nu ştiu cine a autorizat implicarea domnului Rapp, deşi oamenii mei continuă să cerceteze problema. Ancheta biroului dumneavoastră a reuşit să facă lumină în această problemă?".
„Eu pun întrebările în această audiere!"
Kennedy şi-a turnat un pahar cu apă. Adevărul era că această întâlnire nu avea niciun scop real. A fost o expediţie de pescuit. Barnett încerca să găsească ceva exploziv pentru audierile publice pe care le plănuia fără îndoială. Dar nu avea de gând să o obţină.
„Permiteţi-mi să fac o altă precizare, domnule senator. Mitch Rapp nu lucrează pentru Agenţia Centrală de Informaţii şi nici nu lucrează de ceva vreme. El funcţionează ca un contractor independent. Ultimul contract pe care Agenţia l-a avut cu el a fost în legătură cu urmărirea lui Sayid Halabi în Yemen."
„Este posibil ca el să fi acţionat singur?", a oferit un alt senator.
Furia s-a înregistrat pe faţa lui Barnett înainte ca ea să o poată împiedica. Ea se afla acolo pentru a aduna muniţie împotriva lui Kennedy şi a comunităţii de informaţii în ansamblu, nu doar împotriva unui singur om.
„Este absolut posibil", a răspuns Kennedy, hotărând să accepte cadoul. „Domnul Rapp este bine cunoscut în eşaloanele superioare ale forţelor de ordine şi ale serviciilor de informaţii. S-ar fi putut folosi de reputaţia şi contactele sale pentru a-i convinge pe oameni că opera sub autoritatea CIA, când de fapt nu era cazul."
„Pentru a ucide doi traficanţi de droguri, a împuşca trei agenţi DEA şi a fura narcotice în valoare de milioane de dolari", a intervenit Barnett.
„Se pare că este corect, domnule senator".
Era o poziţie incomodă pentru Kennedy. Orice apărare a lui Rapp putea să slăbească legenda sub acoperire pe care o crease şi să-l facă să fie ucis. Nu era acolo doar ca să stea deoparte şi să lase Senatul să-l arunce pe Mitch Rapp sub autobuz. Nu, trebuia să fie în spatele volanului apăsând acceleraţia până la podea.
„Şi toate astea au legătură cu afacerile sale financiare ilegale?" a spus Barnett, continuând să cerceteze.
„Ancheta noastră este în faza iniţială, dar şi acest lucru pare să fie corect. Domnul Rapp avea o serie de conturi în străinătate şi investiţii de o legalitate îndoielnică. Una dintre principalele sale investiţii – o companie de servicii financiare din Polonia – s-a prăbuşit şi a intrat în atenţia oficialilor UE. Acest lucru a creat un efect de cascadă."
„Adică, castelul de cărţi de joc pe care îl construise s-a prăbuşit, ceea ce l-a determinat să fure acele medicamente pentru a strânge suficienţi bani pentru a fugi."
„Aceasta este o concluzie rezonabilă pe baza faptelor pe care le avem în acest moment, dle senator."
„De unde a făcut rost de toţi banii pentru a investi, dr. Kennedy? Şi de cât timp există aceste investiţii? Ştim cu toţii cu ce se ocupă omul ăsta şi acum suntem foarte conştienţi că nu are nicio reţinere în a împuşca oameni nevinovaţi."
„Dacă sugeraţi că lua contracte de ucidere pe lângă, domnule senator, mă îndoiesc că este cazul. Mult mai probabil, el pur şi simplu sifonase fonduri de la organizaţiile teroriste pe care le-a desfiinţat. Ele însele au structuri financiare extrem de complexe şi nu ar fi greu de ascuns astfel de tranzacţii."
„Dar acest castel de cărţi de joc pe care l-a construit", a spus Barnett, încercând încă să-şi găsească echilibrul. „A fost construită în timp ce lucra oficial pentru CIA. Nu-i aşa? În timp ce se afla sub supravegherea dumneavoastră."
Kennedy a luat o înghiţitură de apă şi s-a concentrat să rămână în personaj. Evitarea responsabilităţii personale şi abandonarea lui Mitch Rapp erau două lucruri în antiteză cu ceea ce era ea. Dar, deocamdată, nu exista o altă cale.
„Evident, sunt directorul CIA, aşa că tot ceea ce se întâmplă acolo este de competenţa mea. Acestea fiind spuse, monitorizarea agenţilor noştri este în mare parte responsabilitatea unei divizii independente din cadrul Agenţiei. Aceştia lucrează în conformitate cu un set de parametri foarte specifici, care au fost

respectaţi în acest caz. Problema pare a fi că dl Rapp şi-a acoperit foarte bine urmele. Banii săi au fost ţinuţi în ţări în care ne este greu să vedem, iar interesele sale de proprietate în afaceri străine au fost ascunse în spatele unui labirint de corporaţii fantomă şi parteneriate offshore."
„Deci, spuneţi că, în calitate de director al CIA, nu vă asumaţi nicio responsabilitate pentru toate acestea?"
„Infrastructura de supraveghere a agenţiei funcţionează independent de biroul directorului. Această independenţă este esenţială pentru succesul şi credibilitatea lor. Totuşi, în lumina a ceea ce s-a întâmplat, sunt de acord că sistemul trebuie să fie revizuit."
- – -
Christine Barnett a intrat în biroul ei, aproape că i-a prins piciorul lui Kevin Gray când a trântit uşa.
„Târfă trădătoare!"
„Calmaţi-vă, doamnă senator. S-ar putea..."
„Să mă calmez? Despre ce naiba vorbeşti, Kevin? Toată lumea din oraş vorbeşte în şoaptă despre Irene Kennedy de parcă ar fi Ioana d'Arc. Ne-am dus acolo mizând pe faptul că va cădea pe sabia ei pentru prietenul ei de-o viaţă, marele Mitch Rapp. Şi ce am aflat? E doar un alt politician care îşi acoperă fundul."
„Încă mai avem..."
„Şi apoi rahatul ăla de Hansen îi dă cheile de la cătuşe!" Ea a imitat limbajul de unt al bărbatului. „Este posibil să fi acţionat singur?" „Este posibil să fi acţionat singur?"
„Mitch Rapp a fost cel mai bun agent al CIA timp de ani de zile, domnule senator, şi în acest timp a furat milioane de dolari. Faptul că, din punct de vedere tehnic, era un contractor când i-a ucis pe cei doi oameni..."
„Nu ai ascultat, Kevin?"
„Bineînţeles că..."
„Rapp a ucis doi suspecţi de terorism. Iar banii lui nu proveneau din furturi de la guvern, ci din furturi de la extremişti. De ce le-ar păsa alegătorilor de asta?".
„Nu i-a ucis pe acei oameni pentru a opri un atac terorist, dle senator. Aşa cum aţi spus la ultima întâlnire cu Kennedy, probabil că a făcut-o pentru a-şi da seama cum să obţină cel mai bun preţ pentru drogurile pe care urma să le fure. Şi nu a luat banii de la acele organizaţii teroriste pentru a le lipsi de fonduri. I-a luat pentru a-şi umple propriul po..."
„Prea complicat!", a strigat ea. „Americanul mediu abia dacă este suficient de inteligent pentru a-şi lega singur şireturile. Chiar vă aşteptaţi ca ei să urmărească motivaţii complexe şi corporaţii fantomă offshore? Pentru ca ei să ştie pe cine să urască, trebuie să le spunem într-un mod pe care să îl înţeleagă. O naraţiune puternică şi simplă. O singură propoziţie. Fără cuvinte mai mult de două silabe."
„Oricum nu aveam de gând să punem mâna pe ciclul de ştiri prea curând. Împuşcăturile din această dimineaţă de la şcoală au aspirat tot aerul din cameră."
„Câţi copii?"
„E grav. Douăzeci şi unu de morţi şi alţi şapte răniţi."
„Aşa că am rămas în urmă şi povestea cu antraxul..."
„-începea deja să se estompeze", a spus Gray, terminându-şi propoziţia. „Videoclipurile pe care ISIS le difuzează sunt doar remixuri ale unor filmări pe care toată lumea le-a mai văzut."
„Dacă vrem să ţinem oamenii concentraţi asupra incapacităţii acestei administraţii de a-i proteja, Halabi va trebui să se ridice din fund şi să facă ceva mai mult decât să facă filme."
„Nu sunt sigur că ar trebui să ne dorim asta, domnule senator."
S-a lăsat pe scaunul din spatele biroului ei. „Să nu te transformi din nou în cercetaş în faţa mea, Kevin."
„Sunteţi foarte departe în frunte, domnule senator..."
„Nu vreau să fiu în frunte!", a strigat ea. „Vreau să câştig alegerile cu o asemenea zdrobire încât toţi cei din Washington să cadă în genunchi şi să mă pupe în fund. Aţi înţeles?"
Judecând după expresia lui, nu.
Kevin Gray era un agent politic al naibii de bun, dar, la fel ca toţi cei din profesia lui, vedea câştigarea preşedinţiei ca pe un sfârşit, nu ca pe un început. Un loc în Biroul Oval era o garanţie de pompă şi de

circumstanţă, dar nu garanţia puterii reale pe care o bănuiau majoritatea oamenilor. În calitate de femeie, trebuia să lupte pentru asta. Va trebui să o smulgă din mâinile bărbaţilor puternici care au dominat ţara încă de la fondarea ei.
„Împuşcarea acelor agenţi DEA a avut parte de o anumită acoperire”, a spus Gray. „Dar, pentru că au supravieţuit şi pentru că identitatea trăgătorului nu a fost dezvăluită, nu a fost atât de multă acoperire pe cât speram. Am putea să se scurgă informaţii că autorul a fost un fost agent CIA şi că a ucis şi doi traficanţi de droguri. Poate să lăsăm să se înţeleagă că Kennedy ar putea fi implicat. Toată lumea ştie cât de apropiaţi sunt ea şi preşedintele Alexander. Ne-ar putea aduce...”
„Absolut nimic”, a spus Barnett, terminându-şi propoziţia. „În actualul ciclu de ştiri, povestea asta nu ar ajunge nici la un post de radio AM din Bumfuck, Kansas.”
„Atunci aşteptăm”, a spus el, fără să se obosească să-şi ascundă frustrarea. „Când lucrurile se vor linişti, o poveste ca asta ar putea avea ceva tracţiune. Fără îndoială că va atrage atenţia teoreticienilor conspiraţiei şi a trolilor ruşi de pe internet. Aceştia caută întotdeauna să dea agenţiei un ochi negru.”
„Pierdem controlul asupra acestui lucru, Kevin. Avem o poveste despre incompetenţa şi corupţia din această administraţie pe care o putem transforma în isterie totală. Nu putem lăsa să fie deturnată de un locuitor de subsol care a intrat într-o şcoală cu o armă. Vom sfârşi prin a ne petrece următoarea lună în cercuri dezbătând controlul armelor.”
„Nu ştiu ce vrei să fac”, a spus Gray. „Nu pot lucra decât cu ceea ce am.”
A rămas tăcut aproape un minut, calculând avantajele şi dezavantajele fiecărei acţiuni posibile. În cele din urmă a vorbit.
„Deocamdată uităm de încercarea de a-l lega pe Rapp de Kennedy. În schimb, lăsăm să se afle că DEA a interceptat antraxul. Le arătăm alegătorilor americani că această administraţie a permis ISIS să transporte o armă biologică peste graniţa americană şi că singurul lucru care ne-a salvat a fost norocul prostesc. Le spunem că Halabi pregăteşte un alt lot şi că administraţia a ţinut secret acest lucru faţă de poporul american. Că Alexander îi împiedică pe cetăţenii noştri să ia măsuri pentru a se proteja, pentru că nu vrea să arate rău în presă.”
„Nu sunt deloc de acord cu acest mod de acţiune, domnule senator. Să divulgi implicarea unui fost agent CIA în ceea ce s-a întâmplat în California este un lucru. Dar aceasta este o anchetă teroristă în curs de desfăşurare. De aceea, administraţia o ţine secretă – încearcă să urmărească linia de aprovizionare până la Halabi. Dacă el descoperă că autorităţile ştiu despre antrax, ar putea...”
„Ar putea ce? Să fugă? Cum mă poate afecta asta? Ultimul lucru de care am nevoie este ca Alexander să stea pe un podium spunând că l-a urmărit pe Halabi şi i-a tras un glonţ în ochi.”
„Dle senator, asta e...”
„Taci şi fă-o, Kevin.”
„O să dureze ceva timp. Vom folosi aceleaşi proceduri ca şi până acum, dar această scurgere de informaţii este de un cu totul alt nivel. Dacă ar fi fost vreodată urmărită până la noi...” El a tăcut, lăsând ramificaţiile în seama imaginaţiei ei.

CAPITOLUL 37

SUDUL MEXICULUI

„E o oportunitate acum”, a spus Esparza, virând cu Humvee-ul său personalizat pe o groapă din drumul de pământ. „Politicienii voştri sunt doar nişte actori. Ţipă toată ziua despre droguri şi imigranţi ilegali, dar nu vor să rezolve problema. Ei vor doar să îşi menţină alegătorii supăraţi, în timp ce nu enervează pe nimeni, luându-le cocaina sau menajera. Tot rahatul pe care îl spuneţi despre noi, cei din nord... separarea copiilor de părinţii lor, zidul... este o furtună perfectă. Îi pune pe politicienii noştri într-o poziţie în care trebuie să riposteze. Şi asta nu înseamnă doar că se uită în altă parte. În aceste zile am mai mult ajutor guvernamental decât ştiu ce să fac cu el. Adică, plătesc. Să nu mă înţelegeţi greşit. Şi ultimul rahat din guvernul local care s-a întors împotriva mea a trebuit să se uite la băieţii mei cum îi violează fiica în grup. Dar chiar dacă n-aş face nimic din toate astea, mulţi dintre birocraţii noştri i-ar trage pe sfoară pe americani pentru că aşa le place.”

Rapp se concentră asupra marginilor junglei de pe scaunul pasagerului. După toate probabilităţile, nu conţinea nicio ameninţare iminentă, dar nu avea cum să ştie asta cu siguranţă. Nu avea nicio idee despre mediul său de operare, nu avea nicio idee despre poziţia lui Esparza în ierarhia actuală a traficului de droguri şi nu avea nicio idee despre ce se întâmpla în America sau în restul lumii.
„Aşadar, vrei să profiţi de oportunitatea de a te extinde”, l-a îndemnat Rapp. Esparza îşi ţinuse gura fără oprire pe tot parcursul drumului, dar până acum nu spusese nimic util. Mai mult se lăuda cu geniul său în afaceri şi cu creşterea meteorică a operaţiunii sale.
„La naiba, da, am de gând să profit. Heroina arabă va fi mare pentru noi. Guvernul american îşi face treaba normală de rahat în a se ocupa de problemele voastre cu oxicodona – jumătate pentru că politicienii voştri sunt nişte cretini şi jumătate pentru că sunt complet băgaţi în fundul companiilor farmaceutice.” A făcut o pauză pentru un efect dramatic. „Şi aţi văzut plantaţia de cocaină.”
Rapp doar a dat din cap. Îşi petrecuse cea mai mare parte a săptămânii hoinărind prin complexul lui Esparza, mâncând mâncarea lui María şi bând suc de fructe proaspăt stors. Nu avea acces la telefoane, televizor sau computere. Discuţiile cu Esparza tindeau să se axeze pe planurile sale de afaceri excesiv de ambiţioase şi pe pasiunea sa pentru fetele tinere. Din păcate, primul subiect tindea să fie prea vag, iar cel de-al doilea prea detaliat.
„Această cultură a avut chiar mai mult succes decât am crezut”, a spus Vicente Rossi de pe bancheta din spate. „Este evident că este o investiţie pe termen lung, dar în zece ani ne aşteptăm să o fi transformat într-un centru de profit semnificativ.”
Din nou, Rapp nu a răspuns. Urma care ducea la Sayid Halabi se răcea pe zi ce trecea. Pur şi simplu nu mai avea răbdare pentru rahatul ăsta sub acoperire.
„Nu m-aţi adus aici ca să vorbim despre centre de profit”, a spus Rapp în cele din urmă. „Unde mergem?”
Esparza s-a uitat la asistentul său în oglinda retrovizoare. Un tic nervos ieşit din comun.
„La o întâlnire.”
„Detalii, Carlos. Dă-mi detalii.”
Maxilarul liderului cartelului s-a strâns de furie, făcând ca răspunsul său să sune un pic sugrumat. „Am negociat termenii ei acum mai bine de o lună, dar de atunci lucrurile s-au dus de râpă. Ticălosul pe care îl vom vedea se numeşte Damian Losa. Este un nemernic arogant şi aristocrat, care este uriaş, dar care zboară mult sub radar. Face, probabil, puţin peste un miliard de dolari americani brut pe an între droguri, heroină şi iarbă. Şi asta nu include şi afacerile sale de peste bord. Are reprezentanţe auto în Iowa şi fabrici în Anglia. Nenorocitul dă bani la muzee şi alte rahaturi.”
„Ce e el pentru mine?” a spus Rapp.
Când Esparza nu a răspuns, Rossi a intervenit. „Losa a fost unul dintre principalii investitori în acel mall din San Ysidro. Este unul dintre numeroasele proiecte finanţate şi exploatate de o cooperativă de carteluri prezidată de domnul Losa. Ideea lui era de a reduce luptele dintre organizaţiile individuale prin crearea unor întreprinderi comune. După cum vă puteţi imagina, nu este încântat de faptul că a fost descoperit.”
„Nu NASA a găsit acel tunel?” a spus Rapp. „Cum poate da vina pe tine pentru asta? Se mai întâmplă şi rahaturi.”
Din nou, Esparza nu a răspuns, concentrându-se în schimb pe evitarea crengilor de o parte şi de alta a drumului de pământ.
„Construcţia mall-ului din San Ysidro a fost supravegheată de organizaţia noastră”, a spus Rossi.
„Şi?” Din tot ce am auzit, aţi făcut-o praf. Cei de la DEA vorbeau despre acel tunel de parcă ar fi fost a opta minune a lumii.”
„Da”, a spus Rossi, trăgând cuvântul. „Dar mall-ul trebuia să fie o operaţiune de spălare de bani”.
Rapp s-a gândit la asta pentru o clipă. „Deci îmi spui că tunelul a fost ceva ce ai adăugat fără să le spui lui Losa şi celorlalte carteluri?”
„Aşa este.”
„Aşadar, o operaţiune de spălare de bani de milioane de dolari tocmai s-a dus pe apa sâmbetei, o serie de politicieni americani au fost demascaţi pentru că au luat banii cartelurilor, iar un număr uriaş de corporaţii offshore sunt acum investigate pentru că tu ai decis să adaugi o operaţiune de contrabandă pe ascuns. „

„Cred că este un rezumat corect”, a spus Rossi pe un ton care sugera că dezaprobase mica lor improvizaţie. „Noi...”
„Stătea acolo ca o curvă grasă!” a strigat brusc Esparza. „Dacă eu nu profit de astfel de oportunităţi, o va face altcineva. Unde m-ar lăsa asta pe mine?”
„În viaţă”, a spus Rapp, întorcându-şi atenţia spre o junglă care părea dintr-o dată mult mai ameninţătoare decât cu treizeci de secunde înainte. „Povesteşte-mi despre întâlnire.”
„Este într-un luminiş natural, pe un teritoriu neutru. Terenul din jurul ei este în mare parte deschis şi avem drone care zboară deasupra noastră de două zile. Nicio activitate suspectă. Fiecare dintre noi poate aduce doi oameni. O să fie bine. Şi asta îţi va da ocazia să te uiţi bine la Losa.”
„De ce?” întrebă Rapp, deşi bănuia că ştia răspunsul.
„Pentru că îl vei ucide. El nu va lăsa să treacă asta şi eu nu voi aştepta ca unul dintre oamenii lui să-mi taie gâtul în somn. Trebuie să ne mişcăm mai întâi.”
„Vrei să spui că vrei să faci asta astăzi? La întâlnire?”
„Nu. Zona este controlată de un alt cartel care ne-a garantat siguranţa. Dacă ne mişcăm împotriva lui aici, s-ar putea să nu mai ajungem acasă. Luna viitoare va fi destul de curând.”
„Luna viitoare”, a repetat Rapp.
„Este asta o problemă? Am angajat un făcător de minuni, nu-i aşa? Nu asta mi-ai spus? Doar nu credeai că te plătesc cu trei milioane de dolari pe an ca să mănânci mâncarea mea şi să te antrenezi în sala mea de sport. Sala mea de sport privată.”
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă. Asta era o tâmpenie. Nu se apropia de Halabi şi acum era împins într-o posibilă ambuscadă orchestrată de un om care semăna mai degrabă cu directorul general al General Motors decât cu un lord al drogurilor. Era timpul să pună capăt acestei situaţii.
A întins mâna spre Glock 19 care îi fusese pus la dispoziţie, menţinându-şi mişcările lente şi dezinvolte. Avea să găsească un loc unde să se oprească în junglă, să găsească un loc liniştit şi să se apuce de treabă cu cei doi nemernici. Rossi avea să cedeze la prima palmă peste faţă şi, cu toată fanfaronada lui, Esparza nu avea să mai reziste prea mult. Într-o oră, Rapp va folosi telefonul prin satelit cu bijuterii al răposatului lider de cartel pentru a-i trimite lui Irene Kennedy tot ce ştiau cei doi bărbaţi despre ISIS.
„Dar mai întâi am nevoie de ajutor cu arabii”, a spus Esparza.
Rapp a ezitat, retrăgându-şi în cele din urmă mâna de pe armă şi readucând-o pe cotieră.
„Vă ascult.”
„Primul transport de la furnizorul nostru din Orientul Mijlociu a fost confiscat în arestul de la mall. De fapt, făcea parte din transportul pe care l-aţi furat – o repetiţie pentru a le arăta ce poate face sistemul nostru de distribuţie.”
„Şi?”
„Capetele de prosoape au acces la produse bune, dar sunt nişte nemernici cu care să ai de-a face. Nu înţeleg nimic din afacerea de contrabandă şi s-au enervat că le-am pierdut pachetul.”
Pun pariu că au făcut-o, se gândi Rapp.
Când Esparza a vorbit din nou, vocea lui îşi pierduse o parte din bravadă. „Uite, unghiul ăsta cu heroina ar putea însemna o grămadă de bani pentru mine şi, având în vedere ce s-a întâmplat în San Ysidro, trebuie să meargă.”
„Adică?”
„Înţeles, le înţelegi, nu? Vorbeşti limba lor şi toate cele.”
„Da.”
„Atunci ai putea să le explici că ceea ce s-a întâmplat face parte din afaceri şi că nimeni altcineva nu se poate descurca mai bine. Asigură-te că nu încearcă să găsească o altă organizaţie cu care să se asocieze.”
După o săptămână în care îl simţise pe Halabi îndepărtându-se, Rapp îşi putea imagina brusc capul din nou în vizorul Glock-ului său. „Sigur, aş putea zbura acolo şi le-aş putea spune cum funcţionează lucrurile în lumea reală. Poate să îi ajut să îşi coordoneze transporturile.”
„Asta nu va fi necesar”, a spus Rossi, aplecându-se între scaune. „Vor veni cu un reprezentant cu un alt mic transport.”

„Corect. Tot ce trebuie să faci este să-i vorbeşti bolboroseala, să-l pupi în fund pe Allah şi orice altceva este necesar pentru a-i câştiga încrederea. De data asta produsul va trece. Îţi garantez.”
Rapp a dat din cap şi şi-a relaxat şi mai mult mâna armei. Deşi nu era vorba de adresa de acasă a lui Sayid Halabi şi de o rachetă de croazieră de rezervă, era suficient pentru a lucra. Esparza şi Rossi tocmai îşi câştigaseră o amânare temporară.
- – -
Esparza a tras într-o deschizătură în frunzişul care părea să fi fost tăiat recent. Dincolo se afla un mic luminiş cu trei bărbaţi vizibili la umbra marginii sale nordice.
„Ăsta e el”, a spus Esparza, fără să se uite. „În mijloc.”
Damian Losa părea să aibă în jur de cincizeci şi ceva de ani, cu o talie îngrijită, haine frumoase, dar nu exagerate, şi părul cărunt imaculat. Bărbaţii de o parte şi de alta a lui erau doar muşchi, dar chiar şi de la distanţă era clar că erau muşchi de înaltă clasă. Probabil est-europeni. Aproape sigur foşti agenţi de operaţiuni speciale. Rămânea de văzut dacă mai erau încă o sută ca ei în copaci. Să se bazeze pe echipa de supraveghere a lui Esparza nu era chiar atât de reconfortant, dar nu avea de ales în acest moment.
Au ieşit din vehicul şi Esparza le-a indicat lui şi lui Rossi să stea în spate în timp ce el pornea spre centrul luminişului. Losa a început să facă acelaşi lucru, dar apoi unul dintre oamenii săi l-a apucat de braţ. Rapp şi-a apropiat o mână de armă, dar părea că tot ce voia să facă era să-i şoptească la ureche şefului său. A dat un răspuns scurt înainte de a merge în întâmpinarea lui Esparza.
Conversaţia părea să decurgă cam aşa cum îşi imaginase Rapp. Esparza era animat, dând din mâini şi vorbind cu voce tare, în timp ce Losa dădea din cap şi răspundea prea încet pentru a fi auzit de la distanţă. Mai interesant era faptul că una dintre gărzile lui Losa se despărţise de tovarăşul său şi dădea târcoale prin luminiş. Din nou, Rapp a mutat o mână spre arma lui, dar apoi bărbatul s-a apropiat suficient de mult pentru a-i distinge trăsăturile.
„Ce-ai mai făcut, Andraž?”
„Bine, Mitch. Domnul Losa ar vrea să stea de vorbă cu tine după ce termină.”
„De ce?”
El a ridicat din umeri şi a pornit înapoi pe unde venise.
Discuţia dintre cei doi lideri de cartel a mai durat încă un sfert de oră înainte ca Esparza să se învârtă şi să înceapă să se întoarcă în direcţia lor. Losa, pe de altă parte, a rămas pe loc şi şi-a întors privirea spre Rapp.
La naiba cu asta. De ce nu?
A pornit înainte, iar Esparza i-a făcut semn să plece. „Noi plecăm.”
Rapp l-a ignorat şi a trecut pe lângă el fără să vorbească. Când a ajuns aproape de Losa, bărbatul i-a întins o mână şi el a luat-o.
„Andraž te-a recunoscut”, a spus el într-o engleză uşor accentuată. „Am auzit despre problemele tale din America, dar sunt surprins să te văd aici. Pot să presupun că drogurile pe care le-ai furat îi aparţineau lui Carlos?”.
„Da”, a spus Rapp, aruncând o privire înapoi pentru a-l vedea pe Esparza privindu-l cu ochi răi şi interogându-l pe Rossi cu voce joasă.
„Şi care este mai exact interesul tău în toate astea?”.
„Nu înţeleg întrebarea.”
„Eu cred că înţelegi.”
În mod clar, Losa nu credea legenda pe care Rapp o crease pentru a explica intrarea sa bruscă în afacerile cu narcotice.
Când a rămas tăcut pe subiect, Losa a zâmbit pur şi simplu. „Chiar dacă tot ce ai făcut în ultima vreme este o perdea de fum, cred că animozitatea lui Christine Barnett faţă de tine este reală. Îţi va fi greu să te întorci înapoi.”
„Ajungi la un punct?”
Bărbatul a scos o carte de vizită şi a strecurat-o în buzunarul cămăşii lui Rapp. „Când îl vei ucide pe Carlos – şi presupun că asta se va întâmpla în următoarea săptămână sau două – sună-mă. Cred că ţi s-ar părea foarte satisfăcător să lucrezi pentru organizaţia mea.”

Rapp a dat din cap şi s-a întors, dar apoi s-a oprit când Losa a vorbit din nou. „Şi dacă prietena ta Irene Kennedy se vede nevoită să iasă rapid din Statele Unite, oferta mea se extinde şi pentru ea.”
Rapp s-a întors spre Humvee gândindu-se că poate Coleman şi Claudia aveau dreptate. În sectorul privat tot ce trebuia să faci era să stai degeaba în timp ce oamenii aruncau cu bani pe tine.
„Ce naiba a fost asta?” a spus Esparza.
„Îşi dă seama că o să te omor în următoarele două săptămâni şi vrea să-mi dea o slujbă după ce o fac.”
Rapp a alunecat pe scaunul pasagerului. „Acum hai să plecăm naibii de aici înainte ca cineva să se răzgândească şi să înceapă să tragă.”

CAPITOLUL 38

LA NORD DE HARGEISA
SOMALIA
SAYID Halabi a îmbrăţişat ultima persoană din rând şi a făcut un pas înapoi în timp ce toţi cei şase au plecat. Allah asigurase o noapte rareori acoperită de nori, orbind orice supraveghere americană care ar fi putut fi deasupra capului şi stingând stelele. Stătea la marginea inelului ceţos de lumină creat de un foc de tabără aflat la vreo cincizeci de metri distanţă. Briza uşoară mătura fumul spre el, aducând cu ea senzaţia de căldură şi mirosul de lemn carbonizat.
Lângă foc, o tânără zăcea pe un pat de campanie, nemişcată mortal între două accese violente de tuse. De la o distanţă sigură, un bărbat filma flăcările înalte care o încadrau. A urmărit pentru o clipă cărbunii care se învârteau în aer şi apoi s-a concentrat asupra celor şase martiri care se apropiau de fată. Fiecare şi-a şters o mână pe faţa ei, mânjindu-şi degetele cu salivă, sânge şi flegmă, apoi frecându-le în ochi şi nas. Când a terminat, doi dintre bărbaţi au aruncat în foc pătuţul şi pe ocupanta lui muribundă. Ţipetele ei au umplut aerul pentru o clipă, înainte de a tăcea pentru totdeauna.
Gabriel Bertrand a privit de sub copacul de care era înlănţuit, privind cu groază cum trupul fetei se contorsiona şi se înnegrea. În cele din urmă, s-a întors spre oamenii care se dezbrăcau de haine şi se curăţau cu dezinfectanţi puternici. Halabi nu voia ca ei să lase o urmă de boală pe care autorităţile occidentale să o poată urmări până la el în Somalia. Dar mai mult decât atât, el voia ca infecţia să apară în America ca şi cum ar fi venit de nicăieri. Ca şi cum ar fi fost o pedeapsă din mâna lui Dumnezeu.
Lacrimile se reflectau pe obrajii umflaţi ai francezului şi a început să plângă. Era imposibil de ştiut dacă plângea pentru soarta lui sau pentru cea a lumii. Bineînţeles, se rupsese uşor. Îndepărtarea uneia dintre unghii îi obţinuse cooperarea şi câteva arsuri minore în apropierea inghinală îi asigurase că va fi entuziast.
Halabi avea acum un plan optimizat pentru a răspândi YARS în Occident, cruţând în acelaşi timp Orientul Mijlociu în măsura în care era posibil. Se identificaseră ţinte individuale, se rafinaseră protocoalele şi se elaboraseră calendare. Cu ajutorul unui software descărcat de pe internet, aceştia efectuaseră o serie de simulări bazate pe diferite variabile.
Chiar dacă aproape totul ar fi mers prost în timpul desfăşurării şi dacă reacţia Occidentului ar fi fost mai puternică decât s-a anticipat, numărul morţilor ar fi fost de nu mai puţin de zece milioane, în special în marile oraşe din America şi Europa. Dacă totul ar fi decurs conform planului, însă, rezultatul ar fi fost foarte diferit. Boala ar scăpa de sub control, creând o pandemie care ar schimba fundamental existenţa umană pentru generaţii întregi.
Aplicaţia informatică pe care se bazau fusese iniţial concepută pentru a cerceta răspândirea gripei spaniole. Compararea acelei boli cu YARS a fost un exerciţiu fascinant, la fel ca şi compararea lumii pe care a devastat-o cu cea care exista astăzi.
Însăşi denumirea de „gripă spaniolă” a fost doar o altă minciună impusă lumii de către America. Adevărul era că boala se instalase pentru prima dată în avanposturile militare din Kansas City. În timpul Primului Război Mondial, aceasta a ucis mai multe trupe americane decât în timpul luptelor, răspândindu-se cu uşurinţă în condiţiile de înghesuială care predomina pe nave, pe câmpurile de luptă şi în baze.
Reacţia iniţială a comunităţii medicale a fost încetinită de concentrarea acesteia asupra războiului, dar când a fost recunoscută amploarea ameninţării, ţara s-a unit. Au fost purtate măşti chirurgicale în public pentru a încetini răspândirea bolii. Magazinele au fost interzise de a avea vânzări pentru a preveni

adunarea oamenilor în spaţii închise. Unele oraşe au cerut ca starea de sănătate a pasagerilor să fie certificată înainte ca aceştia să se urce în trenuri.
Nu se putea nega faptul că Statele Unite şi cetăţenii lor au fost puternici la începutul secolului XX – obişnuiţi cu moartea şi greutăţile, conduşi de politicieni competenţi şi informaţi de o presă onestă.
Atât de multe se schimbaseră în ultimul secol. Poporul american era acum inexplicabil de suspicios faţă de medicina modernă şi susceptibil la teorii ale conspiraţiei fără sens. Erau egoişti şi egocentrici, dispuşi să acorde prioritate propriilor dorinţe banale în detrimentul vieţilor compatrioţilor lor. Sistemul lor medical, conceput mai puţin pentru a vindeca oamenii, ci pentru a genera profituri, urma să se prăbuşească rapid pe măsură ce era inundat de pacienţi disperaţi şi abandonat de personalul care se temea să nu fie infectat.
Iar în tot acest timp, politicienii şi mass-media din America s-ar folosi de epidemia în plină expansiune pentru a-şi spori propria putere şi bogăţie. Asta până când amploarea crizei a devenit evidentă. Atunci ar fi fugit.
Sunetul motorului unui camion l-a scos din contemplare şi s-a întors. Oamenii lui, dezinfectaţi şi îmbrăcaţi în haine curate, au urcat în vehicul şi au pornit în întuneric. Halabi s-a înclinat respectuos în direcţia lor, recunoscând sacrificiul lor şi enormitatea călătoriei care îi aştepta. După lungul drum până la Mogadishu, se vor îmbarca într-un avion privat care îi va duce în Mexic. De acolo vor fi trecuţi clandestin peste graniţa de nord.
Şi apoi totul se va schimba.
În timp ce privea în întunericul de dincolo de foc, şi-a amintit de imaginile alb-negru pe care le văzuse despre epidemia de gripă spaniolă. Cele mai izbitoare, ca întotdeauna, erau cele care conţineau copii. La fel ca micuţii din Orientul Mijlociu, aceştia priveau din fotografie cu un amestec de ignoranţă, speranţă şi încredere nepotrivită în adulţii din jurul lor.
Pe un portret neclar realizat într-o secţie de spital, cineva mâzgălise o rimă de grădiniţă creată de minţi prea tinere pentru a înţelege prăbuşirea lumii lor, dar disperate să o recunoască cumva.
Am avut o păsărică,
Numele ei era Enza.
Am deschis fereastra,
şi a început gripa.

CAPITOLUL 39

SUDUL MEXICULUI

RAPP se opri pentru a-şi verifica reflexia în uşa de sticlă înainte de a ieşi pe terasă.
Setul de maşini de tuns pus la dispoziţie de María avea doar o singură setare, aşa că părul său, care fusese anterior lung, avea acum o lungime uniformă de trei optimi de centimetru. Barba dispăruse complet, lăsând în urma ei o piele netedă, uşor palidă. O pereche de ochelari de soare de aviator îi ascundeau ochii şi daunele provocate de soare în jurul lor.
În combinaţie cu haine suficient de largi pentru a-i ascunde fizicul musculos, era o deghizare destul de eficientă. Esparza şi oamenii lui fuseseră avertizaţi să nu-şi folosească numele în preajma arabului care urma să sosească. Existau şanse mari ca Rapp să fi ucis la un moment dat pe cineva pe care îl cunoştea.
Un SUV a apărut la vest, în timp ce Rapp venea în spatele lui Esparza şi Rossi, care aşteptau deja. Îmbrăcămintea lor impecabilă şi expresiile lor de aşteptare demonstrau încă o dată importanţa acestei afaceri pentru ei.
Vehiculul a oprit şi un bărbat care purta o geantă mare de curierat a coborât imediat. Rapp a rămas în aparenţă senin, dar ritmul cardiac i-a crescut.
El şi Muhammad Attia nu fuseseră niciodată faţă în faţă, dar Rapp ştia totul despre el. Înălţimea şi greutatea lui. Numărul paşaportului său american. Chiar şi numele primei sale prietene din liceu. Familia lui Attia emigrase în America ca refugiaţi când el era încă un copil mic şi se descurcase bine, oferindu-i fiului lor o viaţă de siguranţă în clasa de mijloc.

Ceea ce îl întorsese împotriva ţării sale adoptive era ceva ce psihologii agenţiei speculau la nesfârşit. În ceea ce-l privea pe Rapp, tot ceea ce conta era că era un ticălos inteligent şi fanatic care se putea integra fără efort în societatea americană. Un om pe care Rapp a petrecut mult timp încercând să-l vâneze şi să-l ucidă.
Rezistând impulsului de a-i înfige un deget în orbită, Rapp îi făcu în schimb un salut stâlcit care să-i camufleze adevărata abilitate cu limba arabă. Occidentalii cu o fluenţă la nivel nativ erau suficient de neobişnuiţi pentru a genera întrebări.
„Vorbesc engleza", a răspuns Attia.
Esparza a zâmbit şi i-a oferit mâna. „Asta este excelent. Eu sunt Carlos. Acesta este asistentul meu, Vicente".
Attia a dat mâna cu oarecare reticenţă, mai interesat de scanarea mediului său de operare, la fel cum fusese şi Rapp la sosirea sa.
Esparza a arătat spre Rapp. „Nu staţi acolo. Ia-i geanta."
Liderul cartelului se aşteptase ca toate comunicările să trebuiască să fie traduse şi era clar că se bucura de faptul că se afla într-o poziţie mai puternică decât se aştepta. Ordinul său scurt era menit să fie un memento. Tu lucrezi pentru mine.
Attia a întins ghiozdanul în timp ce Esparza i-a pus o mână prietenoasă pe spate. „Vino. Avem prânzul pregătit. Sunt convins că o să te bucuri de el." S-a uitat înapoi la Rapp în timp ce porneau spre o masă de luat masa decorată cu flori proaspăt tăiate. „Du asta în camera lui. Şi apoi puteţi pleca."
În loc să se ducă în camera lui Attia, Rapp s-a ascuns în a lui şi a încuiat uşa. O căutare rapidă în geanta de curierat a scos la iveală ceea ce căuta: un pachet lipit cu bandă adezivă de mărimea unei cărămizi de clădire.
L-a aşezat pe fundul căzii de baie înainte de a scoate o cutie cu provizii de sub dulapul de baie. Ochelarii de soare, o pereche de mănuşi de bucătărie şi o eşarfă legată pe nas şi pe gură era tot ce avea de gând să facă pentru protecţie. Mai bine decât nimic, dar îşi imagina că ar fi primit o palmă dezgustată din partea lui Gary Statham.
Folosind un briceag, a desprins cu grijă banda adezivă pentru a expune un miez învelit în folie contracostală. Culoarea şi consistenţa conţinutului erau exact ca în imaginile pe care le văzuse cu antraxul interceptat. Doamna Noroc era cu el. Sau nu, în funcţie de faptul dacă începea să tuşească sânge în următoarele câteva săptămâni.
A umplut cada de baie şi a lucrat sub suprafaţă, tăind plasticul şi golindu-l în apă. Când părea destul de bine curăţată, a golit cada şi a spălat atât ea, cât şi punga cu o sticlă de tequila de calitate superioară, care era cel mai fiabil dezinfectant pe care reuşise să-l găsească. I-au mai trebuit alte zece minute pentru a amesteca un facsimil decent al antraxului cu lucruri luate din bucătărie.
A fost nevoit să înlocuiască celofanul cu folie de contracţie din rezerva personală a Mariei, dar banda adezivă originală putea fi salvată cu ajutorul unui pic de superglue. Probabil că avea marcaje ascunse, iar absenţa lor ar fi fost observată de oamenii din lanţul de aprovizionare.
În cele din urmă, Rapp a mângâiat pachetul cu un prosop de baie şi a folosit un uscător de păr pentru a eradica orice umezeală rămasă. Produsul finit nu era rău. Cineva ar fi trebuit să fie foarte atent ca să atribuie deteriorarea la ceva mai mult decât uzura normală.
L-a pus la loc în fundul sacoşei şi apoi a înlocuit cu grijă hainele şi celelalte obiecte în ordinea în care fuseseră scoase. Acum tot ce trebuia să facă era să o ducă în camera lui Attia, să dea de urma lui de oriunde ar fi venit, să-l găsească pe Halabi, să-l ucidă şi să-i anihileze operaţiunea. De preferinţă înainte ca contactele lui Attia din Statele Unite să observe că încercau să-l distrugă pe marele Satana cu un amestec de făină, amidon de porumb şi muştar uscat.
Ce ar putea să meargă prost?

CAPITOLUL 40

IOWA CENTRAL
SUA

„VREAU să vă uitaţi cu toţii în jur”, a spus Christine Barnett, uitându-se peste mulţime. „Lăsaţi ceea ce vedeţi să vă pătrundă cu adevărat.”
Aşa cum era obiceiul lor, au făcut cum li s-a spus. Aproape două sute de oameni, majoritatea bărbaţi care purtau haine de lucru, în ciuda faptului că erau şomeri, şi-au încovoiat gâtul pentru a examina împrejurimile.
Clădirea era cavernoasă şi murdară. Maşini dezafectate stăteau tăcute şi ruginite. Spoturile fuseseră aduse şi erau focalizate pe scenă, lăsând publicul ei luminat doar de lumina soarelui care se putea filtra prin ferestrele sparte.
America era în plină expansiune economică. Piaţa bursieră se redresase, şomajul era sub patru procente, iar profiturile corporaţiilor erau aproape de maxime record. Dar nimic din toate acestea nu conta atâta timp cât existau câteva fabrici prăbuşite şi buzunare de cetăţeni uitaţi ca cei din faţa ei. Feţele lor confuze şi furioase făceau ca toate acele statistici să fie lipsite de sens. Şi, mai important, au făcut ca afirmaţiile lui Joshua Alexander privind succesul administraţiei sale să pară insensibile şi lipsite de contact.
Când atenţia s-a întors spre ea, s-a aplecat mai aproape de microfon. „Avem cea mai mare economie din lume. Avem cea mai puternică armată din istorie. Am inventat cam tot ceea ce merită să avem. Maşinile. Lumina electrică. Calculatoarele personale. Telefoanele inteligente. Internetul. Noi împingem lumea înainte. O menţinem în siguranţă. Cum s-a întâmplat acest lucru? Cum am permis să se întâmple aşa ceva? „
Au început inevitabilele aplauze şi ea s-a dat înapoi pentru a privi binevoitor peste mulţime. Bineînţeles, răspunsurile la întrebarea ei erau bine cunoscute. Mecanizarea făcuse ca multe dintre locurile de muncă din fabrici să fie depăşite. Altele au plecat inevitabil – şi, în realitate, iremediabil – peste hotare.
Lumea se schimbase într-un ritm tot mai alert şi aceasta era o tendinţă care nu putea fi oprită. Aceşti oameni erau cei care fuseseră lăsaţi în urmă. Cei care refuzau cu fermitate să părăsească oraşele moarte în care se născuseră. Cei care se vedeau pe ei înşişi ca fiind coloana vertebrală a Americii, dar care supravieţuiau din ajutoare guvernamentale şi cecuri de invaliditate. Dependenţi de droguri, beţivi şi semidocţi incapabili să îndeplinească altceva decât cele mai simple sarcini.
În mod ironic, tocmai aceste trăsături autodistructive îi făceau atât de utili. Sentimentul lor umflat de valoare şi victimizare era uşor de manipulat. Atunci când erau întrebaţi ce anume îşi doreau, fie nu ştiau, fie nu erau dispuşi să facă sacrificiile necesare pentru a le obţine. Ceea ce ştiau – cu o certitudine arzătoare – era ceea ce urau: lumea care le furase totul.
„Nu v-aţi pierdut modul de viaţă”, a spus Barnett. „Vă fusese luat. Incompetenţa şi corupţia de la Washington au ajuns atât de grave încât o persoană cinstită şi muncitoare nu poate reuşi în această ţară. Aceasta nu este America pe care o cunosc eu. Nu este America în care am crescut. Ţara pe care mi-o amintesc era una în care a fi cinstit şi muncitor garanta succesul. Îţi garanta că îţi puteai întreţine familiile şi că copiii tăi se puteau aştepta la o situaţie şi mai bună.”
A aşteptat ca un alt val de aplauze să se stingă.
„În schimb, cheltuim trilioane de dolari trimiţându-i pe bărbaţii şi femeile noastre curajoase să lupte şi să moară în străinătate. Şi pentru ce? Pentru a răspândi pacea şi democraţia? Oamenii din acele ţări nu vor pace şi democraţie. Şi chiar dacă ar vrea, de ce este asta treaba noastră? De ce nu folosim acei bani şi armata noastră incredibilă pentru a rezolva problemele pe care le avem aici? De ce construim poduri şi reţele electrice în Afganistan, în timp ce noi le privim pe ale noastre prăbuşindu-se? Ne-au spus că aceste războaie şi toată această construcţie naţională ne vor menţine în siguranţă, dar, după mii de miliarde de dolari, au făcut exact contrariul. Acum avem un nebun care ne ameninţă cu un atac biologic. Şi care este răspunsul acestei administraţii? Să continue să facă aceleaşi lucruri care nu au funcţionat în trecut.”
A tras microfonul de pe suport şi a început să se plimbe pe scenă. „America este cea mai puternică ţară din istoria lumii. Dar nici măcar ea nu poate suporta acest tip de incompetenţă an de an. Nimic nu este de neînvins. Aşa că acum depinde de noi. Aceasta este o democraţie. Este responsabilitatea noastră să schimbăm situaţia. Să ne protejăm ţara şi să o transformăm din nou într-una în care oamenii buni şi muncitori nu sunt exploataţi. Sunt recompensaţi.”
- – -

„Ai fost în flăcări astăzi”, a spus Kevin Gray în timp ce Barnett se strecura în spatele limuzinei de vizavi de el. „Reacţiile arată bine.”
„O să avem parte de o acoperire televizată decentă?”
„Fac presiuni, dar discursurile politice din Iowa nu sunt tocmai aducătoare de audienţă. Una dintre membrii familiei regale britanice tocmai a anunţat că este însărcinată, iar preşedintele Alexander este acolo, susţinându-ţi din greu adversarul. Mitingul său din Texas a avut un succes mai mare decât am anticipat. După aproape opt ani, încă le mai poate strânge.”
„Trebuie să-l înăbuşim, Kevin. El este trecutul. Trebuie să stăpânim mass-media în această privinţă. Nu vreau să văd faţa acelui om sau să-i aud vocea de ţăran la nici o televiziune din America.”
„Alexander a fost clar vedeta spectacolului, domnule senator. Dar ăsta este un lucru bun. Nu candidaţi împotriva lui. Col...” S-a prins înainte de a rosti numele celui care acum era aproape sigur că va fi adversarul ei în alegerile generale. Îi interzisese să îl rostească cu voce tare în prezenţa ei. „Adversarul tău arăta ca un acolit.”
„Cum stăm cu povestea cu antraxul?”, a întrebat ea.
Geamul care îi despărţea de şofer era izolat fonic, dar Gray s-a aplecat totuşi în faţă şi şi-a coborât vocea. „Contactul nostru din presă are informaţia. A parcurs-o şi am înţeles că este mulţumit.”
„Deci are de gând să se ocupe de ea.”
Gray a dat din cap, arătând un pic ameţit. „În următoarele patruzeci şi opt de ore, echivalentul unei bombe nucleare va exploda în presă. Cartelurile mexicane fac contrabandă cu antrax. NASA şi norocul prostesc îl vor împiedica să ajungă pe străzi. Un fost agent CIA care împuşcă agenţi DEA. Va fi împrăştiat în aproape toate posturile de ştiri din lume.”
„Şi nimic din toate acestea nu poate fi urmărit până la noi.”
„În orice caz, va părea că a venit de undeva din interiorul DEA.”
„Eşti sigur? Căţeaua aia de Irene Kennedy are ochi şi urechi peste tot.”
„Ar trebui să fie medium. Am folosit un laptop nou-nouţ care rulează un sistem de operare securizat, open-source. E-mailuri puternic criptate de la un cont anonim la altul. Iar acum laptopul e zdrobit şi zace într-un depozit de deşeuri.”
Barnett a dat din cap. În realitate, veriga slabă era chiar reporterul. Alexander şi Kennedy l-ar fi acuzat, fără îndoială, că a distrus o anchetă în curs de desfăşurare privind terorismul, dar timpul trecea. Chiar dacă l-ar fi aruncat în închisoare, el ar fi urmărit cifrele din sondaje şi ar fi ştiut că tot ce avea de făcut era să aştepte. În câteva luni, Barnett ar fi fost preşedinte, Alexander s-ar fi zbătut pentru anonimat, iar Kennedy ar fi fost în drum spre închisoare.
Desigur, ar fi fost mai ordonat să fie ucis reporterul după ce povestea sa a apărut şi să se folosească de moartea sa pentru a alimenta o teorie a conspiraţiei care să implice CIA. Dar asta ar fi putut să aprindă un foc pe care ea nu avea puterea să-l controleze.
Cel puţin nu încă.

CAPITOLUL 41

SUDUL MEXICULUI
RAPP a ieşit din aerul condiţionat şi a intrat în căldura dimineţii târzii. Soarele era în curs de a şterge din junglă ploaia din noaptea trecută, creând un nor de umiditate palpabil. Esparza şi Vicente Rossi se aflau pe terasă, stând la o masă la umbră.
Securitatea era neobişnuit de intensă, cu nu mai puţin de douăzeci de bărbaţi îmbrăcaţi în camuflaj la vedere. Mulţi erau noi, racolaţi din alte operaţiuni ale cartelului pentru a-i înlocui pe oamenii pe care Rapp îi omorâse. Le-a memorat poziţiile şi armele în timp ce se îndrepta spre masă. Exista un loc liber pentru el, dar în loc să se aşeze la el, Rapp a luat o poziţie care să-i permită să stea cu spatele la clădire. În mod normal, nu era invitat la aceste întâlniri, iar asta, combinat cu securitatea sporită, îl punea în gardă.
„Nu ţi-e foame?” a spus Esparza, înghiţind în gură nişte ananas.

Rapp a dat doar din cap şi a continuat să privească gărzile prin ochelarii de soare negri. Nu păreau să-i acorde prea multă atenţie şi majoritatea nu păreau suficient de inteligenţi pentru trucuri. Dacă el ar fi fost ţinta, ar fi primit priviri furtive şi Esparza nu ar fi stat atât de aproape.
„Lucrurile continuă să se înrăutăţească pentru prietena ta Irene Kennedy. Informatorii noştri spun că circulă o mulţime de zvonuri prin Washington că ea ştia despre afacerile tale financiare şi că ar fi putut fi implicată."
„Ea se poate descurca. În cele din urmă, Irene iese întotdeauna învingătoare."
„Povestea despre ce le-ai făcut acelor agenţi DEA încă nu s-a aflat. Poate că ar trebui să trimit la CNN imaginile mele cu drona. Să pun un pic de gaz pe foc."
Rapp doar a ridicat din umeri. „De ce sunt aici? Probleme cu arabii?"
În ochii lui Esparza a apărut o sclipire de furie. Era un om obişnuit cu deferenţa, dar era, de asemenea, un om pus la colţ. Un colţ din care credea că Rapp îl putea scoate.
„Dacă îţi faci griji că vei pierde din nou pachetul acela", a continuat Rapp, „aş putea să-l duc eu însumi peste graniţă. Îţi garantez livrarea lui."
A avut grijă să pară plictisit de perspectiva de a acţiona ca un băiat de livrări, dar, sub încruntarea lui vagă, simţea exact contrariul. Dacă reuşea să intre în contact chiar şi cu unul dintre oamenii lui Halabi din Statele Unite, Kennedy putea pune mai multe echipe de supraveghere pe urmele lui. În combinaţie cu pătrunderea în comunicaţiile telefonice şi pe internet, ar putea avea ochi pe întreaga reţea într-o săptămână.
„La naiba cu arabii", a spus Esparza. „Ar trebui să le pierd din nou rahatul dinadins. Să-i învăţ pe nenorociţii ăia plângăcioşi că nu pot începe să plângă ca nişte femei de fiecare dată când poliţiştii au noroc."
„De ce să nu port o conversaţie cu tipul care a venit ieri? I-aş putea da o lecţie despre cum e viaţa."
„A plecat", a spus Rossi, cercetând faţa lui Rapp în căutarea unei reacţii la declaraţia sa. Fostul om de la CIA nu i-a dat nimic, păstrându-şi expresia cadenţată la iritare plictisită în timp ce parcurgea în minte un şir de înjurături strigate.
„Înapoi în Orientul Mijlociu?", a spus el, glisând spre el o farfurie goală şi punând pe ea nişte şuncă.
„Nu suntem atât de norocoşi", a răspuns Esparza. „Nenorociţii ăia nu se opresc să mă călărească în legătură cu produsul lor pierdut. Aduc oameni pe o pistă de aterizare privată la o oră de aici. Nemernicul ăla s-a dus să-i ia. Vrea să-i introducem ilegal în Statele Unite pentru a supraveghea reţeaua mea de distribuţie."
Esparza a trântit furculiţa pe blatul mesei în timp ce vocea lui devenea un strigăt. „Rahatule! Aduce oameni care să-mi supravegheze operaţiunea? Nu ştiu nimic despre ceea ce fac eu aici. Ei doar umblă prin deşert culegând maci şi futând capre. Eu am de-a face cu securitatea frontierei, cu poliţiştii, cu FBI-ul, cu DEA-ul şi cu nemernicii ăia de la Fisc. Şi dacă asta nu era de ajuns, acum mai am şi NASA care-şi bagă nasul în operaţiunea mea. Nenorocita de NASA! Ce cred nemernicii ăştia că vor face în legătură cu asta? Să atace Cape Canaveral pe cămile?"
Faţa lui Esparza devenise roşu aprins şi transpiraţia începuse să-i curgă pe frunte când, în sfârşit, a tăcut. Întrebarea părea retorică, dar privirea lui intensă sugera că era nevoie de un răspuns.
„Nu ştiu", a spus Rapp cu sinceritate.
Halabi ar fi avut deja o reţea pusă la punct pentru primul transport de antrax. De ce să aducă mai mulţi oameni acum? Era un risc uriaş fără nici o răsplată aparentă.
„Asta e tot?" a spus Esparza. „Nu ştiu? Mi-ai spus că eşti marele expert mondial în aceşti oameni."
„Nu pot să le citesc gândurile, Carlos. Când se întoarce, dă-mi-l mie. O să vă dau eu răspunsurile."
Esparza a contemplat pentru o clipă faţa bărbierită a lui Rapp, apoi a strecurat pe masă un plic de manila.
„Avem probleme mai mari decât o gaşcă de tocilari care îmi spionează operaţiunea."
„Ce?" a spus Rapp, ignorând plicul şi, în schimb, înjunghiind o felie de ananas cu furculiţa.
„Damian Losa încearcă să-mi pună bețe în roate în chestia asta cu mall-ul. El şi ceilalţi parteneri ai mei au câştigat deja suficient de mult din afacerea asta pentru a-şi amortiza investiţia, dar acum vor mai mult."

Rapp a deschis plicul şi a răsfoit conţinutul acestuia. Fotografii cu Losa, casele lui, securitatea lui. Biografiile gărzilor sale de corp, informaţii despre familia sa şi despre şcoala la care mergeau copiii săi. Chiar şi o copie a facturii detaliate pentru blindarea Range Rover-ului său.
„Nu e o treabă uşoară", a spus Rapp, vorbind automat în timp ce mintea lui încerca să înţeleagă ultima mişcare a lui Halabi. „Losa are mai multă securitate decât preşedintele."
„Te plătesc o grămadă de bani şi tu nu faci altceva decât să-mi mănânci mâncarea şi să-mi omori oamenii. E timpul să faci un pas înainte."
„Vrei să pară un accident? Sau ai vrea să..."
„Vreau o nenorocită de minge de foc! Vreau ca oamenii să-l răzuiască pe el şi familia lui de pe trotuar cu o scobitoare. Vreau să transmit mesajul că oricine se pune cu mine e un mort ambulant."
„Eu nu mă ocup de familii."
„Tu lucrezi pentru mine."
„E neprofesional, Carlos. Iar eu am o reputaţie de protejat. Dacă vrei ca soţia şi copiii lui să fie eliminaţi, pune pe unul dintre ceilalţi oameni ai tăi să o facă. Fiul lui cel mare are nouă ani, iar soţia lui poartă tocuri de cinci centimetri. Trebuie să ai pe cineva care să tragă suficient de drept pentru a nimeri ţinte atât de lente."
Esparza a deschis gura să răspundă, dar Rapp i-a tăiat-o. „Voi avea nevoie de o echipă. Doi bărbaţi ar trebui să fie de ajuns. Am oameni în minte".
„O echipă? Asta iese din buzunarul tău."
Rapp a zâmbit şi şi-a tamponat gura cu şerveţelul. „Nu aşa funcţionează lucrurile, Carlos. Cheltuielile sunt ale tale."
„Nu eşti singurul ucigaş din lume."
„Atunci adu un secundar care să lucreze pe bani puţini. Dar dacă o dau în bară – dacă Damian Losa supravieţuieşte – o să se năpustească asupra ta ca mânia lui Dumnezeu. Aveţi o singură şansă şi vă puteţi permite tocmai o şansă de zero la sută de eşec. Eu – şi numai eu – pot oferi asta."
Temperamentul lui Esparza s-a aprins din nou şi din nou a reuşit să şi-l controleze. Omul se afla într-o cutie şi mai strâmtă decât îşi imaginase Rapp. Losa şi celelalte carteluri îi suflau în ceafă, operaţiunea sa cu marijuana se lovise de vânturi serioase, iniţiativa sa de cultivare a cocainei era la ani distanţă de a aduce vreun beneficiu real, iar incursiunea sa în heroina din Orientul Mijlociu se împotmolea. Liderul cartelului era întinat până la limita de rupere şi ştia asta.
Înainte ca cineva să poată vorbi din nou, sunetul unui motor a început să se desprindă din zumzetul junglei. Gărzile s-au îndreptat cu toţii şi şi-au scos armele de pe umeri.
Esparza se îndreptă spre marginea terasei, privind cum o dubă cu panouri albe se apropia dinspre vest. A mers cât de departe a putut pe drumul care se înrăutăţea, oprindu-se în cele din urmă sub copacii de la marginea complexului. Attia a sărit din partea şoferului şi s-a dus în spate, deschizând un set de uşi duble pentru a-i lăsa pe pasageri să iasă.
Rapp se poziţionă lângă Esparza şi îi examină în timp ce începeau să se înşiruie pe drum. Şase în total, fără luptători. Doi aveau probabil în jur de cincizeci şi cinci de ani, iar altul avea vârsta de până la zece ani. Era chiar şi o femeie – înmărmurită în timp ce-şi acoperea gura şi încerca să-şi înăbuşe o tuse.
Aceştia nu erau oameni antrenaţi să supravegheze operaţiunea lui Esparza. Fuseseră aleşi pentru capacitatea lor de a se amesteca – de a se mişca prin America fără să fie contestaţi. Dar cu ce scop? Atentatori sinucigaşi? Asta părea puţin cam banal după toate problemele prin care trecuse Halabi pentru a face publicitate atacului său biologic.
„Aceştia sunt oamenii pe care i-au trimis să vă spioneze operaţiunile?" a spus Rapp, încercând să-l determine pe Esparza să rupă tăcerea. Când nu a funcţionat, a insistat puţin mai mult.
„Aceştia nu sunt traficanţi. Uită-te la ei. Se întâmplă ceva aici şi trebuie să ne dăm seama ce este."
„Mă doare-n cot de cum arată. Vreau doar să încheiem afacerea asta."
„Nu cred că..."
„Nu te-am întrebat ce crezi!", a strigat el. „Ne-au spus că trebuie să păstrăm distanţa şi asta vom face."
„Cum adică „să păstrăm distanţa"?"

„Nu ştiu. Poate că ei cred că îi vom corupe. Să le dăm ceva de băut şi nişte carne de porc sau ceva de genul ăsta. Oricum ar fi, nimeni nu ar trebui să se apropie mai mult de zece metri şi au vrut ca ei să fie cazaţi cât mai departe de complex. Să-i ia naiba. Tocmai am golit magazia principală de echipament. Dacă vor să doarmă pe jos acolo, lasă-i să doarmă."
Chiar când a terminat de vorbit, unul dintre bărbaţii mai în vârstă a început să tuşească. Totuşi, nu era hack-ul uşor pe care femeia îl afişase cu câteva momente înainte. Convulsiile îl dublară. Doi bărbaţi l-au apucat de braţe şi l-au ţinut să înainteze în timp ce piesele au început să se potrivească în mintea lui Rapp. Oamenii lui Halabi nu uciseseră toţi oamenii din acel sat yemenit, aşa cum arătau filmele lor de propagandă. Le-au luat şi le-au folosit pentru a menţine virusul în viaţă. Iar acum, acest grup inofensiv de oameni ar fi trecut clandestin peste graniţă, unde s-ar fi infiltrat în aeroporturi, stadioane şi restaurante – oriunde se adunau oamenii în număr mare.
Şi-a amintit de informarea pe care o primise despre virusul YARS înainte de a merge în acel sat. Avertizările referitoare la faptul că nu trebuia să atingă nici măcar rămăşiţele carbonizate ale clădirilor. Frica din vocea celebrului şi imperturbabilului Gary Statham.
„Mitch..." a spus Esparza. „Mitch!"
Rapp şi-a smuls în cele din urmă privirea de la locul în care arabii dispăruseră în junglă, luptându-se să-şi păstreze o expresie neutră. „Ce?"
„Lasă-i pe nemernicii ăştia. Sunt doar zgomot. Losa este singurul lucru de care trebuie să-ţi faci griji acum. După ce va pleca, voi fi din nou la volan."

CAPITOLUL 42

O MÂNĂ apucă umărul lui Carlos Esparza şi îl scutură slab. Acesta şi-a revenit din somnul uşor, dar nu s-a deranjat să deschidă ochii. Nu putea nici să simtă căldura soarelui care se strecura în unghi prin ferestre, nici să audă sunetele personalului care se pregătea pentru noua zi. Era încă miezul nopţii.
„Culcă-te la loc sau ieşi afară."
Fata era tânără, frumoasă şi binecuvântată cu un nivel neobişnuit de entuziasm sexual. În afară de asta, însă, era o adevărată pacoste. Somnul era destul de greu de găsit în aceste zile fără ca o târfă de şaptesprezece ani să îl împungă.
Se părea că tot ce putea să meargă prost se stricase în decursul a doar câteva luni. Partea pozitivă, însă, era că problemele care apăreau atât de repede se puteau retrage într-un ritm similar. De data aceasta, îi va introduce pe arabi şi produsele lor în Statele Unite fără incidente şi apoi profiturile din heroină vor începe să curgă. Rapp avea să se ocupe de Losa. Şi apoi el se va ocupa de Rapp. Ar fi păcat, dar inevitabil. Când Christine Barnett va deveni preşedintele Statelor Unite, îl va face pe Rapp inamicul public numărul unu. Ar fi fost prea mult pentru ca organizaţia lui să suporte.
Întrebarea era dacă să îl ucidă pe Rapp sau să facă o înţelegere cu guvernul american pentru a-l preda. Impresia pe care o avea despre Barnett era că era chiar mai coruptă şi mai avidă de putere decât politicienii mexicani cu care avea de-a face zi de zi. Şi, deşi mitele banale pe care obişnuia să le plătească nu o interesau, Mitch Rapp în lanţuri era o altă problemă. Cu siguranţă că nu putea fi nimic rău în a avea recunoştinţa celui mai puternic lider din lume.
Îşi lăsă capul să se afunde mai adânc în pernă, scoţându-şi problema din minte şi începând din nou să plutească în derivă. Câte o problemă pe rând.
Mâna îl apucă din nou, de data aceasta mai strâns. Era pe punctul de a o lovi pe fată, dar apoi a auzit o şoaptă aspră.
„Carlos! Trezeşte-te!"
Sunetul vocii lui Vicente Rossi l-a trezit dintr-odată. Ce căuta bărbatul în dormitorul lui? Instinctiv, a întins mâna spre lampa de lângă pat, dar Rossi i-a îndepărtat-o cu o palmă.
Fata de lângă el s-a rostogolit pe spate. „Carlos, eşti..."
Rossi s-a aruncat în faţă şi i-a pus o mână pe gură. „Taci, târfă! Stai nemişcată şi nu vorbi! Ai înţeles?"
Esparza a văzut conturul vag al capului ei mişcându-se în sus şi în jos înainte ca asistentul său să se retragă.

„Ce naiba faci aici?”, a şoptit el, încercând să preia controlul situaţiei în timp ce inima îi bătea inconfortabil în piept. „Este vorba de Losa? Suntem...”
„Taci din gură!” a spus Rossi, scoţând un telefon din buzunar. Ecranul s-a aprins, scăldând faţa slăbită a asistentului său într-o lumină albastră ternă.
„Ce...”
„Citeşte-l”, a ordonat Rossi.
Esparza s-a uitat la telefon, scanând un titlu despre interceptarea antraxului la graniţa americană. „O ştire? M-ai trezit pentru asta? Ce naiba...”
„Nu vorbi. Citeşte!”
Esparza a luat telefonul şi a răsfoit ştirea, furia lui explodând când a ajuns la partea în care se spunea că interceptarea fusese făcută la mall-ul din San Ysidro.
„Nenorociţii ăştia”, a spus el în sinea lui.
Arabii cu care avea de-a face nu erau traficanţi de heroină. Erau terorişti care încercau să se folosească de reţeaua lui pentru a introduce o armă biologică în Statele Unite.
„Spune-le gardienilor să se ducă la magazie şi să-i omoare pe fiecare dintre...”
„Lasă-i pe arabi!”
Esparza a căzut într-o tăcere confuză.
„Ai avut suficientă încredere în Mitch Rapp încât să-l angajezi bazându-te pe un singur lucru şi un singur lucru. Credeţi că unui om ca el nu-i pasă de traficul de droguri.” Rossi a bătut pe ecran. „Dar lui îi pasă de asta”.
- – -
Mitch Rapp stătea nemişcat şi asculta jungla din jurul lui. Zumzetul insectelor. Murmurul liniştit al frunzelor creat de o briză prea uşoară pentru a fi simţită. Picuratul ritmic al apei.
Singura cale practică de a ieşi din casa lui Esparza fără a fi văzut era printr-o fâşie îngustă de tufişuri care se întindea până la ziduri. Rapp ieşise pe o fereastră când doi paznici îşi abandonaseră pentru scurt timp posturile pentru a împărţi o ţigară. Strecurându-se pe sub frunziş, îşi petrecuse următoarea oră şi jumătate străbătând conducta electrică pe care o ascundea. În cele din urmă, ajunsese în junglă.
Şi acolo se afla încă, privind înapoi spre complexul întunecat. Esparza îşi conducea paza în două schimburi de 12 ore, cu toate posturile ocupate 24 de ore din 24 şi cu trei gărzi suplimentare în timpul nopţii. Problema era că niciunul dintre aceşti oameni nu era vizibil în prezent. Toate posturile păreau acum goale şi totul era tăcut. La suprafaţă, această lipsă de gărzi părea a fi un lucru bun. Dar era ceva neaşteptat. Iar el ura neprevăzutul.
Să vină cu o strategie coerentă pentru a gestiona această situaţie se dovedise a fi mai greu decât anticipase. Primul său plan fusese să ajungă la telefonul lui Rossi, dar era o idee care nu rezista la o examinare. Presupunând că putea intra în camera lui Rossi fără să fie detectat şi presupunând că Rossi avea un telefon capabil să se conecteze la nivel internaţional fără autoritatea lui Esparza, ce urma să facă? Să-l cheme pe Kennedy pentru cavalerie? După ultima lui conversaţie cu Esparza, ea se lupta pentru viaţa ei politică. Iar el nu era în Irak sau Afganistan. Era vorba de Mexic, o ţară care nu ar fi primit cu plăcere o grămadă de trupe americane care să vină neanunţate.
Mai mult, ameninţarea cu care se confrunta nu era doar o magazie plină de arme biologice; era o magazie plină de arme biologice care puteau gândi şi se puteau mişca singure. Dacă reuşeau să iasă de aici, rahatul urma să se întâmple într-un mod pe care nimeni nu-l mai văzuse de mai bine de un secol.
Având în vedere toate astea, nu avea rost să încerce să se fanteze. Era mai bine să-i împuşte pe toţi, să le închidă cadavrele în magazie şi să-i dea foc. Frumos şi îngrijit în ceea ce priveşte arma biologică, dar a lăsat o mică problemă nerezolvată.
El.
Nu avea nevoie ca Gary Statham să-i spună că dacă intra în clădirea aia şi începea să împroaşte cu sânge, avea o mare probabilitate să fie infectat. Aşa că atunci când se va termina, nu va risca niciun contact uman. Nu se putea întoarce în casă. Fără să se lupte cu gardienii. Nici să ajungă la un telefon. În cel mai bun caz, următoarele două săptămâni le va petrece trăind baricadat într-o peşteră noroioasă din munţi. În

cel mai rău caz, următoarele două săptămâni le va petrece murind baricadat într-o peşteră noroioasă din munţi.
O altă scanare atentă a complexului nu a găsit niciun semn de la gardienii dispăruţi, aşa că a pornit din nou înainte. Rămânerea în tăcere în frunzişul dens l-a forţat să se deplaseze în târâre, dar în cele din urmă a ajuns lângă magazia care îi adăpostea pe arabi.
Toate echipamentele şi proviziile pe care clădirea din scândură le adăpostise cândva erau acum îngrămădite la întâmplare în jurul ei. Rapp s-a lăsat pe burtă şi s-a strecurat pe pământul umed, ţintind spre ceea ce părea a fi un mic tractor stivuit cu greble şi lopeţi.
Probabil că tractorul conţinea benzina de care avea nevoie, dar accesarea lui ar fi fost mai mult decât voia să se ocupe. Din fericire, chiar după o grămadă de paleţi putreziţi, a găsit un bidon de benzină de cinci galoane mult mai convenabil. O împingere uşoară a confirmat că era aproape plin, ceea ce l-a determinat să înceapă să înşurubeze amortizorul la Glock-ul său. Odată fixat, s-a strecurat înapoi printre echipamente spre partea din faţă a clădirii.
Planul fusese simplu. Să spargă uşa. Să-i împuşte pe toţi cei dinăuntru, folosind bliţurile de la gura ţevii pentru iluminare. Puţină benzină. Un chibrit. Şi apoi să fugă pe dealuri.
Din nefericire, acest plan a eşuat înainte de a ajunge la primul pas. Când a ajuns la uşă, aceasta era larg deschisă.
Rapp şi-a tras tricoul peste nas şi gură înainte de a se îndrepta spre prag. A apăsat o brichetă, lăsând scânteia scurtă să lumineze interiorul.
Gol.
Împuşcăturile au început o clipă mai târziu. S-a învârtit instinctiv, dar apoi şi-a dat seama că nu venea de nicăieri din apropierea lui. Printre copaci, a putut vedea că partea laterală a casei lui Esparza era luminată de lumina şovăitoare a focului automat. Şi, deşi era imposibil de determinat câte arme erau, locaţia lor era uşor de localizat. Dormitorul lui.
Rapp a recuperat bidonul de benzină, golindu-i conţinutul pe pereţii exteriori ai şopronului. Când a ajuns din nou la uşă, a aruncat recipientul gol înăuntru şi apoi a înconjurat din nou, de data aceasta cu bricheta. Când a terminat, flăcările de pe partea îndepărtată erau deja înalte de trei metri.
Zgomotul împuşcăturilor din casă se oprise şi începuseră strigătele. Nu înţelegea nimic din ce se spunea, dar tonul sugera că în sfârşit îşi dăduseră seama că trăgeau într-un pat gol.

CAPITOLUL 43

„Înapoi, idioţilor!”
În timp ce grupul restrâns de gardieni se împingea înapoi în hol, Esparza s-a asigurat să rămână puţin mai jos decât oamenii care îl înconjurau. Singura excepţie era Vicente Rossi, care părea că vrea să cadă în genunchi şi să se târască.
Imbecilii pe care îi folosea în acel moment drept acoperire trăgeau asupra unui pat gol, majoritatea golindu-şi complet încărcătoarele într-o singură rafală îngrozită. Acum se retrăgeau pe hol spre o ieşire din partea de sud a complexului. Toată lumea îşi amintea ce le făcuse Rapp camarazilor lor, iar cei câţiva care fuseseră atât de nesăbuiţi încât să se lase fără muniţie păreau gata să rupă rândurile şi să fugă.
„Rămâneţi împreună!” a strigat Esparza. „Dacă ne despărţim, o să ne ia unul câte unul”.
Era o minciună, bineînţeles. Mitch Rapp nu era interesat de gardienii pe care Esparza îi folosea ca scut uman. De fapt, era posibil ca el să nu fie interesat de niciunul dintre ei. Îi voia pe arabi. Mincinoşii mincinoşi care aveau...
Vuietul asurzitor al focului automat a umplut brusc holul, iar Esparza s-a împiedicat când oamenii din faţa lui au început să cadă. Câţiva au încercat să riposteze la foc, dar poziţia lor înghesuită pe coridor i-a făcut să se împingă unii pe alţii până la punctul în care precizia era imposibilă. Esparza putea vedea flash-uri de la gura ţevii în colţul îndepărtat al holului, dar cea mai mare parte a corpului şi a feţei trăgătorului era ascunsă. Bărbaţii din spatele lui Esparza au început să fugă, iar el i-a urmat, strigându-le să îl acopere din spate, fără niciun efect.

Cei doi gardieni aflaţi chiar în faţa lui au căzut la pământ, iar el a simţit o căldură arzătoare în urechea dreaptă când un glonţ l-a zgâriat în drum spre a sfâşia un alt om de-al său.
Trăgătorul – aproape sigur Rapp – şi-a îndreptat atenţia spre luminile de deasupra capului, iar Esparza a fost împroşcat cu sticlă în timp ce coridorul se transforma în umbră. Lângă el, Rossi s-a împiedicat, dar a reuşit să rămână în picioare în timp ce oamenii din faţă dispăreau după un colţ.
În loc să îi urmeze, Esparza s-a ferit într-o bibliotecă întinsă şi nefolosită. A început să împingă uşa spre uşă, dar a fost oprit când Rossi s-a izbit de ea din partea cealaltă. Bărbatul mai tânăr s-a luptat să treacă prin deschizătură, gâfâind după aer în timp ce Esparza a trântit zăvorul înăuntru. Afară, totul devenise tăcut. Rămăsese doar mirosul de praf de puşcă.
„Nu-l va opri!" a spus Rossi, împiedicându-se pe un set scurt de scări care îi permitea să ajungă în partea cealaltă a camerei. Podeaua fusese scufundată aproape doi metri pentru a crea o senzaţie dramatică de spaţiu sub un tavan cu grinzi deschise. Pereţii tapetaţi cu cărţi necitite se înălţau deasupra singurei mobile din încăpere – un birou ultramodern din acril şi un scaun din piele. Rossi s-a adăpostit în spatele acestuia din urmă, creierul său educat la universitate fiind incapabil să înţeleagă că nu-i va oferi prea multă protecţie.
Esparza nu purta decât o pereche de pantaloni de trening, mocasini fără şosete şi un toc de umăr în care se afla pistolul său Desert Eagle. A scos arma şi a ţintit-o spre Rossi.
„Ce faci..."
Esparza a tras un singur glonţ în partea de sus a scaunului, făcând o gaură în el şi împroşcându-şi asistentul cu piele vaporizată.
„Du-te acolo şi vorbeşte cu el, Vicente".
„Nu! O să mă împuşte!"
„De ce ar face asta? Nu-i pasă de droguri, nu-i aşa? Explică-i doar că nu ştiam nimic despre antrax. Află ce vrea."
„Tocmai am încercat să-l omorâm, Carlos. Tocmai aţi încercat să-l omorâţi. El..."
Esparza a mai tras un glonţ în scaun, făcându-l pe Rossi să se arunce la podea. „Nu mai trageţi!", a strigat el.
„Următorul îţi va intra în faţă, rahat inutil! Acum ieşi afară!"
Tânărul a rămas încremenit pentru o clipă, dar apoi a părut să proceseze faptul că şeful său nu blufa. S-a mutat cu reticenţă înapoi pe scări, în timp ce Esparza îi supraveghea privirea.
„Domnule Rapp!", a strigat el prin uşă. „Sunt Vicente. Tocmai am citit ştirile despre antrax. Este prima dată când am auzit de el. Trebuie să ştiţi că este adevărat. De ce ne-am implica într-un atac asupra Americii? Tot ce vrem să facem este să oferim un produs sigur şi de înaltă calitate oamenilor care îl doresc. Nu diferit de companiile de alcool, tutun şi farmaceutice. Suntem în afaceri pentru a face bani. Am vorbit despre asta. Este singurul motiv pentru care lucrăm cu arabii."
„Deschide naibii uşa", a spus Esparza, continuând să îndrepte pistolul spre Rossi. „Fă-o acum."
Tânărul s-a conformat, glisând înapoi zăvorul şi lăsând uşa să se îndepărteze câţiva centimetri. Când nu s-a întâmplat nimic, a tras-o complet şi a făcut un pas ezitant în hol.
„Acest lucru este îngrozitor pentru afacerea noastră şi vrem să vă ajutăm. Putem..."
Sunetul focului automat a izbucnit, înecându-l. Esparza a tresărit înapoi cu pistolul întins în faţa lui, dar a recunoscut imediat că Rapp nu era responsabil. Dacă l-ar fi vrut mort pe Rossi, ar fi fost un singur foc între ochi. Mai degrabă un gardian care îl întrezărea pe american când acesta îşi rupsese acoperirea pentru a lua contact.
Rossi s-a aruncat spre uşă, dar a ratat şi s-a izbit în schimb de montant. Coliziunea l-a făcut să se trântească înapoi în mijlocul holului, unde a fost lovit de cel puţin două gloanţe. Forţa acestora l-a învârtit şi a aterizat pe spate, uitându-se fără să vadă la tavan.
Esparza a sprintat spre uşă, trântindu-o şi aruncând din nou zăvorul. Nu va rezista mult timp dacă Rapp ajungea la el, dar cu paznicul care acoperea holul, va fi suficient. S-a retras pe scări şi a tăiat la stânga, pipăind un întrerupător ascuns în spatele unei biblioteci. Odată acţionat, întregul ansamblu de rafturi s-a ridicat. Pasajul ascuns era ceva pentru care insistase nu pentru că ar fi crezut că va avea vreodată nevoie de el, ci pentru că îşi dorise întotdeauna unul. Acum urma să fie lucrul care îi va salva viaţa.

Esparza s-a întors pe o parte, strecurându-se înăuntru şi trăgând raftul înapoi în poziţie. Senzaţia de claustrofobie s-a instalat rapid în timp ce se strecura prin lumina slabă, intercalată între pereţii de beton. Arhitectul insistase să micşoreze dimensiunea pasajului pentru a oferi o formă mai elegantă bibliotecii, iar Esparza s-a blestemat în tăcere că a fost de acord.
Colţul ascuţit din apropierea mijlocului aproape că l-a oprit. Stomacul i se umflase în ultimii ani, dar panica şi o peliculă lubrifiantă de sudoare l-au făcut să treacă.
Apoi, luminile s-au stins.
Esparza a încremenit, sângele care îi bătea în urechi interferând cu capacitatea sa de a desprinde ceva din liniște. Dar nu era nimic. Nici o împuşcătură. Nici un strigăt. Doar ritmul chinuit al propriei sale respiraţii. În cele din urmă, nu urechile au fost cele care au sesizat ceva, ci nasul. Fum. O explozie de adrenalină l-a străbătut şi a simţit cum i se usucă gura. Oare Rapp dăduse foc la casă ca să-l scoată afară?
A început să se mişte din nou, iar panica începea să pună stăpânire pe el. În cele din urmă, a ajuns la capătul coridorului şi a căutat orbeşte zăvorul. Unde era focul? Unde era Rapp? Obţinuse acces în bibliotecă şi găsise pasajul? Se deplasa în tăcere pe el chiar în acel moment? Poate la doar câţiva metri distanţă?
Zăvorul! Unde era?
De cealaltă parte a acelui zid se afla libertatea, îşi spuse Esparza. Rapp, cu toată priceperea lui, era doar un singur om, iar complexul era imens. Nu putea ucide ceea ce nu putea găsi.
În cele din urmă, degetele lui au atins un mâner metalic încastrat şi l-a răsucit. Declicul în surdină părea periculos de puternic în timp ce îşi răsucea corpul într-o poziţie care să-i permită să împingă panoul deschis câţiva centimetri. A fost răsplătit cu o gură de aer umed şi afumat şi cu strălucirea pâlpâitoare a flăcărilor. Rapp era un ucigaş formidabil, dar nu era un magician. Nu avea cum să ştie că pasajul se afla acolo. N-avea cum să găsească ieşirea în spatele cascadei de liane care o camuflau.
Adevărul era că, deşi omul de la CIA fusese recunoscător bun în junglă, nu era în elementul său. Nu vorbea limba, nu era familiarizat cu teritoriul şi nu avea niciun fel de întăriri sau mijloace de comunicare. Esparza, pe de altă parte, nu suferea de niciunul dintre aceste dezavantaje. Tot ce trebuia să facă era să ajungă la vehiculul său. Odată ce se afla în afara pericolului imediat, putea să cheme întăriri. De data aceasta, Rapp nu avea să se confrunte cu o mână de oameni. Va fi vânat de militari, de poliţie şi chiar de fermieri locali. Nu avea cum să scape.
Liderul cartelului se strecură de-a lungul zidului, cu Desert Eagle-ul întins în faţa lui. Când a ajuns la marginea viţei de vie, a reuşit în sfârşit să localizeze sursa fumului. Nu casa luase foc, ci şopronul în care fuseseră adăpostiţi arabii.
În cele din urmă, Esparza a rupt în cele din urmă adăpostul lângă partea de est a clădirii, strecurându-se printre copacii foarte răspândiţi spre un garaj independent aflat la cincizeci de metri distanţă. Când a ajuns la uşa laterală, s-a lipit cu spatele de peretele de lângă ea. Mâna îi tremura şi era unsă cu sudoare, dar în cele din urmă a reuşit să întoarcă butonul. Uşa s-a deschis pe balamale bine unse şi el s-a strecurat înăuntru. Conturul slab al Humvee-ului său se afla la doar câţiva metri distanţă.
Era puternic blindat, cu geamuri rezistente la gloanţe, cauciucuri de rulaj şi un motor supraalimentat. Nu exista nicio armă pe care Rapp să poată pune mâna care să fie capabilă să o oprească şi niciun vehicul din incintă care să o poată urmări.
Traversă podeaua de beton în ghemuit, aruncând o privire prin geamurile SUV-ului pentru a se asigura că Rapp nu-l aştepta înăuntru.
Gol.
Valul de euforie se simţea asemănător cu cel pe care îl experimentase când scăpase din pasajul ascuns. Poate că Rapp nici măcar nu-l vâna. Sau, şi mai bine, poate că rahatul trădător fusese împuşcat de unul dintre gardieni. Orice era posibil.
Esparza s-a urcat în interiorul vehiculului, recuperând cheia dintr-un compartiment ascuns sub bord. Uşa garajului era închisă şi ar fi durat prea mult să o ridice. Deşi era încrezător în blindajul Humvee-ului, nu avea sens să îşi joace viaţa pe el. Era mai bine să trântească pur şi simplu uşa, să învârtă roata şi să-i prezinte lui Rapp doar un set de faruri spate care se îndepărtau. A răsucit cheia în contact şi a plutit cu piciorul pe acceleraţie.

Nimic.
O a doua răsucire a produs un rezultat similar şi şi-a dat seama brusc că luminile interioare nu se aprinseseră când deschisese portiera. A acţionat comutatorul care le controla, fără niciun rezultat.
Starea lui emoţională a pendulat violent înapoi la teroare când a deschis capota şi s-a întors să se uite la motor. Funcţionarea motoarelor de maşină era un mister total pentru el, dar problema era totuşi imediat evidentă. Lipsea bateria.
Esparza s-a scufundat în spatele anvelopei din partea şoferului, pierzându-şi din nou controlul asupra respiraţiei. Era Rapp. Omul de la CIA se juca cu el, încercând să-l facă să intre în panică. Încerca să-l determine să facă ceva care să dezvăluie unde se afla în complexul întins.
Esparza a ieşit pe aceeaşi uşă pe care intrase, ţinând pistolul tremurând în mâini. I s-a părut că vede mişcare în lumina tremurândă a focului, dar a reuşit să se abţină să nu apese pe trăgaci. Furişarea era singura lui speranţă acum. Cel mai mic sunet putea să-l ducă la moarte.
S-a strecurat în junglă, mişcându-se printre frunzele umede în căutarea vehiculelor de serviciu parcate la şaptezeci şi cinci de metri spre est. Întunericul se adâncea, iar ochii lui căutau forme umane printre copaci. La fiecare câteva secunde era nevoit să îngheţe când mintea îl păcălea: Rapp venea din spate. Rapp într-un copac aşteptând să se lase jos. Mâna plină de noroi a lui Rapp ieşind de sub un tufiş.
A ajuns la drumul de acces şi a rămas lângă marginea acestuia, urmărind în tăcere orice mişcare. Toate vehiculele, cu excepţia unuia – un Jeep deschis – dispăruseră. Laşi nenorociţi. Gărzile supravieţuitoare le luaseră şi fugiseră.
A rămas perfect nemişcat, scrutând vehiculul. În mod normal, cheile erau lăsate în el, dar erau acolo acum? Rapp nu avea niciun motiv să se fi întors vreodată acolo. Ar fi ştiut măcar că exista această zonă de depozitare a vehiculului? Nu, încercă Esparza să se convingă. Omul de la CIA se concentra asupra complexului şi asupra căilor de scăpare mai evidente.
A încercat să rămână pe loc, dar cu fiecare secundă care trecea devenea mai nerăbdător. Jeep-ul era chiar acolo. La doar câţiva metri distanţă. Îl va conduce pe drumul de pământ prost întreţinut, dar practicabil, care îl va conduce în cele din urmă spre civilizaţie. Acolo putea să-şi adune forţele şi să-şi planifice următoarea mişcare.
În cele din urmă, a alergat în tăcere peste drum şi a sărit în vehiculul singuratic. Când a pus mâna pe contact, în loc să găsească cheia pe care o spera, a simţit ceva neted şi umed. Aplecându-se în faţă, a reuşit să-i distingă conturul vag. O mână tăiată încă agăţată de cheie.
Capacitatea de gândire a lui Esparza l-a abandonat şi a sărit din Jeep, alergând pe drumul care se îndepărta de complex. După mai puţin de douăzeci şi cinci de metri, o durere usturătoare i s-a aprins în piciorul drept şi s-a prăbuşit într-o băltoacă puţin adâncă. Mintea lui se chinuia să înţeleagă ce se întâmplase şi şi-a trecut o mână pe picior, oprindu-se la rotula sfărâmată.
A ţipat şi a încercat să se ridice în picioare, dar nu a făcut decât să se prăbuşească din nou în baltă. O clipă mai târziu, ceva l-a prins de gleznă şi a început să-l tragă în copaci.

CAPITOLUL 44

LA NORD DE HARGEISA
SOMALIA
„SUNTEM în siguranţă.”
Cuvintele care veneau prin căştile lui Sayid Halabi erau grav distorsionate, dar totuşi inteligibile. A lăsat să iasă o respiraţie lungă şi uşurată, sprijinindu-se de peretele cavernei şi privind în gol în semiobscuritate. Avea mai mult de o sută de oameni din întreaga lume care monitorizau ştirile douăzeci şi patru de ore pe zi. Mulţumită lui Allah, descoperiseră menţiunea despre interceptarea antraxului la câteva minute de la prima postare şi reuşise să ajungă la Muhammad Attia.
„Gărzile lui Esparza nu au încercat să te oprească?”
„Trebuia să plecăm în jurul răsăritului. Faptul că am plecat mai devreme nu părea să-i îngrijoreze.”
„Unde sunteţi acum?”

„Suntem în dubă, pe drumul 307, la vest de Juncaná. GPS-ul nostru spune că suntem la aproximativ nouă ore de depozitul de unde trebuie să luăm camionul. Care sunt ordinele dumneavoastră?”
Planul era ca ei să conducă până la CÓrdoba, unde urmau să se transfere într-un semicamion cu un compartiment ascuns, conceput pentru a-i trece ilegal peste graniţă. Întrebarea era cât de mult se schimbase situaţia lor? Era necesar să îşi modifice radical planurile în lumina acestei scurgeri de informaţii din partea guvernului american? Ar fi putut să-l pună pe Attia să lase indivizi în diferite oraşe de pe ruta spre nord, dar ce ar fi realizat asta? Nu vorbeau spaniola, nu aveau nici un refugiu sigur în Mexic şi nici documente pentru Mexic şi aveau doar zece mii de dolari în numerar. Boala s-ar fi răspândit, dar încet şi printr-o regiune slab populată, la mii de kilometri de graniţa sudică a Americii. Lumea ar recunoaşte ce se întâmplă şi ar avea timp să o oprească, aşa cum au făcut cu SARS în Asia.
„Care este starea poporului vostru?”
„Doi prezintă simptome minore. Unul este destul de bolnav, dar încă poate funcţiona.”
„Prevădeţi vreo problemă în a ajunge la camion?”.
„Nu. Avem drumuri bune şi vreme uscată. Traficul este practic inexistent la această oră a dimineţii şi nu am văzut niciun poliţist. Singura mea îngrijorare este că Esparza şi-ar fi putut contacta oamenii lui. Că cartelul lui ar putea lucra împotriva noastră acum.”
Halabi s-a ridicat în picioare şi a început să şchiopăteze înainte şi înapoi prin camera mică. De fapt, era posibil ca Esparza să nu ştie încă nimic despre raportul despre antrax. Şi chiar dacă ar fi ştiut, de ce i-ar fi păsat atât de mult încât să aloce resurse semnificative pentru a-l găsi pe Attia? Preocuparea lui Esparza ar fi fost controlul pagubelor – să se protejeze nu numai de autorităţile americane care ar fi etichetat cartelul său drept organizaţie teroristă, ci şi de guvernul mexican şi de alţi traficanţi de droguri.
„Care sunt ordinele tale?”
Halabi nu a răspuns imediat, deşi decizia sa era luată. În realitate, fusese întotdeauna. Dumnezeu a prevăzut această răscruce în istorie...
un interval de câteva ore scurte în care o mână de oameni ar putea demonta tot ceea ce Occidentul a construit în ultimii două mii de ani.
Aroganţa care a corupt inimile oamenilor ar fi dispărut. Încă o dată, omenirea s-ar fi prosternat la picioarele lui Dumnezeu şi i-ar fi implorat mila. Încă o dată, ar înţelege că nimic din ceea ce au făcut – nimic din ceea ce au construit – nu înseamnă nimic.
„Mergem mai departe aşa cum am plănuit”, spuse Halabi în cele din urmă. „Dar fiţi prudenţi”.
„Am înţeles.”
Halabi a deconectat apelul şi s-a uitat în jurul lui. Erau deja în curs de a fugi. Deşi comunicaţiile lor erau relativ sigure, nu putea risca să încerce să rămână în contact cu Attia dintr-o poziţie fixă. Nicio comunicaţie nu era invulnerabilă şi nu se ştia de la o zi la alta ce capacităţi noi puteau aduce americanii.
S-a îndreptat spre o cutie de placaj de pe podea şi a recuperat pistolul pe care îl conţinea. Un Glock 19. Acelaşi model pe care îl folosea Mitch Rapp.
În momentul în care a ieşit din cameră, activitatea din restul sistemului de peşteri atinsese un nivel febril. Dovezile timpului petrecut acolo erau şterse, echipamentele erau demontate, iar proviziile erau transferate în camioanele care aşteptau afară. Odată încărcate, vehiculele se împrăştiau, rămânând în mişcare o perioadă de timp înainte de a trece în Etiopia. Se prognoza un sistem de furtuni, care aducea perioade de ploaie şi o acoperire critică de nori în următoarele trei zile. Ei urmau să profite de aceasta pentru a zădărnici supravegherea occidentală înainte de a converge în cele din urmă spre un sistem de peşteri similar din vest.
Halabi a virat la dreapta când coridorul s-a despărţit, ajungând în cele din urmă la camera pe care o căuta. Gabriel Bertrand arăta foarte diferit faţă de cum o făcuse cu doar o săptămână înainte. Împrejurimile relativ opulente care îi fuseseră puse la dispoziţie dispăruseră acum, fiind înlocuite cu ... ... nimic. Era aşezat în pământ, cu o încheietură a mâinii încătuşată de un şurub înfipt în piatră. Corpul şi părul îi erau murdare, stropite cu noroi, sânge şi ceea ce părea a fi propriile excremente.
Bărbatul s-a întors spre Halabi, dar ochii lui terci nu păreau să înţeleagă ce vedeau.
„M-am gândit că ai vrea să ştii, înainte de a muri, că planul pe care l-ai pus la cale este în mişcare.”
Halabi a ridicat Glock-ul. „Nimic nu-l mai poate opri acum.”

CAPITOLUL 45

SUDUL MEXICULUI

„DAR tu eşti bine?” spuse Kennedy, cu vocea ei stinsă emanând de la telefonul prin satelit aflat pe aripa Humvee-ului.

„Da”, a spus Rapp, deschizând un dulap din spatele garajului şi scoţând din el bateria vehiculului. „Deocamdată.”

„Şi eşti sigur că transportul de antrax a fost neutralizat?”.

Pe podea, lângă uşa deschisă a compartimentului, Carlos Esparza îşi încovoia gâtul, încercând cu disperare să vadă ce se întâmpla. Era legat cu obiecte pe care Rapp le găsise într-un sertar – mâinile cu o lungime de sârmă de înrămare şi picioarele cu o coardă elastică colorată. Sângerarea din picior îi fusese încetinită cu o cârpă unsuroasă şi o rolă de bandă adezivă.

„Da, dar nu contează. Asta nu a fost niciodată piesa lui Halabi – a fost o diversiune.”

„O diversiune? De la ce?”

„Nu el i-a ucis pe toţi sătenii ăia bolnavi din Yemen. A luat cel puţin unul dintre ei şi l-a folosit pentru a-şi infecta poporul cu YARS. Şase dintre ei se îndreaptă spre graniţa cu Muhammad Attia.”

A existat o scurtă pauză pe linie. Când Kennedy a revenit la telefon, părea neobişnuit de agitată.

„Vă indic un timp de aproximativ treizeci de ore de condus pentru a ajunge din poziţia dumneavoastră în Texas. Ştiţi unde se află acum? Care sunt planurile lor?”

„Nu”, a spus Rapp, terminând de reinstalat bateria. „Dar sunt pe cale să aflu.”

Esparza a încercat să se îndepărteze, reuşind să se îndepărteze doar câţiva centimetri înainte ca Rapp să se ghemuiască şi să-l apuce de păr.

„Nu ştiu nimic despre antrax sau despre Yemen!”, a spus el într-un strigăt panicat. „Tu ştii asta. Am vrut doar să mă asociez cu...” Cuvintele lui s-au transformat în ţipete când Rapp i-a prins o mână în jurul genunchiului său zdrobit.

„Singurul lucru care îţi va ieşi din gură de acum încolo sunt răspunsurile la întrebările mele. Este clar?”

„Da!” „Da, e clar. Dar eu...”

Rapp a mai strâns o dată rana şi din nou garajul a răsunat de ţipetele bărbatului.

„„Da” era singurul răspuns necesar.”

Esparza şi-a strâns buzele, înăbuşindu-se.

„Arabii, Carlos. Unde sunt ei?”

Părea în mod legitim confuz. „Ce ... . Ce vrei să spui?”

Rapp s-a întins din nou spre genunchiul bărbatului, iar acesta a încercat să se îndepărteze. „Opreşte-te!”

„Tu i-ai omorât! I-ai ars!”

„Am ars o magazie goală. Erau deja plecaţi când am ajuns acolo. La fel şi duba cu care au venit.”

„I . . . Nu ştiu.”

Rapp a recuperat un set de cleşti de menghină de pe podea şi a închis fălcile în jurul articulaţiei mijlocii a degetului arătător drept al lui Esparza. Aproape că s-a sufocat ţipând în timp ce osul era strivit de tot.

„Răspuns greşit, Carlos.”

Faţa liderului cartelului a devenit palidă şi ochii au început să i se întoarcă în cap în timp ce se clătina la limita inconştienţei. Fără îndoială că făcuse lucruri similare cu nenumăraţi bărbaţi, femei şi, probabil, câţiva copii de-a lungul anilor. Dar nu se simţea atât de bine când era la recepţie. Rapp a ieşit din garaj şi a găsit un ghiveci de flori care era parţial plin de apă de ploaie. Vărsându-l în capul lui Esparza, acesta şi-a revenit.

„Te aştepţi să cred că gărzile tale i-au lăsat să plece cu maşina de aici fără aprobarea ta?”.

„De ce nu ar fi făcut-o?” Spuse Esparza, vocea lui abia dacă era o şoaptă. „Le-am dat un punct sigur de intrare în Mexic şi datele de contact ale câtorva coioţi care i-ar putea ajuta să treacă graniţa. Au spus că vor să se ocupe singuri de aranjamente şi de ce nu i-aş lăsa? Nu-i voiam aici. Nu aveam niciun motiv să-mi asum riscul de a trece ilegal arabii peste graniţă. Şi nu voiam ca ei, în SUA, să-mi urmărească operaţiunea.”

„Nume, Carlos. Cu ce coioţi i-ai pus în legătură?”.
„I . . . Nu ştiu sigur”, a răspuns el, având dificultăţi în a inspira suficient de mult pentru a vorbi. „Vicente s-a ocupat de acest gen de detalii”.
Rapp şi-a scos pistolul şi l-a apăsat pe capul bărbatului. „Atunci nu mai am nevoie de tine.”
„Aşteaptă!”, a strigat el. „Am nume. Le am pe toate! Doar că nu pot să-ţi spun cu siguranţă care dintre ele le-a transmis Vicente. Te rog, Mitch. Te rog, Mitch. De ce aş minţi? M-au folosit. Îi vreau morţi la fel de mult ca şi tine.”
Rapp şi-a pus arma în toc şi s-a întors la Humvee pentru a închide capota.
„Irene. Ce fel de ajutor îmi poţi obţine de la guvernul mexican?”
„Îmi pare rău, Mitch, dar răspunsul este niciunul. Chiar dacă relaţia noastră cu ei ar fi fost bună în acest moment, guvernul mexican este inundat de banii proveniţi din droguri. Dacă încercăm să îi implicăm, coioţii ăia vor auzi despre asta. Şi chiar dacă nu ar fi cazul, poliţia lor locală nu are protocoale de risc biologic în vigoare. Dacă i-ar intercepta pe oamenii lui Halabi, câţi dintre oamenii lor ar fi expuşi? Am putea să-i împiedicăm să-i băgăm pe oamenii lui Halabi într-o închisoare aglomerată? Ce se întâmplă dacă îi ucid într-o zonă publică şi există o cantitate semnificativă de sânge? Dacă ar da greş în operaţiune şi i-ar împrăştia? Răspândirea bolii nu este oprită de graniţe. Dacă asta se află, va...”
„Cum rămâne cu Gary Statham şi oamenii lui?” Rapp a intervenit.
„Sugerezi să trimitem o forţă militară americană peste graniţa mexicană?”.
„Din punctul meu de vedere, nu pare a fi o opţiune rea.”
„Chiar şi în cel mai cooperant climat politic imaginabil, asta ar necesita săptămâni de negocieri. Iar acesta nu este mediul în care lucrăm. Mitch, e puţin după ora cinci dimineaţa aici şi povestea cu antraxul e pe cale să se răspândească puternic. Casa Albă este deja cu toate mâinile pe punte încercând să afle cum să reducă pagubele. De fapt, sunt într-o maşină în drum spre ea chiar acum.”
„Pot să presupun că oamenii lui Christine Barnett vor face exact opusul?”
„Cred că este o presupunere sigură. Când emisiunile de ştiri de dimineaţă vor intra în plină desfăşurare, se va dezlănţui iadul în interiorul Beltway.”
Rapp l-a apucat pe Esparza de guler şi l-a târât spre vehicul. Liderul cartelului a început să strige de durere, dar Rapp i-a pus o mână pe gură.
„Cum rămâne cu Scott? Poţi să-l duci pe el şi pe oamenii lui peste graniţă?”
„Ei sunt în Texas. Complet echipaţi şi aşteaptă ordinele dumneavoastră.”
„Informează-i şi spune-le că suntem gata”, a spus el, băgându-l pe Esparza pe bancheta din spate. „Şi foloseşte orice magie care ţi-a mai rămas pentru a pune echipa lui Gary în poziţia de a se mişca rapid.”
„Voi face tot ce pot, Mitch.”
A luat telefonul de pe bara de protecţie a Humvee-ului şi o rolă de bandă adezivă de pe podea.
„Ţi-l dau pe Esparza la telefon.”
Rapp s-a aplecat prin uşa din spate deschisă, apăsând telefonul la urechea liderului cartelului şi fixându-l acolo cu câteva vânturi de bandă adezivă.
„Va fi un sondaj la sfârşitul acestei convorbiri, Carlos. Îţi sugerez să te asiguri că ai un client foarte mulţumit la celălalt capăt.”
Esparza a dat slab din cap, părând din ce în ce mai ameţit. O parte era din cauza pierderii de sânge, dar cealaltă parte era probabil şocul provocat de cât de repede i se transformase viaţa în rahat. Cu doar câteva ore în urmă, zăcea întins pe cearşafuri de satin cu una dintre curvele sale minore, visând la miliardele pe care urma să le facă în afacerea cu heroină. Acum sângera încet, cu un telefon lipit de cap.
„Domnule Esparza?” l-a auzit Rapp pe Kennedy spunând în timp ce trântea uşa şi se îndrepta spre partea şoferului. Vocea ei era fermă, dar liniştitoare. Exact tonul necesar pentru a-i da omului iluzia speranţei.
„Sunt sigur că a fost o noapte foarte dificilă pentru dumneavoastră, dar am câteva întrebări la care trebuie să primiţi un răspuns.”

CAPITOLUL 46

ARLINGTON

VIRGINIA
SUA
„Asta e o minciună!” a strigat senatoarea Christine Barnett, mânuind telecomanda televizorului din mână ca şi cum ar fi fost o armă.
Nu exista niciun dubiu că avea dreptate, ştia Kevin Gray. Bărbatul de la DEA care era intervievat abia reuşea să întâlnească privirea intervievatorului. Dar asta era politică. Adevărul şi minciuna erau irelevante. Tot ceea ce conta era ceea ce credeau oamenii.
Ajunsese la casa lui Barnett în jurul orei 4:30 dimineaţa, chiar în momentul în care internetul începea să se aprindă cu zvonuri despre interceptarea unui transport de antrax pe teritoriul Statelor Unite. frontieră. Acum soarele răsărise, iar articolul de ziar plin de detalii picante pe care le dezvăluise era în libertate. Aşa cum era de aşteptat, acesta luase foc şi ardea puternic pe aproape toate posturile de ştiri din întreaga lume. Dar, ca toate infernurile, se dovedea imposibil de controlat.
Joshua Alexander dădea din nou dovadă de viclenia politică care făcuse posibilă ascensiunea sa meteorică spre preşedinţie. El şi Irene Kennedy nu se mulţumeau să absoarbă – sau chiar să devieze – lovitura politică. Încercau să o întoarcă în avantajul lor.
„Putem să vedem?”, a spus reporterul prin difuzoarele televizorului.
Agentul DEA a făcut o grimasă de durere când şi-a ridicat cămaşa şi a arătat vânătăile adânci de pe piept. „Deci acolo v-a lovit glonţul în vestă?”.
El a dat din cap. „Un glonţ aici şi altul în spate”.
„Şi erai sigur că vesta va opri glonţul?”.
„Da”, a răspuns el, coborându-şi din nou cămaşa. „Ei bine, destul de sigur, oricum”.
„Mi se pare un risc incredibil de asumat”.
Un zâmbet inconfortabil i-a jucat pe marginile gurii. „Cartelurile au milioane de dolari de cheltuit pe tehnologie şi cheltuiesc o mare parte din ei pe supraveghere. În acest caz, era ceva ce ne-ar putea folosi. Poate dura ani de zile să pătrunzi într-o organizaţie de traficanţi cu un agent sub acoperire, dar cu ameninţarea biologică nu am avut ani la dispoziţie. Trebuia să ne asigurăm că nu va fi comis un alt atac şi să încercăm să urmărim lanţul de aprovizionare până la ISIS. Aşa cum spune vechea zicală, vremurile disperate cer măsuri disperate.”
După expresia reporteriţei, aceasta îşi pierduse orice obiectivitate. „Nu am crezut niciodată că voi sta în faţa unei mese din bucătărie cu un erou cu acte în regulă. Dar iată-mă aici.”
Omul de la DEA a clătinat din cap. „Poporul american îmi plăteşte salariul. Asta e meseria mea.”
Barnett a început din nou să lovească în aer cu telecomanda. „Uită-te la nenorocitul ăla! Îl înghite pe ăsta! El şi oamenii lui tocmai au trecut de la statutul de idioţi care au lăsat pe cineva să plece cu cocaina lor la cel de dragii Americii.”
Gray simţea că o să i se facă rău. Nu avea nicio idee despre cum să-şi convingă şeful să se potolească şi, pentru prima dată în cariera sa, nu avea nicio idee despre ce să facă.
Barnett a început să schimbe compulsiv canalele, găsind cam aceeaşi poveste pe fiecare dintre ele. În timp ce ea era distrasă, Gray a scos telefonul din buzunar şi s-a prefăcut că verifică mesajele. În realitate, pornea o aplicaţie de înregistrare.
Barnett a aterizat pe un post cu un fost director al FBI care vorbea la o masă rotundă de experţi. Şi mai ameninţătoare era mica imagine în imagine din colţul din dreapta jos al ecranului. Aceasta înfăţişa oameni care se îndreptau spre Sala de şedinţe a Casei Albe.
„. . data viitoare când vă veţi plânge că plătiţi taxe sau veţi începe să vorbiţi despre cum guvernul nu poate face nimic, vreau să vă amintiţi de acei oameni care au fost împuşcaţi în beneficiul unei drone de supraveghere a cartelului.”
„Aşadar, spuneţi că problemele financiare ale acelui agent CIA – motivaţia sa pentru a fura acele droguri – au fost inventate”, a spus bărbatul de lângă el.
„Bineînţeles că au fost. Agenţia s-ar fi folosit de IRS, SEC şi, probabil, de o serie de agenţii de informaţii străine pentru a crea o legendă de fier pentru tipul său. Trebuiau să facă absolut convingător faptul că ar fi recurs la aşa ceva. După aceea, nu pot decât să speculez. Cea mai bună presupunere a mea este că a folosit acest lucru pentru a lua legătura cu cartelul care a transportat antraxul şi a făcut un caz pentru ca aceştia

să-l angajeze. Este cu adevărat incredibil. Este periculos până la nebunie. Adică, vorbim de o şansă de nouăzeci şi nouă la sută ca cartelul să-l tortureze până la moarte pentru că le-a furat produsul."
„Pe naiba!" a strigat Barnett. „Nenorocitul ăla nu vine cu toate astea de unul singur. El şi Kennedy sunt prieteni de ani de zile. Ea i-a dat de mâncare şi l-a trimis în turneu mediatic."
„Şi unde credeţi că se află acest om acum?", a întrebat unul dintre intervievaţi.
„Mort", a răspuns bărbatul de la FBI, cu o furie autentică audibilă în voce. „Dacă ar fi reuşit într-adevăr să pătrundă în operaţiunea acelui cartel, l-ar fi executat în secunda în care povestea s-a scurs."
„Iar capacitatea noastră de a urmări teroriştii şi operaţiunile cartelurilor a murit odată cu el", a spus gazda, ca un rezumat rapid. „Ni se spune că urmează să înceapă conferinţa de presă de la Casa Albă."
Ecranul a trecut la o vedere a sălii de şedinţe, iar Gray l-a urmărit pe secretarul de presă al lui Alexander păşind pe podium.
„Va fi scurt", a spus el, apoi a început să citească o declaraţie pregătită. „Evenimentele descrise în Post în această dimineaţă sunt în mare parte corecte. Am interceptat într-adevăr un transport de antrax în San Ysidro şi un agent CIA a atacat trei voluntari DEA în încercarea de a se infiltra în cartelul care s-a asociat cu ISIS. Ceea ce nu ştiţi este că operaţiunea a avut succes. Omul nostru a reuşit să aibă acces la eşaloanele superioare ale acelui cartel şi a folosit aceste contacte pentru a-l localiza pe Sayid Halabi şi restul ierarhiei ISIS. De asemenea, a reuşit să zădărnicească o a doua tentativă de a trece ilegal o cantitate de antrax peste graniţa noastră. Cu toate acestea, începând din această dimineaţă, am pierdut contactul cu el şi se presupune că a murit. Din nefericire, informaţiile pe care a reuşit să le adune până în prezent nu au fost specifice sau concludente. Acestea fiind spuse, agenţiile noastre de aplicare a legii fac tot ce pot cu el. Mai mult, FBI-ul l-a arestat pe reporterul care a scris articolul şi îl interoghează în legătură cu sursa sa. Nu mai sunt multe de spus în acest moment, în afară de a le mulţumi bărbaţilor şi femeilor care au riscat totul pentru a menţine această ţară în siguranţă. Ei nu vor fi uitaţi".
Mâinile din public s-au ridicat imediat şi el a arătat spre una dintre ele.
„Ştim dacă am interceptat tot antraxul sau dacă ar putea exista atacuri suplimentare în curs de desfăşurare?".
„Suntem destul de siguri că ameninţarea cu antrax a fost neutralizată", a spus secretarul de presă al lui Alexander. „Dar, fără un om înăuntru, nu mai putem monitoriza situaţia în mod continuu".
A arătat din nou cu degetul.
„Ne puteţi spune mai multe despre operaţiunile pe care le desfăşuraţi în ceea ce priveşte ISIS şi cartelurile?"
„Nu", a spus el şi a indicat un alt reporter.
„Era Christine Barnett la curent cu existenţa acestui agent sub acoperire?".
Kevin Gray s-a uitat fix la ecranul televizorului şi şi-a ţinut respiraţia. Administraţiei Alexander avea tendinţa de a nu-i plăcea să politizeze acest gen de lucruri. Oare va rămâne pe această cale?
„Nu am avut de ales decât să-l informăm pe senator despre atacul iniţial cu antrax", a spus el, iar Gray a simţit cum i se scufundă inima.
Lasă-l acolo. Te rog, Doamne, lasă-l acolo.
„Cu toate acestea, ea nu era la curent cu existenţa agentului nostru sub acoperire. Acea informaţie a fost împărtăşită pe baza principiului „nevoia de a şti". Din motive care acum ar trebui să fie evidente, eram preocupaţi de scurgeri de informaţii."
Gray a strâns ochii şi a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi tremurândă. Era acolo. Secretarul de presă al preşedintelui Statelor Unite tocmai lăsase să se înţeleagă că lui Barnett nu i se putea încredinţa informaţii sensibile de teama că le-ar putea divulga. Iar acum, acea scurgere se întâmplase.
Abia dacă a auzit restul conferinţei de presă sau dezlănţuirile din ce în ce mai deranjate ale lui Barnett, deschizând ochii doar când ecranul s-a întors la masa rotundă a experţilor.
„Nu au spus că omul lor era mort", a spus prezentatorul. „Doar că au pierdut contactul cu el".
Fostul agent FBI a dat din cap cu dezgust. „Pierderea contactului cu un agent sub acoperire înseamnă aproape întotdeauna acelaşi lucru. Credeţi-mă pe cuvânt – din cauza acestui articol de ziar, nenorocitul ăla magnific zace undeva într-un şanţ cu gâtul tăiat." S-a aplecat în faţă, plantându-şi ambele coate pe masă.
„Am aplicat legile acestei ţări toată viaţa mea. Dar, în ceea ce mă priveşte, legea este prea bună pentru

persoana care a divulgat acest lucru. Capul lor ar trebui să fie pus pe o ţepuşă şi să mărşăluiască pe străzi."
Barnett a aruncat telecomanda spre televizor, ratând-o la câţiva metri şi lovind în schimb peretele. Televizorul a amuţit, iar Gray s-a concentrat să nu vomite. În cele din urmă, a reuşit să vorbească.
„Despre capul meu vorbeşte."
„Nu te mai plânge", a ripostat Barnett. „Sistemul de operare al acelui computer este sută la sută sigur. Nici Dumnezeu însuşi nu l-ar putea urmări. Ceea ce trebuie să ne concentrăm acum este controlul pagubelor. Cum stăm?"
„Unde ne situăm?", a spus el, strâmbând din ochi în direcţia ei. „Ne aflăm în mijlocul unui dezastru total. Urma să plecăm cu nominalizarea şi eram cu mult în faţă în sondajele pentru alegerile generale. Ai fi putut să te duci direct în Biroul Oval. Dar asta nu a fost suficient de bine pentru tine. Cât timp va mai rezista reporterul ăla până când va renunţa la sursa sa? Aceasta nu mai este o poveste despre administraţia Alexander care îşi acoperă incompetenţa. A făcut ca un agent sub acoperire să fie ucis şi a prăbuşit o anchetă de bioterorism. El – noi – ar putea fi de fapt responsabil pentru atacul asupra SUA."
Barnett s-a holbat la el, furia dispărând de pe chipul ei în favoarea unei expresii moarte care era cumva mult mai rea. Gray s-a întrebat dacă, pentru prima dată în relaţia lor, vedea adevărata femeie din spatele faţadei.
Bineînţeles, era nebună de legat. Adevărul era că toţi erau aşa acum. Probabil că fusese o vreme când politicienii atinseseră acest nivel de succes din cauza patriotismului sau a unui sentiment profund de responsabilitate faţă de compatrioţii lor. Dar acum era vorba doar de putere. De fapt, nebunia părea să fi devenit o condiţie prealabilă. Poporul american o cerea.
Dintr-o dată a vrut să dispară. Să iasă furtunos din cameră, să se urce într-un avion şi să plece naibii din ţară. Să se ducă să lucreze pentru o corporaţie multinaţională care comercializează săpun. Sau parfumuri. Sau pastile pentru tensiunea arterială. Să lase această viaţă în urmă pentru totdeauna.
Dar era speriat ca naiba. Femeia care se uita fără viaţă la el din cealaltă parte a camerei era deşteaptă, nemiloasă şi determinată. Chiar şi cu tot ce se întâmpla – chiar dacă el ieşea pe uşă – ea ar fi fost probabil următorul preşedinte al Statelor Unite. Şi primul lucru pe care l-ar face cu puterea acelei funcţii ar fi să îi distrugă pe toţi cei care nu o susţinuseră. Pe oricine pe care îl percepea ca o ameninţare. Va ajunge la închisoare? În Guantanamo Bay? Drogat şi legat cu centura de siguranţă într-o maşină care se prăbuşeşte pe o stâncă?
„Bine", a spus el, străduindu-se să-şi păstreze vocea uniformă în timp ce-şi recita mantra. „Nu există dezastre. Doar oportunităţi pe care nu le-am găsit încă."
Expresia lui Barnett a revenit la cea mai familiară – şi acum ciudat de reconfortantă – de furie.
„Unde ne situăm?" a spus Gray, repetând întrebarea şefului său din urmă cu câteva momente. „Dacă cineva întreabă – şi o va face – negaţi că aţi avut vreo legătură cu scurgerea de informaţii şi subliniaţi că nu există nici măcar o fărâmă de dovadă care să demonstreze contrariul. Şi rămâne faptul că primul transport de antrax a reuşit să treacă graniţa şi că a fost pur noroc chior că a fost găsit. Pe de altă parte, criticarea unor tipi care s-au lăsat împuşcaţi pentru a proteja ţara nu va fi pe placul nimănui." A tăcut, frecându-şi tâmplele şi încercând să se gândească bine la situaţie. Nu era greu.
„Nu avem decât o singură opţiune, domnule senator. Să minimalizăm cât de mult putem şi să încercăm să schimbăm povestea. Aşa cum aţi mai spus, publicul are atenţia unui peştişor auriu. Iar asta nu are nimic de-a face cu dumneavoastră. Aţi ţinut secretă interceptarea antraxului faţă de public împotriva voinţei dumneavoastră, la ordinul preşedintelui şi la sfatul lui Irene Kennedy. Atâta timp cât nimeni nu face legătura între tine şi scurgerea de informaţii, totul se va uita în cele din urmă."
„Se va termina?" a spus Barnett. „Crezi că voi lăsa să treacă? Să mă strecor şi s-o las pe Irene Kennedy să mă facă de râs?".
„Doamnă, Rapp e mort şi..."
„Nu e mort!" Barnett a strigat. „Nenorocitul ăla are mai multe vieţi decât o pisică de pe alee. E în viaţă şi nu ne spun. Asta înseamnă că este acolo, încă lucrează la această operaţiune. Aşteaptă."
„Aşteaptă? Ce să aştepte?"

„Ca eu să câştig alegerile primare. Apoi, la momentul potrivit, va apărea din nou şi va salva ziua. Alexander şi Kennedy vor fi eroi, iar eu voi sta acolo şi voi arăta ca un prost."
Gray doar se holba la ea. Cum se putea să nu fi văzut asta înainte? Preşedinţia nu era un sfârşit pentru Barnett, ci un început. Ea voia puterea de a închide pumnul în jurul a tot şi a tuturor. Îi vedea pe Kennedy şi pe Rapp ca fiind sub ea – nişte lucrători guvernamentali nesemnificativi, care existau pentru a-i îndeplini ordinele. Sfidarea lor îi alimenta ura până la punctul în care alunecase în paranoia.
„Domnule senator, ideea că Mitch Rapp se implică într-un fel de joc politic complex este..."
„El mă vede ca pe o ameninţare", a spus Barnett. „La fel ca şi Kennedy. Se vor folosi de asta ca să vină după mine. Trebuie să aflăm ce se întâmplă în Mexic. Trebuie să le-o luăm înainte."
„Nu avem cum să aflăm ce se întâmplă", a spus Gray, care devenea din ce în ce mai alarmat de comportamentul haotic al lui Barnett. „Nimeni nu ne va spune nimic, iar dacă încercăm să răsucim braţele la agenţiile de informaţii, se va face public şi ne va exploda în faţă."
„Nu şi guvernul american", a spus ea. „Ne putem folosi contactele noastre în guvernul mexican. Ei vor să ne lase în pace în ceea ce priveşte imigranţii şi drogurile, nu-i aşa? Ei bine, în calitate de preşedinte, pot face ca acest lucru să se întâmple. Şi tot ce cer în schimb este puţină cooperare şi informaţii."
„Staţi puţin, domnule senator. Dacă Rapp este în viaţă, este posibil ca el să fie de fapt încă pe urmele ISIS. Noi..."
„Nu am de gând să stau cu mâinile în sân şi să-l văd pe ticălosul ăla cum se împuşcă cu teroriştii la televizor!", a strigat ea.
Gray a încercat să-şi păstreze calmul, dar începea să simtă începuturile cinstite de panică. Era pentru prima dată când îl vedea pe Barnett sub un stres real. Trăise o viaţă încântătoare – un soţ obscen de bogat, copii dispuşi să-i urmeze linia politică şi o carieră care nu mergea decât în sus. Ce se va întâmpla când va fi pusă la colţ, aşa cum au făcut toţi preşedinţii? Ce s-ar întâmpla dacă ar fi fost la conducere când ar fi existat o criză naţională reală?
„Suntem într-o gaură, domnule senator. E timpul să nu mai săpăm. Acum este vorba de controlul pagubelor. Trebuie să te duci acolo şi să-i lauzi pe cei de la DEA pentru eroismul lor. Dar apoi să le reamintiţi alegătorilor că nu ne putem baza pe angajaţii NASA şi guvernamentali dispuşi să fie împuşcaţi de fiecare dată când există o ameninţare la adresa Americii. Că acest lucru nu este un eşec al bărbaţilor şi femeilor din tranşee, ci un eşec al conducerii. Apoi vom începe să vorbim despre economie. Sau despre Rusia. Coreea de Nord. De arme. Nu contează..."
„Ei nu vor permite asta", a spus ea, tăindu-i calea. „Va fi vorba despre o grămadă de bărbaţi mari şi puternici în prima linie, în timp ce eu mă voi ascunde în biroul meu. Femeia slabă. Nu voi permite să se întâmple asta, Kevin. O să ne punem în faţa acestei situaţii."
„E o nebunie", a spus el, cuvintele ieşindu-i din gură înainte de a le putea opri. „Nu-i puteţi controla pe mexicani, domnule senator. Ei nu vă sunt loiali şi nu au o dragoste deosebită pentru Statele Unite în acest moment. Dacă le cereţi să dezgroape informaţii despre Mitch Rapp, primul lucru pe care îl vor face va fi să contacteze cartelurile şi..."
„Fă-o să se întâmple."
„Poftim?"
„Sună-i, Kevin. Sună-i pe mexicani. Află ce se întâmplă. Încă mai putem evita asta. Dacă într-adevăr se întâmplă ceva acolo, am putea convinge autorităţile mexicane să se ocupe de asta şi să-i împiedicăm pe Rapp şi Kennedy să obţină victoria. Dacă totul merge bine, am putea chiar să ne asumăm nişte merite. Să arătăm poporului american că pot opri ameninţările înainte ca acestea să ajungă în Statele Unite."
Gray a rămas tăcut. Se lăsase deja târât în scurgerea care se transforma într-un dezastru. Era deja adânc băgat adânc şi era timpul să-şi urmeze propriul sfat şi să nu mai sape. Groapa începea să pară un mormânt.
Gray şi-a luat haina şi a pornit spre uşă. „Dacă vreţi să-i chemaţi pe mexicani, domnule senator, chemaţi-i dumneavoastră."

CAPITOLUL 47

EL PASO
TEXAS
SUA

SCOTT Coleman a lăsat monovolumul să înainteze, oprindu-se din nou în spatele Prius-ului pe care îl urmărea. Mai sus în linie, un SUV trecea prin punctul de control al frontierei şi intra în Mexic.

Avea geamurile coborâte şi se bucura de temperaturile răcoroase care nu aveau să mai dureze mult timp după ce soarele răsărea în aproximativ o oră. Postul de ştiri care rula la radio era concentrat pe singura ştire care interesa pe toată lumea – antraxul care trecuse graniţa şi agentul anonim al CIA care îl urmărea. Agentul anonim al CIA pe care acum era pe cale să-l întâlnească.

„Mas a trecut", a spus Claudia, uitându-se la telefonul ei de pe scaunul pasagerului. „Bruno este următorul. E la trei maşini de punctul de control."

Coleman nu era îngrijorat în mod deosebit de faptul că echipa va trece. Deşi era adevărat că erau oameni singuri, cu un aspect periculos, în camionete şi SUV-uri, erau complet curaţi. Buletine de identitate perfecte, rezervări antedatate în staţiuni şi nimic în vehiculele lor în afară de loţiune de bronzat şi costume de baie.

Situaţia lui era oarecum diferită. Partea pozitivă era că, în general, cuplurile în monovolumele de ultimă generaţie nu aveau tendinţa de a ridica prea multe semne de întrebare la securitatea de frontieră. Mai puţin ideal, însă, era faptul că transportau suficiente arme pentru a lansa o tentativă de lovitură de stat destul de respectabilă. Ascunse sub mormanele de bagaje, cu siguranţă, dar nu îndeajuns pentru a păcăli pe cineva care se hotăra să facă mai mult decât să arunce o privire.

„Bruno a trecut", a spus Claudia, lăsând în sfârşit telefonul jos şi ridicând privirea. „Mitch este pe drum şi se va întâlni cu noi la aerodrom."

„Presupunând că reuşim să trecem graniţa", a spus Coleman.

„Eşti îngrijorată?"

„Nu. Dumnezeu nu m-ar lăsa să fiu împuşcat în cămaşă Izod. Nu mă urăşte atât de mult."

În faţă, lângă porţile deschise care duceau în Mexic, o lumină verde continua să clipească intermitent. Era aleatorie şi, din când în când, devenea roşie, indicând că maşina care trecea prin ea urma să fie percheziţionată de vameşi. În mod normal, Agenţia ar fi trucat jocul, dar Kennedy era hotărât să nu anunţe autorităţile mexicane. Aşa că au aruncat zarurile la întâmplare.

Claudia părea să simtă şi ea presiunea, pentru că, brusc, a întins o mână şi a schimbat postul de radio – ca şi cum ascultarea unei ştiri despre antrax le-ar fi dat de gol implicarea în această problemă. Semaforul verde a pâlpâit şi maşina din faţă a trecut. Prius-ul din faţa lor a fost următorul, alunecând fără incidente. Şi apoi ... .

Verde.

Coleman a lăsat să iasă o respiraţie liniştită şi a trecut, dar încă nu ieşiseră din pădure. În faţă se afla un punct de control militar secundar, special amenajat pentru a căuta arme transportate în ţară. Potrivit contactelor de contrabandă ale Claudiei, erau interesaţi de obicei de camionete şi SUV-uri pilotate de unul sau doi bărbaţi cu vârste cuprinse între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani. Cu toate acestea, dacă zăreau pe cineva care conducea un vehicul mai mare şi care părea puţin prea inofensiv, uneori îl opreau şi pe acela.

Aceiaşi contrabandişti fuseseră cei care le recomandaseră dispozitivul pe care îl foloseau. O dubiţă roşie plină de opţiuni. Autocolant „Copil la bord", dar fără copil. Cuplu alb, nici prea tânăr, nici prea bătrân. Zona Goldilocks a contrabandei.

Şi s-au dovedit a avea dreptate. Soldaţii de pe marginea drumului nici măcar nu s-au uitat în sus când au trecut.

Claudia a întors radioul la o analiză a nominalizărilor prezidenţiale prin prisma scurgerii de antrax. Christine Barnett se lupta ca un câine de curte, desigur, dar faptul că nu fusese informată o făcea să pară slabă. De asemenea, existau destul de multe speculaţii care zburau în jurul ei că ea ar fi avut ceva de-a face cu scurgerea, dar nu existau dovezi. Maşinăriile de învârteli de ambele părţi funcţionau la viteză maximă şi devenea din ce în ce mai greu să deosebeşti adevărul de minciună.

Coleman a ignorat vocile în timp ce accelera pe drum. Era doar o distragere a atenţiei în acest moment. Rolul lui în toată povestea asta era simplu: să tragă în direcţia pe care i-o spunea Mitch.
Telefonul Claudiei a sunat şi ea a răspuns, canalizându-l prin sistemul de sunet al vehiculului.
„Înţeleg că toată lumea a terminat", a spus Irene Kennedy prin difuzoare. Vocea ei era distorsionată de criptarea pe care o foloseau, dar era totuşi inteligibilă.
„Da, suntem în regulă", a spus Coleman. „Vom ajunge la aerodrom în jurul orei unsprezece şi jumătate în seara asta. Care este poziţia ta?"
„Cel mai rău scenariu în ceea ce priveşte momentul este că teroriştii au părăsit complexul lui Esparza la ora unu dimineaţa şi conduc aproximativ treizeci de ore până la cel mai apropiat punct de control de frontieră. În acest caz, ar putea ajunge până la Coatzacoalcos. La 22 de ore de graniţă."
A consultat GPS-ul din bord. „Atunci încep să mă îndoiesc de strategia noastră, Irene. Se pare că îi vom depăşi pe drum."
„Nu prea credem", a spus Kennedy cu calm. „Se pare că au contractat o organizaţie de contrabandă şi este probabil că plănuiesc să schimbe vehiculele. Va fi nevoie de timp pentru a ne ocupa de asta."
„Avem deja un indiciu despre coioţii lor?" a întrebat Coleman.
„Verificăm numele furnizate de Carlos Esparza, dar nu am găsit nimic solid. Căutăm, de asemenea, drumurile din sudul Mexicului, dar asta va avea un procent scăzut. Sunt multe drumuri, iar acoperirea noastră prin satelit este neregulată."
„Şi dacă reuşiţi să ne găsiţi o ţintă?". a spus Coleman. „Care sunt ordinele noastre de marş?"
Faptul că ea nu a răspuns imediat l-a îngrijorat puţin.
„Începând de acum, aceasta este o operaţiune privată neautorizată pe teritoriu străin. Am vorbit cu comandantul de la baza aeriană Luke Air Force Base, care este un prieten personal al meu, şi a fost de acord să pună în alertă avioanele corespunzătoare, dar nu va face nimic mai mult decât atât fără un ordin direct de la preşedinte."
„Credeţi că puteţi obţine asta?" a întrebat Claudia.
„Mă întâlnesc cu el peste o oră, dar o incursiune militară peste graniţa mexicană care implică un bombardament împotriva unei ţinte în mişcare este o cerere importantă. Cantitatea de muniţie necesară pentru a se asigura că virusul este complet eradicat este destul de şocantă. Nu am speranţe."
„Grozav", a spus Coleman. „Deci spui că ar trebui să ne descurcăm singuri cu o mână de oameni şi o dubiţă cu câteva arme în ea. Şi dacă facem cea mai mică greşeală, nu-i mare lucru. Vor muri doar câteva sute de milioane de oameni."
„Fac tot ce pot, Scott. Alexander este un om bun şi a fost un preşedinte bun. Dar politicienii nu sunt făcuţi pentru acest gen de decizii de tipul „totul sau nimic"."
„Ce zici să îl ocolim?"
De data aceasta, pauza a fost suficient de lungă încât Coleman s-a gândit că ar fi putut pierde legătura prin satelit. În cele din urmă a revenit.
„Am avut o conversaţie informală despre asta cu câteva persoane bine plasate pe care nu le voi numi. Ceea ce vă pot spune este că nimeni nu are stomacul pentru ceea ce ar fi, în esenţă, o lovitură de stat. Într-un fel, este reconfortant faptul că instituţiile noastre rezistă chiar şi în faţa unei astfel de situaţii."
„Din punctul meu de vedere, Irene, nu este reconfortant."
„Ştiu. Şi îmi pare rău. Claudia? Eşti acolo? Cum rezişti?"
Întrebarea era de înţeles. Deşi Claudia Gould era un geniu al logisticii, îşi petrecuse cea mai mare parte a carierei susţinându-şi soţul antreprenor privat. Definiţia ei de eşec implicase lucruri precum ratarea ţintei, arestarea şi neplata. Acum avea parte de un curs intensiv de diferenţă între acea lume şi cea în care trăia Mitch Rapp.
Ochii i s-au îngustat şi expresia de pe faţa ei tânără s-a înăsprit. Avea o fiică de protejat şi, la treizeci şi şase de ani, mai avea o viaţă de trăit.
„Dacă spui că suntem singurii oameni care se pot ocupa de asta, atunci asta vom face. Să ne ocupăm de asta."

CAPITOLUL 48

ÎN AFARA ORAŞULUI SAN LUIS POTOSÍ
MEXIC

RAPP se opri şi examină poarta cu zăbrele de lanţ luminată în farurile Humvee-ului. Semnul de pe ea era foarte decolorat, dar încă mai putea distinge logo-ul vesel al unei companii care oferise cândva zboruri de vizitare a obiectivelor turistice deasupra unui parc naţional din apropiere.

A scos câteva pastile de antibiotic din buzunar şi le-a băgat în gură. După câteva ore de condus, a zărit o farmacie şi a făcut o oprire rapidă. Bărbatul din spatele tejghelei fusese ciudat de indiferent la cererea lui Rapp pentru un remediu împotriva antraxului, dar, în retrospectivă, nu era atât de surprinzător. Poporul american era panicat de ameninţările lui Halabi şi adora să cumpere produse farmaceutice ieftine din ţări străine. Existau şanse mari ca el să nu fi fost primul gringo care se oprea la acea farmacie în drum spre casă.

Gustul amar al pastilelor era ciudat de reconfortant. Habar nu avea dacă inhalase vreun spor în timp ce golise punga aceea în cadă, dar şansele erau mari. Probabil că exista un motiv pentru care CDC nu elibera mănuşi de bucătărie şi bandane pentru turişti ca echipament de protecţie standard.

A zărit o mişcare cu coada ochiului şi şi-a apropiat o mână de Glock-ul său înainte de a înregistra părul blond al lui Scott Coleman. Poarta s-a deschis şi el a trecut prin ea, lăsând motorul să meargă la ralanti în timp ce fostul SEAL a reîncuiat bariera şi s-a strecurat pe scaunul pasagerului.

„N-am mai vorbit cu Irene de mai bine de două ore”, a spus Rapp, accelerând. „Dă-mi un reprezentant de scaun”.

„Am ajuns aici în urmă cu o jumătate de oră şi am un elicopter care se apropie. Pista de aterizare este într-o stare mai proastă decât am crezut, aşa că nu putem ateriza avioane. Totuşi, ar trebui să putem face să zboare două avioane private de pe aeroportul local. Irene îi pune pe jar pe toţi cei pe care Agenţia îi are în ţară – inclusiv câţiva oameni care s-au retras aici. Nu este cea mai organizată sau bine pregătită forţă cu care am lucrat vreodată, dar cel puţin avem corpuri calde.”

„Şi echipa ta?”

„I-am lăsat mai aproape de graniţă pentru a forma o linie defensivă. Dacă vom avea o ţintă, ei vor fi în poziţia de a o intercepta dinspre nord. Dar până acum nu avem nimic.”

În faruri a apărut o clădire întunecată, o ladă de lemn, iar Rapp a tras în spatele ei, parcând lângă un monovolum cu un autocolant „Bebeluş la bord”. Afară bâzâia un generator şi câteva prelungitoare care treceau prin perete.

„Cum rămâne cu Esparza?” a întrebat Coleman, aruncând o privire spre bancheta din spate goală înainte de a sări din ea.

„Nu a reuşit să ajungă.”

Exact din punct de vedere tehnic, dar nu întreaga poveste. În realitate, bărbatul se oprise din sângerare şi se simţea destul de bine în momentul în care îşi terminase conversaţia cu Kennedy. Totuşi, când Rapp ajunsese pe trotuar, decisese că a conduce cu un lider de cartel legat pe bancheta din spate era numai riscuri şi nicio recompensă. Se oprise în copaci şi îl lăsase pe Esparza acolo cu capul răsucit pe spate. Cu puţin noroc, oasele lui erau deja curăţate de gunoieri.

Coleman a ridicat din umeri şi s-a îndreptat spre singura uşă a clădirii.

Interiorul era vopsit în aceleaşi culori ca şi logo-ul de pe poartă, dar mare parte din el era cojit sau pătat de la scurgeri de apă din acoperiş. Două ferestre fuseseră acoperite cu un amestec de placaj şi pânză pentru a împiedica pătrunderea luminii, iar în colţ se vedea o baie cu chiuveta prăbuşită. În afară de asta, nu era mare lucru – nici măcar o masă. Operaţiunea era condusă de pe podea.

Claudia se afla în capătul îndepărtat al clădirii, se uita la o hartă şi vorbea cu entuziasm la telefon. „Unde? Da, am înţeles. Şi cât de bune sunt informaţiile astea? Bună. Da. Întoarce-te la mine cât de repede poţi.”

A închis şi s-a învârtit, fixându-şi ochii migdalaţi pe el. Uşurarea era clară în ei, dar ea a lăsat-o să se vadă doar pentru o clipă. „S-ar putea să avem o pistă funcţională. Una dintre organizaţiile de coioţi pe care ne-a dat-o Esparza îşi desfăşoară activitatea dintr-un depozit din Córdoba, la sud-est de Mexico City. Acel depozit a ars acum trei ore.”

„Cam ciudat”, a spus Coleman. „Dar de ce să riscăm să-i dăm foc şi să atragem atenţia? Suntem siguri că nu este doar o coincidenţă?”
„Nu este o coincidenţă”, a spus Rapp, trecând un deget de-a lungul unei hărţi atârnate pe perete. „Singurul lucru pe care îl avem în favoarea noastră este că Halabi dispreţuieşte naibii Statele Unite. Îl cunosc pe nemernicul ăsta mai bine decât se cunoaşte el însuşi. Nu e vorba de Dumnezeu. Este vorba despre el. Nu vrea să infecteze o grămadă de coioţi cu YARS şi să îi facă să umble prin Mexic şi să o răspândească la întâmplare. A ars depozitul ăla din acelaşi motiv pentru care i-a spus lui Esparza să-şi ţină oamenii la distanţă. Pentru că vrea ca asta să vină din America. Vrea ca toată lumea să creadă că Allah însuşi ne-a lovit. Că noi am adus asta pe lume. Nu Mexicul.”
„Dacă ai dreptate, atunci s-ar putea ca lucrurile să se îndrepte în sfârşit în direcţia noastră”, a spus Claudia. „Coioţii care operau din acel depozit erau o organizaţie de tip boutique specializată în contrabanda cu camioane frigorifice. Hârtii impecabile şi compartimente ascunse, aproape imposibil de detectat fără a tăia remorca în bucăţi.”
„Se mişcă mai încet decât am crezut”, a spus Rapp, continuând să studieze harta. „Bănuiesc că s-au limitat la drumuri secundare în drumul lor spre Mexico City şi apoi s-au lovit de trafic. După aceea, au trebuit să-şi încarce oamenii şi să umple remorca cu alimente congelate. Claudia, dacă ne gândim că au plecat de acolo cam în momentul în care a ars, unde ar putea fi acum?”
„Probabil undeva la est de Mexico City.”
Rapp a folosit un creion pentru a crea un arc centrat pe acea zonă a hărţii. Apoi a trasat mai multe linii similare deasupra, la intervale de aproximativ cincizeci de mile, etichetându-le pe fiecare cu o oră.
A arătat cu degetul spre spaţiul dintre liniile marcate cu 12 a.m. şi 1 a.m. „După cum văd eu lucrurile, avem un camion frigorific complet încărcat undeva în această bandă. Claudia, spune-i agenţiei să creeze o hartă care să ne ofere o animaţie în timp real a secţiunilor de drum pe care trebuie să ne concentrăm.”
„Asta nu ar trebui să fie o problemă”, a spus ea.
„Scott – cum rămâne cu oamenii despre care mi-ai spus că îi avem în ţară?”.
„O să-i pun pe Bruno, Wick şi Mas să se deplaseze spre sud. Două avioane cu elice pot fi în aer în patruzeci de minute, căutând drumurile din zona ţintă. Şi mai avem încă vreo douăzeci de oameni răspândiţi pe drumurile din SUA până în Guatemala. După cum am spus, nimeni nu este special, dar toţi sunt perfect capabili să caute un camion. Avem, de asemenea, cer senin şi acoperire prin satelit. Dar cineva va trebui să ne spună cum să diferenţiem un camion frigorific de unul obişnuit.”
Rapp a dat din cap. „Claudia. Spune-i lui Irene să-şi adune toţi vorbitorii de spaniolă. Dacă reperăm un camion care pare un candidat bun, vom telefona cu numărul de înmatriculare şi descrierea. Apoi, oamenii lui Irene pot suna la compania care îl deţine, pot confirma că este al lor, pot obţine o destinaţie finală şi se pot asigura că este acolo unde trebuie să fie. Cât timp avem la dispoziţie?”
„Dacă ai dreptate în legătură cu locul în care se află acum, le va lua cel puţin zece ore să treacă în SUA.”
Rapp se întoarse în cele din urmă de la hartă. Nu erau multe lucruri care puteau face ca sudoarea care îi curgea pe spate să se răcească, dar acesta era. Încercau să acopere mii de kilometri pătraţi într-o ţară în care nu operaseră niciodată, cu o echipă formată din oameni care aveau puţină sau deloc experienţă operaţională. Fără sprijin militar. Nici un sprijin din partea forţelor de ordine locale. Şi un guvern mexican care oscila între inutilitate şi ostilitate declarată.
„Ar trebui să punem autorităţile americane în alertă că ar putea fi nevoite să închidă graniţa?” a întrebat Coleman.
Rapp s-a gândit la asta pentru o clipă şi apoi a clătinat din cap. „Odată ce se răspândeşte acest cuvânt, cât timp va trece până când presa va pune mâna pe el? Am avut deja o scurgere de informaţii şi ştim cum a reacţionat Halabi. Dacă se sperie şi îi lasă pe acei oameni liberi în Mexic, suntem terminaţi.”
„Ce ziceţi de inspecţii suplimentare pentru camioanele frigorifice?” a sugerat Claudia.
„Aceeaşi problemă”, a spus Rapp. „Nu se poate ca ISIS să nu aibă oameni care să supravegheze punctele de trecere a frontierei şi este greu de imaginat că le-ar lipsi oamenii noştri care să treacă cu pieptenele fin fiecare camion frigorific. Halabi vrea cu disperare să creadă că acest lucru funcţionează. Tot ce trebuie să facem este să nu-l convingem de contrariu.”

„Să zicem că avem noroc şi găsim camionul ăla”, a spus Coleman. „Avem RPG-uri, dar asta o să facă mizerie. Vom avea cadavre pe jumătate arse şi mâncare congelată care se dezgheaţă peste tot. Vor fi civili, poliţişti, poate şi armată. Putem să controlăm asta?”
Rapp nu a răspuns. Avusese mai multe şedinţe de strategie cu Kennedy pe drum şi niciunul dintre ei nu venise cu un plan viabil pentru a ţine asta în Mexic. Era împotriva oricărui instinct pe care îl avea, dar în cele din urmă trebuia să se resemneze cu faptul că graniţa era doar o linie fără sens pe o hartă. Attia şi cei şase terorişti pe care îi transporta nu erau inamicul. Erau miliardele de germeni pe care îi transportau.
„Nu”, spuse Rapp în cele din urmă. „Nu-l putem controla. Şi de aceea îi vom lăsa să treacă.”
„Repetă asta?” a spus Claudia, gândindu-se în mod evident că engleza ei mai puţin perfectă o dezamăgise.
„Gary Statham are o echipă care aşteaptă în New Mexico. Avem nevoie ca acel camion să treacă graniţa fără artificii. El îl va aştepta de partea cealaltă”.

CAPITOLUL 49

LA VEST DE MONTEMORELOS
MEXIC
RAPP ţinea pompa manuală deasupra unui butoi de combustibil de cincizeci şi cinci de galoane, în timp ce Coleman lucra la ea. Pilotul lor avea duza introdusă în elicopterul închiriat şi îi încuraja cu actualizări non-stop despre progresul lor.
Se aşezaseră pe un drum de pământ izolat cu cincisprezece minute în urmă şi, după o perioadă de căutări, localizaseră depozitul de combustibil lăsat pentru ei. Frunzele erau mai dese şi terenul mai ondulat decât se aşteptase Rapp în această parte a Mexicului. Munţii erau vizibili în depărtare şi zburaseră pe lângă stânci care păreau să aibă mai mult de o mie de metri înălţime. Centrele de populaţie erau destul de răspândite şi în mare parte conectate prin autostrăzi rurale cu două benzi. Suprafaţa drumurilor nu era rea, dar suficient de inconsistentă pentru ca nenumăratele camioane de transport care circulau pe ele să o facă la viteze destul de conservatoare.
Telefonul din buzunar a început să vibreze, iar el a privit cu coada ochiului ecranul prin soarele de la mijlocul dimineţii.
„Dă-i drumul”, a spus el, răspunzând şi lăsându-l pe fostul SEAL să termine treaba.
„Avem un candidat bun”, a spus Claudia.
„Încă unul?”
Aveau nouă maşini pe drum, căutând camioane frigorifice, completate de două avioane private şi de elicopterul pe care îl realimentau în acel moment. La început crezuse că nu era suficient, dar acum se întreba dacă nu cumva erau prea multe. Transmiterea numerelor de înmatriculare şi a numelor companiilor de transport către analiştii Agenţiei se dovedise a fi o ştiinţă inexactă. Avuseseră deja trei alarme false – una cauzată de nişte hârtii greşit completate în Guadalajara, una de o simplă transpunere a unor numere şi una care probabil că era un contrabandist, dar nu cel pe care îl căutau.
„Asta e solidă”, a spus ea. „Avem dovezi circumstanţiale că provine din Cordoba, cam în aceeaşi perioadă în care a ars acel depozit”.
Rapp a dat din cap. Slab, dar cel puţin era ceva.
„Avem pe cineva în contact cu ea?”
„O maşină în faţă. A oprit şi va fi în măsură să facă fotografii în aproximativ zece minute.”
„Dar băieţii lui Scott?”
„Bruno e la o jumătate de oră de ţintă. Mas şi Wick sunt probabil la mai mult de o oră şi jumătate.”
„Am înţeles.”
„Gary Statham aşteaptă ordinele tale, iar noi avem echipe de operaţiuni speciale care păstrează un profil scăzut la toate punctele de trecere viabile. Dar asta începe să devină strâns, Mitch. Pe baza hărţilor pe care le folosim, oamenii lui Halabi ar putea fi la trei ore de cea mai apropiată graniţă. Potrivit lui Irene, preşedintele a început să intre în panică. Vrea să le închidă. „
Rapp se uită la peisajul din jurul lui. Planul era în continuare de a lăsa ISIS să se rostogolească pe teritoriul american fără să fie contestat. Odată ajunşi de partea americană, un lunetist ar fi tras un singur

glonţ în şofer, iar echipa de biohazard a armatei ar fi pus practic un sac de plastic peste tot locul. La nivel instinctiv, era un scenariu terifiant, dar cu cât se gândea mai mult la el, cu atât se simţea mai bine. O semiremorcă la un punct de trecere a frontierei era uşor de controlat – o maşină în faţă şi una în spate erau suficiente pentru a o imobiliza complet. Şoferul era uşor de eliminat, iar corpul său ar fi fost reţinut în interiorul cabinei. Probabilitatea ca oamenii din spate să aibă capacitatea de a scăpa singuri din semiremorcă era destul de redusă, dar chiar dacă ar fi reuşit, nu ar fi făcut nici doi metri înainte de a primi un glonţ în piept.
„Spune-i să îl reţină. În momentul de faţă suntem într-o formă rezonabil de bună. Poate că nu ştim cu siguranţă unde sunt oamenii lui Halabi, dar suntem destul de siguri că sunt ţinuţi în frâu şi toţi împreună. Dacă pierdem asta, suntem terminaţi."
„Voi transmite mesajul."
A auzit un strigăt şi l-a văzut pe Coleman făcându-i semn să vină. Terminaseră de realimentat şi palele elicopterului începuseră deja să se rotească.
„Trimite-mi coordonatele camionului. Vom fi în aer în două minute."
- – -
„Aţi spus Grupo Amistoso?" a strigat Rapp în microfonul care îi atârna în faţa gurii.
Coleman, care stătea lângă el în partea din spate a elicopterului, i-a arătat cu degetul mare în sus. Rapp a concentrat o pereche de binocluri asupra unei semiremorci îndepărtate, dar remorca nu purta sigla pe care o căutau.
„Nu e asta, Fred", a spus el. „Suntem încă prea departe spre sud".
„Am înţeles", a spus pilotul lor.
Coleman l-a împins şi i-a strecurat un computer portabil în poală. Rapp a făcut clic pe fişierul pe care Claudia îl trimisese şi a fost răsplătit cu o serie de imagini de înaltă rezoluţie care înfăţişau un camion care se deplasa pe o porţiune dreaptă de autostradă. A mărit una dintre ele şi s-a concentrat asupra parbrizului. Oricine făcuse fotografia fusese suficient de inteligent încât să folosească un filtru polarizator, oferind detalii din interiorul cabinei.
Muhammad Attia.
Valul de adrenalină la care se aştepta nu s-a materializat. Dimpotrivă, de fapt. Tot ce a simţit a fost un sentiment profund de uşurare.
„Acesta este omul nostru."
Coleman a ridicat un pumn în aer.
„Fred, fii cu ochii pe el, dar rămâi în spate. Nu vrem să fim descoperiţi. Trebuie să aflăm care sunt cele mai apropiate ieşiri de pe acel drum şi să ne asigurăm că sunt acoperite. Retrageţi avioanele şi ţineţi-l pe omul nostru la sol cu el. Scott, care e timpul estimat de sosire al lui Bruno?"
„Să zicem cinci minute. Mas şi Wick sunt încă la o oră distanţă."
„Bine. Trebuie să aliniem oamenii şi vehiculele de-a lungul tuturor căilor posibile, ca să putem continua să le eşalonăm. Noi suntem aici doar ca să stăm cu ochii pe el şi să rămânem invizibili. Să ne asigurăm că toată lumea e liberă. Fără interferenţe şi nimic care să atragă atenţia asupra noastră."
„Am înţeles", a spus Coleman înainte de a-şi izola radioul pentru a începe să-şi coordoneze efortul.
Rapp a răspuns la e-mailul Claudiei şi apoi şi-a folosit binoclul pentru a scruta din nou drumul. Traficul era uşor – probabil o medie de două sute de metri între maşini. Terenul continua să fie ondulat, cu munţii îndepărtaţi care începeau acum să se înmoaie într-o ceaţă prăfuită.
A mai trecut încă un minut până când vocea pilotului lor s-a auzit în căştile lui Rapp. „Ăsta trebuie să fie el la ora unsprezece."
A înclinat elicopterul spre est, astfel încât Rapp să poată vedea mai bine. O cabină albastră care tracta o remorcă galbenă cu GRUPO AMISTOSO inscripţionat pe o parte. Exact ca în poze.
Attia se menţinea cu puţin sub limita de viteză, conducând lin şi încercând să păstreze un interval decent între camionul său şi celelalte vehicule care se deplasau în direcţia lui. Cel mai apropiat era în spate, un sedan dărăpănat aflat la vreo trei sute de metri în spate.
Rapp îşi conectă telefonul în căşti şi îl formă pe Kennedy.
„Am înţeles că camionul a fost localizat", a spus ea în semn de salut.

„Da. La sud-est de Monterrey, Mexic, deci se îndreaptă spre una dintre trecerile din estul Texasului. Suntem la două ore şi jumătate de graniţă cu maşina. Asta nu poate fi mai mult de câteva minute cu avionul. „Aduceţi unul aici."
„Mă tem că nu vom putea face asta."
„Prostii, Irene. Acesta este un scenariu perfect pentru noi. E o ţintă sigură şi nu mai e nimeni în apropiere. Putem să distrugem chestia aia cu zero victime civile şi să ne ducem avionul înapoi peste graniţă înainte ca mexicanii să..."
„Nu e vorba de preşedinte, Mitch. El a autorizat atacul."
„Atunci ce mai aşteptăm?"
„Am pus mai mulţi experţi în demolări şi biologi să se uite la asta. Nimeni nu ştie câtă mâncare congelată se află în acel camion sau de ce fel. De asemenea, nu ştim din ce este făcută camera falsă în care se află acei oameni. Acest lucru face imposibil să fim sută la sută siguri că putem incinera remorca şi conţinutul ei fără şanse de a arunca ţesuturile infectate departe de locul exploziei. Conform notelor pe care le-am recuperat din contul de calculator al universităţii lui Gabriel Bertrand, această boală a început probabil la liliecii yemeniţi. Asta înseamnă că nu ştim dacă animalele sălbatice din Mexic ar putea fi infectate şi..."
„Ai discutat asta cu Gary?"
„Da, şi este de acord. Să lăsăm camionul să treacă graniţa este încă cea mai bună şansă de a fi izolat."
„Rahat", a murmurat Rapp, dar s-a pierdut în zumzetul elicopterului. Gary Statham era cel mai bun din lume în ceea ce făcea. A pune la îndoială cunoştinţele sale despre ameninţările biologice era ca şi cum ai pune la îndoială cunoştinţele lui Stan Hurley despre prostituatele din Asia de Sud-Est.
„Bine", a spus el. „Am ieşit."
„Aşteaptă, Mitch. Mai e ceva."
„Cred că glumeşti. Ce mai e acum?"
„Tocmai am primit un telefon de la un director de informaţii mexican cu care am un canal de legătură. Şefii lui au întrebat despre posibilitatea ca CIA să desfăşoare o operaţiune ilegală acolo. Se pare că cineva de sus din guvernul american a sunat şi a pus întrebări."
„Ce naiba, Irene? Ştii la fel de bine ca şi mine de unde vin aceste scurgeri de informaţii. Închide-le sau voi zbura la Washington şi o voi face pentru tine."
„Acum, trebuie să te concentrezi pe camionul ăla. Preocuparea mea este că aceste anchete ar putea ajunge la cineva care este plătit de Halabi. Dacă este cazul, lucrurile ar putea deveni foarte imprevizibile foarte repede. Putem reveni mai târziu asupra subiectului despre ce să facem cu scurgerile de informaţii." A făcut o pauză pentru un moment. „Dacă va exista un mai târziu".

CAPITOLUL 50

LA EST DE MONTERREY
MEXICO
AUTOSTRADA de sub Rapp era acum împărţită, cu două benzi de circulaţie pe fiecare sens şi o zonă mediană largă de pământ între ele. Copaci joşi şi mărăciniţi se întindeau până la orizont, iar traficul rămânea uşor. Camionul condus de Muhammad Attia era puţin mai mult decât un punct în lentilele binoclului său. Joe Maslick şi Charlie Wicker se aflau în vehicule separate la aproximativ un kilometru şi, respectiv, un kilometru şi jumătate în faţa sa. Bruno McGraw aducea în spate, rămânând în urmă cu aproximativ trei sferturi de milă.
Pentru una dintre primele dăţi în cariera sa, lucrurile păreau să meargă prea bine. Ultimul viraj al camionului îl plasase pe o autostradă care nu permitea practicarea decât a unei singure treceri de frontieră. Gary Statham îşi încărca în momentul de faţă echipa într-un transport şi garantase că vor fi gata când va sosi Attia.
„Îşi mai păstrează viteza, Fred?".
„Da. Cu doi kilometri pe oră sub limită. Încet şi sigur."
Aşa cum era de aşteptat. Attia nu avea nevoie să se grăbească. Trebuia doar să evite să atragă atenţia.
„Scott. Dă-mi un timp estimat de sosire actualizat."

„Unele din dealurile alea de acolo l-au încetinit puţin. Mai avem în jur de o oră şi 45 până în Texas. Băieţii noştri de la punctul de trecere a frontierei raportează un trafic uşor şi nu anticipează nicio schimbare în acest sens."
Rapp a aruncat o privire spre telefon. Niciun mesaj. „Poate că ar fi trebuit să aducem bere."
Fostul SEAL a zâmbit. „Vrei să punem pariu? Charger-ul tău ar arăta bine în garajul meu."
Rapp nu a răspuns, măturându-şi binoclul spre est în încercarea de a găsi o ameninţare şi, din nou, nu a găsit nimic.
Înţelepciunea de a nu accepta pariul lui Coleman a devenit clară nouăsprezece minute mai târziu, când vocea Claudiei s-a auzit prin staţia de comunicaţii a elicopterului.
„Zvonurile care se răspândesc în jurul guvernului mexican au ajuns în sfârşit în presă, Mitch. Tocmai a apărut pe internet o ştire despre faptul că Statele Unite au urmărit un transport de antrax prin Mexic fără ca guvernul să ştie."
Rapp a înjurat în sinea lui şi şi-a aruncat o privire la ceas. Timpul camionului până la graniţă tocmai trecuse sub pragul de o oră şi jumătate.
„Nu trebuie să ne panicăm încă", a spus Claudia. „Este o poveste foarte speculativă pe un site destul de senzaţionalist în limba spaniolă. Toate sursele sunt anonime".
„Oamenii lui Halabi nu vor monitoriza doar CNN", a spus Rapp. „Şi sunt destul de sigur că ştiu cum să folosească Google Translate. Dacă am găsit-o, el nu va fi prea departe".
„Probabil că ai dreptate", a recunoscut ea. „Întrebarea este când şi ce va face el cu informaţia?".
„Mas", a spus Rapp. „Încetineşte. Vreau să fiu cu ochii pe camionul ăla. Wick şi Bruno. Păstraţi-vă poziţia."
„Am înţeles", a spus Joe Maslick. „Dar dacă eu îl pot vedea, şi el mă va putea vedea pe mine. Nu voi putea să mă aliniez mult timp la viteza lui fără să-l fac să devină suspicios."
Coleman şi-a întors laptopul spre Rapp şi a atins un punct albastru de pe ecran. Acesta reprezenta un vehicul pe care oamenii lor îl ascunseseră în copaci, chiar lângă drumul principal.
„Recepţionat. Avem o maşină la aproximativ 12 mile în faţa poziţiei voastre. Poţi opri şi face un schimb. Bruno, când o va face, te poţi apropia şi prelua supravegherea. De acum şi până la graniţă vreau ca unul dintre voi să fie aproape. Claudia, va trebui să coordonezi schimbările de personal şi de vehicule de-a lungul traseului."
„Deja lucrez la asta."
„Mitch", a intervenit pilotul lor. „Văd lumini de frână la ţintă."
„Există vreun obstacol?"
„Nu, din câte văd eu. Pare larg deschis. Aşteaptă. . . Întoarce în zona mediană."
Rapp şi-a pus binoclul la ochi în timp ce Fred Mason se înclina în încercarea de a păstra intervalul. Tot ceea ce se vedea era un nor de praf. Când camionul a ieşit la suprafaţă, acesta inversase cursul.
„Ţinta a traversat mediana şi accelerează înapoi spre vest", a spus Rapp. „Repet, ţinta se îndreaptă acum spre vest. Bruno, traversează şi treci în faţa lui. Stai departe de ochii lumii. Wick şi Mas, treceţi şi treceţi în spate. Wick, închide distanţa şi urmăreşte-l. Mas, tu rămâi în spate suficient de departe ca să nu fii văzut. Claudia, pune-o pe Irene."
O clipă mai târziu, vocea lui Kennedy a intrat pe linie. „Dă-i drumul."
„Se pare că Halabi citeşte ştirile. Attia a sărit de pe linia mediană şi se îndreaptă spre Monterrey."
A început să vorbească, dar Wick a înecat-o. „Îl am în vizor şi se mişcă cu fundul în sus. La viteza mea, 89 de mile pe oră."
„Mitch", a spus Kennedy când şi-a revenit. „Monterrey este un centru urban cu peste un milion de locuitori. Pe baza imaginii din satelit la care mă uit, poate ajunge la periferie în mai puţin de treizeci de minute. Dacă are o modalitate de a se debarasa de acei oameni, se vor împrăştia şi nu-i vom găsi niciodată. Să-l lăsăm să ajungă la Monterrey nu este o opţiune."
Rapp a reflectat o clipă la cuvintele ei. „Avem un RPG. Am putea să mergem spre taxi şi să-l distrugem."
„Asta nu face decât să ne readucă în situaţia despre care am vorbit mai devreme. Împrăştierea părţilor corpului potenţial contaminate ale lui Attia. Şansa de a infecta animalele. Posibile pagube la remorcă,

sânge, poliţie, buni samariteni . . .” Vocea ei s-a stins pentru o clipă. „Planul nu s-a schimbat. Trebuie să trecem camionul peste graniţă şi să ajungem în mâinile echipei lui Gary.”
„Din punctul meu de vedere, e mai uşor de spus decât de făcut, Irene.”
„Îl voi suna pe preşedinte şi voi vedea dacă poate face ceva. Dar nu am speranţe. Timpul este împotriva noastră, iar omologul său din Mexic este...”
„Un nemernic cu un IQ cât un cap de salată?” a oferit Rapp.
„Mă tem că da. O să revin cât de repede pot. Între timp, nu lăsaţi camionul ăla să ajungă la Monterrey.”
S-a deconectat şi Coleman a luat cuvântul. „Are dealurile în faţa lui. Prima dată când a trecut peste ele, abia dacă a reuşit să ţină douăzeci şi cinci de mile pe oră.”
„Da, dar avem aceleaşi probleme la douăzeci şi cinci de mile pe oră ca şi la optzeci şi nouă.”
„Avem elicopterul, câţiva oameni şi câteva arme”, a spus fostul SEAL. „Dacă dezactivăm camionul şi îl eliminăm în interiorul cabinei, am putea ţine poliţiştii şi eventualii trecători la distanţă o vreme. Poate suficient de mult timp pentru ca Alexander să le explice mexicanilor situaţia?”
Rapp a clătinat din cap. Lăsase prea multe la voia întâmplării. Singurul lucru mai imprevizibil decât viruşii era politica.
„Fred”, i-a spus Rapp pilotului lor. „Du-ne peste dealurile acelea din faţă. Să vedem dacă găsim ceva.”
Mason a împins elicopterul la viteza sa maximă mai puţin impresionantă, în timp ce Rapp examina un tractor cu remorcă care transporta ţevi pe drumul de jos. Mai puţin de un minut mai târziu, au zbughit un alt camion, acesta trăgând o remorcă cu sigla unei companii de fast-food.
„Aţi găsit ceva?” a spus Coleman, recunoscându-i expresia de la anii în care lucraseră împreună.
Rapp a rămas tăcut, strâmbându-şi gâtul pentru a nu scăpa din ochi camionul lui Attia în timp ce acesta dispărea în spatele unei ridicături.
- – -
„Asta nu va merge”, a spus Rapp, privind cum un camion cu remorcă îşi croia drum pe panta abruptă pe care o survolau. Se afla deja la mai bine de o sută de metri în urcare şi abia încetinise. Probabil că era gol.
„Încă îi mai avem pe cei doi pe care i-am văzut mai devreme”, a spus Coleman. „Mâncare rapidă şi ţevi”.
Rapp a dat din cap. „Cum stăm cu combustibilul, Fred?”.
„Mai avem încă patruzeci de minute în aer. Treizeci, dacă pui la socoteală timpul necesar pentru a ajunge la cea mai apropiată rezervă de combustibil.”
Semiremorca cu POLLO FELIZ pictată pe remorcă a ajuns la baza dealului şi a început imediat să piardă viteză. „Ăsta este. Scott, care este timpul estimat de sosire al lui Attia?”
„Să zicem că în mai puţin de cinci minute.”
„Şi tot nu ne vedem?”
„Da”, a spus Mason. „Atâta timp cât stăm jos, nu ne va putea vedea până când nu va ajunge pe ultima creastă.”
„Bine, atunci s-o facem.”
Mason a plonjat spre camion, ajungând să plutească stabil la aproximativ cinci metri de sol şi la treizeci de metri în faţa lui. Şoferul a reacţionat imediat, frânând brusc şi sunând din claxon. Panta abruptă, combinată cu greutatea remorcii, i-a permis să oprească complet vehiculul în câteva secunde.
Mason a coborât elicopterul la câţiva metri de asfalt, iar Rapp a sărit din el. Şoferul a privit ce se întâmpla prin parbrizul prăfuit, nici măcar nu s-a deranjat să se închidă în cabină în timp ce Rapp alerga spre el. Fără îndoială, presupunea că aceasta era o operaţiune a unui cartel şi se gândea că o cooperare totală era singura lui speranţă de supravieţuire. Nu avea rost să moară pentru o grămadă de pui congelaţi.
Rapp a smuls uşa şi l-a tras pe bărbat afară înainte de a-şi lua locul la volan. Nu condusese niciodată un camion exact ca acesta, dar avea o experienţă vastă în pilotarea unor vehicule similare în Irak şi Afganistan. Găsirea primei viteze nu a fost atât de uşoară pe cât spera, dar odată ce a găsit-o a putut începe procesul lent de readucere la viteză a semiremorcii încărcate. Mason a urcat din nou, iar şoferul camionului s-a retras pe marginea drumului, cu telefonul mobil deja lipit de ureche. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Într-un fel sau altul, chestia asta urma să devină publică.

În oglinda sa retrovizoare, Rapp a văzut o camionetă de teren care se deplasa rapid în spatele său. Acesta s-a mutat pe banda din stânga şi a încetinit, venind pe lângă el. Bruno McGraw s-a aplecat peste scaunul gol al pasagerului şi a strigat prin geamul deschis. „Eşti bine, şefu'?"
„Da. Mergi înainte. Găseşte-mi un loc unde să întorc".
McGraw a accelerat în timp ce Rapp continua să împingă motorul semiremorcii la limită. Aproape că ajunsese la cincisprezece mile pe oră când l-a văzut pe Attia care se îndrepta în bară spre baza dealului. A lovit panta cu aproape nouăzeci de mile pe oră, dar efectul gravitaţiei a devenit imediat evident. Viteza sa a început să scadă vertiginos pe măsură ce reducea distanţa faţă de remorca pe care o trăgea Rapp. Când au mai rămas aproximativ o sută de metri între ei, Attia a tras pe banda din stânga pentru a depăşi, circulând probabil încă cu zece mile pe oră mai repede decât Rapp. Până când a ajuns la douăzeci de metri, diferenţa de viteză era aproape înjumătăţită.
Rapp îşi ţinea ochii lipiţi de oglinda laterală, aşteptând ca Attia să se apropie la trei metri înainte de a vira în faţa lui şi de a frâna.
Contactul a fost aproape instantaneu. Rapp a fost aruncat pe spate pe scaun, dar a reuşit să îşi ţină mâinile pe volan şi ochii pe oglindă. Attia, conştient acum de ceea ce se întâmpla, a încercat să vireze înapoi pe banda din dreapta, dar Rapp a urmărit mişcarea, reducând viteza şi frânând în pană.
Au virat de-a lungul drumului încă zece secunde, încetinind până la patru mile pe oră înainte ca presiunea din spatele camionului lui Rapp să dispară. Attia îşi aplicase propriile frâne şi se deconectase de el.
O puşcă de asalt a apărut prin geamul deschis al teroristului şi oglinda retrovizoare a lui Rapp a explodat, împroşcându-l cu sticlă spartă. Attia a continuat să tragă rafale scurte în timp ce se îndepărta spre stânga, reuşind să tragă câteva gloanţe în cabina lui Rapp şi să facă găuri în parbriz.
Rapp se cam săturase de urmărirea lor cu încetinitorul, aşa că a răsucit volanul, oprindu-şi camionul în partea cealaltă a drumului. Attia a fost nevoit să oprească, dar acum avea un unghi mai bun. A profitat din plin, forţându-l pe omul CIA să cadă pe podea în timp ce îşi golea încărcătorul în portiera din partea şoferului. Undeva, însă, sub vuietul puştii de asalt, s-a auzit o lovitură adâncă.
Sunetul împuşcăturilor a continuat, dar sunetul gloanţelor care se loveau de metal s-a oprit. Rapp s-a ridicat de pe planşeu şi l-a zărit pe Coleman atârnând de partea laterală a elicopterului şi trăgând cu grijă focuri individuale în direcţia lui Attia. Teroristul reîncărcă şi îşi îndreptă focul spre fostul SEAL. O clipă mai târziu, o coloană de fum a ţâşnit din spatele aeronavei. Mason a pierdut controlul şi elicopterul a început să se rotească, alunecând departe de camion.
Rapp a scăpat prin uşa pasagerului şi a aterizat cu umerii înainte de a se târî în spatele roţii din faţă a camionului. Abia s-a pus la adăpost înainte ca Attia să înceapă din nou să stropească cabina.
Rapp nu avusese timp să scoată camionul din viteză şi acesta mergea încet spre panta abruptă de pe partea de vest a drumului. Îşi scoase Glock-ul şi se plimba pe roata din faţă, lăsându-se la pământ când cabina începu să treacă peste margine. Praful a zburat în aer în timp ce remorca a fost ridicată cu cricul şi târâtă în josul prăpastiei. Attia şi-a pierdut din vedere ţinta şi s-a oprit din tras. Rapp nu s-a grăbit, susţinând pistolul cu ambele mâini din poziţia sa de pe sol.
Când, în sfârşit, remorca i-a eliberat poziţia şi a început să se prăbuşească pe pantă, a zărit partea laterală a feţei lui Attia în jurul barei de protecţie din faţă a vehiculului său. Era tot ce-i trebuia lui Rapp.
O apăsare uşoară a trăgaciului a tras capul teroristului pe spate şi l-a aruncat pe asfalt. Încă mai ţinea în mână puşca de asalt şi Rapp a sprintat spre el, punând un picior pe armă înainte ca acesta să o poată ridica din nou. Glonţul îi zgâriase pometele, lăsând o rană adâncă care sângera abundent, dar nu suficient de gravă pentru a-i răpi cunoştinţa. Un sunet care a ieşit undeva între un strigăt şi un ţipăt i-a izbucnit din gât când l-a recunoscut pe Rapp.
Omul de la CIA şi-a îndreptat pistolul spre fruntea lui Attia, dar apoi şi-a reajustat ţinta spre pieptul bărbatului înainte de a trage un singur foc. Deja făcuse prea multă mizerie aşa cum era.
Rapp a aruncat o privire în josul pantei şi l-a văzut pe Mason încercând să-şi controleze coborârea cu rezultate mixte. Wicker şi Maslick se apropiau dinspre est, dar Rapp le făcu semn să se întoarcă. Attia era mort, dar poate mai periculos acum decât fusese când era în viaţă. În ciuda faptului că inima nu-i mai pompa, rana din faţă continua să verse sânge – probabil infectat cu YARS – pe asfalt.

S-a aplecat asupra cadavrului, ezitând o clipă înainte de a-l apuca de sub braţe şi de a-l trage înapoi în cabina camionului. Până când l-a dus înăuntru, era atât de plin de sânge încât arăta ca un figurant într-un film cu zombi cu buget redus.
„Wick!" a spus Rapp în microfonul de gât. „E o grămadă de sânge pe drum. Trebuie să-l cureţi."
„Să-l curăţ? Cu ce?"
„De unde naiba să ştiu eu? Poate faceţi o gaură în rezervorul de combustibil şi folosiţi asta. Sună-l pe Gary şi întreabă-l ce ar putea funcţiona."
„Am înţeles", a venit răspunsul lipsit de entuziasm.
„Bruno", a spus Rapp, pornind camioneta lui Attia şi punând-o în viteză. „Mi-ai găsit o cale de întoarcere?".
„La vreo două sute de metri peste vârful dealului. Va fi o întoarcere de vreo zece puncte, dar o vom face."
„În regulă. După ce mă întorc, ne îndreptăm cu toată benzina spre graniţă. Bruno şi Mas, voi blocaţi pentru mine. Încercaţi să nu omorâţi niciun civil sau poliţist, dar dacă nu aveţi de ales, faceţi-o. Eu îmi voi asuma responsabilitatea pentru orice victimă. Wick. După ce terminaţi cu sângele ăla, mergeţi în deşert şi staţi ascunşi până când cineva din echipa lui Statham vă poate lua."
A ajuns pe creasta dealului şi a văzut camionul lui McGraw parcat lateral pe drum, blocând traficul care venea din sens opus. Cineva a coborât şi i-a făcut un semn furios, dar apoi s-a gândit mai bine când McGraw a scos o puşcă de asalt HK416 de pe bancheta din spate şi a tras în aer.
„Scott!" a spus Rapp în radioul său. „Eşti mort?"
„Nu încă, dobitocule. Dar suntem la pământ. Fred jură că o poate repara. Spune că în treizeci de minute."
„Mai ai 15 minute. Vreau elicopterul ăla nenorocit în aer, m-ai înţeles?"
„Am înţeles, Mitch."
Muzica care se auzea la radioul camionului a amuţit brusc şi a apărut o voce arabă panicată.
„Muhammad? Ce se întâmplă? Am lovit ceva? Au fost împuşcături pe care le-am auzit?"
Rapp a băgat mâna în buzunarul cămăşii şi a recuperat câteva pastile de antibiotice dintr-o cutie îmbibată cu sângele lui Attia. Le-a aruncat în gură, spărgându-le cu dinţii şi savurând amărăciunea.
„Muhammad! Răspunde! A fost o împuşcătură?"
Bineînţeles că dobitocul ăla de Gary Statham îi dădea lecţii despre cum antibioticele nu funcţionau împotriva viruşilor, dar la naiba cu asta. Gustul îl făcea să se simtă mai bine. Era ca o armură de corp moale când au ieşit puştile. Sigur, nu te-ar fi salvat, dar era ceva ciudat de reconfortant în legătură cu greutatea ei.

CAPITOLUL 51

NORDUL MEXICULUI

„ARĂTĂM bine", a spus Joe Maslick prin intermediul căştii lui Rapp. „Drumul este destul de deschis şi încă nu există poliţişti. Timpul estimat de sosire până la graniţă cu viteza noastră actuală este de aproximativ o oră şi trei minute."
„Am înţeles", a spus Rapp, aplecându-se în faţă peste volanul camionului şi scanând terenul din jurul autostrăzii. Gol.
Vitezometrul indica un kilometru pe oră sub limita de viteză şi ţinea vehiculul stabil în ciuda rafalelor din ce în ce mai puternice care veneau dinspre sud. Maslick se afla la câţiva kilometri în faţa lui, complet pierdut din vedere. Bruno McGraw era vizibil în oglinda sa retrovizoare.
CIA dedicase nu mai puţin de trei duzini de vorbitori nativi de limba spaniolă pentru a interveni în poliţia din regiune. Aceştia apelau la rapoarte false, bruiau comunicaţiile şi se dădeau drept ofiţeri în încercarea de a crea confuzie. Era cu siguranţă un castel de cărţi de joc, dar unul care trebuia să mai dureze doar puţin.
„Ne-am întors în aer", a spus Scott Coleman printr-o conexiune neregulată. „Îmi pare rău că este puţin cam târziu. Pagubele au fost mai grave decât păreau. Dacă dispozitivul de juriu al lui Fred rezistă, ar trebui să putem ajunge la tine în treizeci de minute. Dacă nu, va fi o altă aterizare palpitantă."
„Recepţionat", a spus Rapp.

O sonerie stridentă a umplut cabina şi Rapp s-a uitat la telefonul prin satelit însângerat care zăcea lângă corpul lui Muhammad Attia. S-a aplecat să respingă apelul, aşa cum făcuse de patru ori până atunci, dar apoi vocea Claudiei s-a auzit pe staţie.
„Mitch. NSA spune că telefonul lui Attia sună din nou. Ei cred că pot localiza apelul. Trebuie să răspunzi."
A coborât geamul cu câţiva centimetri înainte de a se conforma.
„Muhammad! Eşti acolo?"
Chiar şi pe difuzor şi amestecată cu vântul, vocea lui Sayid Halabi era inconfundabilă. Rapp nu o auzise decât de câteva ori, dar sunetul ei îi rămăsese întipărit de neşters în minte.
A redus viteza, mărind zgomotul motorului şi apoi a strigat peste el. „Sunt aici!"
„Abia te aud. Care este situaţia ta?"
Era exact întrebarea pe care voia să o audă – una care dovedea că Halabi nu ştia ce se întâmpla. Attia nu avusese timp să lanseze un apel şi, dacă liderul ISIS urmărea camionul prin GPS, micul ocol spre Monterrey fusese pus pe seama unei anomalii de semnal.
Agenţia fusese îngrijorată de faptul că persoanele blocate în remorcă ar fi putut comunica afară, dar riscul s-a dovedit a fi scăzut. Câţiva dintre tehnicienii de la CIA s-au închis fizic în spatele unui camion plin cu alimente congelate şi au confirmat că obţinerea semnalului de telefonie mobilă sau prin satelit era practic imposibilă.
„Totul este în regulă", a spus Rapp în arabă. „Sunt la aproximativ o oră de punctul de trecere a frontierei".
„De ce nu mi-ai răspuns la apeluri?"
Rapp s-a trezit hipnotizat de vocea bărbatului – ca şi cum ar fi emanat de dincolo de mormânt. Aruncase un întreg sistem de peşteri asupra liderului ISIS şi totuşi reuşise să supravieţuiască. Ar fi reuşit NSA să-l localizeze? Şi va trăi Rapp suficient de mult pentru a-l privi în ochi înainte de a pune un glonţ între ei?
„Acesta este primul apel pe care îl primesc. Este posibil ca acoperirea celulară să nu fie atât de bună pe cât am anticipat."
A existat o scurtă tăcere în timp ce Halabi procesa ceea ce auzise.
„Foarte bine. Dumnezeu să fie cu voi. Contactaţi-mă când aţi traversat."
Era incredibil cât de multe lucruri puteai scăpa în lumea modernă folosind drept scuză o acoperire celulară proastă.
„Dumnezeu să fie cu tine", a răspuns Rapp, deşi părea că Halabi se deconectase deja. O clipă mai târziu, Claudia a revenit la telefon.
„Mitch, mă recepţionezi?"
„Da. A fost suficient de lung? L-au prins?"
„O să încerc să aflu, dar între timp îl am pe Gary Statham la telefon. Poţi să vorbeşti cu el?"
„Da, dă-mi-l la telefon", a spus el, ridicând geamul la loc.
„Mitch? Cum rezişti?"
„Sunt plin de sânge, am un cadavru blocat sub bord şi mi-am uitat permisul de conducere. În afară de asta, bine."
„Am înţeles. Suntem la graniţă şi ne pregătim în linişte. Nu vrem să le dăm de înţeles mexicanilor că nu e o afacere ca de obicei. Graniţa este încă deschisă şi funcţionează normal. Încă nu este prea multă activitate, iar mexicanii nu opresc pe nimeni care pleacă de pe partea lor. Când ajungi aici, vei fi lăsat să treci. Odată ajuns pe partea americană, opreşte. Şi orice aţi face, nu coborâţi din camion."
„Am înţeles."
„Atunci ne vedem în aproximativ 53 de minute. Mult noroc."
- – -
„Mitch", a spus Coleman prin staţie. „Un poliţist vine spre tine de pe partea opusă a autostrăzii. Timpul estimat de sosire este de aproximativ două minute, dar nu pare să se grăbească. Probabil că va trece mai departe."
„Mă bucur că te-ai întors. Cum e elicopterul? Va rezista?"
„Fred spune că 50-50. Dar trebuie să avem puţin noroc, nu?"

Puţin peste o jumătate de oră până la graniţă şi totul mergea cât se poate de bine se putea spera. Toate indicatoarele arătau bine, iar singurul vehicul vizibil era Bruno McGraw în oglinda sa.
„Un poliţist tocmai a trecut pe lângă mine", a spus Joe Maslick. „Încă viteze normale".
Maşina de poliţie a apărut în depărtare şi Rapp a urmărit-o cu privirea în timp ce trecea şi începea să se îndepărteze în oglinda sa. Apoi, după aproximativ o sută de metri, luminile din spate au strălucit.
„Vedeţi asta?" a spus Rapp.
„Da", a răspuns McGraw, în timp ce maşina de poliţie a trecut pe linia mediană şi a început să vină în spatele lor cu sirena în funcţiune.
„Atunci ocupă-te de asta".
Bărbatul său a derapat pe banda din dreapta în ceea ce părea a fi un efort de a-l lăsa pe poliţist să treacă. Dar când a ajuns la egalitate cu camioneta, McGraw a virat la stânga. Impactul neaşteptat a fost suficient pentru a trimite maşina de patrulare înapoi în zona mediană, unde s-a răsturnat de trei ori înainte de a se opri pe acoperiş.
„Claudia", a spus Rapp. „Un poliţist tocmai venea după noi şi McGraw l-a scos afară."
„Am înţeles. Nu am auzit nimic la radiourile poliţiei despre tine. Aţi făcut ceva pentru a-i atrage atenţia?"
„Negativ."
„Atunci e posibil să comunice prin telefon mobil, ceea ce nu e un semn bun."
„Se pare că mexicanii s-au decis în sfârşit să se alăture petrecerii", a intervenit Coleman. „Mai aveţi încă două crucişătoare care vin spre voi dinspre est. Se află încă la aproximativ opt kilometri, dar au luminile aprinse şi se deplasează cu fundul. Aşteptaţi... Se pare că încetinesc. Da. Traversează zona mediană şi fac un blocaj rutier. Şi mai ai un poliţist care vine în spatele tău. Un pic mai în spate şi se străduieşte să reducă distanţa. Îl vei vedea înainte de a ajunge la blocaj, dar nu cred că va fi încă deasupra ta."
Rapp a aruncat o privire la vitezometru. Optzeci şi şapte de mile pe oră. Era cam tot ce avea de gând să scoată din camion pe acest drum. „Pot să ocolesc?"
„Asta e o variantă negativă. Au ales un loc cu teren stâncos şi cu copaci de o parte şi de alta."
„Mas!"
„Mă ocup de asta, Mitch."
- – -
Când blocajul a ajuns în sfârşit la vedere, era haos. Maslick avea camioneta lui în lateral pe şosea şi trăgea cu puşca de asalt peste capotă spre maşina de patrulare care bloca banda din dreapta. De la acea distanţă, Rapp nu putea spune ce făceau poliţiştii ca răspuns şi, în acest moment, nu-i păsa.
„Ce naiba?", a spus el prin staţia de emisie-recepţie. „Sunt la mai puţin de un minut şi nu am de gând să încetinesc. Fă-mi legătura."
Douăzeci de secunde mai târziu, încă nu avea o culoar, dar puşca lui Maslick fusese înlocuită cu un RPG. A fost un puf de fum şi apoi crucişătorul din stânga a zburat în aer pe un stâlp de flăcări. Rapp a intrat uşor pe acea bandă şi şi-a menţinut viteza în timp ce tufişurile uscate din zona mediană luau foc. Crucişătorul încă atârna în asfalt, ceea ce făcea să se strângă cu greu. A fost o izbitură asurzitoare când aripa sa stângă a prins marginea barei de protecţie a vehiculului de poliţie, dar a reuşit să ţină roata nemişcată.
„Sunt liber", a spus Rapp. „ETA coboară repede. Gary este pregătit?"
„A spus că da", a răspuns Claudia prin staţia de comunicaţii. „Dar văd o activitate sporită pe partea mexicană a graniţei. Nu sunt sigur ce pun la cale încă, dar e clar că ştiu că se întâmplă ceva."
„Am înţeles. Nu mai e mult până acolo. Trebuie doar să mai ţinem spectacolul ăsta de rahat câteva minute. „
L-a ignorat pe McGraw în timp ce trecea, concentrându-se în schimb asupra maşinii de poliţie care apăruse prin fum şi care îl depăşea din spate. O clipă mai târziu, însă, elicopterul lui Coleman a devenit vizibil, iar fostul SEAL a deschis focul asupra vehiculului de sus. Acesta a derapat de pe asfalt şi a început să se învârtă prin noroi, oprindu-se şi rămânând aşa. Era imposibil de spus dacă era avariată sau dacă şoferul decisese că se săturase. Oricum ar fi fost, era scos din joc.

Traficul a început să se îngreuneze şi clădirile au început să răsară pe ambele părţi ale drumului. A încetinit, egalând limita de viteză. Străzile transversale au început să se despartă de artera principală, iar densitatea tot mai mare a clădirilor făcea imposibil de văzut dacă cineva avea de gând să tragă pe dreapta.
„Până acum, niciun semn de oprire, dar dacă dăm peste vreunul, cineva va trebui să preia controlul intersecţiei pentru ca eu să pot trece. Nu pot risca un cra...”
Rapp a tăcut când o bară luminoasă s-a aprins la cincizeci de metri în faţă. Vehiculul de patrulare a frontierei s-a întors pe o parte în drum, blocându-l la un punct de strangulare între două clădiri. Rapp nici măcar nu a avut timp să dea un ordin înainte ca McGraw să vireze spre ea. Garda sa de perie s-a lovit puternic de panoul din faţă al crucişătorului, învârtindu-l complet şi trecând prin geamul din faţă al unui magazin din stânga.
Din nefericire, a avut un efect similar asupra camionetei lui McGraw. Rapp a văzut cum s-au declanşat airbagurile, în timp ce vehiculul greu de sus se clătina pe două roţi înainte de a ateriza în cele din urmă pe o parte. McGraw nu părea afectat, ieşind pe geamul deschis din partea şoferului şi trăgând în aer cu puşca sa de asalt. Localnicii s-au împrăştiat, eliberând o cale.
Rapp a schimbat vitezele şi a apăsat acceleraţia până la podea. „L-am pierdut pe Bruno. Mas, vino în jurul meu. E timpul să începem să spargem rahatul.”
„Am înţeles.”
Rapp a făcut ca semiremorca să urce din nou până aproape de cincizeci de metri când Jeep-ul Grand Cherokee supraalimentat al lui Maslick a trecut şi s-a poziţionat la douăzeci de metri în faţă. A claxonat, iar când asta nu a fost suficient pentru a elibera drumul, un ghiont din partea apărătorului său de perie a rezolvat problema.
„Sunt cu ochii pe tine!”, a venit vocea emoţionată a lui Gary Statham prin staţie. „Este multă activitate pe partea mexicană, dar este încă dezorganizată. Continuă să vii în direcţia mea şi nu – repet, nu ciocni camionul ăla.”
„Ţine-i departe de mine, Scott.”
„Mă ocup de asta.”
Elicopterul a trecut pe deasupra, cu Coleman aplecat prin uşa deschisă trăgând în cam tot ce mişca. Punctul de trecere a frontierei era acum vizibil, iar Maslick conducea de parcă ar fi fost într-un derby de demolare. Pe partea americană, toate barierele fuseseră ridicate şi puţinul trafic blocat care exista era lăsat să treacă.
În timp ce Rapp se apropia, două vehicule mexicane de securitate la frontieră au început să iasă din locurile lor pentru a-l bloca. Maslick a lovit lateral partea din faţă a ambelor şi apoi şi-a aruncat vehiculul în marşarier, trăgându-l înainte şi înapoi în timp ce acestea încercau cu disperare să îl ocolească.
Rapp a virat pe o bandă rezervată camioanelor comerciale, vizând poarta deschisă care marca frontiera. Odată ce a trecut, a frânat brusc şi a redus viteza, forţând camionul să se oprească. O clipă mai târziu, vehiculele s-au oprit în faţa şi în spatele lui, blocându-l. Câţiva civili deosebit de proşti filmau cu telefoanele lor în loc să fugă, dar câteva focuri automate i-au alungat.
Bărbaţi în costume de protecţie au apărut de nicăieri, înconjurând camionul cu armele îndreptate spre el. Unul dintre ei a vorbit într-un microfon ataşat la un difuzor de pe şold.
„Nu ieşiţi din camion. Mă înţelegi, Mitch? Rămâi în camion.”
Rapp şi-a sprijinit fruntea pe volan în timp ce oamenii se înghesuiau în vehicul, adăugând crampoane la roţi şi dezactivându-i sistemul electric. Aerul condiţionat s-a oprit şi a fost brusc conştient de soarele care bătea prin geamuri.
„Mitch?” a spus Claudia în cască. „Eşti în regulă?”
El nu a răspuns, în schimb a pescuit ultimele două pastile de antibiotic din buzunar şi le-a aruncat în gură.

CAPITOLUL 52

LA VEST DE TALEH
SOMALIA

Farurile camionului au creat un cerc de iluminare care s-a estompat rapid în întunericul din jurul lor. La vreo trei sute de metri în faţă, Sayid Halabi putea vedea două inele similare de iluminare şi ştia că mai erau şi altele în spate. Se aflau pe drum acum aproape patruzeci şi opt de ore, călătorind noaptea şi adăpostindu-se ziua.
Peisajul era larg deschis, iar cerul fusese mai senin decât se prognozase, ceea ce le făcea situaţia şi mai precară. Acesta era motivul pentru care îşi lăsase oamenii să se disperseze şi se înconjurase în schimb de jihadişti locali. Scopul era să se piardă în ritmurile haotice ale unei ţări pe care americanii nu o înţelegeau. Făcuse greşeala gravă de a-l suna pe Muhammad Attia în timpul operaţiunii. Şi când bărbatul nu a răspuns, a agravat această eroare sunându-l din nou. Şi din nou. În cele din urmă, se conectase şi vorbise pe o conexiune atât de plină de zgomot încât conversaţia era aproape neinteligibilă.
Era clar acum că vocea confuză de la celălalt capăt al apelului nu aparţinea discipolului său loial. Aparţinea lui Mitch Rapp.
Halabi se uită prin fereastra deschisă la cerul plin de stele, căutând vreun semn al americanilor. Erau acolo, pe undeva. Urmărind, colectând date, calculând probabilităţi. Aşteptau să lovească.
Doar Dumnezeu îl mai putea proteja acum, dar nu era sigur că acea protecţie ar fi venit. Operaţiunea YARS cheltuise toate resursele şi arsese toate punţile pentru a nu realiza nimic în cele din urmă. Camionul în care se aflau oamenii lui fusese oprit chiar la graniţa cu SUA, sigilat în plastic şi transportat pe calea aerului într-o locaţie nedeclarată.
Irene Kennedy a difuzat cu abilitate povestea că remorca era plină cu componente radioactive pentru o bombă murdară. Era o naraţiune care a făcut ca închiderea zonei să fie o joacă de copii. Nimeni din exterior nu avea niciun interes să se apropie de o zonă contaminată, în timp ce cei din interior aveau toate motivele să rămână. Sursa de radiaţii dispăruse, iar guvernul promitea teste şi tratament pentru oricine era expus. În cazul puţin probabil în care virusul ar fi scăpat din camion, acesta putea fi izolat.
Halabi a aruncat o privire către şoferul său somalez înainte de a privi din nou în întuneric. Attia era mort. Forţele ISIS fuseseră împrăştiate şi se transformau acum în bande criminale izolate. Grupul de oameni foarte bine pregătiţi cu care se înconjurase îşi va petrece restul scurtei lor vieţi fiind vânat de agenţiile de informaţii ale lumii.
Cealaltă ameninţare majoră pentru America, Christine Barnett, părea, de asemenea, să se stingă. Atacurile ei asupra agenţiilor de informaţii americane fuseseră puternic subminate de eroismul şi competenţa de care dăduseră dovadă DEA, CIA şi armata. Pentru prima dată în cariera ei politică, era în derivă.
Halabi a închis ochii pentru o clipă, ascunzându-se de realitatea a ceea ce făcuse. Nu doar că nu reuşise să distrugă Statele Unite, ci îi oferise o ameninţare externă tangibilă şi terifiantă. Ţara care fusese ocupată să se sfâşie singură se îndepărta acum de pericolele imaginare şi se concentra asupra celor reale. Fără să vrea, el a oferit poporului american adevărurile pe care politicienii şi mass-media se străduiseră atât de mult să le ascundă.
Halabi a recuperat un telefon nou de pe podea, scoţându-l din ambalaj înainte de a-l lăsa pur şi simplu să îi cadă din mână. Nu mai avea pe cine să sune. Nu mai era nimic de învăţat. Detaliile, strategiile şi planurile elaborate nu mai însemnau nimic. Ştia asta acum. Mitch Rapp nu era doar duşmanul Islamului. Era mai mult decât atât. Forţele răului îl aleseseră pe el. Şi acum îl susţineau. Îi dădeau putere.
Până când nu era mort, voia lui Dumnezeu nu putea fi făcută.
Halabi a înţeles că era îmbătrânit şi rănit. Că el şi reţeaua sa vor deveni ţintele unei vânători de oameni fără precedent în istoria lumii. Nu va mai avea niciodată o oportunitate ca cea pe care tocmai o lăsase să se ofilească. Dar nu era lipsit de resurse. Avea încă binefăcători şi milioane de dolari ascunşi în conturi bancare din întreaga lume. Avea încă mii de adepţi dispuşi să moară la comanda lui.
Nu era nicio îndoială că se îndrepta în curând spre mormânt, dar cu ultima suflare îl va trage pe Mitch Rapp cu el.
Carosabilul prost întreţinut a devenit presărat cu pietre, iar şoferul său a fost nevoit să încetinească, făcând viraje printre obstacole. Orice simţ al progresului – deja aproape inexistent în noua realitate a lui Halabi – părea să dispară.
O străfulgerare a apărut în faţă în întuneric, inconfundabilă, dar imposibil de identificat cu exactitate. O fracţiune de secundă mai târziu, un glonţ a penetrat parbrizul şi l-a trântit pe şoferul său înapoi în scaun.

Halabi a apucat mânerul şi s-a aruncat împotriva uşii, dar a găsit-o blocată. O siluetă abia vizibilă s-a aplecat mai aproape de fereastra deschisă, trăsăturile sale căpătând detalii în lumina artificială înceţoşată. Nu era un bandit somalez. Faţa îi era brăzdată de vopsea, iar părul îi era acoperit cu o şapcă de culoarea nisipului. Ceea ce nu putea ascunde, însă, erau trăsăturile sale caucaziene şi ochii albaştri strălucitori.
Un pistol a apărut şi Halabi s-a dat înapoi, ridicând un braţ în mod protector în timp ce bărbatul vorbea.
„Mitch Rapp îţi transmite complimentele sale, nenorocitule."

CAPITOLUL 53

FORT DETRICK
MARYLAND
SUA

RAPP a ridicat cu greu telecomanda, folosindu-se de ea pentru a mări volumul televizorului înşurubat în perete.
Senatoarea Christine Barnett alerga pe treptele Capitoliului, asediată de reporteri care strigau întrebări, îndreptau camerele de luat vederi şi se îmbrânceau unii pe alţii cu microfoanele întinse. Presa pe care o manipulase atât de mult timp părea dintr-o dată să scape complet de sub controlul ei.
„. ... scurgerea de informaţii a expus o operaţiune antiteroristă şi a permis ca o ameninţare gravă să treacă graniţa", a strigat cineva. „Are de gând comisia dumneavoastră să investigheze?"
„Bineînţeles", a spus ea, cu un aer hâtru şi nesigur. „Aceasta este o chestiune extrem de importantă şi va fi examinată pe deplin."
Ritmul autoritar al discursului ei dispăruse acum. Răspunsurile ei păreau conserve. False.
„Acum, dacă mă scuzaţi", a continuat ea, încercând să accelereze ritmul fără să pară că se ia la fugă, „am o întâlnire".
Ecranul a revenit la un interviu cu un guvernator care se afla pe locul doi, la mare distanţă de Barnett, în alegerile primare prezidenţiale ale partidului său. Rapp îl întâlnise de mai multe ori şi, în schema lucrurilor, nu era chiar atât de rău. Un fost căpitan de armată al cărui creier nu fusese încă complet zdruncinat de Washington.
„Ce părere aveţi?", a spus gazda.
„Evident, sunt o mulţime de întrebări aici. În legătură cu scurgerile de informaţii. Despre atacurile senatorului la adresa agenţilor CIA şi DEA care îşi pun viaţa în pericol pentru a proteja America. Am înţeles că omul care a capturat camionul ISIS şi l-a livrat armatei s-ar putea să nu supravieţuiască. Mă întreb dacă ea ar fi făcut acelaşi lucru pentru ţara ei?".
„Şi rapoartele conform cărora directorul ei de campanie, Kevin Gray, a demisionat şi este interogat de FBI?".
„Mai multe întrebări", a fost de acord bărbatul. „Dacă senatorul Barnett intenţionează să conducă partidul nostru la următoarele alegeri prezidenţiale, va trebui să li se răspundă."
Au trecut la un clip pe care Rapp îl mai văzuse înainte şi a apăsat butonul de pauză pentru a îngheţa faţa lui Barnett într-o expresie de căprioară în lumina reflectoarelor, care era la limita fricii. Era imaginea lui preferată cu ea.
S-a scufundat înapoi în perne şi s-a concentrat asupra unui plafon care devenise un pic prea familiar în ultimele două săptămâni. Camera în care era închis era de aproximativ şase metri pătraţi, construită în mare parte din oţel inoxidabil şi sticlă. Aparate medicale misterioase bâzâiau în jurul lui, afişând semnele vitale şi alte informaţii care confirmau că era încă în viaţă. De parcă durerea de cap crăpată şi munca constantă de a inspira şi expira aerul nu erau de ajuns.
Boala îl lovise la treizeci şi şase de ore după ce fusese pus în carantină. A început cu o singură tuse inofensivă, apoi a progresat până la o temperatură la nord de 40 de grade, un aparat respirator şi, în cele din urmă, pierderea cunoştinţei.
A auzit un şuierat familiar în stânga lui şi şi-a lăsat capul să se aplece pentru a-l vedea pe Gary Statham intrând prin sasul de aer în echipament complet de risc biologic.
„Cum te simţi?", a întrebat el în timp ce verifica aparatele.

„Grozav.”
„Mă bucur să aud asta. Nu credeam că o să reuşeşti.”
„Despre ce vorbeşti?” Rapp a reuşit să iasă. „Mi-ai tot spus că o să fiu bine de când am ajuns aici.”
„Am minţit. Dar astăzi vin cu veşti bune. Plămânii şi rinichii tăi arată bine şi nu observăm nicio afecţiune permanentă. Va dura ceva timp, dar îţi vei reveni complet.”
„E adevărat? Sau o altă minciună?”
„E cinstit”, a spus Statham, întorcându-se spre pat. Era puţin cam greu de auzit prin costumul spaţial. „O să te întorci să împuşti oameni în faţă înainte să-ţi dai seama.”
„Remarcabil”, a spus Rapp, deja puţin gâtuit de conversaţie. Era greu de imaginat că ar fi putut măcar să se ridice din pat. Lupta părea la un milion de kilometri distanţă.
„Credeţi sau nu, sunt câţiva oameni aici care par nerăbdători să vă vadă. Eşti gata pentru o vizită de cinci minute?”.
„Sigur.”
Statham a prins un microfon de cămaşa lui Rapp şi apoi a dispărut înapoi prin sasul de aer. Câteva momente mai târziu, Claudia şi Anna au apărut de cealaltă parte a unei ferestre lungi din dreapta lui.
„Mi-au spus că vei fi bine”, a spus Claudia, părând uşurată, dar arătând totuşi îngrijorată sub luminile fluorescente aspre.
„Mama spune că ai gripă”, a spus Anna, străduindu-se să ajungă la nivelul ochilor cu partea de jos a ferestrei de vizionare. „Profesoara mea spune că există vaccinuri pentru asta”.
De fiecare dată când se întorcea acasă de la o operaţie mai rău ca niciodată, trebuiau să găsească o poveste de acoperire. Şi de fiecare dată, neglijenţa lui inventată se întâlnea cu dezaprobarea fetei. Accidentele de maşină i-au adus admonestări despre centurile de siguranţă. Căzăturile pe scări i-au adus mustrări cu privire la iluminatul adecvat şi la pantofii sensibili. Acum urma să primească o lecţie despre vaccin.
„Poate că ar trebui să încep să merg la cursuri cu tine”, a spus el, mulţumind că microfonul îi făcea vocea să pară mai puternică decât era în realitate.
„Eşti mai în vârstă decât profesorul meu! Poţi să joci un joc, Mitch? Am adus un Xbox şi au spus că îl vor conecta, dar s-ar putea să dureze câteva zile din cauza internetului şi a altor lucruri.”
„Sigur.”
„Ce vrei să joci?”
„Ce zici de unul din jocurile alea cu zombi?”
„Întotdeauna vrei să joci jocuri cu împuşcături pentru că întotdeauna câştigi!”
„Acesta ar putea fi anul tău.”
Ochii ei s-au îngustat.
„Hai să nu-l batem la cap pe Mitch, bine, scumpo? Nu se simte bine şi întotdeauna e drăguţ cu tine când eşti bolnavă.”
„Bine”, a spus ea, părând puţin vinovată. Ochii ei au dispărut în timp ce s-a lăsat pe vârfuri, lăsându-şi la vedere doar vârful capului.
O tăcere lungă s-a întins în timp ce Claudia privea prin geam. Nu-l mai văzuse niciodată aşa şi părea să o îngrozească. El ar fi spus ceva pentru a o linişti, dar încă îşi revenea după conversaţia prelungită cu Anna.
„Scott a venit să te vadă. Să-i spun că nu? Că trebuie să te odihneşti?”
Rapp a clătinat din cap. „Sunt în regulă. „
„Irene a spus că va veni mâine, când te vei simţi puţin mai puternic. Lucrează la un proiect despre care spune că o să-ţi placă.” Claudia i-a mângâiat capul fiicei sale. „Spune-i la revedere.”
„La revedere, Mitch! O să le spun să se grăbească cu acel Xbox!”
Au dispărut şi au fost rapid înlocuiţi de faţa uşor arsă de soare a lui Scott Coleman. Fusese pe un pat de spital asemănător după ce se întâlnise cu Grisha Azarov şi părea să se bucure că i se întorsese situaţia.
„Arăţi ca naiba.”
„Să te ia naiba. Ce mai fac băieţii?”
„Bine. Wick e în capătul holului, ricoşând în pereţi. Nu s-a prins, dar vor să-l mai ţină încă o săptămână ca să fie siguri. Mas a reuşit să treacă graniţa şi e acasă cu o mână ruptă şi un umăr dislocat. Bruno este încă în închisoarea mexicană, dar diplomaţii spun că îl vor elibera în următoarele două zile. Nu prea

contează. Şeful celei mai puternice bande de acolo a murit într-un accident ciudat de înec, în care a fost implicată o toaletă şi mâinile lui Bruno în jurul gâtului. Se spune că el conduce locul."
Rapp doar a dat din cap, în timp ce un zâmbet larg s-a răspândit pe faţa lui Coleman.
„A fost acolo, să ştii."
„Cine a fost unde?"
„Am urmărit acele apeluri de la Halabi până undeva lângă Hargeisa. Se ascunseseră într-un sistem de peşteri de acolo. Până când am găsit-o, ei deja plecaseră, dar aveam o acoperire mare deasupra capului şi băieţii de la Agenţie au putut să ruleze cronologia înapoi şi să reconstituie mişcările lor din fotografiile din satelit. Nu a fost uşor. Vremea era proastă, iar convoiul se tot despărţea şi se refăcea.
„Povestea asta duce undeva?"
Zâmbetul lui Coleman s-a lărgit şi mai mult şi a plesnit o hârtie color de opt pe zece pe geam. Iluminarea era stridentă, o străfulgerare puternică în întuneric care lumina un bărbat bărbos căruia îi lipsea o parte din cap. Rapp s-a ridicat de pe perne, uitând de liniile ataşate de el şi fixându-se pe imaginea lui Sayid Halabi.
„Nu-ţi face griji", a spus Coleman. „I-am spus că e de la tine."

EPILOGUL

ARLINGTON
VIRGINIA
SUA
CHRISTINE Barnett a folosit o cheie pentru a deschide biroul pe care îl ţinea în aripa sudică a casei sale din Georgetown. Era sanctuarul ei privat – un loc în care chiar şi soţului ei îi era interzis să intre în rarele ocazii în care se afla în oraş. Iar acum avea nevoie de el mai mult ca niciodată.
Barnett abia dormise de câteva săptămâni, în schimb zăcea în pat plutind undeva între vis şi realitate. Scenarii nesfârşite, pericole şi oportunităţi îi treceau prin minte. Chipurile aliaţilor şi ale duşmanilor pluteau în întuneric. Pierduse controlul asupra universului ei pentru prima dată în cariera ei şi nu ştia cum să îl recupereze.
În ultimele săptămâni, cifrele din sondajele de opinie scăzuseră suficient de mult încât să o plaseze la egalitate cu cel mai apropiat contracandidat la alegerile primare. Filmuleţul dramatic cu Mitch Rapp luptând pentru a trece graniţa şi apoi fiind înconjurat de armată era încă pe toate canalele. Agenţiile de securitate naţională împotriva cărora îşi petrecuse atât de mult timp criticând-o erau acum divinizate de publicul american.
Dintr-o dată, eroismul şi patriotismul generau ratinguri mai bune decât atacurile personale şi partizanatul. Furia şi negativismul pe care le folosise pentru a-şi alimenta ascensiunea în rândurile politice se clătina. Poporul american căuta ceva nou.
Dar ce anume?
Kevin Gray nu-i răspundea la telefoane şi, fără el, strategia de control al pagubelor din campania ei nu se formase niciodată pe deplin. Mai importante, însă, erau întâlnirile sale cu FBI. Încă nu reuşise să afle de ce fusese intervievat sau ce se discutase. Părea de neimaginat ca el să fi spus ceva despre scurgerile de informaţii. Era suficient de inteligent ca să ştie că pedepsele pentru astfel de lucruri tindeau să fie aplicate oamenilor de nivelul lui, nu al ei. Dar putea fi ea sigură de asta?
Nu.
Căutarea ei de a deveni preşedinte nu se mai referea la setea ei de putere sau la nemurirea care ar fi însoţit-o pe cea de a fi prima femeie preşedinte a Americii. Era vorba de supravieţuire. Avea nevoie de sprijinul deplin al partidului ei, de capacitatea Casei Albe de a manipula presa şi de autoritatea de a o înlătura pe Irene Kennedy şi pe loialiştii ei. Odată instalată în Biroul Oval, ea ar fi fost de neatins. Până atunci, era vulnerabilă.
Un sentiment din ce în ce mai familiar de furie şi neputinţă a început să crească în ea. A încercat să o înghită, ştiind că nu va dormi deloc în acea noapte dacă o va lovi cu toată forţa. Şase ore de privit în întuneric nu era ceva ce-şi putea permite. Ziua ei începea la ora 5 dimineaţa şi nu se încheia decât după miezul nopţii. În tot acest timp, nu putea să greşească nici măcar un picior. Un singur cuvânt necugetat, o

singură pauză ciudată, o singură expresie a feţei nesupravegheată ... . Atât ar fi fost nevoie pentru a pune Casa Albă pentru totdeauna în afara razei sale de acţiune.
S-a aşezat în spatele biroului ei şi a aprins lampa, strâmbând din ochi împotriva strălucirii pentru a admira încăperea opulentă. Pe măsură ce ochii ei se adaptau, au fost atraşi de ceva neobişnuit într-un balansoar de lângă perete.
„Noapte târzie", a observat Mitch Rapp.
Corpul ei s-a încordat şi a tras aer în piept ca să ţipe, dar i-a rămas prins în piept. Părul îi era tuns scurt, iar barba, în mod normal plină, era scurtă şi bine tunsă. Ochii întunecaţi erau înfundaţi şi injectaţi în sânge, dar încă purtau intensitatea pe care ea ajunsese să o urască de-a lungul anilor. Dintr-un motiv oarecare, însă, nu privirea lui era cea care îi făcea să i se ridice bila în gât. Ci mănuşile chirurgicale care îi acopereau mâinile.
A înghiţit în sec şi, în cele din urmă, a reuşit să scoată un strigăt de panică. „Ajutor! Veniţi aici sus, acum!"
Paşii zdrobitori ai agenţilor Secret Service pe scări nu s-au materializat. Tot ce auzea era propria ei respiraţie şi scârţâitul scaunului antic în care se legăna Rapp.
„Nu m-am strecurat printre ei", a spus el. „M-au lăsat să intru."
Barnett a rămas încremenită. Nu se putea întâmpla aşa ceva. Nici măcar Mitch Rapp nu ar fi îndrăznit. Nu l-ar omorî pe unul dintre candidaţii principali la alegerile prezidenţiale din SUA.
„Ce vrei?", se auzi spunând. „Directoratul CIA? Securitatea Naţională?"
El doar se legăna.
„Secretar al apărării? Spune-mi doar."
„Ştiu că ai divulgat povestea cu antraxul care aproape m-a ucis."
„Nu e adevărat! Cine ţi-a spus asta?"
Rapp nu avea cum să aibă dovezi. Chiar dacă Gray ar fi vorbit, ar fi fost doar cuvântul lui împotriva cuvântului ei. Laptopul pe care îl folosise era nou-nouţ şi se afla acum în bucăţi pe fundul unei gropi de gunoi. Sistemul de operare open-source pe care îl folosea fusese confirmat ca fiind sigur de către oamenii de top ai soţului ei – unii dintre ei fiind angajaţi de el de la NSA.
„Au fost multe scurgeri de informaţii de-a lungul anilor", a continuat Rapp. „Şi a fost greu să nu observi că destul de multe te-au ajutat şi le-au făcut rău adversarilor tăi."
„Toate acestea au fost investigate şi nimeni nu a sugerat vreodată că aş fi fost implicat", a spus Barnett, începând să-şi depăşească şocul iniţial. Trebuia să gândească limpede. Viaţa ei putea depinde de asta.
Rapp a zâmbit, dar într-un mod atât de lipsit de umor, încât a părut mai degrabă o sclipire de dinţi. Barnett a rămas nemişcată ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui animal sălbatic.
„Ne-ai făcut să credem o vreme", a recunoscut Rapp. „NSA a aruncat totul asupra acelor scurgeri de informaţii şi nimeni nu le-a putut depista."
„Să ajungem la fondul problemei va fi una dintre priorităţile administraţiei mele", a spus Barnett. „Nu există nimic mai important decât siguranţa acestei ţări şi a bărbaţilor şi femeilor care asigură această siguranţă."
De data aceasta, zâmbetul lui era şi mai larg, făcându-l pe Barnett să se înjure în tăcere. Fusese politician atât de mult timp încât nu mai putea să-l închidă. Platitudinile care erau atât de populare printre milioanele ei de adepţi ar fi fost o glumă pentru cineva ca Rapp.
„Vreţi să ştiţi unde aţi greşit, domnule senator?"
„Habar n-am despre ce vorbiţi."
„Kevin Gray. Un tip strălucit, dar o creatură a obişnuinţei. Întotdeauna îşi cumpără laptopurile noi din acelaşi loc. Best Buy, la câţiva kilometri de casa lui. În ultimii doi ani, a cumpărat unele construite la comandă de noi."
Mintea lui Barnett a început să se învârtă în timp ce încerca să facă calculele pentru care era renumită. Câte scurgeri comandase în acest interval de timp? Câte fuseseră executate de Gray? De ce nu făcuse Kennedy publice aceste informaţii cu mult timp în urmă? Era posibil ca Rapp să fi jucat la cacialmaua? Sau Kennedy ascunsese dovezile pentru a le folosi în cazul în care Barnett ar fi ajuns vreodată la Casa Albă?

„Nu cred”, spuse ea. „Nu cred că Kevin ar face aşa ceva.”
Singura cale de ieşire plauzibilă era să mute vina. Să afirme că Gray acţionase singur. Avea deja reputaţia de a fi unul dintre cei mai necruţători şi ambiţioşi strategi de campanie din Washington. Se putea folosi de asta pentru a crea portretul unui om care ar fi făcut orice pentru a câştiga.
„Dacă furnizaţi comisiei mele dovezile pe care le aveţi împotriva lui, le vom supune unei examinări complete, bipartizane. Şi dacă vom afla că a divulgat informaţii clasificate, voi fi primul care va recomanda urmărirea penală.”
Rapp a băgat mâna în haină, iar vezica lui Barnett aproape că i-a dat drumul. Când mâna lui a reapărut, însă, nu ţinea infamul Glock, ci un telefon mobil.
„După cum am spus, un tip genial”, a spus el, bătând pe ecran. „Destul de strălucit încât să ştie că l-ai arunca sub autobuz”.
„Doamnă, Rapp e mort şi...”, a auzit vocea înregistrată a lui Gray spunând prin difuzorul telefonului.
„Nu este mort! Nenorocitul ăla are mai multe vieţi decât o pisică de pe alee. E în viaţă şi nu ne spun. Asta înseamnă că este acolo, încă lucrează la această operaţiune. Aşteaptă.”
„Aşteaptă? Ce să aştepte?”
„Ca eu să câştig alegerile primare. Apoi, la momentul potrivit, va apărea din nou şi va salva ziua. Alexander şi Kennedy vor fi eroi, iar eu voi sta acolo şi voi arăta ca un prost.”
„Dle senator, ideea că Mitch Rapp se implică într-un fel de joc politic complex este...”
„El mă vede ca pe o ameninţare. La fel ca şi Kennedy. Se vor folosi de asta ca să vină după mine. Trebuie să aflăm ce se întâmplă în Mexic. Trebuie să o luăm înaintea lor.”
„Nu avem cum să aflăm ce se întâmplă. Nimeni nu ne va spune nimic, iar dacă vom încerca să învârtim braţele la agenţiile de informaţii, se va face public şi ne va exploda în faţă.”
„Nu şi guvernul american. Ne putem folosi contactele noastre în cadrul guvernului mexican. Vor să ne lase în pace cu privire la imigranţi şi droguri, nu? Ei bine, în calitate de preşedinte, pot să fac asta să se întâmple. Şi tot ce cer în schimb este puţină cooperare şi informaţii.”
„Staţi puţin, domnule senator. Dacă Rapp este în viaţă, este posibil ca el să fie de fapt încă pe urmele ISIS. Noi...”
„Nu am de gând să stau cu mâinile în sân şi să-l văd pe ticălosul ăla cum se împuşcă cu teroriştii la televizor!”
A dat înainte cu înregistrarea.
„Sună-i, Kevin. Sună-i pe mexicani. În linişte. Află ce se întâmplă. Încă mai putem opri asta. Dacă într-adevăr se întâmplă ceva acolo jos, am putea să convingem autorităţile mexicane să se ocupe de asta şi să-i împiedicăm pe Rapp şi Kennedy să câştige. Dacă totul merge bine, am putea chiar să ne asumăm nişte merite. Să arătăm poporului american că pot opri ameninţările înainte ca acestea să ajungă în Statele Unite.”
În momentul în care Rapp a oprit înregistrarea, lui Barnett i se scursese destul sânge din cap încât a trebuit să se sprijine de birou. Nu avea să piardă doar alegerile primare. Urma să fie prezentată ca o trădătoare. Urma să fie dusă în cătuşe la tribunal şi condamnată pentru trădare. Frica pe care o folosea pentru a-şi ţine în frâu duşmanii şi aliaţii urma să dispară. Pentru prima dată în cariera ei, sângele din apă ar fi fost al ei.
Rapp s-a ridicat şi a băgat din nou mâna în geaca lui, de data aceasta recuperând un flacon de pastile pe care i l-a aruncat. Ea o prinse şi se uită la etichetă. Analgezice retroactivate pentru o operaţie minoră pe care o avusese cu doi ani în urmă.
„E un cadou de la Irene Kennedy. E o soluţie uşoară. Pentru tine şi pentru ţară.”
S-a îndreptat spre uşă, dar s-a oprit cu mâna înmănuşată pe clanţă. „Luaţi cadoul, domnule senator. Pentru că, dacă nu, o vom face în felul meu.”
Şi apoi a dispărut.
Barnett s-a uitat lung la sticlă. În cele din urmă, a deschis-o şi a luat o sticlă de apă de lângă lampa de birou. A tras un căscat la prima pastilă, teroarea făcându-i gâtul să se strângă. După aceea, a fost uşor.

Mai multe din această serie
Kill Shot

Colecţia de colecţie Vince Flynn...
Vince Flynn Collectors'...
Vince Flynn Collectors'...
Mai multe de la autori
Ghidul cititorului Vince Flynn...
Term Limits

DESPRE AUTORI

#Autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times VINCE FLYNN (1966-2013) a creat unul dintre cei mai populari eroi ai ficţiunii contemporane: Agentul antiterorist al CIA Mitch Rapp, prezent în treisprezece dintre cele mai apreciate thrillere politice ale lui Flynn. Toate romanele sale sunt bestselleruri New York Times, inclusiv romanul său de debut independent, Term Limits. American Assassin a fost lansat ca film de mare succes în 2017.
KYLE MILLS este autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times a nouăsprezece thrillere politice, printre care Războiul roşu pentru Vince Flynn şi Atacul patriotului pentru Robert Ludlum. Iniţial, şi-a găsit inspiraţia la tatăl său, fost director al Interpol, şi încă se bazează pe contactele sale din comunitatea serviciilor de informaţii pentru a conferi cărţilor sale un asemenea realism. Sportivi pasionaţi de activităţi în aer liber, el şi soţia sa locuiesc în Jackson Hole, Wyoming, de peste douăzeci de ani. Vizitaţi site-ul său web la KyleMills.com.
EMILYBESTLERBOOKS.COM
SimonandSchuster.com
Authors.SimonandSchuster.com/Vince-Flynn
Authors.SimonandSchuster.com/Kyle-Mills
Facebook.com/EmilyBestler @EmilyBestler

Romane de Vince Flynn
Ultimul om
Kill Shot
American Assassin
Pursuit of Honor
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor
Şi de Kyle Mills
Războiul roşu
Inamicul statului
Ordin de a ucide
Supravieţuitorul

Sperăm că v-a plăcut să citiţi acest ebook Simon & Schuster.

Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi pe lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.
Copyright © 2019 de Cloak & Dagger Press, Inc.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă. Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.
Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books septembrie 2019
şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.
Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.
Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dumneavoastră live. Pentru mai multe informaţii sau pentru a rezerva un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la 1-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.
Designul copertei de Ervin Serrano
Ilustraţia copertei de iStockphoto/Getty Images
Fotografia autorului de Peter Hurley
Sunt disponibile date de catalogare în publicaţie ale Bibliotecii Congresului.
ISBN 978-1-5011-9062-9978-1-9821-3660-4
ISBN 978-1-5011-9064-3 (ebook)